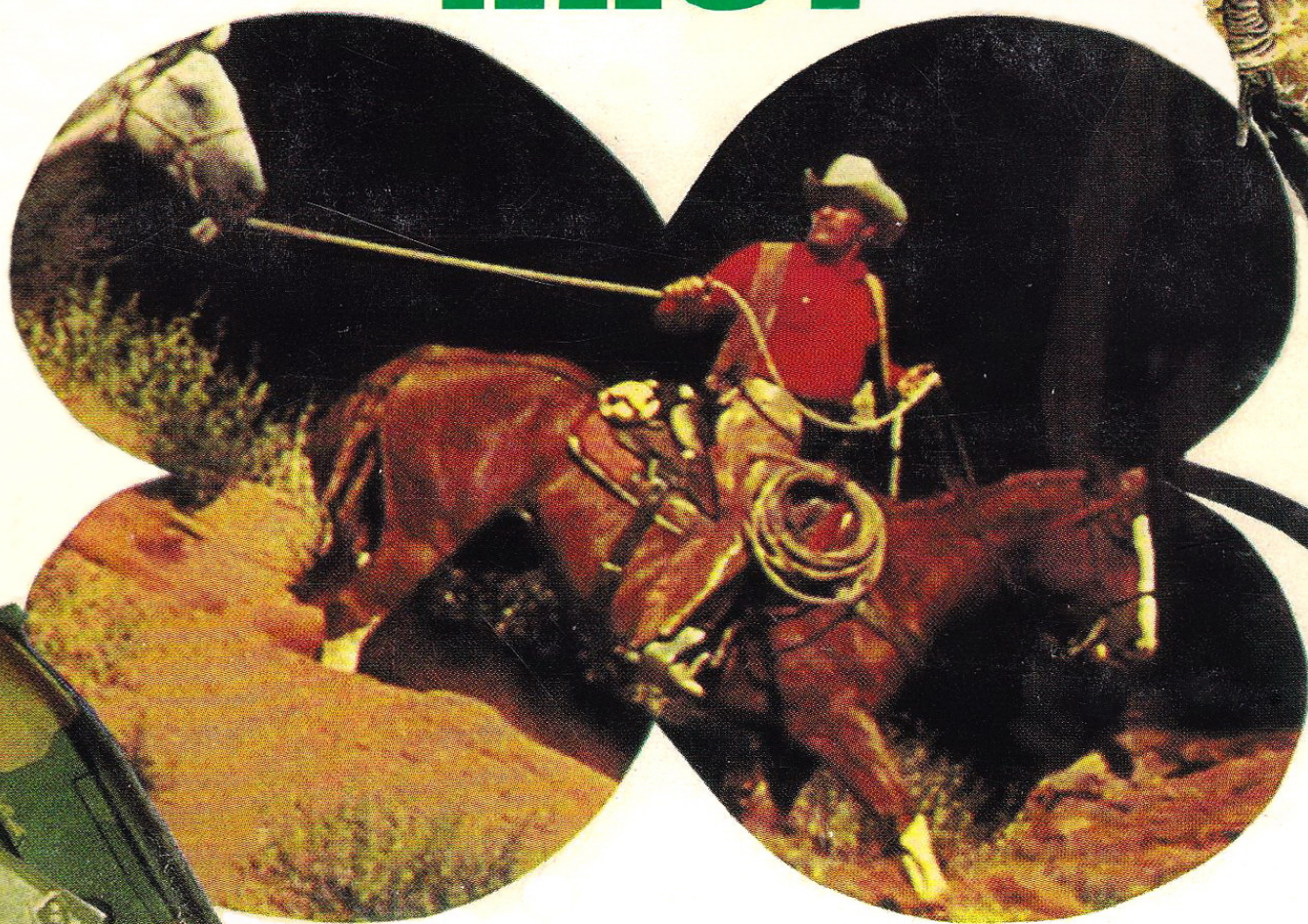


# КАРА МАТИ

## ТРАПЕРИТЕ ДЕТЕЛИНОВИЯ ЛИСТ



**първа част**

# КАРЛ МАЙ ДЕРВИШЪТ

Превод: Любомир Спасов

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Този роман в три тома описва съдбата на немско семейство, членовете на което са били разпръснати от враждебни интриги по целия свят. Борбата е за събирането на разделените братя и сестри, които тук и там носят своята тежка, незаслужена участ.

Герои в тези три тома са отново нашите приятели: сър Дейвид Линдси, Крюгер Бей и „Детелиновия лист“ — Сам Хокинс, Дик Стоун и Уил Паркър. Романът е жив не само от задъхващото напрежение, но и от превъзходния хумор, който лъха от него. Като например трудната ситуация в която изпада лорд Линдси, когато опитвайки се да освободи красавица от харема, използва като ръководство либретото от Моцартовата опера „Отвличане от сарая“.

В „дивия запад“ „Детелиновия лист“ срещат всред американската девствена гора стари другари и попадат на следите на престъпници и на един изчезнал. Преследването започва. В долината на смъртта — място на ужаса, нишките на съдбата се сливат. Нуждата от помощ на застрашените расте, а с това и напрежението. Списъците и ударите на мошениците растат, но с тях расте и броят на героите, които се борят за правдата. Винету и Олд Файерхенд се срещат с тях и както на читателя му става ясно след горещи преживявания, борби и опасности всичко приключва с щастлив край. Следата на последния изчезнал член от семейството води в Русия.

Така заключителното действие се води сред заточеници, казаци и ловци на самури във вътрешността на Сибир. Карл Май чудесно знае да изобрази и този пейзаж с неговите жители. Тежките стъпки от танците на казаците, звънът на балалайките...

Пълна противоположност на това са „Детелиновия лист“, който пътешества чак до Сибир, за да търси последния изчезнал и го намира щастливо накрая.

Продължение на „Дервишът“: „В долината на смъртта“ (Band 62) и „Ловци на самури и казаци“ (Band 63).

## ПЪРВА ГЛАВА

### СЪР ДЕЙВИД ЛИНДСЕЙ

Един хубав, топъл летен ден бе изпънал снага върху стройните минарета на Константинопол. Хиляди следовници на всякакви вероизповедания и представители на всички раси се наслаждаваха при движението си по двата моста на чародейната гледка, която градът предлагаше отвън. Край кейовите стени лежаха параходите и ветроходите на всички морски народи, а по искрящите вълни се полюшваха причудливите корпуси на турски гондоли и каици, между които от време на време се стрелваха над водата лекокрили морски чайки, когато им се приискаше в игриво немирство да изпитат и удостоверят своята летателна ловкост.

Откъм Черно море се зададе с елегантен ход малка, изящна парна яхта, полегнала леко и грациозно настрани като някоя танцорка, отдала се на омайните звуци на Щраусов валс.

Стройният, бърз плавателен съд зави край върха на Галата, мина под мостовете и легна в Златния рог под Пера на котва. Пера е градска част на Константинопол, обитавана предимно от европейци и техните пълномощни министри и консули.

Парната яхта имаше една особеност, която дори в европейски пристанища би трябвало да привлича погледите, а тук, сред ориенталците, толкова по-фрапантно биеше на очи — на форцевена, където обикновено се изписва името на кораба, бе монтирана около два метра висока рамка от дърворезба, която включваше една забележителна картина.

На нея бе изобразен мъж в естествен ръст. Всичко, което той носеше — панталон, жилетка, сако, обуца, също високият цилиндър — бе на сиви карета, даже огромният чадър в ръката. Лицето беше неимоверно дълго и слабо. Над широката, очертана от тънки устни уста бе надвиснал остър нос, хранещ изглежда намерението да се проточи долу до брадичката. Това придаваше на лицето един необикновено комичен израз.

Над паното се виждаха големите, златни печатни букви на името на яхтата: „Линдсей“.

Когато малкият параход се насочи към пристанището хората по брега зяпнаха удивено картината. Близо до пътечката на пристана стоеше един дервиш<sup>[1]</sup>, чиито тъмни, фанатично гледащи очи бяха също така отпразвени с удивление към нея. По лицето му премина тръпка, когато разчете надписа.

— Линдсей! — промърмори. — Та толкова бе моминското име на жената на оня проклет немец! Нима тази фамилия все още не е изкоренена? Ще остана да наблюдавам. Жената навремето ме опозори. Трябваше да си отмъстя и смятах това отмъщение за отдавна завършено. Дали нещата стоят другояче, дали не са живи наистина и други членове на тази фамилия? Ще проуча!

Машината на яхтата бе спряна и капитанът слезе от мостика. Вратата на каютата се отвори и пропусна същата фигура, която се виждаше отпред на картината. Много дълга и суха, тя бе облечена в сив плат на карета. Високият извън всяка мяра цилиндър и исполинският чадър бяха също така карирани в сиво. През рамото минаваше ремък с провесен на него дълъг далекоглед.

И лицето приличаше досущ на това от картината, само дето на носа се виждаше и един дълъг белег, произхождащ очевидно от някой злостен алепов оток.

Капитанът се поклони.

— На сушата ли възнамерявате да идете, сър?

— Yes. Че къде иначе? На сушата естествено? Или пък трябва да взема да хукна по водата, а?

— Това наистина едва ли ще е възможно — засмя се капитанът. — Но защо така припирате за сушата? Константинопол трябва да се разглежда отгук. Отгук той прави грандиозно впечатление, ала във вътрешността е тесен, мръсен, с криви сокаци. Турчинът нарича столицата си „Сияйните страни на всемирния лик“ и има право... но само отгук, където ние се намираме.

— Сияйни страни? Всемирен лик? Nonsense!<sup>[2]</sup> Тези турци са превъртели. Единственото разумно нещо при тях са техните жени и девойки. Well!

По лицето на капитана плъзна ухилване, което той побърза да прикрие с поклон.

— Виждал ли сте вече някоя турска жена или девойка, сър?

— Of course!<sup>[3]</sup> На тълпи — както тук, така и в Берлин, фамозна опера: „Отвлечане от сарая“ от Моцарт — моето любимо парче. Ще ми се някой път и аз самият да преживея нещо такова, капитане. Indeed.<sup>[4]</sup> Просто няма да си тръгна, преди да съм изживял и аз някое подобно приключение. Well. Погледнете тук!

Той измъкна от дълбините на джоба на самото си една книжка, чиято обложка носеше немското заглавие: „Либретто. Отвлечане от сарая. Голяма опера от Волфганг Амадеус Моцарт“.

— Кога мога да ви очаквам обратно? — Капитанът хвърли мимолетен поглед на книжката. По лицето му заигра вежлива усмивка, от която бе видно, че познава приумиците на англичанина и отдавна се е отказал да им се удивлява.

— Изобщо не ме чакайте — изръмжа Линдсей. — Ще дойда, когато ми е угодно. Well!

Той премина с дълги крачки тясната пътека на пристана, служейки си с големия затворен чадър, както въжеиграчът с пръта за равновесие.

Когато мина край дервиша и видя пронизващите очи, отправени към него, се изплю презрително.

— Неприятна физиономия! Подозрителна мутра! Да можех да му тегля един ритник на този тип! Yes!

Капитанът се бе загледал след него. Кормчията приближи и повдигна многозначително широките си плещи.

— Откачен тип! — каза и изплю тютюневата си дъвка през релинга. — Ще си изгори пръстите при някоя от тия авантюри. Нека си го прави, стига само и нас да не завлича в кухнята на Дявола!

— Боже опази! Това горещо влечение за отвлечане ще трае само докато си намери нещо друго. Едва до неотдавна бяха fowlingbulls — крилатите бикове, сега пък са туркините.

Така ще си я кара, все трябва да има някоя авантюристична приумица!

— Много правилно, кормчия! — заяви капитанът с натъртване, от което пролича, че желае да сложи край на този диалог. — И тъй като сър Дейвид Линдсей същевременно е добродушен господар, то на драго сърце съм готов десет пъти да обиколя с него земното кълбо. За

такъв един мастър човек вече рискува нещо, без да говори глупости по негов адрес!

Онзи, за когото ставаше дума, междуременно се разхождаше с бавни крачки из Пера, изцяло погълнат от околната среда. Ето защо се случваше от време на време да се оглежда и съзираше при това и дервиша, чиято зелена чалма изпъкваше отдалеч.

— Какво иска човекът от мен? — запита се той. — Ей сега ще се оправя с него! Yes!

Пристъпи зад една криволица на улицата в един ъгъл и се спря. Дервишът довтаса — беше очаквал, че англичанинът е далеч пред него, и не съумя да прикрие изненадата си.

— Защо се мъкнеш подире ми, глупако! — нахока го сър Дейвид на английски.

Дервишът не знаеше значението на тези думи или пък се престори, че не го знае.

— Анламъйорум! (Не разбирам!) — отговори той.

— Хайде, разкарай се, иначе ще те подпомогна! Well!

Дервишът разбра от жестовете на англичанина, че трябва да тръгне пред него. Но пък нали искаше да го следва. Ето защо спря. Без много-много да се церемони, Линдсей насочи огромния чадър към него и го разтвори с такава сила и бързина, че здравите спици цапардосаха дервиша в лицето. Това бе оскърбление, толкова повече, че бе нанесено от един неверник и европеец. Но на дервиша бе известно могъществото и влиянието на английския пълномощен министър, така че той се обърна да си върви.

— Ха, ешек керата, интикалем аладжам бен! (Ей, проклетник, аз ще си отмъстя!) — подвикна през рамо.

— Какво бръщолеви оня? — промърмори си доволен сър Дейвид. — Ама че загубен език е тоя турски. Трябва първом да го научиш и едвам тогава да го разбираш. А английския си разбрах аз веднага, още като дете.

Той продължи да върви — на значително разстояние зад дервиша. После зави зад ъгъл, след това зад друг и сега вече бе почти сигурен, че няма да се срещне пак с турчина.

В стремежа си да се отърве от досадния надзорник, Линдсей се бе отдалечил от района на оживените улици и бе попаднал в една плетеница от сокаци и кърсокаци, където нямаше как вече да се

оправи. Това бе голямо неблагоприятие от негова страна и той много скоро щеше да го осъзнае. Вярно, жадният за приключения англичанин като истински космополит бе свикнал навсякъде да си пробива път. В действителност той бе дори хитър и находчив, при това неустрашим до безогледна дързост, само дето от време на време обичаше да се представя за малко глуповат. Тук обаче неговото чувство за ориентация из един път категорично отказа и тъй като не владееше турски, за него не съществуваше никакъв шанс да почерпи информация.

Огледа уличната обстановка и хората, край които минаваше. Там магаретар приближаваше, кретайки зад своя сивоушко, като го подтикваше с високи викове и размахваше усърдно пръчката. Тук с нецензурни думи, че и с порядъчни удари в ребрата, си проправяха път в тясната уличка запъхтени, облени в пот хамали. Един чистач на лули ходеше от къща на къща по своя полезен занаят. Продавач на карпузи възхваляваше с все глас плодовете си. Един носач на вода се стараеше да го надвика — ако бе възможно изобщо — по крясъци. Търговци от всякакъв сой седяха пред отворените врати на своите сводести магазини, разстлали околоръст стоката си, и се стараеха да примамят купувачи. А навсякъде наоколо се шляеха безстопанствени кучета, ровеха се из отпадъците в канавката за храна, джавкаха по минувачите и побягваха със силен вой, когато тук и там биваха отпращани с някой груб ритник.

Сър Дейвид се почувства повече от тягостно в това обкръжение. От време на време проклинаше полугласно под носа си. Няколко опита да поддържа твърдо една определена посока, за да се измъкне от тоя мизерен квартал, завършиха напълно безуспешно. Той все повече се задълбаваше в заблудата си.

— Damned!<sup>[5]</sup> — започна да ругае. — Поне малко от малко да знаех в каква посока на света да търся отгук пристана на моята яхта! Тогава бих могъл да се ръководя от положението на слънцето. Това го научих от моя приятел Кара Бен Немзи.

Беше спрял, отправил поглед нагоре, вторачен в няколко перести облачета, които се носеха бързо по своя път. После продължи полугласния разговор със себе си, без да го е грижа за минувачите, които — къде подозрително, къде развеселено — се блещеха в оригинала, само облеклото на когото вече правеше достатъчно впечатление.



— Въобще си е подъл тип тоя Кара Бен Немзи! Много долно ме зарязва този път. Иначе наистина изникваше винаги съвсем навреме, за да ме измъкне, когато някъде хубавичко съм я загазил и не мога да намеря изход. Кой го знае къде хайманосва сега — при апачите ли край Рио Пекос, при хадедихните в Джезирех, или при кюрдите? Е, все някъде си, само не и в тоя проклет сокак, където всъщност му е мястото, та да ме отведе отново сред хора, с които да може човек да си каже една разумна приказка.

Той може би още дълго щеше да стои така, ако един крепък удар не го бе изтръгнал от неговото песимистично съзерцание. Един хамалин не се бе побоял да отстрани от пътя си живото улично препятствие по този не особено нежен способ. Кресна на слисания сър Дейвид няколко ядовити думи, които тоя естествено не разбра, и запъшка нататък.

— Магаре! Овча глава! Дръвник! — заруга Линдсей след него. После продължи пътя си, мърморейки вкиснато.

Той се скита още известно време по този начин безполезно наоколо, додето търпението му се изчерпи. Заговори първия срещнат на английски и го попита за пътя.

Но чу само онова, което беше чул вече веднъж, и то от устата на натрапчивия дервиш:

— Анламъйорум! (Не разбирам!)

Към него се прибави едно съжалително свиване на рамене. После заговореният изостави чудноватия чужденец.

Същото се повтори още на няколко пъти. Към когото и да се обърнеше Линдсей — бил той стар или млад, бедно или добре облечен, — винаги получаваше все същия отговор:

— Анламъйорум! И накрая на почтения англичанин му прекипя.

— Дявол да го отнесе целия тоя Константинопол и всичките му там околни селища! — изръмжа той вбесен. — Сега вече няма да питам никого и ще тичам все подир носа си, додето... додето...

Внезапно прекъсна и зина толкова широко уста, като че някой печен гълъб се бе засилил да влети право в нея. После доловимо ясно я захлопна пак. По лицето му се разля радостно ухилване, като лятна слънчева светлина по земята.

— Великолепно! Отлично! Indeed! — възкликна все тъй ухилен, докато погледът му буквално милваше написаната на френски фирмена

табела на едно кафене. — Тук живеят хора, с които сигурно ще можеш и да си поговориш по човешки. Там вътре отивам! Там ще ми дадат информация.

Той се упути с дълги крачки към целта. Прекрачи прага с увереността на мъж, свикнал да заповядва, и се огледа изучаващо в неголемия общ салон. Пред очите му се разкри обичайната картина на едно източно кафене-кръчма. Нечистият под бе застлан тук и там с малки килимчета. Миндерлъци обхождаха стените. Навсякъде се търкаляха разхвърлени възглавници за сядане. Малкото маси бяха ниски — колкото столчетата за крака в жилищата от западните страни. Стените бяха голи, с изключение на няколко омазнени чибука, подредени в редица един до друг на нещо като полица за лули.

Посетители в цялото помещение имаше само трима. Бяха местни хора от ниско съсловие, както издаваше облеклото им. Клечеха мълчаливо един до друг с микроскопични филджани пред себе си, пушеха и като че не обърнаха внимание на чужденеца. Че единият от тях хвърли пронизващ поглед изпод сведените си клепачи към необикновената, сиво карирана фигура, убягна на англичанина в сумрака на голата стая.

От вратата на задната стена сега се появи един мъж, когото всеки познавач на средиземноморските страни би трябвало веднага да прецени като грък. Беше съдържателят на това „приятливо“ място за отбивка. Той имаше хитрата, лукава физиономия на лисица. Не чертите, а очите обрисоваха характера на този мъж.

Един поглед към англичанина му бе достатъчен да знае кого има пред себе си. С три теманета, които определено биха удовлетворили всяко величие, той приближи до своя гост.

— *Bienvenu, monsieur!* (Добре дошъл, мосю!) — поздрави гладко и плавно на френски. — Смя ли да запитам с какво мога да услужа на Ваша милост?

С френския англичанинът естествено бе много добре запознат. И той си послужи следователно със същия език като съдържателя, само че от неговата уста не звучеше така завършено и изискано, както от устните на гръка.

— Преди всичко с някое друго обръщение! — каза по своя лаконичен, властен маниер. — Не съм „ваша милост“. Ако се наложи мога и много немилостив даже да бъда.

— Пардон! Не можех да имам представа...

— Достатъчно! Наричайте ме просто мосю! Това стига.

— Както заповядате!

— И после бих желал — хм! — нещо за пиене бих желал.

На сър Дейвид в никой случай не допаднаше тая пето или шесторазрядна гостилница. Вярно, беше ожаднял от лутанията си нагоре-надолу в слънчевия пек по душните улици, ала мисълта да пие нещо тук въпреки всичко с нищо не го примамваше, фактът, че независимо от това поиска нещо за пиене, дължеше своята причина единствено на особения манталитет на Линдсей.

Той никъде не забравяше, че е англичанин, син на гордия островен народ, господстващ над Световния океан. Ето защо бе на мнение, че никога не бива да се проявява стиснат, дори и в най-затътеното кътче на земята. Към това се добавяше, че той беше сър Дейвид Линдсей, мъж от английската аристокрация. И като такъв винаги действаше според максимата: Аристокрацията задължава!

Изхождайки от тези две причини, той смяташе и тук да не се цигани. На драго сърце би запитал кратко и ясно за пътя и би си тръгнал после, но това не му подходеше. Не желаше да получава нищо даром, дори и информация.

— Кафе ли желаете, шербет, или...? Последната дума във въпроса си гръкът проточи така явно, че сър Дейвид наостри уши.

— Имате и нещо друго?

— За онези от моите гости, които не изповядват учението на Пророка, притежавам превъзходно гръцко вино — оригинално „Самос“, старо, отлежало, истинска напитка на боговете.

— Хмм! „Самос“! Почти толкова добро, като шери и портварн! Бих желал да го опитам.

— В такъв случай ще се осмеля да ви помоля, мосю, да си дадете труда да дойдете във Винарната. Сър Дейвид присви леко лявото око.

— Винарна?

— Трябва да имате предвид — поясни съдържателят, — че моите клиенти в основни линии са привърженици на Пророка, който е запретил насладата на виното. Бих накърнил техните религиозни чувства, ако взема да сервирам пред очите им вино на иновърните, отбиващи се при мен. Това лесно би могло да създаде нездравословен климат между посетителите и да стане опасно за мира в моя дом. Ето

защо Винарната! Там можете необезпокоявано да се отдадете на насладата на благородната напитка.

— Добре! — реши Линдсей. — Покажете ми помещението!

Той последва гръка през задната врата по един тъмен коридор, в чийто край съдържателят отвори отдясно една малка стая. Един поглед в нея бе достатъчен да потвърди подозрението на сър Дейвид, породило се при нескончаемото обяснение на съдържателя за правото на общ салон, обзаведено изцяло по източен маниер — с килимчета, миндери и две ниски маси. То не правеше впечатление да е предназначено за гръцки, арменски и други немохамедански посетители. Иначе тук щеше да има столове, пейки и високи маси. По-скоро, види се, бе такова, каквото Дейвид Линдсей веднага бе предугадил, а именно, че в това уютно скривалище сегиз-тогиз неколцина неверни синове на Пророка се подкрепят със забранения гроздов сок. Тук бяха подсигурени срещу неприятни обезпокоявания. Единственият прозорец на помещението се намираше на повече от два метра височина — почти под тавана, и беше толкова малък, че определено никой не би могъл да надникне отвън. А за окултните, жертвени часове пред олтара на бога на виното много добре подхождаха удобните миндерлъци, пасваше си и меката светлина на лампадата, спускаща се от средата на потона.

Линдсей разтегли тънките си устни в разположено ухилване.

— Харесва ми! Тук ще опитам вашето „Самос“.

Доволен беше, че желанието му да пита за пътя го бе довело насам. Така можеше да съчетае приятното с полезното. Глътка оригинално гръцко вино в тая страна на вечното кафе не бе за пренебрегване. Той освободи от рамото ремъка с дългия далекоглед и остави страшилището заедно с огромния чадър в ъгъла. После се отпусна отмерено на мекия миндерлък.

Съдържателят стоеше мълчаливо. Сега се залови за последната забележка на госта.

— О, ще ви кажа, мосю, само с опит няма да се остане. Ако сте познавач, ще се наемете като нищо на цяла стомна от моето „Самос“.

— Ще видим! Донесете виното!

Съдържателят побърза да се отзове на повелята. Излизайки навън, той се подхили. фактът, че чужденецът не се бе осведомил първо предпазливо за цената, изглежда му навяваше благоприятни

умозаклучения за неговата разплащателна способност. А от това достопочтеният кръчмар възнамеряваше възможно най-добре да се възползва.

Не мина много и той се върна при Дейвид Линдсей, поставяйки пред него една стомна и винена чаша.

— Мога ли да ви наляя?

Сър Дейвид бутна услужливата ръка.

— Стой! Вие мохамеданин ли сте?

— Не! Християнин съм. Моята родина е Гърция.

— В такъв случай пийте с мен!

— О, много любезно! Вашата доброта е...

— Достатъчно! Скудоумие е да пиеш сам.

Докато съдържателят изчезна да донесе чаша и за себе си, лордът запали една пура, която си бе скътал за всеки случай. Същевременно измърмори самодоволен:

— Радва се на авантата старата лисица! Благодарни за отличието да може да гуляе със сър Дейвид! Изглежда наистина не подозира, че му позволявам да пие с мен, за да отида на сигурно. Тоя обесник никак не е за вярване. Би могъл да ми сипе нещо във виното, за да ме приспи и ми опразни джобовете. Само че тоя номер при Дейвид Линдсей няма да мине. Ненапразно съм изкарал школата на Кара Бен Немзи. Научих се в непознатата среда да бъда предпазлив.

Той прекъсна, тъй като съдържателят се върна с втората чаша. С физиономия на ощастливител, раздаващ злато с пълни шепи, той наля първо на англичанина и после на себе си.

— *A vorte sante, monsieur!* (За ваше здраве, мосю!) Пресуши чашата на един дъх и не му беше необходимо прекалено много време за тая цел. Сър Дейвид обаче отпи отмерено от виното.

— Питието е добро! — кимна. — Най-доброто, на което съм попадал в тоя превъзнесен град.

— Значи Константинопол не ви се нрави?

— *Pas du tout!* (Никак!)

— И все пак той бива наричан „Сияйните страни на всемирния лик“.

— Хмм! Чух го вече веднъж днес. Считаю обаче, че на тоя „лик“ и неговите „сияйни страни“ няма да навреди, ако някой път направи едно основно запознанство с гъба, сапун, спарче и четка за дъски.

— Само не го казвайте пред някой турчин!

— Защо не? Аз казвам истината на всеки, както ми е угодно. Като на оня проклет дервиш, който ме следваше от пристана като сянка. Когато работата ми дойде до гуша, изстрелях чадъра си в лицето му. Това бе език, който той сигурно разбра.

Гръкът повдигна замислено вежди.

— Имал сте сблъсък с някакъв дервиш? Оскърбил сте го с действие? Да ме прощавате за думите, но е било безразсъдно. Вие сте си навлякъл отмъщението на този свят мъж.

Англичанинът махна пренебрежително, отпи със задоволство една глътка и издуха дима от пурата си.

— Какво ме е грижа за онзи тъпак! Нека си търчи след други хора, но не и след сър Дейвид Линдсей. Яд ме е само, че за да се отърва от него, кръстосвах надлъж и шир и така попаднах в тоя квартал, където не мога да се ориентирам, и където никой не те разбира, когато го запиташ за пътя.

Умният и хитър грък не промени физиономия. Никой не би могъл да се досети какви важни мисли се завъртяха в ума му. Най-важно за него бе, че чужденецът току-що се идентифицира като сър Дейвид Линдсей. А той умееше правилно да оцени значението на тези думи. Един английски благородник, пътуващ — очевидно за свое удоволствие — из Ориента, обикновено има в себе си пари, даже много пари! Ето какви сметки си правеше хитрецът. Такава птица никога не беше долитала при него и скоро нямаше и да кацне. Човек не биваше да пропуска неизползван подобен шанс. Според светогледа на гръка парите бяха върховното божество. Той реши да пусне предпазливо пипала и после... да действа. Негов съюзник щеше да е виното.

Когато напълни отново празната чаша на госта, не забравяйки и своята, той се осведоми:

— Не говорите ли турски?

— Няма и двацет думи!

— В такъв случай би трябвало при излизанията си да вземете със себе си и Драгоман — преводач.

— Не ми е по вкуса.

— Имате лош опит?

— Не! Напротив, пътувах дълго време из Балканските страни, придружаван от един такъв човек. По едно време се озовах много натясно и не на последно място трябва да благодаря на верността и благонадеждността на преводача, че в крайна сметка се избавих със здрава и читава кожа. Чувал съм обаче колко малко иначе може да се разчита на тези обесници. Освен това не обичам да имам постоянно до себе си чужд човек.

— Хмм! — повлече гръкът. — Мога да го разбера. Тези преводачи дерат чужденците, където могат, а мъж като вас, който сигурно не пътува с тънка кесия, биха оскубали най-безсрамно.

— Така си е! Аз съм сър Дейвид Линдсей и винаги имам у себе си достатъчно, за да съм подготвен за всякакви случаи. Плащам си също добре и на драго сърце, но не се оставям да ме правят на будала.

Съдържателят остана много доволен от резултата на тайното подпитване. Сега смяташе, че може да пристъпи към нещо друго.

— Тогава би трябвало поне да носите със себе си една карта на Константинопол.

— Имам и такава.

— И въпреки това сте се заблудил?

— Въпреки това! Каква ми е ползата да се зверя в картата, като не знам къде се намирам в момента?

За потвърждение на думите си сър Дейвид бе извадил портфейла си и бърникаше из многобройните преградки. Гръкът зорко следеше пръстите му. Не можейки явно да открие споменатия план на града, Линдсей разтвори сега ново отделение. За кратко време се мярна дебело снопче банкноти.

Очите на съдържателя ярко заискриха. Погледът му беше вторачен, дебнеш, алчен, като на хищно животно, видяло плячка току пред себе си. Той забрави всяко самообладание и всяка предпазливост. За него сега беше безспорно, че чужденецът не биваше да напусне къщата, без да се е разделил с пачката банкноти. Да става каквото ще! Там в портфейла се криеше цяло състояние — поне според схващанията на бедния кръчмар. То не биваше да му се изплъзне, независимо какво щеше да му се стовари на съвестта!

Сър Дейвид все още се ровеше равнодушно из разните книжа. Че държанието му бе предумишлено, че искаше да постави гръка на

изпитание, и че с един бърз, таен поглед бе уловил рязката промяна в чертите на съдържателя, не му бе проличало.

Сега той знаеше къде е. Беше схванал опасността. През ум не му минаваше обаче да си плюе незабавно на петите. Напротив! Него го привличаше да остане в несигурното си положение и дръзко да изчака по-нататъшния развой на нещата, защото... нали пътуваше по целия свят с единствената цел да преживява приключения. А тук изглежда му се предлагаше едно — възбуждащо и гъделичкащо нервите, както само би могъл да желае. И той трябваше да му се наслади.

Сега затвори с шляпване портфейла и го прибра. После бръкна с дясната ръка в дългия пеш на сиво карираното сако и измъкна оттам търсения градски план.

— Сетих се най-последно. Ето го! Как може само човек да бъде такъв забраван.

Разгъна мудно картата, тикна встрани винените чаши и я просна на ниската маса.

— Хайде, моля! Къде се намира вашата къща? Зная ли това, няма да е трудно после да се озова обратно на яхтата си.

Гръкът вече беше посегнал към плана и сега движението му изведнъж замря.

— На яхтата си?

— Да!

— Имате собствена яхта? Някоя от онези големи платноходки, които...

— Не! Парна!

— *Sacre bleu!* (Дявол го взел!) Вие трябва да сте червив с пари.

— Аз съм сър Дейвид Линдсей. И тъй, моля, къде се намира къщата ви?

Съдържателят с мъка се изтръгна от своето вцепенение. Наведе се със зачервена глава над плана. Последница от виното ли бе това, или трескава възбуда от онова, което сега чу? Тоя англичанин трябва да притежаваше милиони. Да можеше барем един-единствен от тях да му прибере! Цял един милион! Почти невъобразимо!

Кръвта зашумя в ушите на кръчмаря. Мъчително принуди мислите си да се съберат за желаната информация. Дълго се лута той по линиите на градския план, при което сър Дейвид го наблюдаваше



тайно ухилен. Най-сетне десният му показалец спря на една определена точка.

— Ето тук! Това е нашата улица. Тук някъде се намира моята къща.

Линдсей приближи безконечния си нос към плана да впечатли точно настоящото си местоположение. Сега разбра колко много се е задълбал в заблудата си. Но сега имаше и увереността, че със сигурност ще може да намери обратния път. Въпреки недоверието си към гръка, не допускаше, че онзи би могъл умишлено да му даде погрешни данни. Каква полза би имал да го остави да броди из тоя квартал? Ако човекът наистина бе подмамен от претърпкания портфейл на своя гост — а това за Линдсей бе несъмнен факт, — то той щеше да предприеме нападението в собствената си къща, тук, в уединената задна стая. По-добра възможност за тая цел някъде другаде едва ли би могъл да му се предостави.

Докато сър Дейвид прехвърляше през ума съображенията си, отвън прозвуча някакво особено изсвирване. Линдсей наостри слух, но външно не даде да си проличи. Далеч по-малко власт над себе си имаше другият. Едно неволно негово движение — сякаш бе понечил да скочи — подсказа на англичанина, че изсвирването бе някакъв сигнал, предназначен за съдържателя.

И, наистина, гръкът посегна към стомната, напълни отново двете празни чаши и стана.

— Стомната е празна. Да, да, знаех си го аз отнапред — насили се той да се усмихне. — Моето „Самос“ се услажда на всеки. Нали бива още веднъж да...?

— Разбира се! Донесете още една такава мяра! Виното сигурно няма веднага да ни повали.

— Не берете кахър! То не е турско. Начаса се връщам.

И беше вече вън от вратата. Линдсей разтегли тесноустната си уста до поразителна ширина. Дългият нос се наведе, додето можа, още към брадичката. В това положение се заслуша той след съдържателя.

Чу неясно някакви мъже да разговарят помежду си. Трябва да бе някъде в двора, недалеч от тесния прозорец. Погледна изпитателно нагоре.

После се надигна с бързина, която никой не би очаквал от мудния англичанин. С две стремителни крачки се озова до вратата. Наведе се.

Действително, тя имаше вътрешно резе — голяма рядкост в една ориенталска къща, поне за стайна врата. Това устройство се дължеше навярно само на дискретната цел на задната стая.

С едно енергично посягане Линдсей зарези. После събра накуп всичко що бе възглавница наоколо върху ниския миндер под прозореца. Покатери се чевръсто, протегна се и се ухили доволен. Неговата внушителна дължина му даде възможност да достигне с глава точно до прозоречното отворстие. Според обичая на източните страни то не беше снабдено със стъкла, така че Линдсей долови звука на споменатите гласове съвсем ясно. Да погледне надолу в двора, нямаше как. Но разбираше всяка дума, макар въпросите и отговорите да не бяха високо разменяни.

Съдържателят разговаряше отвън с някакъв друг. Че при това те си служеха с френски, на Линдсей се стори като кажи-речи нечувано щастливо обстоятелство.

— Не бъди многословен! — тъкмо настояваше стопанинът на къщата. — Не бива дълго да се бавя. Той би могъл да стане нетърпелив.

— Като влезеш, ще му кажеш някакво оправдание. Той ще се задоволи. Трябва да чуеш какво имам да ти кажа. Осман, дервишът, е бесен. На всяка цена иска да си отмъсти на това „гяурско куче“, което го ударило с чадъра в лицето.

— Зная вече. Англичанинът сам ми го разказа.

— И той не се страхува от ненавистта на дервиша?

— Смее се. Имай предвид, той е английски милионер. Тези мосю без изключение се отличават с една изумителна самоувереност.

— Nom de dieu (по дяволите), милионер!

— Пет! Не забравяй прозореца горе!

— Би трябвало да има невероятно тънък слух, за да чуе нашия разговор. Но по-нататък! Осман добре забелязал, че англичанинът иска да му се изплъзне, но се промъкнал след него и не изгубил дирята. Сега седи отпред в кафенето и ме прати при теб.

— Какво иска от мен?

— Отмъщението си!

Подслушвачът почувства, че в разговора възникна малка пауза. До момента въпросите и отговорите се бяха редували с припряна бързина. Сега изглежда гръкът се замисли. Линдсей смяташе, че знае

защо. Той вероятно опитваше да съгласува искането на дервиша за отмъщение със собствените си планове, насочени към портфейла на клиента.

Сега отново започна да говори.

— Кажи му, че ще си го има отмъщението! Чужденецът в момента седи във Винарната.

— Зная. Та нали чух какво говори с него, след като го поздрави.

„Аха! — помисли сър Дейвид. — Типът, който тук така нищо неподозиращ ми излага любезните си принципи, е един от тримата кафеджии от предната стая. Почакай само, обеснико, ще се запознаеш ти с един мъж от Стара Англия, ти, заедно с дервиша и твоя приятел, кръчмарят!“

— Той е вече на втората стомна „Самос“. Още ще му натрапя аз от тая услужлива напитка. Ефектът няма да се забави. Той има цял портфейл с банкноти. Ще му задигна парите едва когато се е налюокал до безсъзнание. Тогава дервишът Осман може да прави с него каквото си ще. Най-добре ще е да му свети маслото. Така няма да се опасяваме от неприятни последици.

— А аз?

— Какво общо имаш ти?

— Глупав въпрос! Казваш, че чужденецът имал портфейл, пълен с банкноти. Парите се каниш да вземеш ти. Дервишът ще си има своето отмъщение. Аз на сухо ли трябва да остана?

— Ти ще получиш от мен малък дял като пари за мълчание. Повече не можеш да искаш. Та ти с нищо няма да допринесеш за нещата.

— Така си мислиш ти. Но аз мисля другояче. Ти даже много се нуждаеш от мен.

— Не знам за каква цел.

— Англичанинът трябва първом да бъде обезвреден. Ти се надяваш твоето вино да го катурне. Но какво, ако се заблуждаваш! Знаеш, че съм роден в Париж и първите трийсет години от живота си съм прекарал там.

„Ето откъде френският разговор! — помисли си подслушвачът. — Човекът изобщо не е местен жител, само се облича така. Вероятно въобще не говори турски!“

Междувременно обаче продължаваше да слуша. Довереникът на съдържателя водеше нещата си не лошо.

— През този период — продължаваше той — съм бил няколко пъти отвъд Канала. Оpozнах англичаните. Общо взето те добре си знаят мерилото. Пият портър, ейл, шери, пунш и всякакви ракии като вода. Виждал съм го със собствените си очи неведнъж и дважд и при това никога не губят ясно съзнание. Хладнокръвно престават да пият, когато им стане прекалено.

— Mille tonnerres! (Хиляди гръмотевици!) Това би могло да осуети целия ни план.

— Би могло! Ако не бях аз! Задръж човека само още четвърт час! През туй време аз ще ти набавя един прашец, който ще му сипеш във виното. Въздействието му ще...

— Не става! Той не е дете. Държи чашата непосредствено пред себе си и...

— Тогава тури праха в стомната!

— Това пък хич не върви! Той ме покани да пия с него. Трябва ли самият аз да изгълтам праха и да захъркам по-рано от него?

— А-а! Значи е предпазлив?

— Да, виждаш, че с нищо не можеш да ми бъдеш полезен.

— О, напротив! Щом нещата стоят така, толкова повече. От всичко, което разказа, не остава нищо друго, освен истински да се надпиваме с чужденеца. И сега кажи сам: Смяташ ли се способен за тая работа?

— Хмм! Аз не нося много.

— Знам. Но затова пък толкова по-издръжлив на пиене съм аз, както ще признаеш. Предостави човека на мен! Надрънкай му нещо. Как си ме срещнал в коридора и си ми разказал за него. Че съм роден французин и голям почитател на Англия. Дали не бих могъл за кратко да му правя компания. Лъжи, та се късай, само и само да прояви интерес към нещата! Не си паднал на главата си, я. Аз пък ще дам отговор на дервиша. Нека почака, докато работата се уреди. А сега офейквай, да не му се стори подозрително дългото ти отсъствие.

С един скок сър Дейвид се приземи от купчината възглавници. Беше чул достатъчно. Лицето му сияеше от удоволствие. Така добре му допаднаше приключението.

— Eximius! Excellent! Indeed! (Забележително! Великолепно! Наистина!) — мърмореше си той, докато нареждаше припряно възглавниците по старите им места. — Когато моят приятел Кара Бен Немзи чуе това, ще трябва да признае, че вече с нищо не ме превъзхожда. И аз мога да подслушвам и надхитрявам врагове. Щастие само, че тоя тип беше французин, а не китаец, тунгусец или ескимос. Иначе от цялата тая беседа думица нямаше да мога да разбера. Сега обаче съм в течение на нещата. Нека само ми дойдат! Канят се да надпият Дейвид Линдсей! Чудо невидяно ще видят.

Стаята вече отново имаше обичайния си вид. Сър Дейвид се нуждаеше само още да избута резето, което той стори с едно бързо движение. После можеше да си седне пак на старото място и да изчака предстоящите събития. Намери време дори да запали пурата, угаснала по време на подслушването.

Едва сега се появи съдържателят с втората стомна. Той имаше гузна съвест. Ето защо бе подозрителен. Линдсей забеляза как гръкът плъзна преценяващ поглед между госта и прозореца. Вътрешно това го развесели. Външно обаче показваше равнодушна, почти глуповата физиономия.

— Накарах ви да чакате и моля за извинение — подхвана съдържателят.

— Тъй ли? — му бе отвърнато с въпрос. — Въобще не съм забелязал.

— Срецнах във един добър приятел. Разбъбрихме се, както става, когато хората от дълго не са се виждали. Той обикаля страната по търговия. Обикновено го смятат за местен жител, но е роден французин, високообразован мъж, при това добър познавач и голям почитател на Англия.

Съдържателят сега започна да пее панегирика за своя приятел във всички тоналности. Влагаше цялото си старание да събуди у лорда любопитство да се запознае с тази запленаваща личност, ала сър Дейвид проявяваше жестокостта да го остави да чака в неизвестност и на всичко само кимаше с глава.

Накрая дъхът и изобретателността на гръка секнаха.

Той забеляза, че започва да оплита език, че в представянето му на начина на живот и съдбата на скъпия приятел зейват противоречия. И прекъсна. Едва сега Линдсей отвори уста, наглед, за да възнагради

усилията на усърдния панегирист, в действителност, за да съкрати машинациите и доведе развързката по-скоро.

— Че да бяхте го поканил този ваш приятел да изпие чаша вино с нас — каза. — Сега жертвите времето си за мен и се лишавате от неговата компания.

Ако камъкът, който пада някому от сърцето, причиняваше шум, сега щеше да чуе едно порядъчно тупване. Но така сър Дейвид само долови как другият дълбоко си отдъхна. Най-голямото му желание сигурно беше да отърчи и доведе апапина си, ала само проформа малко се превзе.

— Никога не бих си го позволил. Зная какво съм длъжен пред такъв избран клиент като вас.

— Глупости! Щях да се радвам да се запозная с човек, притежаващ толкова достойнства за величаене. Жалко, че си е тръгнал.

— Тръгнал? Хич даже! Той седи в предната стая и пие кафе.

— Не можех и понятие да си имам наистина.

— Не чухте ли разговора ни?

— Разговор? Не съм чул нищо.

— Тъй! Само предположих. Ние стояхме в двора.

— Представа нямам! По начало не се занимавам с хорските работи, но толкова повече се грижа за моите собствени. А сега побързайте! Идете да доведете приятеля си! Мисля, че като французин той ще съумее да оцени едно добро винце.

Съдържателят наговори няколко празнословия от рода на любезност, голяма чест, благодарност и т.н., после бързо се отдалечи. Няма и три минути по-късно се върна в съпровод на своя съучастник.

И сега се започна един малък запой, който на безхитростния наблюдател определено би направил впечатление на задушевно, непринудено и миролюбиво. Французинът пиеше много и бързо и опитваше по всякакъв начин да подтиква англичанина да не остава по-назад. Не след дълго стомната показва дъно, което даде на третия от съюза възможност малко да се покаже. Следващата кана поръча той за своя сметка. Сър Дейвид, който иначе не позволяваше някой да му плаща, този път не възрази. Та нали знаеше какво се има предвид. На практика трябваше да е „за сметка на заведението“, но накрая той все пак щеше да плаща пиячката.

Французинът всячески се стараеше да развлича Линдсей. Бръщолевеше за какво ли не. После се осведоми за пътните планове на англичанина.

„Well! — помисли сър Дейвид. — Сега танцът може да започне! Нямам никакво желание да пиля повече време тук и да се напивам. Да вземе този въпрос като ключова дума!“

— Оттук — каза гласно — ще държа южен курс, през Суецкия канал ще отида в Червено море, ще акостирам по-нататък в Аден и накрая ще легна на котва в някое индийско пристанище.

— Значи Страната на чудесата ви е завъртяла главата! — кимна французинът. — Мога да го разбера. Или пътувате по сделки?

— Сър Дейвид Линдсей търговии не върти.

— Пардон!

— Искам да усъвършенствам в Индия вродените си психически способности. — Забелязвайки лишените от разбиране, въпросителни погледи на своите слушатели, той продължи сериозно и важно: — Вероятно ви е известно, че жреческата каста в Индия съхранява разни тайни знания за свръхсетивни явления и сили. Тя всъщност не позволява на никой външностоящ да проникне в нейната среда. Но аз разполагам с бляскави връзки. С мен ще бъде направено изключение, още повече, както вече казах, че имам вродени необикновени психически способности.

Кафеджията зяпна уста. Не знаеше какво да мисли за това изявление. Бръмбари ли имаше в главата си гостът? Или виното вече заплиташе разсъдъка му? Той се вторачи в спокойната, невъзмутима физиономия на англичанина, който не правеше впечатление нито на откачен, нито на пиян. Нещата за него бяха загадка.

Французинът обаче се усмихна тънко.

— Да не сте спиритист или окултист, мосю?

— Строго погледнато, не! Притежавам просто — скромно каза той — дарбата да гледам в бъдещето...

— Невъзможно!

— Притежавам по-нататък онова, което хората наричат „второто лице“. Моето духовно око прониква през всяка стена до произволна далечина...

— Но моля ви, та това е... е... нечувано!

— И трето, мога да чета мисли.

Сър Дейвид ги приказваше така на едро, че двамата мошеници не знаеха как да го възприемат. Гръкът просто се умълча, французинът обаче накрая стигна до извода, че се касае за някакъв сплин на англичанина, и за да запази доброто настроение на жертвата си, прояви интерес към глупостите.

— Смайвате ни, мосю — залицемери той. — Трябва да призная, че у мен се поражда желание да получа доказателство за вашите способности.

— Хмм! С това отличие аз удостоявам всъщност само моите най-верни приятели.

— Направете в такъв случай едно изключение, моля!

— От мен да мине! Ще го сторя само за да не си мислите, че съм някой разказвач на лъжливи истории. Под такова подозрение сър Дейвид Линдсей не бива да попада. Ще ви предоставя желаното доказателство.

Съдържателят и неговият „приятел“ нямаха и представа как хубаво се вмъкнаха сега в примката на хитрия англичанин. Те трябваше да седнат на миндера срещу вратата. Самият той извърши първо още няколко фокус-мокуса. После провеси далекогледа през рамо, стисна чадъра под лявата мишница и застана до входа с лице към двамата.

— Най-напред един поглед в бъдещето! — подхвана той. — Ето виждам ви двамата... крачите по един стръмен рид... непосредствено до вас зее мрачна бездна... препъвате се... падате! — Говореше с привидно нарастващо възбуждение. — Ето че от невиделица се появява спасителят... някакъв непознат, който ви мисли доброто... Дръпва ви рязко назад, хванал всеки от вас с една ръка. Предпази ви от сгромоляване в тъмните дълбини. Никога не го забравяйте, мосю! Той ви предварди от злото.

Сър Дейвид замълча. В стаята цареше гнетяща тишина. Дватамошеници не намираха думи за отговор. Вероятно не бяха разбрали намека за планираното престъпление, от което ги предпазваше Линдсей.

Е, щяха веднага да го разберат. Той възнамеряваше вече да стане по-ясен.

— Сега един поглед в далечина, през стената на тази стая! — продължи Линдсей. — Там виждам... ха, та това е кафе-салонът, през



който дойдох в къщата! Там седи... човек не би го сметнал за възможно... наистина, там седи мъжът със зелената чалма, дервишът, който търчеше подире ми като куче! Мисли и премисля. Почакайте! Я да взема пък да му прочета мислите. Нека това е изпитанието за моята трета способност.

Слушателите на чудатия прорицател и ясновидец станаха неспокойни. Размърдаха се на миндера и си хвърлиха по един скришен поглед. Сър Дейвид разбра, че трябва да побърза, ако иска да доведе играта до щастлив завършек. На суеверна боязън не биваше да разчита нито от страна на гръка, нито на французина.

— Дервишът — продължи той с повишен глас, преди още някой от ответната страна да е съумял да повдигне гласно възражение, — дервишът мисли... за мен! Желаете да си отмъсти за цапването по носа. За тая работа трябва да му помогнат двама добри приятели. Той иска да има отмъщението си, а другите двама се домогват до парите ми. Да, да, мосю! Аз знам. всичко. Свършено е с вашия план. Аз не се оставям да ме съборят с пиене под масата и ми опразнят кесията...

По-нататък не стигна. Разобличените нехранимайковци скочиха.

— Куче, ти си чул!

— Почакай, ще има да се каеш!

Поискаха да се нахвърлят върху сър Дейвид, ала незабавно отскочиха, виждайки дулото на неговия револвер да зейва срещу тях.

— Стой!

Те останаха на едно място.

— Едно-единствено движение още и ще стрелям!

Не помръдваха. Но ругаеха, проклинаха и заплашваха. Междувременно англичанинът направи две крачки назад. Остави чадъра да се плъзне надолу, посегна с лявата ръка назад и отвори вратата.

— Моите почитания, мосю! Поздравете от мен дервиша Осман! Парите за виното ще сложа във на прага. Останете със здраве и съхранете добър спомен за мен!

С едно бързо обръщане той се намери отвън, завъртя ключа — че той бе пхнат в ключалката, беше видял на влизане, — хвърли една банкнота пред вратата и се измъкна безшумно на двора. Отбягна предната стая, за да не се сблъска с дервиша.

Зад него се надигна яростна гюрултия. Заключениеите опитаха да изкъртят вратата. Това скоро щеше да им се удаде, а и беснеенето им щеше да привлече някого на помощ. Ето защо сър Дейвид трябваше да побърза да изчезне от арената на своето приключение.

Той намери един изход към улицата и тъй като ненапразно бе проучил толкова внимателно градския план, без мъчнотии откри и обратния път към своята яхта. Равнодушно, сякаш е оставил зад себе си възможно най-скучната разходка, се прехвърли по трапа отново на борда.

---

[1] *Дервиш* е персийска дума и означава „бедняк“; арабската дума е „факир“ (Б. а.) ↑

[2] Nonsense! (англ.) — Глупости! (Б. пр.) ↑

[3] Of course! (англ.) — Разбира се! (Б. пр.) ↑

[4] Indeed, (англ.) — Наистина. (Б. пр.) ↑

[5] Damned! (англ.) — Проклятие! (Б. пр.) ↑

## ВТОРА ГЛАВА

### ЕДИН НЕМСКИ ХУДОЖНИК

На следващия ден Дейвид Линдсей отново излезе на приключения. Вчерашната преживелица при гръцкия кръчмар му се бе харесала. Само че за всеки случай той взе друго направление. Изглежда все пак не смяташе за препоръчително да се мярка пак на пътя на двамата си събрата по чашка от миналия ден.

Веднъж му се стори, че в гъмжилото на улицата забеляза един зелен тюрбан. Но това не го разтревожи, макар и да се сети за дервиша Осман. Та нали толкова много дервиши обикаляха из този град. Защо трябваше да е тъкмо оня, чието биещо на очи покривало на главата бе зърнал така мимолетно!

Внезапно чу от някаква къща песен. Спря и се заслуша. Беше една западноевропейска мелодия. Тогава забеляза над вратата табела и от френския надпис разбра, че стои пред една европейска кафетерия. Влезе.

В коридора, ненавяващ асоциации точно за родния край, беше мрачно. Вляво имаше врата, която той по-скоро напипа с ръка, отколкото видя.

— Приветлива кръчмица! — изръмжа. — Но може би тук отново ще има някое приключение. Well!

Отвори вратата и се почувства приятно изненадан, когато влезе в един просторен салон, в който горяха толкова много лампи, че бе светло като ден. Прозорци нямаше, а само многобройни отверстия високо горе до тавана, през които се изтегляше тютюневия дим.

Видя голям брой посетители в турско и европейско облекло. Ориенталците бяха насядали ниско до пода на меки възглавници, пушеха мълчаливо чибуците или наргилетата си, а на чиниите пред тях се виждаха дребни филджани. Европейците обаче седяха на столове край високи маси, пиеха кафето си от по-големи чаши и пушеха пури или цигари.

Появата на причудливо облекения англичанин предизвика сензация.

— Аджа'иб чок аджа'иб! (Необикновено, твърде необикновено!)  
— промърмори един удивен турчин.

Разговорът край масите на европейците също секна. Всички очи се отправиха към сър Дейвид, а по някои лица плъзна подигравателна усмивка, при което тихо тръгнаха от уста на уста думи като „англичанин... смахнат... сплин... палячо“.

Линдсей не го и беше еня за това внимание. Той се насочи към единствената маса, край която имаше едно свободно място, и се настани непринудено, след като бе помолил за разрешение седящия там господин.

Негърски момчета се плъзгаха като сенки насам-натам с лули, тютюн, тлеещи въглени и кафе, грижейки се за клиентите. Сър Дейвид си поръча кафе на френски, беше разбран и мигновено обслужен. Той свали далекогледа от гърба, облегна го заедно с чадъра на стената, опъна удобно дългите си крайници и извади една добре напълнена чантичка с пури. Същевременно хвърли изучаващ поглед на човека срещу себе си.

Той беше млад човек, на може би двадесет и четири години, с висока, крепка фигура и истинска адонисова глава със сериозни черти. Лъх на тежка меланхолия се ширеше по това лице и го правеше още по-привлекателно. Беше изпушил една пура до края, освободил се от угарката и очевидно се канеше да запали нова. Англичанинът му протегна своята чантичка.

— Моля... обслужете се!

Заговореният вдигна изненадано поглед и се поколеба. Сър Дейвид бръкна в джоба на жилетката, измъкна една визитна картичка и му я подаде.

— Сега ще се осмелите да посегнете, нали?

На визитката се четеше: „сър Дейвид Линдсей“. Младият мъж направи жест на изненада и като че в него се надигна някакво възклицание, ала той го потисна, взе една от пурите и на свой ред извади после картичката си.

— Я гледай, вие също притежавате визитки? — позачуди се англичанинът. — Нямах представа, че европейските порядки са напреднали тук чак дотолкова!

— Аз не съм турчин.

На неговата картичка се четеше на немски: „Паул Норман, художник“.

— Как? Немец? — удиви се Линдсей, отваряйки от изумление така широко голямата си уста, че тънките устни образуваха квадрат. — Аз ценя Германия. Имам там роднини, казват се Адлерхорст. Търсих ги, но за съжаление намерих всички следи засипани.

— Едва ли е за вярване — рече другият малко резервирано. — Хора не могат все пак да изчезват безследно!

Същевременно хвърли удивен поглед към него.

— И аз го смятах за невъзможно, но е така. Недвижимото имущество бе преминало в други ръце, а всички членове на фамилията изчезнали. Странна съдба, хм! Запалете си пурата, де, тя е истинска „Перу“. Имам осем или девет хиляди при себе си.

— В джоба? — усмихна се художникът Норман.

— Nonsense! На яхтата си. Трябваше добре да се запаса с любимите си пури, защото не знаех кога ще си бъда отново у дома.

— Значи нямате никаква определена цел?

— Но. (Не.) Търся приключения.

— От какво естество?

— Излишен въпрос. Не съм в Турция, за да изживея нещо китайско.

— Следователно? — подпита Паул Норман, комуто разговорът започна да доставя удоволствие.

— Много просто — изръмжа Линдсей разсърден. — Нещо турско.

— И което би трябвало да е?

— Вие сте един бавнозагриващ немец, сър! Индия си има своите тигри, Африка лъвовете си. Дивия запад своите червенокожи...

— А Турция?

— Има своите хареми, сър.

— Хареми?

— Yes. Търся харемско приключение. Спомнете си Волфганг Амадеус Моцарт! Отвлечане, опасност. Освобождение на отвлечена туркиня или нещо такова. Yes.

Едновременно с това кимаше емфатично. А носът му, притежаващ изглежда необичайна подвижност, климаше на своя

отговорност даже трикратно.

— Виж ти! — възкликна Норман донейде изненадан. — Шегувате се!

— Защо? Никога не се шегувам! Сър Дейвид Линдсей съм. Yes.

Норман се усмихна леко, почти съчувствено.

— Вие се смеете? — рече англичанинът, без обаче да се показва оскърбен. — От три седмици дефилирам между Дарданелите и Босфора, за да преживея някъде нещо подобно. Но не намирам нищо. Nothing. (Нищо.) Скучна е тая Турция. Имам един приятел — също като вас немец, — комуто приключенията падат в скута като зрели ябълки. Кара Бен Немзи. Но сега се е заваял при апачите или хадедихните. Не знам. Yes.

Художникът изглежда имаше някакъв отговор на езика си, ала го задържа. Откритото му лице прие особен израз на напрежение и като под някакво спонтанно решение той каза:

— Ако действително възнамерявате нещо подобно, то това в никой случай няма да стане по начина, както сте го замислил.

— Че как другояче? Говорете, де! Вие ми харесвате и ще ми е приятно да чуя мнението ви. Well!

— Имам предвид, че преди всичко би трябвало да установите връзка с някой обигран мъж, запознат в подробности с тукашните условия.

— Много право! Но не познавам такъв мъж. Бих му заплатил добре, много добре... Кажете, да не би вие самият да сте добре запознат?

При това повдигна очаквателно тънките си вежди.

— Вече от три години обхождам Турция, а тук се намирам от девет месеца.

— Великолепно! Не бихте ли проявил желание да ми съдействате?

— При определени обстоятелства, да.

— Какви обстоятелства имате предвид?

— За да говоря за тях, би трябвало по-добре да ви познавам. При такова едно приключение човек лесно може да си сложи главата в торбата. От друга страна, аз обичам опасността и често съм я търсел с единственото намерение да упражня и изпитам силите си, но...

Той се канеше да продължи, ала англичанинът прекъсна въодушевено думите му:

— Силите да упражни! All right! (Чудесно!) И аз ще упражня моите тук, в Константинопол. Слушайте, вие сте моят човек! Yes. Богат ли сте?

— За съжаление — не.

— Нищо не вреди! Изровете някое приключение, някое чисто турско, повече нищо! За всичко друго ще се погрижа аз самият. Плащам добре, много добре! Well!

Паул Норман се загледа замислено надолу. След известно време весела усмивка заигра около устните му.

— Вие сте джентълмен — отвърна — и аз ви вярвам. Добре, ще помисля и проуча... Колко време ще останете тук?

— Колко време? Колкото ми харесва. Естествено! Well!

— А къде мога да ви намеря?

— На моята яхта. Лежи долу в пристанището. Ще я откриете веднага. Носи моето име и точния ми портрет.

— Да не би така, както седите сега тук?

— Yes. Защо не? Даже много, много сполучливо съм нарисуван. Вие какъв сте, мистър Норман? Пейзажист или портретист?

— Портретист.

— Отлично подхожда за мен — ще ви позирам да ме рисувате. Искате ли?

— Ако вие го желаете.

— Хубаво. Можем да започнем още утре. Част от възнаграждението ще платя предварително. Имате разни дребни разходи, зная вече!

С тези думи измъкна дебелия си портфейл, извади от него един плик за писмо, пъкна нещо в него и го залепи. После го подаде на художника. Паул Норман се поколеба да посегне, ала сетне все пак прибра аванса, тъй като носът на Линдсей изпадна в застрашително клатушкане.

— Значи утре — каза сър Дейвид. — Преди обяд. А сега... имате ли време?

— Съвсем малко. Имам сеанс.

— А-а... някоя картина?

— Да. И тъй като вие сте толкова открит с мен, нека бъда откровен и аз. Рисувам една дама.

— Как? Какво? Да не би някоя туркиня?

— Черкезка.

— *By Jove!* (Дявол го взел!) Красива ли е?

— Несравнимо!

— *Well.* Но как стана тъй, че вие, един чужденец, имате право да гледате и рисувате тази жена или девойка?

— Работата е много проста и все пак изключително необикновена. Вие знаете, че търговията с роби е забранена. Въпреки това тя все още продължава да си съществува. Много често най-красивите черкезки момичета биват отвеждани към Стамбул, за да бъдат продавани тук на големците от султанската империя. Отсреща в Черкезкия квартал познавам един търговец на момичета, който оперира само с първокласни красавици. Неотдавна получил една млада черкезка, която определил за султана. Обърнал се към миралая на гавазите и чул от него, че тая работа така лесно не може да се осъществи. Най-краткия и сигурен път бил да се обърне към султан валиде, майката на султана, и да ѝ представи един портрет на момичето. Тя била достатъчно свободомислеща да се съгласи на подобно нещо. Тъй като обаче сега няма мохамедански художници, търговецът се принудил да потърси някой европейец и изборът му паднал на мен.

Сър Дейвид слушаше с най-голямо напрежение.

— Значи вече сте имал сеанси с нея?

— Пет.

— И наистина ли е толкова красива?

— Поразително красива.

— *Well* — продума замислено Линдсей. После дигна глава, като да му бе дошла някоя добра идея. — Чуйте, мистър Норман, девойчето би било работа като за мен. *Yes.*

Художникът трепна.

— За вас? — проточи той.

— *Yes.* Искам да кажа, тогава бихме имали вече онова, което търся. Хората са грабнали клетото девойче от родината му и са го завлекли в робство. *Well,* аз ще я отвлека от тоя търговец.

— Момиче, което човек може да купи, той не отвлича.



— Жалко.

Носът му клюмна печално още по-ниско към брадата.

— Искам да кажа, че бихте могъл... да купите момичето.

— Но! Това не е приключение. За тая цел не е имало нужда да идвам в Стамбул!

Художникът сведе, като че малко разочаровано, глава и замълча.

— Well! Ще трябва да изтрая очевидно до някоя друга възможност и тук разчитам изцяло на вас. Наредете да ви напълнят отново чашата!

— Благодаря! Бих желал да тръгвам. Дойде ми времето, а искам да бъда точен!

— Добре, тогава да вървим! Вие ми харесвате и аз ще ви придружа.

Те платиха и станаха. Когато излязоха от къщата, дервишът стоеше очаквателно наблизо — не беше се отказал значи от отмъщението си.

— Забелязал е все пак къде съм се пъхнал — промърмори англичанинът.

— Кой?

— Оня дервиш там. От вчера се мъкне след мен.

— Той принадлежи към кастата на виеците. Сигурно иска да ви задява с просия. Не му обръщайте никакво внимание.

Слязоха до водата и взеха един двувеслов каик. Каиците са дълги, тесни, много лесно управляеми и бързи гребни лодки, в които се седи обикновено според ориенталската привичка, сиреч с подгънати крака. Слязоха между Топхане и финдикли. Англичанинът, който и там предизвика всеобща сензация, придружи художника през няколко улици.

Накрая Норман спря и посочи една къща.

— Ние сме при целта и сега трябва да се разделя с вас. Тук живее Бариша, търговецът на роби.

— Well! Сам ще намеря обратния път към Пера. Значи идвате утре на яхтата ми?

— Да.

— Good bye! (Довиждане!)

Линдсей се обърна и закрачи бавно обратно по пътя, по който беше дошъл. Норман гледа след него, докато изчезна зад ъгъла. После

не отиде в къщата на Бариша, а в отсрещното кафене и си поръча чаша мока. Докато чакаше, отвори плика — съдържаше петдесет фунта, значи хиляда марки.

— Това е божи промисъл — рече тихо той на себе си. — Нашата каса беше почти опразнена. Нямах да мога да давам нищо на пазача, което би означавало край на разговорите с Чита. какво ли ще каже Херман, когато му разправа за тази странна среща!

Той обърна парите на англичанина в турски монети и излезе отново на улицата.

## ТРЕТА ГЛАВА

### ЧЕРКЕЗКАТА РОБИНЯ

Къщата на търговеца на роби Бариша беше, както повечето къщи в Стамбул, построена от дърво. Към улицата нямаше прозорци и помещенията получаваха светлина и въздух откъм двора. Входът не беше заключен, коридорът — тесен и нисък.

Норман почука на една врата отляво. Резето бе дръпнато и наяве излезе един голям нос. После се оттегли и едва тогава бе отворено.

Носът принадлежеше на лицето на собственика на тази сграда. Той отвърна на поздрава на художника с учтивост, от която бе видно, че портретистът е търпян и му се заплаща единствено защото без него картината нямаше как да се осъществи.

— Аз пак разгледах рисунката — рече старият. — Досега съм доволен, ама колко дълго има още да я правиш?

— Не знам с точност. Боите съхнат лошо, защото в жилището ти е влажно.

Че работеше бавно, за да може максимално по-дълго да бъде заедно с красивата черкезка Чита, това по никой начин не биваше да казва на Бариша.

— Колкото по-бързо приключиш, толкоз по-голям ще е бакшишът, който ще ти дам извън уговорената помежду ни сума. Върви, чернилката вече те чака! Днес идваш малко по-късно от обичайното.

През една врата Норман стигна до пруста, простиращ се край една отстраните на двора. Един черен негър клечеше там върху едно чердже. Това бе стария Али, който трябваше по време на сеанса да следи Норман да не размени някоя дума с черкезката.

И все пак на художника се бе удало да отвори сърцето на черния, и то с ключа на златото. Беше му обяснил, че трябва да говори с Чита, за да може да изучава лицето ѝ в различните движения. Пазвантинът в началото се бе противил, ала накрая даде съгласието си при няколко условия: За всеки сеанс искаше по петдесет пиастъра, значи десет

марки. Господарят му не биваше нищо да узнае. И най-сетне изричаните думи не биваше да съдържат нищо деликатно. Норман бе приел условията, надявайки се, че чернътото постепенно ще показва все по-малка строгост.

Когато той стъпи сега на пруста, пазачът се надигна и отвърна на поздрава с широко ухилване. После отвори една врата и те влязоха в светло, приятно помещение, чиито синьо боядисани стени бяха украсени със златни стихове от Корана. До една от тях бе сложено червено канапе, а срещу него — стативът с картината, покрита с фин шал.

Черният сложи ръка на рамото на художника.

— Ти все още ми даваш петдесет пиастъра, за да можеш да говориш с Чита. Досега ти разрешавах да изричаш само думи, които не крият опасност. Ако ми даваш сто пиастъра вместо петдесет, ще ти позволявам и аз повече. Изгодно ли ти е това?

Сърцето на Паул Норман подскочи от възторг. До тоя момент той не беше разменял с Чита нито дума за обстоятелствата около нея или него. Норман почти нищо не знаеше за прекрасното същество. Знаеше само, че обича тази несравнима девойка, и че би дал живота си, ако това би могло да я направи щастлива.

— Предложението сериозно ли е? — отговори бързо. — А ако господарят ти ни изненада?

— Няма да успее. аз ще стоя тук до вратата и ще вардя. Съгласен ли си?

— Да.

— Тогава давай стоте пиастъра!

Това бяха двадесет марки. Норман на драго сърце би дал много повече за разрешението, което сега получи срещу една такава нищожна сума. Черният огледа жълтицата с алчни очи и я прибра.

— Благодаря ти! Сега ще отида да доведе Чита.

Той тръгна, а Норман приближи до статива. Ръката му трепереше, когато свали покривалото от работата си.

Един шедьовър погледна насреща му — шедьовър на природата и шедьовър на майстора. Беше работил с любвеобилно сърце и сега така се углъби в съзерцанието си на прекрасната глава, че забрави за всичко около себе си. Стресна го един благозвучен глас.

— Аллах те поздравява!

Той се изтръгна от бляновете си; лицето му се покри с палеца червенина. Там пред черния, в средата на стаята, стоеше Чита, цялата фигура на която, дори главата, бе покрита с широка, бяла наметка, оставяща само едно отворстие за очите.

Мекият килим беше заглушил стъпките ѝ, така че той бе пропуснал нейното влизане. Но бързо се съвзе и отвърна на поздрава възможно най-непринудено. Чита пристъпи към канапето и свали наметалото. После разпусна косите си и се обърна към него.

— Така добре ли е?

Той кимна утвърдително и се посвети на боите, докато си възвърне междувременно самообладанието. Когато се обърна отново към нея, тя вече се бе настанила в канапето.

Беше много грижливо облечена: шалвари от фина жълта коприна и късо елече от същата материя, но в тъмнорозов цвят. Полуотвореното елече позволяваше да изпъкне снежнобялата блуза от ефирен муселин. Цепнатите ръкави се спускаха далеч надолу и откриваха изящно изваяните ръце. Малките стъпала бяха пъхнати в сини копринени пантофки, принадлежащи сякаш на някое дете.

Но най-прелестна бе главата. Чита беше блондинка, с онези рядко срещани пепеляворуси коси, по чиито по-тъмни отсенки трепти блясъкът на среброто. Лицето носеше сладостния лъх на съвършената невинност. Към него се добавяше трогателният нюанс на душевна печал, който придаваше на нежните, детински черти едно своеобразно обаяние. Едно едва ли подлежащо на укротяване изобилие от коси се стелеше надолу на естествени вълни, така че Чита почти постоянно си имаше работа със своето русо богатство.

По цялата тая красота очите на негъра се плъзгаха с равнодушие, докато Норман се чувстваше могъщо завладян от нея.

Той бе взел четката и палитрата в ръце.

— Не би ли свела малко повече глава? — попита, колкото да каже нещо. Тя се подчини.

— Прекалено много е. Почакай!

Остави четката настрана, за да придаде с ръка на главата ѝ желаното положение. Тя се дръпна плашливо назад. От очите ѝ надничаше силен уплах.

— Какво правиш? — извика с треперещ глас. — Да умреш ли искаш? Та ти ме докосваш!

— Ти искаш ли всъщност да умра?

— Не, о, не! Но ако господарят узнае!

— Никой няма да му каже.

— И Али?

— Той ще мълчи. Очите ѝ просветнаха.

— Говори ли с него?

— Да. Той нищо няма да чуе и види.

— Аллах да го благослови, добрия, милостивия!

— Значи ти е приятно, когато говоря с теб?

— Ох, как можеш въобще да питаш? — отговори тя. — През деня мисля за теб, а нощем те сънувам. Тогава си богат паша и идваш да ме купиш.

Покъртен, той коленичи пред нея, взе ръцете ѝ в своите и попита с онзи тон на безкрайна нежност, на който човешкият глас, както изглежда, е способен само един-едничък път в живота:

— Би ли тръгнала драговошно с мен, ако те купя?

— С извънмерна радост! Бариша, моят господар, винаги ми казва, че ще ме купи султанът, и че тогава ще нося драгоценни одежди, златни накити и ще властвам над неговия харем. Но аз не искам да отида при султана. Ти, единствено ти трябва да ме купиш. Твоята усмивка е моят накит и твоята любов е моето одеяние. Аз не желая да властвам... искам само теб да обичам и на теб да служа през целия си живот. Но можеш ли да ме купиш? Господарят иска да получи много, много за мен. Ти богат ли си?

— Не — призна той скръбно. — Беден съм.

— Въпреки това предпочитам да бъда при теб. Не желая да отида при никого друго. Бих предпочела по-скоро да умра!

И навеждайки се към ухото му, прошепна съвсем тихо, така че Али да не може да чуе:

— Освободи ме! Навсякъде ще те последвам!

— Да, ще го сторя — прошепушна той обратно.

— Но това може да коства и твоя, и моя живот!

— С удоволствие бих го дал за теб. Наистина ли ме предпочиташ пред падишаха и неговите съкровища?

— Хиляди пъти повече.

— Тогава Аллах ще помогне, повярвай ми! Със сигурност ще дойда да те взема.

В този миг пазвантинът се обърна трескаво.

— Разделете се! Господарят идва!

В миг Норман застана пред статива с равнодушна физиономия и нанесе мазка с първата попаднала му боя. Тогава влезе вече и Бариша.

— Сега можеш да си вървиш! — каза с безцеремонен тон на художника. — Утре ела пак!

Норман се обърна бавно към него.

— За днес още не съм свършил — отговори.

— Не ме е дерт. Дошъл е един, който иска да види и говори с Чита. Може би ще бъде купена от човек, който ще заплати точно колкото султана.

После Бариша се обърна към момичето и я огледа с погледа на познавач.

— Таман в този вид трябва да те види. Ще го доведе тук. И тъй, франк, ела утре пак! Али може да те изведе.

Норман се подчини с озлостено лице. За да не събуди подозрение, побърза да подреди боите и забули картината. Чакащият човек стоеше в предното помещение. За изумление на художника, това бе онзи дервиш, за когото сър Дейвид му бе обърнал внимание.

Какви ли намерения таеше този тип? С нещо повече ли се занимаваше освен с просия? Норман почувства внезапно някаква тежоба, на която не бе в състояние да даде някакво удовлетворително обяснение.

Забърза към пристана, качи се на един каик и нареди да го откарат към Пера, където заедно с един приятел притежаваше жилище на Инджър бостан мейданъ.

— Вече се връщаш? — каза приятелят и се обърна от прозореца.

Не беше така висок и крепко сложен като художника. Русоляв, със светло лице, той не можеше да бъде друг, освен северняк.

— За съжаление сеансът бе прекъснат тъкмо когато тя бе най-красива.

Другият погледна рязко художника.

— Когато беше най-красива? — попита напрегнато. — Значи си говорил с нея?

— Да.

— И?

— Тя ме обича, Херман! Самата ми го каза! Струва ми се, че ще бъда най-щастливият човек, ако ми се удаде да я придобия за себе си!

Херман му стисна ръка.

— Радвам ти се за нея и ти желая всичко добро!

— Как? Мислех, че си изцяло против „романтичната лудост“, както сам се изрази?

— Хмм — изръмжа Херман смутено, — да, от едно определено гледище, или по-скоро от много гледища, би трябвало да съм против. Едно такова момиче не притежава никакво образование, познания, накратко казано — нищичко; не може да го освободи човек, да го купи още по-малко, значи... и така нататък. При всички случаи това е глупост. И все пак аз... хм... станах снизходителен.

— Че откога пък?

— От завчера.

— Мога ли да узная причината?

— Ако обещаеш да не ми се присмиваш.

— Обещавам. Ти обикновено нямаш навика да се занимаваш с будещи смях неща.

— Тук може би все пак — каза Херман с половинчата усмивка.

— Какво ще кажеш, ако аз също... — той запъна.

— Ти? — засмя се Паул Норман невярващо. — Това с теб не би могло да се случи.

Вместо отговор Херман посочи софата. Художникът разгледа изненадано лежащите там дрехи.

— Какво всъщност означава тая работа? Та това е комплектният всекидневен тоалет на една турска жена!

— Действително. По-късно ще го облека, за да изляза с него на улицата.

— Да не си мръднал?

— Надали! Отивам на среща.

— Би трябвало направо небето да се срути. Ти никога, ни най-малко не си се палил по някоя жена... а тук, в Стамбул, се залавяш, впускаш в авантюри!

— Може би е само авантюра, но може и работата да ме засегне по-дълбоко.

— Мога ли да узная за кого се отнася? Естествено за някое момиче?



— Не знам. Може и жена да е.

— С ума ли си?

— Точно толкова малко, както и ти, драги приятелю! Ела, ще ти разкажа. Запали си... а-а, ти вече пушиш! — Той помириса въздуха. — Превъзходен тютюн! Паул, ти си лекомислен. Тая пура струва най-малко...

— Нищичко!

— Ама да не би да си я...?

— Не, но ми я подариха.

— Кой?

— Вуйчо ти — отговори художникът, поглеждайки странишком приятеля.

— Вуйчо... ми? Ти си се побъркал!

— Хубаво. И тъй, без всякакви встъпления: Днес аз срещнах сър Дейвид Линдсей.

— Каквоо? Ипохондричния Дейвид? Да не се баламосваш с мен?

— Не. Слушай внимателно, момчето ми!

Норман му разказа най-изчерпателно срещата си с чудатия англичанин.

— Каза ли му, че аз съм един Адлерхорст?

— За теб изобщо не стана дума. — И така е по-добре. Да, тоя английски вуйчо трябва да е забавен чешит. Значи непременно иска да има някакво приключение?

— Да.

— Това му подобава. Вече се е бил във всички страни по света и често е изпадал във фатални положения. Би ме учудило, ако един ден си умре тихо и кротко в кревата. Ако позволиш да те посъветвам, много вземане-даване си нямай с него!

— Тъкмо напротив, Херман! Може би ще му позволя дори да изпълнява роля в моята работа с Чита! Но, нека изчакаме, а сега по-добре да се занимаем с твоя сърдечен въпрос.

— При който ти също ще трябва да играеш една важна роля, и то още днес.

— Каква?

— Ще охраняваш нашата среща.

— Ще го сторя, Херман. Но разкажи преди туй как и къде срази тази туркиня.

— Слушай тогава!

Той седна, запали си цигара и започна изложението си.

— Знаеш, че „Долината на сладката вода“ е предпочитано място за излети и увеселения на местното население. С особено удоволствие го посещават жените, които излизат с известните покрити волски коли, за да се поразтъпчат и те веднъж непринудено на открито. Неотдавна не ми хрумна нищо по-добро, освен да посетя тази долина. Пребродих я във всички направления и ето как стигнах до една чинарова горичка, където бях изненадан от високи женски гласове и радостен смях. Би трябвало да се оттегля наистина, но искам искрено да призная: любопитството победи. Доця ми се да понаблюдавам веднъж мохамедански жени и от дърво на дърво приближих значи дебнешком, докато съгледах едно открито място, на което лудуваха няколко млади жени.

— Млади жени? Хм!... Откъде знаеш? В тия безобразни чувалоподобни дрехи човек не би могъл да отличи даже и Венера от бабата на Дявола!

— Не, те играеха по леките си домашни одежди. Скоро очите ми се приковаха само към една. Казвам ти, прекрасно същество, пълно с чар и грация. Когато веднъж дойде по-близо до мен, ми обърна внимание малката ѝ ръка, на която проблясваше разкошен скъпоценен камък. Напуснах скривалището си едва когато си тръгнаха и се насочиха към чакащите в крайнината на дъбравата коли. Но настигнах колите тъкмо когато един от впряговете се подплаши. Коларят бе съборен, двете глупави добичета хукнаха с колата и аз подир тях. Пасажерките крещяха за помощ с все глас. Удаде ми се да хвана едното животно. Спрях воловете. Заведите на колата се бяха отместили при бесния бяг, а една от забулените жени ми протегна фината си бяла ръка. „Ти си франк — каза със сладък глас. — Отнеси моята благодарност в родината си!“ И на тази ръчица искреше скъпоценният камък. Целунах я веднъж, дважд, трижд... едва при третия път тя я издърпа под лекото хихикане на другите. По-късно колите се разделиха в града. Аз не възнамерявах да дебна биещо на очи, заблудих се значи и не съумях да открия жилището на красавицата.

— Много жалко!

— Онзи ден бях на пазара на търговците на муселин. По едно време дойде една забулена жена и поиска да ѝ представят мостри.

Беше същият глас и същата ръчичка с диамантения пръстен. Естествено нямаше как да поговоря с нея. Тъй като я изгубих из навалицата, хрумна ми на другия ден пак да отида на пазара. Едва що се бях озовал там и тя дойде.

— А-ха! И ти тоя път говори с нея?

— Да. Костваше ми една не съвсем незначителна сума, за да отпратя продавача до най-отдалечения ъгъл на дюкяна му. Тъй като двамата имаме общо имущество, а наличните ни пари значително се стопиха, почти се боя да не се разсърдиш за тези разходи...

— Глупости, Херман! Та нали вече ти казах каква сума получих от вуйчо ти. По-нататък!

— Ти ли си Розата от Долината на сладката вода? — прошепнах ѝ аз.

Тя се поколеба с отговора.

— Позволи ми за миг да зърна лика ти! — помолих.

— Дързък си, чужденецо.

— Дойдох насам само заради теб. Едно предчувствие ми подсказваше, че ще се появиш и ти. Днес ще те последвам, за да видя къде живееш.

— В името на Аллах, не го прави!

— Ще се откажа, ако се наканиш да дойдеш пак.

— Ще дойда.

— Позволи ми веднъж да поговоря с теб необезпокоявано! Бъди милостива!

В този миг търговецът се върна. Бяхме разменяли думите си със светкавична бързина и все пак времето се бе оказало твърде късо, за да получа определен отговор. Не можех да остана, трябваше да платя и изчезна. Вън обаче спрях при съседа и се зазяпах привидно в изложените стоки. След малко излезе и тя, съгледа ме и мина досами мен.

— Не тръгвай след мен! — прошушна.

— Ако утре ми кажеш къде мога да те срещна! — нашепнах ѝ.

Тя кимна и аз не я последвах. Любопитен бях дали ще съдържа думата си и, наистина, тя дойде. Само че търговецът не ни даде възможност да си поговорим. Но пък тя изпусна една бележка. На мен естествено ми изпадна носната кърпа и вдигнах двете неща.

— Какво съдържаше бележката?

— Ето я. Чети!

Той бутна листчето към приятеля си. На него бе написано с латински букви, но на турски:

„Херман Валерт ефенди! Ела днес в десет часа на голямото гробище между Мевлеви хане и Топджилер кьой. Ще бъда на северозападния ъгъл под бръшляна.“

— Как? Тя знае под какво име се водиш тук?

— Загадъчно, нали?

— Много. Но нещата ще се изяснят. Десет часа според турското часово време е два часа преди залез слънце. В женски дрехи ли се каниш да идеш?

— Не. Когато сама жена премине сама морския ръкав и после пилигримства по дългия път до гробищата, ще бие на очи. Ние просто ще посетим гробището, като вземем дрехите с нас. Мине ли се без опасност, ще си остана в обичайното облекло; появи ли се обаче нещо съмнително, ще навлека дамския тоалет. Гробището прилича на гора. Все ще намеря някое скрито кътче, където да мога незабелязано да се преоблека.

— Ако сега потеглим, ще стигнем малко преди уреченото време. Не си ли на това мнение?

— Да. Да навием на руло тънкия костюм; после ще може да се носи на ремък, без да обръща внимание.

След късо време те вече седяха в един каик и разпоредиха да ги прекарат през Златния рог.

## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА НА ТУРСКОТО ГРОБИЩЕ

На отвъдния бряг Паул Норман плати на каикджията<sup>[1]</sup>. В мига, в който Валерт постави крак на сушата, към него пристъпи един облечен като обикновен работник човек.

— Ти ли си Валерт ефенди? — попита той.

— Да — отговори запитаният, учуден, че човекът знае името му.

— Имам да ти кажа, че трябва да се пазиш.

С тези думи поиска да се отдалечи, ала Валерт бързо го хвана за ръката.

— Къде трябва да се пазя?

— Не знам. Може би на гробището.

— Кой ти нареди да ми го кажеш?

— Тя.

Веднага след това непознатият се отскубна и побягна. Нещата наистина бяха странни.

Западноевропеецът има привичката да вижда Ориента в романтична светлина. За съжаление обаче тази романтика при по-близко вглеждане обикновено се изпарява и не остава нищо друго, освен опасността, която връхлита чужденеца, защото той или не е имал никакво понятие за нея, или е подценявал нейната големина.

Но двамата приятели бяха от достатъчно дълго време в Близкия изток, за да съумяват да оценяват слънчевата му страна, без при това да си затварят очите пред сенчестата. Ето защо Паул Норман веднага попита:

— Въръжен ли си?

— Та нали тук човек никога не излиза невъръжен. Предполагам, че и ти си взел поне един нож.

— Разбира се.

— Ножът понякога е по-добър от пищова, който вдига прекалено голяма дандания. Работи тихо и човек може да си подсигури

безопасността, преди други да забележат, че е бил принуден да се отбранява.

Те закрачиха край зида, който се проточва от двореца на Константин надолу до Йени бахче. Там е разположено гробището — целта на тяхната разходка.

Внезапно Херман улови приятеля си за ръката.

— Я погледни онази фигура там до водопровода. Да ме изплюскат, ако това не е някой англичанин, и то откачен.

Там, където водопроводът идва от Едирне капъсъ, отправяйки се към пътя за Родосто, крачеше една дълга, мършава фигура. Тя бе видна само отзад, но човек ясно различаваше, че цилиндърът, самото, панталонът и дори обувката се състояха от фрапантна, карирана сива материя.

— Я гледай, какво ли го е довело насам? — засмя се Паул Норман. — Позволи ми да ти представя твоя вуйчо — сър Дейвид Линдсей!

— Как? Това той ли е?

— Телом и духом.

— В такъв случай наистина е вярно онова, което съм чувал за него. Той е смахнат.

— Не смахнат, но оригинал. Скоро ще имаш възможността да се видиш с него очи в очи. Той изчезна там зад дърветата. Ние обаче ще завием надясно, за да стигнем до портата.

Гробището обхваща една доста обширна площ и има няколко входа и изхода. Те влязоха през главния вход. Там бе застанал един сериозен турчин, който ги изгледа с подозрителни очи. Когато минаваха край него, той вдигна ръка.

— Стой! Аз съм пазвантинът на това място. Вие франки ли сте?

— Да — отговори Паул Норман. — Нали виждаш по облеклото ни.

— Действително, и затова имам задължението да ви предупредя.

— И за какво пък?

— Всъщност е против закона на Пророка неверници да пристъпят на места, където изповядващи исляма са заспали за вечния живот. И макар султанът в своята безкрайна доброта да е позволил влизането на франки тук, за да могат да видят как истински

благочестивите тачат своите покойници, то на тях все пак са забранени някои неща.

— Хубаво, драги ми приятелю. Какво всъщност ни е забранено?

— Моето време е скъпоценно и ако аз надигна глас, за да ви говоря, вие сте задължени да възнаградите моята доброта с благодарност.

— Което значи, че искаш бакшиш?

— Да.

„Бакшиш“ означава пари за почерпка, възнаграждение за сторена услуга. Това е думата, която човек в Ориента най-често има възможност да чуе. Паул Норман извади една монета и му я даде. Пазачът кимна доволен.

— Вашият разум е голям, а сърцето ви изпълнено с прозрение — каза той, — затова няма да ви измъчвам с многобройните разпоредби, които в действителност би трябвало да знаете, а ще ви кажа само две неща: Ако видите през деня някой правоверен да се моли, зачетете неговата молитвена вдълбоченост, без да го смущавате. А ако стигнете до отделението на жените — там, където е избуял бръшлянът, затворете очи и се отвърнете от тях, защото за вас красотите на нашите жени и дъщери не съществуват. Който тази разпоредба прегреша, той ще изтърпи строго наказание.

С тези думи той се обърна.

— Това си го знаехме и отпреди — засмя се Паул Норман. — Цялата работа имаше за цел само бакшиша. Добрякът не подозира, че тъкмо заради една от тази запретени красоти сме дошли насам. Насочваме се значи на северозапад и там трябва да има бръшлян. Да видим!

Веднага след това поеха по един път, който се губеше между гробове и групички кипариси в указаната посока. Край този път имаше една пейка — нещо рядко за едно ориенталско гробище — и на нея седеше богат облечен турчин, който огледа идващите с остър поглед.

— Погледни оня тип! — каза Херман Валерт. — Можеш да си впечатлиш физиономията му. Някой път може би ще ти се наложи да рисуваш разбойнически главатар.

— Да, това е истинска обесническа физиономия. И как само ни зяпа! Като че е седнал тук единствено, за да дебне за нас.

Подминаха го.

„Разбойническият главатар“ кимна със задоволство.

— Оня русият е. Описанието точно му пасва. Но той не иде сам. Защо е довел другия? Дали не е художникът, с когото дели жилището си? Добре, при това положение ще заловим двама чапкъни, наместо само един.

Той се надигна от пейката и последва бавно двамата до група дървета, сред която стояха известен брой смръщени мъже.

— Забелязахте ли двамата франки, които минаха оттук?

— Да, о, господарю!

— По-дребният е въпросният. Него трябва да заловите. Помогне ли му другият, арестувайте и него. Двама от вас да отидат до входа на бръшляновите беседки, да чакат там уговорения сигнал и веднага щом бъде даден, да влязат и го сбарат. Останалите нека заемат изходите за в случай, че му се удаде някакси да избяга от беседките. А аз ще се върна на моята пейка.

Приятелите междувременно бяха отминали групата дървета. Те добре бяха забелязали мъжете.

— Това са заптиета — рече Паул Норман. — Тая работа ми се струва доста странна!

— На мен също. Какво ли търсят насам?

— Във всеки случай не са случайно тук. Вероятно са хвърлили око на някого.

— Да не би на мен?

— Би било доста чудно наистина. Но на мен ми се разтупа сърцето. Предчувствие ли е това, или само сетнина от гузна съвест? Може би ще е по-добре все пак да се откажеш напълно от авантюрата.

— И през ум не ми минава! Аз трябва непременно да говоря с нея.

— Ето ти на. Първо ти на мен клатеше глава, а сега аз мога да я клатя на теб. Присъствието на тези заптиета сигнализира да бъдем двама по-предпазливи. Към това се добавя и предупреждението долу при водата. Нещата във всеки случай вдъхват опасения.

— Дали не са открили намеренията ѝ и да е била възпряна?

— Ба! Как ще ги открият?

— Може да е споменала на някоя съквартирантка от харема. Онази го е издала и сега искат да ме спипат на уреченото място.



— Това действително би обяснило много неща. Ако догадката ти е правилна, твоята възлюбена щеше да намери начин тайно да те предупреди.

— Такава ще е работата.

— Е, ние трябва да сме подготвени за най-лошото; не настъпи ли, толкова по-добре. Приемем ли значи, че заптиетата са тук само заради теб, то те със сигурност ще знаят какви са ти намеренията. Ще те проследят до ъгъла на гробищата, където ти е заръчано да бъдеш, за да те заловят там.

— Би било проклета история. Мохамеданинът не разбира от шеги, когато се касае за някоя хубавичка женска персона. Вярно, имаме пълномощни министри, ама... ама...

хмм!

— А-ха, предполагам, любовта ти вече поохладня!

— Напротив! Опасността не може да ме обезсърчи! Но ще бъда предпазлив. Знаеш ли, Паул, не могат все пак да ме заловят, без преди туй да са ме наблюдавали...

— Определено е така.

— Е, каквото повикало, такова се обадило. Ако дойдат да ме наблюдават, тогава наблюдавай ти тях! Веднага ще разбереш, ако са се нацелили на мен, и ще ми дадеш сигнал.

— Хубаво!

— С изсвирване.

— Не е благонадеждно. Може да свирнат и тия типове. Още повече че изобщо не знам дали ще мога да бъда толкова близо до теб, че да те предупредя със свирене. Я нека първо проучим терена. В краен случай ще браним кожата си.

— Е-е, няма да се оставя да ме заловят. Знаеш, че от неколцина типа не ме е страх, а освен това имам нож и револвер... ето го споменатият ъгъл.

Бяха стигнали посоченото в писмото място. От ъгъла единият зид бе гъсто обрасъл с бръшлян. Ластарите му бяха изтеглени върху подпори и образуваха цял низ от взаимно свързани шумнати беседки, под които в горещи дни хората намираха благотворна закрила от слънцето. Но коя ли от тях имаше в предвид?

— Сигурно не е забранено да надникне човек вътре — каза Норман. — Я погледни дали няма да съгледаш някъде твоя ангел, след

което ще...

Спря по средата, защото точно пред тях се появи между зеления листак една стройна, ала плътно загърнатата женска фигура, сложи ръка на гърдите и бързо отстъпи отново назад.

— Това е тя, тя е! — възкликна Херман Валерт разпалено.

— Разпозна ли я всъщност? В тия чувалоподобни покривала жените си приличат като едно яйце с друго!

— Тя е. Кълна се в това.

— Добре. Върви тогава! Но на първо време нищо не й съобщавай за мен! Тук, както ти е известно, лешоядите се въдят в такива количества, че крясъците им изобщо не могат да направят впечатление. Забележа ли, че заптиетата имат някакви намерения спрямо теб, ще наподобя два пъти едно след друго пронизителния кряк на тази птица. Тогава ще знаеш как стоят нещата и можеш да бягаш.

— Но накъде?

— Във вътрешността на беседките, все покрай зида. Вероятно ще намериш и време да навлечеш женските дрехи. Да сложиш шалварите, наметалото и тюрбана върху своя костюм, се иска не повече от минута. Смъкваш яшмака и никой няма да те побутне с пръст.

— А тя? Нея да я зарежа?

— Не можеш все пак посред бял ден да я отвлечеш, я! А като не те заварят при нея, нищо няма да могат да й сторят. Хайде действай! Скачай смело, водата няма да е толкова дълбока. Ще те чакам близо до главния вход. А сега ще си поиграя на твое провидение.

Паул Норман се върна малко назад. Край един гроб растеше траурен ясен, който бе свел клони около могилката до земята. Беше така гъсто зашумен, че човек въобще не бе в състояние да проникне с поглед през листата. Той раздели предпазливо няколко клона и констатира, че този листен купол представлява чудесно скривалище. Огледа се. Сега беше напълно незабелязан, шмугна се, пропъзля навътре и залегна върху хлътналата могила.

Мястото сякаш бе създадено направо за неговите намерения. Подпомогнеше ли се с ръка, можеше да погледне на всички страни, без самият да бъде забелязан.

Доста напрегнат, зачака дали ще приближи някаква опасност.

След късо време чу стъпки. Проправи си бързо малко отворстие в клонака и погледна навън. Зад един голям кипарис стояха две от заптиетата. От бръшляновите беседки не можеха да бъдат видени, ала от погледите и жестовете им Норман разбра, че вниманието им е насочено натам. Единият извади няколко ремъка от джоба и ги пъхна в пояса.

„Аха! — помисли Паул Норман. — Значи вярно е все пак! Канят се да го арестуват. Тук са двама, другите сигурно са заели различните изходи. Трябва да дам сигнала.“

И веднага след това се разнесе на два пъти крясъкът на лешояда. Удаде му се толкова сполучливо, че заптиетата се заозъртаха на всички страни да видят птицата.

Откак Херман Валерт се бе вмъкнал в беседката, не бяха минали повече от пет минути. Минаха най-малко още толкова, после оттам прозвуча свирка и двете заптиета се втурнаха вътре.

— Мътните го взели! — промърмори Паул Норман. — Сега съм любопитен как ще се развият нещата. Ще го пипнат ли, или му се е удало да последва съвета ми?

Не се наложи дълго да чака, тъй като при входа се появи една женска фигура, фереджето се бе изместило и Паул Норман видя ясно лицето.

— По дяволите! — трепна той. — Та това изобщо не е момиче! Това е момче. Наистина, хвърлили са око на моя приятел Херман. Дано да е офейкал благополучно! А сега и аз да помисля за безопасността си. Намерят ли ме тук, лошо ми се пише. Ще се промъкна дебнешком през храсталаци и треволяци като индиански вожд през девствена гора. Къде ли се дянаха двете заптиета? Сигурно са продължили през беседките край зида — по същия път, по който е побягнал Херман. Аха, ей къде прошумоля „чаровницата“. Много бих се радвал наистина, ако можех да я гостя с един ритник или някой порядъчен юмручен удар.

Предрешеното момче беше спуснало отново яшмака пред лицето си и се отправи сега към изхода.

Паул Норман се убеди, че в момента скривалището му е ненаблюдавано, и изпълзя навън. Оглеждайки се на всички страни, се запромъква между чинари, акации, кипариси и разни храсталаци, за да се махне възможно по-далеч от този район. Стигна до една широка,

покрита алея, която нямаше как да избегне, и надникна предпазливо навън. Забеляза, че отдясно приближаваше едно заптие, а отляво стоеше друго и очевидно чакаше първото.

„Дали да се върна, за да не ме забележат? — попита се Норман. — Не. Така или иначе пак ще трябва да се покажа, а в такъв случай е по-добре да го сторя веднага. Срещу мен нищо не могат да удостоверят, така че няма от какво да се страхувам. Е, да си наложим една маска!“

Свали си шапката и се отпусна на колене до гроба, край който стоеше. Последният се намирал току до пътя и той много добре можеше да долови стъпките на приближаващото заптие, но си остана съвсем непринудено.

Заптието спря. Позна онзи, когото търсеше, и бе учуден да види него, християнинът, да се моли на гроба на един мохамеданин.

— Какво правиш тук? — попита след късо време.

Паул Норман обърна бързо глава, сякаш се бе стреснал.

— Моля се — отвърна сухо.

— Но ти нямаш право да го вършиш.

— Защо не?

— Защото молитвата на един неверник скверни вечното жилище на правоверния. Какво изобщо дириш тук на гробището?

— Това си е моя работа. Ти си върви по твоя път, а аз ще си ходя по моя!

— Ще го сториш, ако ти се удаде. Преди туй обаче трябва да те откарам при ефендите.

— При кой ефенди?

— Ще видиш. Върви напред! Нямам време за губене!

— А знаеш ли и какво означава да принуждаваш един франк? Какво съм сторил, та дръзваш да говориш с мен като с хаирсъзин?

— Нека ти го каже ефендите. Сега върви!

Паул Норман не се противи дълго на заповедта и ето как бе отведен до пейката, на която седеше турчинът с разбойническата физиономия — ефендите, за когото бе говорило заптието. Малко встрани стоеше момчето — беше свалило женската наметка. Обучените очи на художника го познаха веднага. Съглеждайки арестанта, ефендите сви мрачно вежди.

— Защо само тоя? — нахока той заптието. — Къде е другият?

Запитаният кръстоса ръце на гърдите и се поклони почти до земята.

— Твоят недостоен слуга видя само него и го арестува. Моите аркадаши ще озаптят и другия.

— Внимавай тогава той да не ни се изплъзне!

Но Паул Норман не беше склонен да приеме всичко безпрекословно. Той пристъпи към ефендите.

— Бях принуден да дойда тук. Кой ти дава правото да упражняваш насилнически действия спрямо мен?

— Мълчи! Аз съм Ибрахим бей, а ти си отваряй устата само когато те питам!

— Няма да млъкна, преди да съм узнал защо сте се заловили за мен!

— Ти си го знаеш, куче и прелъстител!

— Как? Ти ме ругаеш? Добре, тръгвам си, за да не бъдеш наказан за оскърбление на един немец.

С тези думи Паул Норман се обърна, но заптието го сграбчи за ръката, а турчинът му ревна:

— Не смей да бягаш! Направиш ли още една крачка и ще наредя да те вържат!

Художникът поиска да отговори, ала замълча, тъй като очите му се спряха върху един мъж, когото най-малко тук бе очаквал — добрият сър Дейвид Линдсей влезе в този миг през портата и съглеждайки художника, закрачи бързо насам с важни крачки.

— Neigh-day!<sup>[2]</sup> Мастър Норман, вие тук?

С тези думи той му протегна ръка, ала тя бе отблъсната от заптието.

— Хайде чекил! — каза мъжът.

Линдсей погледна художника учудено.

— Какво иска той тип?

— Каза „хайде чекил“, което означава: върви си обратно, разкарай се! Човекът е от конака, полицията.

— Pshaw! Какво го е грижа Дейвид Линдсей за полицията!

— Да, вас! Но аз съм арестант.

От смайване устните на англичанина се разтеглиха толкова широко, че отново образуваха кажи-речи четириъгълник, а носът изпадна във възбудени конвулсии.

— А-а! О-о! По каква причина?

Двамата разговаряха на английски. Турчинът ги слушаше мълчаливо. Сега се обърна към Линдсей — също на английски, макар и с ужасно произношение.

— Каква работа имате с моя арестант?

Сър Дейвид не даде вид да е чул въпроса на турчина.

— Go on!<sup>[3]</sup> Разказвайте! — подкани той художника. Паул Норман осведоми за арестуването си от заптието и подозрението, под което се намираше със своя приятел, ала благоразумно премълча какви намерения ги бяха довели насам.

Докато разказваше, край групата мина една жена. Норман, който бе държал всички минаващи под око, хвърли един поглед към краката на забулената и кимна доволен. Беше познал обувката на Жерман Валерт — на неговия приятел следователно бе провървяло да се изплъзне на преследвачите. Без да бъде обезпокоен от пашата и заптието, предрешеният мина край пейката и се добра до изхода.

Когато художникът приключи, Линдсей попита:

— Well! Не говорихте ли със заптието?

— Естествено, но то не се вслуша във възраженията ми.

— Не се и съмнявам! Просто не сте подбрал подходящите слова.

— Че какво иначе бих могъл да приведа?

— Това!

С тези думи англичанинът бръкна в джоба и тикна в ръката на заптието бакшиш. Който познаваше Дейвид Линдсей, знаеше, че при такива ситуации той никога не се проявява като стипца. А доказателствената сила на „довода“ бе толкова убедителна, че заптието направи едно темане, далеч превъзхождащо онова, с което бе почел преди малко турчина.

— Твое височество, твоят най-покорен слуга очаква с копнеж заповедите ти.

— Well! Изчезвай! Away!<sup>[4]</sup>

Беше забавна сцена. Както Линдсей, така и заптието не разбраха един от друг нито дума, ала жестикулацията от двете страни говореше език, чиято яснота не оставяше нищо повече да се желае. И каквото не се бе удало на владеещият турски Паул Норман, бакшишът на англичанина постигна с лекота. Заптието направи второ, още по-

дълбоко темане и се отвърна от арестанта на Ибрахим бей, без повече да се интересува от него.

Ибрахим естествено беше бесен от намесата на англичанина.

— Кой ви дава правото да се набърквате в моите работи! — избъбри той на завален английски.

— Кой? Аз! Дейвид Линдсей. Well!

— Ще се оплача при консула на Англия.

— Well!

— Ще поискам удовлетворение.

— Well!

— Ще настоявам за най-строгото ви наказание.

— Well!

— Ще ме молите за прошка.

— No.

— И все пак ще го сторите. Аз съм Ибрахим бей, синът на Мелек паша. Познавате ли ме?

— No.

— Ще ме опознаете. Безчестието, сполетяло моя дом, трябва да бъде изкупено.

— Безчестие?... Как тъй?

— Исках да ми отвлекат любимката на харема.

— Кой? Този мъж тук?

— Не, неговият приятел.

— Къде е приятелят?

— Още го търсим.

— А къде е жена ви?

— У дома, в харема.

— А-а! О-о! Странно! Искат да я отвлекат оттук, пък тя изобщо не е тук. А щом като не е тук, не може да бъде отвлечена естествено и за тая работа следователно никой не може да бъде арестуван.

Ибрахим бей не беше очаквал такова умозаключение. Той събра ядосано вежди.

— Приятелят на този мъж се нарича Валерт. Той е разговарял с моята жена. Аз се научих и написах едно писмо от нейно име, за да му определя среща тук. Наредих още на този роб да облече женски дрехи, та оня да го сметне за моята ханъм, и кучето наистина се пъкна с него

в беседката. Не е ли това достатъчно доказателство? Ето защо го търся и ще наредя да го накажат.

— Yes. Наказание трябва да има. Но не е мистър Валерт виновникът, а вие.

— Аз? Пророкът да ме пази, не ви разбирам!

— Сигурно ще ме разберете, уес. Казвате, мистър Валерт искал да отвлече ханъматата ви. Това е невъзможно, понеже тя въобще не е била тук. В замяна на това пък вие сте го примамил насам, за да го погубите. Кой е виновникът в случая? Елате, мистър Норман. Тук ние приключихме работата си!

С тези думи той се обърна и закрачи към портата, последван от Паул Норман.

Ибрахим бей сви пестници и изръмжа няколко думи след тях, които не прозвучаха като благословия. После насочи вниманието си към вътрешността на гробището, където заптиетата все още се намираха в процес на търсене. Херман Валерт до тоя момент не бе излязъл през портата, следователно все още беше из гробището, според мнението на турчина.

Когато двамата се озоваха във врата, Линдсей спря.

— Великолепно приключение! Безценно удоволствие! Много пари струва! Yes.

— Сърдечно ви благодаря за помощта, милорд.

— Не си заслужава да се говори. И не ми казвайте милорд, моля! Не искам да го чувам. Казвайте просто сър Дейвид! Напълно достатъчно сред приятели.

— С удоволствие ще се съобразявам.

— Well! Сега вече знаете как трябва да разговаря човек с едно запитие в тая страна?

— Действително ми дадохте добър урок — засмя се художникът. — Вярно, той може да се вземе под внимание само от онзи, който разполага с необходимите средства.

— Yes. Какво ще правим сега? Мистър Валерт да чакаме?

— Не е необходимо. Той отдавна се намира в безопасност.

— Значи изобщо не е вече в гробището?

— Не. Напусна го още преди нас. Но я кажете, как така се озовахте тъкмо на това място?



— Well! Много просто. Знаете, че търся някое хубавичко приключение. Чух, че турските дами обичат да посещават гробището и се събират там на компании да поклюкарстват. Следствие на това доход насам да се поогледам. Yes.

— Такава значи била работата. Но да вървим нататък! Приятелят Валерт сигурно вече ни чака.

— Къде?

— Долу при водата, където слязохме.

На старото място наистина бе спрял един каик, в който седеше Валерт. Паул Норман представи двамата един на друг. Линдсей огледа много внимателно немца.

— Wonderful!<sup>[5]</sup> Забележителна прилика! В сбирката си от картини имам портрета на един роднина, комуто приличате до най-дребната подробност. Странна игра на природата!

Херман Валерт би могъл с няколко думи да изясни прозаичната причина на тази „странна игра на природата“, но си достави удоволствието да го отложи за по-подходящо време. Докато каикът браздеше водите на Златния рог, приятелите си заразказваха преживелиците — естествено на английски, за да може и Дейвид Линдсей да вземе участие в разговора.

Когато Херман Валерт пристъпил в беседката, многоуважаемата красива туркиня стояла в един ъгъл. Там вейките на бръшляна висели в такива дълги гирлянди, че човек можел напълно да се скрие зад тях.

— Приближи се! — прошепнала му тя. — Тук не биха могли да ни открият.

С блажено сърцебиене той се оставил да го насочи в интимния полумрак на клонака. После тя сграбчила ръката му, той стиснал здраво пръстите ѝ и почувствал брилянтния пръстен, който така добре познавал. Тя била това... тази, която обичал.

И все пак скоро го налегнало някакво особено усещане. Не се чувствал съвсем така, както бленувал да бъде в близост до любимата. Забелязал, че липсва онази свенлива, плаха нежност.

— Как ти благодаря, че дойде! — прошепнала тя, но някакси не прозвучало напълно сърдечно.

— От колко време си тук? — попитал с доста хладен тон.

— Повече от час. Сърцето ми копнееше по теб. Почти се боях, че няма да дойдеш.

— О, на това със сигурност можеше да разчиташ!

— Не всички франки имат куража да се подхвърлят на една такава опасност. Нали не си показвал писмото ми на другиго?

— Кой го написа? — попитал вместо отговор. Напразно търсел някоя мила дума.

— Аз самата.

— Значи владееш четмото на франките?

— Разбира се, сега ни учат на много франкски неща. Но защо не дойде сам?

— Моят приятел ме придружава, без да знае за какво съм дошъл на гробището...

Млъкнал по средата, защото тъкмо в този миг Паул Норман дал уговорения сигнал.

— Какво се ослушваш? — попитала тя. — Кряска някакъв лешояд. Какво искаше да кажеш?

— Искях да кажа, че се намираме в опасност.

— О, не! Боиш ли се?

— Не се страхувам за себе си, а за теб. Заварят ли ме при теб, изгубена си.

— Кой ще ни завари?

— Заптиетата, които стояха въвн под дърветата.

— Ти видя ли ги? О, от тях няма защо да се страхуваме!

— Напротив! Трябва бързо да те напусна. Ще те видя ли отново на пазара за муселин?

— Да, но само ако сега останеш при мен.

— Не мога. Животът ти е в опасност, а и моят също. Сбогом!

До този момент Херман Валерт не бил казал още нито една нежна дума, нито пък бил посегнал да я помилва. Сега поискал да се освободи от ръката ѝ, ала тя го държала здраво.

— Ако ме обичаш, остани! — казала с подчертано натъртен тон.

Стиснала още по-здраво пръсти около китката му и протегнала и другата ръка изпод наметката. В този миг един слънчев лъч проникнал през бръшляна и попаднал на една малка метална свирка, която туркинята държала в ръката. Едва сега, при вида на този предмет, на Херман Валерт станало ясно къде бил: тя го била подмамила тук. Не бивало да се съобразява с обстоятелството, че женският пол е наричан по-нежният. И тъй, хванал ръката, която държала свирката.

— Предателка! — процедил през зъби. — Тая работа няма да ти се удаде!

После посегнал с другата ръка към гърлото под фереджето. Един по-силен натиск, хъркане... тя изгубила опора и се свлякла на земята.

„Такова прекрасно създание и същевременно такава долна предателка!“ — помислил си, но едва отстранил фереджето, за да зърне поне още веднъж лицето ѝ, и отскочил като ужилен.

— Всички дяволи... мъж!

В пристъп на върховен гняв ударил обесника по слепоочието и оня изгубил съзнание.

После се огледал. Съседната беседка била пуста, следващата — също. Побързал нататък. В четвъртата или петата имало също така гъсти бръшлянови драперии, както в първата. Напъхал се незабавно в нея. Човек можел да мине съвсем наблизко и пак да не го открие.

Свалил ремъка от рамото и освободил женския тоалет. Широките шалвари били бързо нахлузени и вързани долу... сега наметалото, тюрбана на главата и накрая фереджето. Напуснал скривалището, минал през съседната беседка и излязъл на открито.

Недалеч от него стояло по средата на пътя едно заптие, но с извърнато лице. Херман Валерт се шумугнал бързо сред храсталаците, стигнал до един околен път, който водел към главната алея, и закрачил бавно в изправена, изпълнена с достойнство стойка към портата. В близост до нея забелязал за свое неприятно удивление приятеля си — държан за ръката от едно заптие — в разговор с турчина, който преди туй му бил направил неприятно впечатление, и ипохондричния вуйчо Дейвид. Какво да прави? За миг му се мярнала мисълта да вземе страната на приятеля, който може би се намирал в опасност, ала тутакси отхвърлил идеята, тъй като навреме осъзнал невъзможността да реализира един такъв замисъл. В тоя си маскараден костюм по-скоро щял да му навреди, отколкото да му бъде полезен. Освен това бил убеден, че Дейвид Линдсей няма да изостави художника.

Ето как излязъл благополучно навън и се насочил незабавно към една маслинова горичка в съседство, за да свали под закрилата на дърветата маскарада от себе си. Когато това му се удало, без никой да го смути, отправил се отново към входа, за да наблюдава развитието на нещата отблизо. Скоро видял приятеля си и англичанина да се задават безметежно откъм портата. Сметнал за по-добре да не се присъединява

към тях още тук, толкова близо до гробището, и избързал напред към пристана. Там наел един каик и зачакал. И не се излъгал в сметките си, че двамата ще се упътят към лодките, защото само след късо време се появил Паул Норман в читаво състояние заедно с намиращия се в изключително добро настроение сър Дейвид.

По време на разказа на Херман Валерт и оживените реплики стигнаха до отвъдния бряг. Когато поеха по пътя за жилището на двамата, непосредствено край тях премина младият човек, който бе предупредил преди туй Валерт. Паул Норман го позна и задържа.

— Стой!... Веднъж ти вече ни се изплъзна, но втори път няма да я бъде.

Заговореният беше може би деветнайсетгодишен и носеше скромното облекло на работник, но създаваше впечатление, като че това е само предрешване. Той се усмихна радушно, но със самочувствие, на художника.

— Каниш се да ме задържиш?

— Да.

— Не би могъл да го сториш, ако аз не го желая.

— Но признаваш, че днес говори там отвъд с този ефенди?

— Да.

— Кой те бе пратил?

— Това не бива да казвам.

— Ето вземи!

Паул Норман извади една монета от джоба и му я подаде, ала за негово учудване младият човек я отблъсна.

— Господарю, не оскърбявай душата ми! Аз съм Саид, арабаджита<sup>[6]</sup>. Бакшиш не вземам. Правя всичко, което господарката повели, но не го върша за пари.

Изненадан Валерт му подаде ръка.

— Много благородно от твоя страна, сега те познах. Ти беше в Долината на сладката вода, когато впрягът ти се подплаши?

— Да. Тогавата ти спря разбеснелите се волове и спаси господарката от голяма опасност.

— Позволено ли ти е да говориш за нея?

— Не.

— Тя ли ти забрани?

— Да, но ми разреши да ти съобща името и жилището ѝ.

За малко от Валерт да се изплъзне един радостен вик.

— И как се казва?

— Закума.

Преведено това би означавало „Цветът на олеандъра“.

— А жилището ѝ?

— Сигурно ти е известно Еврейското гробище отвъд махалата Калидже оглу?

— Да.

— Там има две рекички, които се съединяват, за да се вляят после в пристанището. Точно в ъгъла, образуван от тяхното сливане, се намира една къща с градина около себе си. Там държи Ибрахим бей скрити най-красивите от своите жени.

— Значи също и Закума?

— Да. Не ти ли прави впечатление, че ми е позволено да ти кажа името и жилището на господарката въпреки нейната сдържаност?

— Тя навярно желае да я посетя?

— О, Аллах, какво ти хрумна? Не, това не бива да се случи. Но тя ти има доверие и се бои, че отнякъде я застрашава опасност. Дойде ли този момент, тя се надява да ѝ се притечеш на помощ. Но отбележи си добре, само в този случай можеш да влезеш в къщата ѝ. По тази причина нареди да те осведомя за името и жилището ѝ.

— Но как ще знам кога ще надвисне над нея опасността? Още от тази нощ ще бъда при Еврейското гробище.

— В името на Пророка, не го прави! Това би могло да ви коства живота, а също и на други хора.

— Ще ни издадеш ли?

— Тогава бих издал и господарката, а това няма да сторя.

— В такъв случай не се страхуваме от нищо. Чуй какво ще ти кажа: нас ни подмавиха в капан и аз трябва да узная как е могло това да се случи. Довечера следователно ще бъдем край реката.

— Ти не познаваш Ибрахим бей. Той е жесток и няма да ви пощади, ако разбере, че дебнете около къщата му.

— И ние няма да го пощадим, ако попадне в ръцете ни. Може би пък ще ми се удаде да говоря с господарката ти.

— Това е невъзможно. Водата е дълбока и широка, дуварите високи, вратите яки, а пазвантите никога няма да отворят.

— Дори и с ключа на златото?

— Не. Твърде много се страхуват от строгостта на господаря. Той ще се погрижи да изчезнат от страната на живите.

— Позволено ли ти е да разговаряш с господарката си?

— Не със знанието на господаря, но от време на време мога да зърна тайно слънцето на нейния лик и да чуя нежния ѝ глас. Тя ми спаси живота, в замяна на което сега аз се ослушвам за всяко нейно желание, за да го изпълня безпрекословно.

— Ти си добър и верен. Върни се у дома, в името на Аллах! Ние пак ще се срещнем.

— Не преди господарката да го пожелае!

— Кажй ѝ, че ще рискувам живота си, за да я видя и говоря с нея. Тя нека прави каквото смята за добро, аз обаче ще слушам гласа на моето сърце.

Пратеникът се отдалечи в една пряка и изчезна. Линдсей, комуто Норман бе превеждал разговора на двамата, погледна със задоволство след него.

— Well! — каза и стисна чадъра под мишница като оръжие. — Ето ни го приключението. Yes. Ще проведем военен съвет.

Той отиде с двамата приятели до тяхното жилище.

— Сега бих желал само да знам — рече Паул Норман, — с кого си говорил на муселиновия пазар.

— Навярно не с нея.

— Значи и ти смяташ, че е бил нехранимайкото, който днес се бе преоблякъл като жена?

— Много вероятно. Че кой би могъл да различи под тия проклети покривала женско тяло от мъжко?

— Много вероятно. Че кой би могъл да различи под тия проклети покривала женското тяло от мъжко?

— Но диамантения пръстен! Тя го е носела. Оня наистина също го е имал според разказа ти.

— Това действително е загадка. Но аз сигурно ще я разреша. Уверявам те, ще превърна думите си в дело: тази вечер излизам, та ако ще да е само на разузнаване.

— Разузнаване? — обади се свадливо Линдсей. — Глупости. На никого няма да хрумне.

— Че защо пък не?

— Разузнаването е твърде малко. Да се изведе трябва тя, да се изведе! Well!

— Не толкова бързо! — предупреди художникът. — Такива неща си искат своето време и трябва зряло да се обмислят. При едно отвличане е необходимо и съгласието на онази, която ще бъде отвличена.

— Съгласие? Щуротии! Няма кой да ти пита тепърва момичето. Жените в тия работи са прекалено плашливи и пипкави. Познато ли ви е мястото, където се намира къщата?

— Не така добре, както би трябвало. На Еврейското гробище наистина съм бил и тогава, доколкото си спомням, съм виждал и къщата. Но това е всичко.

— А водата? Двете рекички, които се съединяват край градинския зид? Широки ли са?

— Това не знам. Известно ми е само, че вливат водите си в пристанището при старата леярница за топове.

— Ву Jove! Де да е реката достатъчно широка!

— Какво би станало тогава?

— Имам една великолепна идея. Палим парната яхта... приближаваме до имота... приставяме край зида... прехвърляме се през него... грабваме момичето... поемаме обратно — нанякъде, където няма да ни спипат.

— Вие наистина си представяте отвличането много просто! — засмя се Херман Валерт.

— И то си е такова! Страшно просто, стига само човек да подхване правилно нещата. Yes!

— Да останем безпристрастни! Аз имам твърдото намерение да изляза днес и внимателно да огледам местността.

— Well! Съгласен. Ще огледам с вас местността.

— Един е достатъчно. Един бие по-малко на очи, отколкото двама или трима.

— Но. Един не е достатъчно! Дошъл съм в Константинопол специално за да изживея едно такова приключение. Трябва ли сега да отстъпя удоволствието на други? Не, идвам с вас.

— Но дайте си сметка за облеклото! Ще признаете, че костюмът ви е доста фрапантен.

— Well, ще се облека другояче. Вече съм се движил като кюрд, защо не и един път като турчин?

— Какво? Бил сте вече в Кюрдистан?

— Yes. С моя приятел Кара Бен Немзи, който, стига да поиска, би отвлякъл целия харем даже на султана! Прекрасна страна, но отвратителни хора. Това тук отнесох като спомен. — Той вдигна лявата си ръка, на която липсваха два пръста.

— Значи сте имал там опасни преживелици?

— Yes. Изискани приключения!<sup>[7]</sup> Ще ви разкажа някой път, но не веднага. Сега ще купуваме костюми.

— Костюми? Сигурно все пак само един!

— No. Имаме нужда от три костюма — по един за всеки от нас. Ако ни забележат, не е необходимо да се знае, че франки са извършили отвличането.

— Но, сър, ние не сме милионери.

— Never mind!<sup>[8]</sup> Плащам всичко. А сега веднага на пазара за дрехи, после Еврейско гробище, разузнаване, отвличане! Yes.

Същевременно носят му се раздвижи така пъргаво, сякаш споделяше очарованието на собственика си от приключенския дух на следващите часове.

— Не знам дали нещата ще протекат толкова бързо! — охлади ентузиазма му Херман Валерт. — За себе си ще съм доволен, ако днешната рекогносцировка не излезе неудачна. Да вървим!

Тръгнаха.

На излизане от къщата англичанинът беше най-отпред. Той дръпна крака си обратно и остана зад вратата.

— Мътните да го отнесат този тип! — изръмжа.

— Кой тип? — попита Паул Норман.

— Оня дервиш. Ей къде е пак отсреща и се блещи нагоре към къщата.

— Само бих искал да зная с какво намерение ни наблюдава. Ще му дам да разбере, че не е непременно длъжен да пули очите си там, където тъкмо Дейвид Линдсей се намира. Yes!

Закрачи към дервиша.

— What do you want here? (Какво дириш тука?)

— Анлаямадъм. (Не те разбирам.)

— Away! (Марш, да те няма!)



— Аллах инхал ел Келб!

— Какви ги дрънка тоя? — обърна се за сведение Линдсей към художника.

— Изразът е арабски и означава: „Аллах да погуби кучето!“

— Куче нарича мен, един истински английшман? Ето му отговора!

Замахна и нанесе на дервиша няколко звънки плесници. Дервишът остана като окаменял; не произнесе нито дума. Но във вътрешността му кипеше. Някакъв неверник бе дръзнал да удари един верен син на Пророка!

— Само да няма лоши последици, сър! — рече Паул Норман, когато продължиха. — За един християнин е изключително опасно да бие в Константинопол някой мюсюлманин.

— Why?<sup>[9]</sup> Да не би да трябва да чакам, докато срещна някога нехранимайкото в Лондон или Ливърпул?

---

[1] каикджи — гребец, веслар (Б. нем. изд.) ↑

[2] Heigh-day! (англ.) — възклицание на изненада (Б. пр.) ↑

[3] Go on! (англ.) — Продължавайте! (Б. пр.) ↑

[4] Away! (англ.) — Махай се! (Б. пр.) ↑

[5] Wonderful! (англ.) — Удивително! (Б. пр.) ↑

[6] арабаджи (тур. arabacı) — колар, каруцар (Б. пр.) ↑

[7] Сравнете Карл Май, „През дивия Кюрдистан“ и „От Багдад до Стамбул“ (Б. нем. изд.) ↑

[8] Never mind! (англ.) — Все едно, няма значение! (Б. пр.) ↑

[9] Why? (англ.) — Защо, по каква причина? (Б. пр.) ↑

## ПЕТА ГЛАВА

### ТЪМНИ ВРЪЗКИ

Дервишът не стоеше самоцелно на мястото си. Той не бе изпуснал сър Дейвид от очи, откак яхтата му бе обърнала внимание. Така го бе последвал заедно с Паул Норман и до къщата на Бариша и сметнал там за необходимо да узнае нещо за художника, влезе при роботърговеца.

Когато последният го забеляза, веднага отвори вратата. Дервишите се ползват с репутацията на светци и към тях винаги се отнасят — поне простолюдието — с благоговение.

— Бъди добре дошъл! — поздрави го Бариша. — Някоя повеля на Аллах ли имаш да ми предадеш?

— Не. Идвам да измоля от теб едно сведение. Понастоящем богат ли си откъм красиви робини?

— Аз винаги имам най-красивите, на които можеш да се натъкнеш в Стамбул. Харем ли се каниш да си създадеш?

— Не. Знаеш, че моят орден ми го запретява. Но получих заръка от един високопоставен господар да му потърся робиня, която да възрадва очите му.

— Богат ли е господарят?

— Много. Винаги пресмята в кесии злато, никога в сребро.

— Не ти ли забранява орденът също да се взираш в лика на някоя кадъна?

— Моите очи не принадлежат на мен, а на онзи, за когото оглеждам робинята. Значи не аз, а той ще я съзерцава.

— В такъв случай ще ти покажа всички, които имам в наличност.

Той поведе дервиша към една стая, където биваха събирани обикновено момичетата. Дервишът бе очаквал да завари тук Норман и сега се запита тайно къде ли би могъл той да се дене. Предположи, че в къщата има навярно и още няколко момичета, при които ще намери търсения. Ето защо поклати недоволно глава, след като бе огледал всички робини.

— Това ли са всички, които имаш?

— Да.

— Много жалко.

— Защо?

— Беят, който ме праща, ми описа в подробности от какво естество трябва да е онази, която би купил. Сред тези тук не се намира нищо подобно.

— Тя каква трябва да е всъщност?

— Нямам позволение да говоря за къзъм на господаря. Щом като нямаш други, ще трябва да си вървя.

Бариша не му мисли дълго.

— И тоя бей е много богат?

— Много. Вече ти го казах. Той се радва на особената милост на султана.

— При това положение ще ти призная, че действително притежавам още една робиня, една-единствена. Тя е най-красивата, каквато някога съм имал, и аз се тъкмях да я предложа на султана.

— Аллах да благослови падишаха! Но защо тъкмо тая робиня трябва да има? Не притежава ли вече най-доброто от всички страни? Не бива ли и някой друг да се порадва на една красива ханъм?

— Забравяш, че султанът заплаща най-добре. Той никоий път не отбива от цената и една пара.

— Имаш право. Той никога не се пазари. Или плаща каквото му е поискано, или не плаща хич нищо. Ако робинята му хареса и не ти даде цената, не можеш да се оплачеш от него на кадията. Още ли не си го разбрал?

— За съжаление вече на няколко пъти.

— Тогава прави каквото ти повелява разсъдъкът! Покажи ми робинята, та да мога барем да реша дали бива да говоря за нея на моя господар!

— Ще те заведа при нея. Но чакай отвън, докато се върна. Искам първо да я уведомя.

Бариша тръгна, а дервишът се върна временно в предната стая. Там се намираше, когато Паул Норман бе заставен да напусне любимата. Двамата се изгледаха на разминаване с не особено радушни погледи. Когато после търговецът дойде, дервишът попита:

— И франките ли купуват робини?

— Не, само последователите на Пророка имат позволенията да се насладят още на тази земя на радостите от отвъдното блаженство.

— Но ти все пак посрещаш неверници?

— От време на време. Те се появяват по разни причини. Защо питаш?

— Видях франка, който беше досега при теб.

— Той се намираше при робинята, която ще ти покажа. Султанът, за когото е определена, не може естествено да дойде да я огледа и затова възнамерявам да му пратя нейния портрет. Тоя франк е рисувач, който изготвя картината.

Бариша го въведе в стаята, напусната току-що от Паул Норман. Чита все още седеше на дивана, ала бе спуснала фереджето пред лицето си. Картината на статива беше покрита.

— Повдигни се пред този благочестив мъж и си отстрани яшмака! — повели търговецът.

Чита стана и разбули лице. Дервишът нададе силен вик — лицето му показваше израз на безкрайна изненада. Почти оставяше впечатление, че е дълбоко изплашен. Костваше му видимо усилие, за да си възвърне прежното равнодушие.

Младата черкезка се изчерви от срам. физиономията на този човек ѝ беше противна. Тя спусна булото пред лицето си, ала дервишът пристъпи бързо и отново го вдигна.

— Какво ще кажеш за нейната красота? — попита Бариша гордо.

— Тя е това, което беят желае.

Тъмните очи на дервиша запламтяха с огън, който дори на търговеца нямаше как да не направи впечатление.

— Виждам, че ти харесва много! — каза по тая причина подпитващо.

— Да. Ще препоръчам на бея да я купи. Откъде е родом?

— От другата страна на Кавказ.

— Ти самият ли я доведе оттам?

— Не. Докараха ми я в Стамбул с кораб. Един от моите посредници я е купил.

— Как е името ѝ?

— Чита.

— Кой е баща ѝ и как се казва селището, където е родена?

— И двете неща са ми неизвестни.

— Странно. Значи тоя гяур, тоя неверник я гледа и й прави портрет? Той къде е?

— Тук. Още не е готов, но въпреки това много й прилича.

Бариша отстрани покривалото, а дервишът разгледа внимателно картината.

— Да — рече той, — много й прилича. Каж ми цената, която искаш!

— От султана щях да поискам пет кесии злато<sup>[1]</sup>.

— Той или щеше напълно да ти ги даде, или хич нищо. Аз ти предлагам четири, които ще получиш веднага, без нито един пиастър да е отбит.

— Имаш ли разпореждане да ми назовеш тази сума?

— Не, но знам че моят доверител ще плати, колкото предложи аз. Той ще се реши да я купи, ако пожелаеш да ми позволиш да му покажа картината.

— Искаш да я вземеш с теб? Но аз не те познавам.

— Прямо Аллах ли искаш да прегресиш? Вярваш, че един син на моя свят орден ще ти открадне някаква рисунка?

— Не вярвам. Но мога ли все пак да узная кой е господарят, на когото искаш да я занесеш?

— Ибрахим бей, синът на кюрда Мелек паша.

— Познавам го. Той е любимец на султана. Ще получиш картината. Един от моите слуги ще ти я носи, докдето пожелаеш, и после ще ми я върне.

С това всъщност посещението приключи — дервишът намери повече, отколкото бе търсил, ала той въпреки всичко не забрави за какво е дошъл.

— Пророка е забранил един правоверен да си заръчва да му изготвят картина на тялото и лицето — подхвърли непринудено. — Този портрет следователно ще трябва да бъде унищожен.

— В такъв случай Ибрахим бей трябва да го плати. Франкът не ми го рисува безплатно.

— Аз ще говоря с рисувача. Можеш ли да ми кажеш къде живее?

— Непосредствено до Инджър бостан мейданъ в Пера. Хазяинът му е грък и се казва Миледас.

— С питане ще го открия. Може би сделката ще се постигне бързо.

Дервишът беше много възбуден, ала не допускаше да се забележи. Дори се отказа да измине пътя пешком — щеше прекалено дълго да трае. Нае от най-близкия мегдан едно магаре и го подкара, колкото държаха силите на животното, по моста Пера отвъд към Стария Стамбул, където бе жилището на Ибрахим бей.

Ибрахим бей не заемаше никаква държавна служба, наистина, ала баща му приживе бе изтъкнат сановник. Хората не бяха забравили този факт и ето как стана, че синът можеше да се похвали с едно незначително влияние в дворцовите среди. Беше известно, че е тъпкан с пари и притежава голям брой красиви жени.

Въпреки всичко не се чувстваше така щастлив, както би помислил човек. И това си имаше своите причини. Върху една от тези причини тъкмо размишляваше — седеше сам в стаята си с дългата тръба на наргилето в ръка пред златния поднос с малка кафяна чашка, приблизително наполовина колкото едно яйце.

Спокойствието му бе нарушено — влезе един черен слуга, поклони глава почти до дюшемето и зачака господарят да го заговори.

— Куче! — изръмжа бейт. — Не ти ли казах, че искам да бъда сам? Да наредя ли да те нашибат?

Робът се поклони още по-дълбоко.

— Осман, дервишът — каза той смирено. Свъсеното лице тутакси се разведри.

— Какво е станало с него?

— Моли за милостта да зърне твоя лик.

— Нека влезе! Но не подслушвай, чакал, иначе ще наредя да ти отрежат ушите!

Черният тръгна и дервишът влезе.

Той в никой случай не показваше смирението на слугата. Вярно, беше свалил въвн зелените си чехли, но не бе променил ни на йота гордия си изправен строеж.

— Какво носиш там? — попита Ибрахим бей.

— Една картина.

— Как? Картина? Гяур ли си станал?

— Не. Но християнин я е рисувал. Позволяваш ли да ти я покажа, господарю?

— Огледай се! Бива ли тук да гледам един портрет, още повече работа на неверник?

Беят посочи стените, чийто небесносин фон бе изпъстрен със златни стихове от Корана. Ислямът разрешава за украса само витите, спираловидни орнаменти и религиозни мъдрости; картини забранява.

— Считаш ме за неверен последовател на Пророка? — попита дервишът. — Това, което ти нося, можеш да разгледаш без угризения на съвестта. То е една изненада за теб. Погледни тук!

Той смъкна при тези думи покривалото от донесената картина. Едва очите на турчина се бяха спрели на нея и той нададе силен крясък, като скочи така припряно от възглавницата, че запрати надалеч кожения поднос, а скъпоценният стъклен съд на наргилето се строши.

— О, небеса! О, джендем! — изтръгна се от него. — Право ли виждам?

— Познаваш ли я? — запитва Осман.

— Ана фон Адлерхорст!

— Заблуждаваш се.

— Тя е! Мълчи! Това е нейното лице, нейната уста, нейните златни коси! Това са нейните очи, прекрасните звезди, за чийто поглед бях готов и вечното си блаженство да дам!

— И все пак не е тя. Картината е на нейната дъщеря.

— На нейната дъщеря? Как е възможно?

— Би ли могла онази жена да изглежда сега така? Би ли била сега още толкова млада?

— Не. Прав си. Но как може да има тук в Стамбул картина на нейната дъщеря?

— Аз също не мога да си го обясня. Но въпреки това е сигурно, че тази, чиято рисунка тук виждаш, е дъщерята на жената, която превря твоята любов. — Няма как наистина да е другояче. Защото това е безусловно портрет на някоя проклета Адлерхорст. Но къде е тя самата?

Дервишът Осман се любуваше на въздействието, което картината бе предизвикала.

— Ее, господарю, това не е ли изненада? — попита с превъзходство.

— Да, да, действително е изненада, и то голяма!

— Искаш ли да купиш рисунката?

— Купувам я. Плащам каквото е поискано за нея — в брой и веднага!

— Ще ти струва пет кесии в злато.  
— Пет кесии? Да не ти е мръднала чивията?  
— Може би ще я получиш и за четири кесии, ако платиш веднага.  
— Една картина все пак не може да струва толкова много!  
— А пък каза, че ще платиш веднага, колкото и да е поискано!  
— Можех ли да смятам една такава цена за възможна?  
— Действително не. А аз имам и обяснение. Толкова много не струва картината, а робинята.  
— Ах! Тя е робиня!  
— Да, черкезка робиня. Открих я при търговеца Бариша, когото, разбира се, познаваш.  
— Как се е озовала дъщерята на тази... на тази... като робиня в града на султана?  
— Това е тайна, до която навярно ще се доберем.  
— Как обаче стигна до мисълта да отидеш при тоя продавач на робини?  
— Следвах един англичанин, който се казва така, както Ана фон Адлерхорст, когато беше още момиче — Линдсей.  
— Как? Линдсей?  
— Да. Това привлече вниманието ми и аз го последвах. Той разказа, а боят го изслуша с изключителна напрегнатост.  
— Купувам я, купувам я! — изрече припряно. — Веднага ще препусна до търговеца, макар да нямам време, защото трябва да отида отсреща до гробището... а-а, та ти още нищо не знаеш. И аз трябва да ти покажа една картина.  
— Как? Ти също имаш картини?  
— Една-единствена.  
Той измъкна от джоба една фотография и я поднесе пред очите на Осман. Дервишът се дръпна назад като попарен.  
— Бруно фон Адлерхорст! Шейтана го праща!  
— Не е той! Би ли могъл сега да е още толкова млад?  
— Не. Имаш право. И впрочем той отдавна е мъртъв.  
— Да, замина за Джехеннах<sup>[2]</sup>, при всички джинове на вечните мъки. Проклятие за него!  
— Тогава този тук може да е само негов син!  
— Така мисля и аз. Но той носи друго име.



— Това е лесно възможно. Къде се намира?

— Тук, в Стамбул.

— Аллах да ни варди тогава от него!

— Ти си едно дете. Та той нищо не знае за нас.

— Как се добра до тази фотография?

— Наредих да ми я набавят. Това куче още днес ще седи в зандана, а аз ще имам грижата никога вече да не съгледа свободата.

— Защо?

— Турил е око на една от моите кадъни.

— Правиш си майтап.

— Чуй как станало всичко!

И сега Осман узна от Ибрахим бей за произшествието в Долината на сладката вода, срещата на пазара и накрая за противомерките, които боят бе взел.

— А как се сдоби с фотографията на франка? — поиска да знае Осман.

— След като открих жилището му, подкупих хазяина, който задигна скришом снимката. Тоя хазяин е грък и се казва Миледас.

— Как? Миледас? Да не би да живее в близост до Инджър бостан мейданъ?

— Да, съвсем наблизо.

— Какво съвпадение! Та там живее и художникът на тая картина!

— Аллах! При него действително живее някакъв художник, знам това. Непознатият се казва Валерт, а художникът — Норман; двете имена са немски... Дали братът и сестрата знаят един за друг?

— Изключено!

— Как тъй?

— Братът нали начаса би я изтръгнал от търговеца! Знаеш ли въобще дали и на самия него му е известно същинското име?

— Определено му е известно — беше достатъчно голям тогава, за да съхрани спомен за името си. Но времето лети. По-късно ще говорим за тези неща. Сега трябва да отида до Бариша, за да купя робинята. Ще наредя да оседлаят един кон. Ти избързай напред и доложи за мен.

— Трябва ли да остана там, докато дойдеш?

— Да. Ще следиш всичко да протече нормално. Търговецът ще отведе черкезката до моята къща край водата. Ти ще ги следваш

незабелязано, за да видиш дали ще бъде предадена както подобава. После ще го съпроводиш дотук, за да бъдеш свидетел, че си е получил парите. Сега върви!

— А рисунката?

— Остави я тук.

Дервишът тръгна.

Ибрахим бей застана пред картината и я заразглежда. Зъбите му бяха здраво стиснати, а между веждите бе врязана мрачна бръчка. Лоши спомени минаваха през душата му.

— Ана фон Адлерхорст! — изръмжа на себе си. — Аз носех рай в сърцето си, а ти създаде от него пъкъл. Аз си отмъстих. Но завършекът на моето отмъщение ще настъпи сега: твоята дъщеря, твоето пълно подобие, ще стане моя робиня.

Той загърна отново картината и започна да се разпорежда. Един от слугите трябваше незабавно да отиде до къщата край водата, за да се подготвят хората там за посрещането на новата робиня.

Когато Ибрахим бей слезе от седлото пред къщата на роботърговеца, Бариша го посрещна.

— Каза ли ти дервишът какво искам?

— Да, о, господарю. Нека твоите очи намерят наслада върху цветето, което се каниш да откъснеш.

— Знае ли тя вече за мен?

— Нито дума.

— Не бива и нищо да знае, защото може да не ти се покори. Ако ми хареса и я купя, ще я закараш на предопределеното ѝ място, което дервишът ще ти опише. Ще я примамиш да излезе, като ѝ кажеш, че ще я поразходиш до Долината на сладката вода. По този начин ще избегнеш всички мъчнотии, които би могла да ти създаде. Забранявам ти също да казваш някому кой я е купил. А сега искам да я видя.

Ибрахим бей бе въведен в стаята, в която художникът обикновено работеше, а черният отиде да доведе Чита. Когато съгледа красивата черкезка, той едва бе в състояние да овладее възбудата си.

Все пак му се удаде да се покаже хладен. Поклати отрицателно глава и заговори високо, та да може както Чита, така и пазвантинът да го чуе.

— Похвалиха ми я повече, отколкото заслужава — каза рязко. — Не ми върши работа.

После си тръгна. В предната стая обаче спря при търговеца.

— Изслушай волята ми! Давам ти четири кесии злато за момичето и една кесия сребро за картината, нито пара повече. В другия случай можеш да опиташ дали падишахът ще ти плати. Искаш ли?

— Кога ще получа парите?

— Веднага след като си я предал. Дервишът ще те придружи до дома ми, където златото те чака в готовност.

— Тя е твоя, господарю! Ти никога няма да видиш някоя кадъна, която да е по-красива от тая къзъм.

С това сделката бе сключена. Ибрахим предостави коня си на дервиша Осман и се отправи към брега, за да го превозят с някой каик до гробището отсреща, където трябваше да бъде арестуван Херман Валерт.

— Сега можеше да станеш повелителката на един влиятелен мъж — сопна се грубо Бариша на младата черкезка, когато Ибрахим напусна къщата. — Ама ти така кривеше сурат, че той веднага се дръпна уплашен. Да не би да си болна?

— О, не!

— И все пак си болна. Страните ти са бледи. Мисля, че имаш нужда от въздух и слънчева светлина. Чувала ли си за Долината на сладката вода?

— Където жените се разхождат? — попита тя бързо.

— Да, това място имах на акъла си. Не ти ли се ще да идеш и ти един път нататък?

— О, с удоволствие, с най-голямо удоволствие!

Очите ѝ грееха.

— Е, тогава ще наема една кола. Трябва да излезеш на открито.

— Аллах да те възнагради!

— Искам да ти създам радост, но очаквам да си толкова пободра, когато дойде отново някой купувач.

Негърът отиде да заръча една араба — двуколка, теглена от волове, в която Чита се качи, без да подозира, че вече никога няма да се върне тук.

Завесите на колата бяха плътно дръпнати. Никой не биваше да види скъпоценния товар, който носеше. Бариша закрачи отстрани, а дервишът Осман ги следваше, яздейки, на известно разстояние, сподирян от учудените погледи на срещаните минавачи, които никога

през живота си не бяха виждали дервиш от ордена на виеците на такъв хубав и с такава драгоценна сбруя ат.

---

[1] Приблизително 27 000 марки (Б. нем. изд.) ↑

[2] Джехеннах — пъкъл. Геена (Б. пр.) ↑

## ШЕСТА ГЛАВА

### ЗАТВОРНИЧКИТЕ НА БЕЯ

Пътят минаваше през Свети Димитър и Пири паша. Когато оставиха зад себе си тази градска част, Осман препусна напред. Искаше да бъде първият, който ще посрещне Чита, за да се наслади на нейния ужас.

Пратеникът на Ибрахим вече беше пристигнал. Цветнокожите междуременно бяха приготвили всичко за посрещането. Късо време след това колата заскрибуца през отворената порта и спря на двора.

— Слизай! — заповяда Бариша. — Ние сме на самото място.

Парцелът на Ибрахим образуваше остроъгълен триъгълник, край двете дълги страни на който протичаха двете рекички, за да се слоят в острия ъгъл. Непосредствено до водата, мити от нея, се издигаха може би шест метра високи, яки зидове. В зида, който образуваше основата, се намираше входната порта, изработена от здраво, обковано с желязо дърво и снабдена с тежки резета и ключалки.

През тази порта се достигаше в двора, а от него в постройката, зад която се простираше триъгълната градина, насадена със сенчести дървета и красена от цъфтящ храсталак. Чита слезе и се озърна учудено.

— Мислех, че пътуваме за Долината на сладката вода? — попита с недоумение.

— Да, това и правим — отговори Бариша с хитра усмивчица.

— Ама тя не може да е тук!

— Съвсем вярно. Докарах те по-напред насам, за да те заведа при жените, с които ще пътуваш. Виж мъжа там... последвай го нагоре до чертозите! Той ще ти покаже жените. Аз ще чакам тук, докато се върнеш.

Успокоена донякъде, Чита се насочи към вратата, сред която стоеше мъжът.

Той имаше мършава, в никой случай небудеща доверие физиономия, а в пояса му бе втъкнат камшик — сигурен знак, че

изпълнява тук някоя изтъкната служба. Той огледа приближаващата с остри очи и отстъпи встрани, за да я пропусне.

— Аз съм заместникът на бея, управителят на тази къща — каза й. — Тя е хубава, ако си забелязала. Следвай ме!

На лицето му бе изписан ехиден израз. Обърна се рязко и закричи с Чита по един ходник, водещ към вътрешен двор, в чиято среда се намираше басейн, обграден от каменни седалки. Дворът бе образуван от четиристранна колонада, на която се крепеше горният етаж. Снабдените с гъсти дървени решетки прозоречни отворения даваха да се разбере, че там се намира харемът.

Иначе жива душа не се мяркаше. Мъжът съпроводи Чита до тясно дървено стълбище, в чието подножие един дебел негър с тлъсто подпухнало лице и обърнати устни се поклони дълбоко пред управителя.

— Това е Омар, от този момент твой пазач, комуто си длъжна да се подчиняваш — каза мъжът на Чита. — Той ще ме уведомява дали е доволен от теб.

Чита погледна смаяно негъра през отворието на яшмака.

— Мой пазач? — попита сащисано. — Комуто съм длъжна да се подчинявам? Право ли чух?

— Аз никога не повтарям думите си. Ако все още не знаеш къде си, там идва един, който ще ти го каже.

В този миг през вратата влезе дервишът Осман. Навярно беше чул високо казаните думи на управителя.

— Както изглежда — обърна се той към Чита, — Бариша въобще не ти е казал по каква причина се намиращ тук?

Чита се изплаши. Тя веднага позна мъжа, който бе идвал днес при търговеца и бе прекъснал идилията й с Паул Норман. Дебнещият, подигравателен израз на физиономията му й правеше отблъскващо впечатление.

— Той ми каза — отвърна тя, — че трябва да взема оттук някакви жени, с които ще пътувам до Долината на сладката вода.

— Значи те е метнал. Няма да ходиш при никаква вода, ами ще си останеш тук. Тая къща принадлежи на могъщия Ибрахим бей, който те купи.

— Купил? — прошепушна Чита ужасено.

— Да. Трябва да го знаеш все пак. Той беше преди малко при теб, за да те огледа.

— Онзи ли? Та аз изобщо не му се харесах!

— Лъжеш се. И той само те е измамил. Отсега нататък ще живееш тук.

— О, Аллах!

Чита се облегна на стената, за да не се строполи. Ударът беше толкова неочакван, че я срази с двойна сила.

Дервишът Осман си тръгна и управителят заедно с него. От външната страна на вратата издрънча резе — Чита беше заключена.

Черният обаче отвори една друга врата и посочи към нея.

— Върви! Ще ти покажа твоите покои — каза с мазен глас. И когато тя не се отзова веднага на тази заповед, той измъкна камшика, какъвто и той имаше в пояса, и го размаха заплашително.

— Подчинявай се, иначе ще те принудя!

Тогава тя залитна в коридора, а черният я тикаше напред и напред, докато стигнаха една стая с няколко лежащи край стените възглавници.

— Чакай тук, докато те отведе по-нататък — каза той. — Снеми сега забрадката! Трябва да те огледам, за да те опозная.

Същевременно протегна ръка към фереджето ѝ, ала Чита се отдръпна назад. Всичко в нея въстана срещу това унижение.

— Не смей да ме докоснеш!

Черният страшно се удиви от неочакваната съпротива.

— Как, каниш се да се противиш? Виждаш ли камшика тук?

— Няма да посмееш да ме удариш!

— Кой ще ми попречи? Още не си любимката на бея, а една робиня, която имам право да наказвам с бой. И тъй, ще я бъде ли скоро?

Отново посегна да ѝ махне булото, ала Чита се изплъзна от ръцете му и избяга в най-отдалечения ъгъл на стаята.

Сега черното изпадна в бяс. Замахна с камшика, ала ударът остана неизпълнен, тъй като на вратата внезапно се появи помощ. Една жена приближи с бързи крачки незабелязано от него и му изтръгна изотзад камшика.

— Куче, искаш да удриш? — обърна се господарски към него. — Откажи се от тая работа! Ето ти го на теб самия!

Черният се бе извърнал към нея. В следващия миг получи един така добре прицелен удар, че нададе висок, болезнен крясък, и слагайки ръце на лицето, политна към стената.

Със своята красота и властно държане спасителката направи дълбоко впечатление на Чита.

Тя беше едно от онези същества, които могат да се родят само в Ориента. Облечена изцяло в червена коприна, с разпилени по раменете и стелещи се почти до земята буйни коси, с искрящи очи и високо вдигнат над черния роб камшик, тя изглеждаше създадена за повелителка.

— Успя ли да те удари? — осведоми се тя с благозвучен глас.

— Не. Но се канеше.

— Ти ли си новата?

— Не зная. Дойдох тук, за да взема някакви жени за разходка. Одеве чух, че Ибрахим бей ме бил купил.

— Тогава си ти. Нямай повече страх! Ти стоиш под моя закрила!

После се обърна към негъра.

— Пъзливец ниеден! Дръзваш да посягаш само на слаби и беззащитни! Жалък роб на един също така жалък господар, кой ти заповяда да употребиш камшика?

— Дервишът и управителят — изхленчи оня.

— В такъв случай ще си поговоря със сериозен тон с тоя управител. Кажи му да се пази от мен! Къде ще живее моята приятелка?

— Отсреща, в предната страна на двора.

— Не, с това не съм съгласна. Тя ще остане тук при мен.

— Беят така заповяда.

— Беят? Какво ме е грижа за неговата воля? Ти можеш да пълзиш пред него в прахта, аз обаче не... Подготви ли посрещането й?

— Да. Новата робиня трябва да вземе баня и да си подбере дрехи. После ще дойде господарят да я поздрави.

— Тя ще вземе банята си при мен. Тук може и да се облече и нагизди. Донеси всичко при мен!

Той се поколеба. Тогава тя вдигна отново камшика.

— Ще се подчиниш ли?

— Господарят ще ме накаже!



— И как ти е! Получи си бастонадата и му оближи после за благодарност ръката! А сега побързай!

Черният се измъкна като бито куче.

— Казвам се Закума — рече спасителката. — Ела, аз ще те водя!

Хвана Чита за ръката и я отведе в едни женски покои, великолепно подредени по ориенталски маниер. Момичето трябваше да се настани на един копринен диван, докато красивата домакиня седна на ниска възглавница.

— Сигурно си мислиш, че съм някое зло и проклето създание — каза тя, усмихвайки се с доволство, — но скоро ще ме опознаеш по-добре. Как ти е името?

— Чита.

— Което означава „Цвете“. Да, ти изглеждаш като цвете, едно сладко ухаещо цвете. Сякаш слънцето те е окъпало в лъчите си и е оставило по теб най-красивите и топли от тях. Чувствам, че ще те обикна. Сега сме сами. Негърът ще се рови из дрехите и ще му е необходимо доста време, докато ти избере нещо подходящо. Никой не ни слуша. Ето защо нека си споделим каквото е нужно да знаем една за друга. Имала ли си вече господар?

— Не.

— Видя ли бея?

— Да. Той беше при търговеца да ме огледа.

— Намираш ли го за привлекателен?

— О, не. Аз... аз... аз... го ненавиждам! Чита изстреля изявлението с жар, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Оскърбил ли те е?

— Не, но... но...

Чита запъна по средата изчервена. Онова, което искаше да каже, като че бе твърде деликатно за нея, за да може да го изрече. Закума се наведе към нея, впи тъмните си очи и се усмихна с разбиране.

— Едва преди няколко минути те видях и не са много думите, които сме си разменили, ала въпреки това те познавам. Искаш ли да бъдеш откровена с мен?

— О, на драго сърце!

— Обичаш ли?

Чита вдигна поглед, поколеба се да отговори, после захлупи лице в шепи и избухна в късащи сърцето ридания. Това бе единственият ѝ

отговор.

Закума не продължи да пита. Захапа долната си устна, сякаш и тя имаше да преодолее някаква сърдечна болка. Скочи внезапно от мястото си и пристъпи до решетката, за да се вгледа дълго в смълчаната, самотна градина, над която вече се спускаше булото на здрача.

После се обърна отново към стаята.

— О, Аллах, защо си позволил да се родят толкова нещастници? Ти не си толкова добър, колкото пише из книгите!... О, кажи ми — помоли тя с благ тон, — кажи ми, че искаш да бъдеш моя приятелка, моя сестра!

— Мога ли да се осмеля?

— Аз те моля. А сега говори, още ли не си била в харем?

— Никога.

— Тогава не знаеш какво представлява харемът — той е пъкъл за жената, която носи сърце в гърдите си. В харема цари най-злочесто робство; в харема витае най-ужасна смърт; в харема от всички ъгли се хият насреща ти несрета и неволя. Там заповядва човек, комуто трябва безволево да се покоряваш, докато душата ти жаднее по свободата. В харема... ох, какво ли да ти разправам! Та то изобщо не подлежи на разказване. Ама когато Пророка е говорел за страхотиите на Джеханнах, той още не е познавал най-ужасяващите глъбини на Вечното проклятие, защото неговият най-зловещ, отвратителен кът е... харемът!

Закума замълча. Очите ѝ пламтяха, дъхът свистеше.

— Ти също ли си нещастна? — попита Чита.

— Нещастна и злочеста като никоя друга. Но аз не съм създадена за хрисимо търпение... аз се браня. Вярно, че ме продадоха, но въпреки това аз си останах господарка и всички окаяни роби треперят пред мен. Така е и така ще си остане, докато... — тя приближи уста до ухото на Чита и тихо продължи: — ... докато се освободя. Аз няма да остана тук.

— Аллах! Възнамеряваш да бягаш?

— Да.

— Вземи и мен, ох, вземи и мен със себе си! Аз съм толкова нещастна, че ми се иска да умра.

— Да умреш? Не, още не сме стигнали дотам. Моят живот тъне в окаяност, ала все пак ми е твърде скъпоценен, за да не пожелаая да го защитавам. Къде си родена?

— Не знам. Никога не ми е била известна моята родина.

— Откъде те доведоха в Стамбул?

— От другата страна на морето.

— Кое море? Има морета с разни имена.

— Не зная. Живеех усамотено в едно малко селце. Един навъсен, суров мъж ми даваше да ям и пия. После дойде един кораб и ме докара тук.

— Как се казваше селото, в което си живяла?

— Не знам.

— А мъжът?

— И това не мога да ти кажа. Трябваше да го наричам „господарю“.

— В такъв случай сигурно изобщо не са ти позволявали да говориш с някого?

— С никого, освен със старата майка на мъжа, а и тя никога не отговори на някой мой въпрос. Беше също така люта като него.

— Клетата приятелка! Научиха ли те барем да се молиш?

— Да.

— На кого?

— На Аллах.

— Тогава значи и ти си мохамеданка... Иначе никого ли не познаваш?

Чита помисли за художника.

— Да — отговори. — Познавам един франк, който... който... който... Запъна. Закума сложи ръце на страните на приятелката си и се вгледа изучаващо в сините очи.

— Обичаш ли франка?

Вместо отговор Чита обви ръце около нея и оброни лице на рамото ѝ.

— Така ли е? — прошепна Закума.

— Да.

— И аз познавам един европейец, русин.

— О, Аллах! Ти също ли го обичаш?

— Цялата ми душа е негово притежание. Всичките ми мисли летят към него. Но, в името на Аллах, не говори на никого друго за това!

— Всъщност много ли други има още тук?

— Да, и те са злостни и одумници. Копнеят за един поглед на Ибрахим. Предлагат му прелестите си за някой мизерен дар. Те не са жени, не са хора, нямат душа, нямат сърца. Те са жалки робини без женско достойнство! Ако се догадят за тайната ни, ще ни издадат и ние сме изгубени.

— Не са ли ти приятелки?

— Не. Те ме мразят.

— Защо? Засегнала ли си ги?

— Аз не говоря с тях и значи няма как да ги засегна. Но сторих нещо, което никоя обитателка на един харем не прощава на друга — покорих сърцето на повелителя.

— Ах, значи той те обича?

— Не знам дали съм по-красива от ония, ала знам, че той би ги продал до една, ако пожелае при това условие да го обикна.

— Ти не си ли му жена?

— Не.

— Не си ли длъжна да му се покоряваш?

— Той действително има правото да изисква от мен подчинение.

Но ти би ли му се подчинила?

Такъв въпрос Чита не беше очаквала. Това за нея бе тема, върху която въобще не беше се замисляла. Самотна и изоставена беше прекарала всичките си години и още не познаваше живота. Знаеше само, че трябваше да бъде продадена, за да принадлежи на оня, който плати цената ѝ. Какво обаче означаваше това, тя и понятие си нямаше. С други думи беше едно дете в най-прекрасното значение на тази дума.

— Не трябва ли да му се подчинявам?

— Не във всяко отношение.

— И къде е границата?

— Дете! Толкова си неосведомена, като че едва що си се родила. Но не е нужно да се кахъриш. Ти се намираш под моя закрила. Той няма да посмее и косъм от главата ти да докосне.

— Нима имаш толкова голяма власт над него?

— Да. Той се страхува от мен. Защо, много скоро ще узнаеш...  
Къде видя твоя франк?

— При търговеца Бариша.

— Значи той също те е видял?

— Да.

— Даде ли ти шарет, че те обича?

— Да, той ми го каза.

Сега Чита събра кураж да разкаже всичко на новата си приятелка.

— Клетото дете! — промълви Закума, когато разказът приключи.

— Значи няма да те завари, когато отиде утре при Бариша.

— Аллах, какво ли ще направи?

— Ще разпитва и дири, но няма да те намери.

— Тогавя ще погина от скръб. Но може би Али, пазвантинът, ще му каже кой ме е купил.

— Възможно е и Али да не го знае. Но бъди спокойна, художникът ще разбере къде се намираш.

— Кой ще му го каже?

— За това ще говорим по-късно. Необходимо е по-напред да се знае как се казва и къде живее. Назова ли ти той името си?

— Да. Името му звучи чуждо. Положих усилия да го съхраня. Паул е неговото име, а Норман се казва фамилията му.

— При франките така е прието. И къде живее художникът?

— За това не го питах.

— Лошо! Не е бивало да забравяш.

— Нали мислех, че пак ще го срещна.

— Е, все ще го открием. Търговецът сигурно знае жилището му. Значи при него ще трябва да се направи справка.

— Но кой би могъл да го свърши?

В този миг отвън прозвучаха стъпки. Дойде черният, придружен от няколко момчета, които носеха предназначенията за Чита вещи.

Така бе сложен край на поверителния разговор. Банята наистина отпадна, но не и преобличането. Имаше дрехи от материи, чиято ценност заплениваше сърцето, и великолепни накити, каквито само в Ориента се носят. Понеже обитателките на харемлъка са изолирани от външния свят и едва влизат в досег с живота, те се посвещават

единствено на задачата да се харесат на своя господар и ето как прекарват времето си в труфене и кичене.

Беше донесена и една лампа с форма на ваза, тъй като вечерта междуременно бе настъпила. На нейната светлина момичетата се заеха — след като негърът се бе отдалечил отново с момчетата — да подбират подходящи за Чита неща.

Тя обу шалвари от розова коприна и към тях извезано със сърма елече от същата материя. На челото ѝ Закума закрепил една диадема от венециански златни монети, а на шията закачил огърлие от алтъни. После отстъпи няколко крачки назад, за да я огледа.

— Колко си красива! Като те види беят и ще се прехласне.

— Дано по-добре изобщо не ме погледне!

— Много скоро ще го стори — веднага щом се върне от гробището.

— Той на гробището ли е?

— Да. Иска... но по-късно ще ти разправа. Истински се радвам на страданията, които ще му причиниш.

— Хич нищо не искам да му причинявам — нито радост, нито страдания.

— Ти си едно дете, едно мило, красиво дете, което и представа си няма за какво живее. Говориш, сякаш още изобщо не знаеш, че ние жените сме удостоени с дара да пленяваме сърцето на мъжа. Да, ние сме в състояние най-върховното блаженство да предложим на мъжа, но и преизподнята да му пресъздадем. И ето как и беят ще... я чуй!

Закума прекъсна, защото в този момент долу от градината бе прозвучал тих птичи глас. Звукът се повтори.

— Ах, той е тук! Слава на Аллах!

— Кой?

— Ще го видиш. Сега ще те посветя в една тайна, която би могла да ми коства живота. Почакай!

Закума отнесе лампата в съседното помещение, за да стане тъмно тук при тях. После отстрани дървената решетка и спусна една връв, с която изтегли някакво въже.

— Какво означава това? — попита Чита страхливо.

— Получавам визата.

— Кой идва?

— Моят довереник.

— Аллах! Някой мъж?

— Едно момче, или по-скоро младеж, който ще ни помогне да напуснем това място.

— Но ако го уловят?

— О, той е умен. Няма да се остави да го спипат. Не ще и съмнение, че предварително се е убедил в липсата на подслушвач наблизо.

По време на тези думи Закума бе вързала въжето за една от железните куки, на които се крепеше решетката, и сега даде сигнал. Няколко мига по-късно Саид се появи на прозоречното отворстие и скочи в стаята.

— В безопасност ли сме? — попита го Закума.

— Да, господарке — отвърна той. — Аллах! Та ти не си сама!

— Нямай грижа! Приятелката ми няма да ни издаде. Тайно брах голям страх. Той заловен ли е?

— Не.

— Значи се е спасил! Хвала на Аллах! Удаде ли ти се всъщност да го предупредиш?

— Да, но за съжаление не така настоятелно, както ми се искаше. Щях да разговарям по-дълго с него, ала при него имаше един чужденец, така че не биваше да му казвам нищо повече, освен че трябва да се пази.

— И знаеш със сигурност, че се е спасил?

— Да. По-късно отново говорих с него. Тогава присъстваше и трети — някакъв франк с костюм, какъвто още не бях виждал. Те говориха за теб. Трябва да ти предам, че тази вечер ще дойдат насам.

— Как? Правилно ли разбрах? Насам?

— Да.

— Кои бяха хората с него?

— Не знам; не беше удобно да питам.

— Да, но можеше да ги наблюдаваш.

— Невъзможно беше. Видях наблизо дервиша, който не биваше да ме вижда при франка, и се отдалечих.

— Твоята вест ме обезпокои. Той значи не възнамерява да дойде сам, а заедно с другите двама?

— Да. Аз наистина го помолих да се откаже, но те ми наредиха да ти кажа, че ти би могла да вършиш каквото ти е угодно, ала те щели

да действат според най-добрата преценка.

— Това е непредпазливо. Те ще се сринат в провала, а и мен ще повлекат заедно с тях.

— Ако поискаш, ще чакам, докато се появят и ще повторя предупреждението си.

— Как се каниш всъщност да излезеш вън при тях?

— О, това не е трудно. Управителят е неумолим и жесток, но не умен мъж. Все ще намеря някой претекст. Та какво да им кажа значи, ако ги срещна?

Закума се замисли за няколко мига.

— Кажи им, и преди всичко на него, да дойде чак утре... към полунощ, съвсем сам. Не зная наистина по какъв начин ще му се удаде да се прехвърли през водата и зида, но ще го чакам в градинския ъгъл. Впрочем дервишът само случайно ли беше там, където се намирахте?

— Не. Аз го наблюдавах. Той преднамерено се придържаше в близост до жилището на чужденеца.

— Тогава предупреди франка! Засега друго поръчение за теб нямам. Пази се да не те открият!

Закума му подаде ръка, към която той притисна с жар устните си. После се спусна в градината. Тя отвърза въжето, хвърли го след него и затвори отново прозоречното отворствие с решетката.

— Много рисковано начинание! — отбеляза Чита. — Ако ви забележат, ще умрете и двамата.

— О, аз няма да се оставя толкова лесно да ме убият! — отговори Закума, докато отиваше да донесе лампата от съседното помещение. — Имам си закрилница. Ето я.

При тези думи Закума бръкна в широкия копринен пояс, който опасваше хълбоците ѝ, и измъкна една малка кама. Изящното оръжие имаше фино, двуостро лезвие и дръжка, състояща се от масивно злато с голям, рядък бисер в края.

— Кама! — издума Чита. — Мислиш ли, че някой ще се уплаши от това малко оръжие?

— О, с положителност! Погледни, ще приближа острието до светлината. Забелязваш ли, че върхът има малко по-тъмен цвят? Той е намазан с отрова. Човекът, комуто само леко одраскам кожата, след минута-две ще се свлече мъртъв на земята. Хората го знаят.



Необходимо е само да посегна към камата и всички ще се разбягат от мен.

— Доказвала ли си им вече, че оръжието ти е наистина толкова опасно?

— Да. Боцнах с него едно куче и то едвам го почувства, но след броени секунди изпъна крайници и беше мъртво.

— В такъв случай оръжието действително е от голяма стойност за теб. Само го дръж здраво, че да не ти го отнемат!

— Вече опитаха, ала на никого не се удаде, защото ми е много скъпо — не само заради отровата, но и понеже ми е един прекрасен спомен от... него.

— Имаш предвид русина?

— Да.

— Ах, значи той ти е подарил камата?

— Да, той ми я даде. Получил я в далечна Индия от някакъв княз.

Вън приближиха тътрещите стъпки на черния. Той се появи на вратата.

— Беят идва. Той ще иска да види новата робиня. Подготви се да го посрещнеш.

Ибрахим бей идваше всъщност от гробището. Ловитбата излезе несполучлива и той се намираше в такова лошо настроение, че посрещналият го пред входа управител веднага го забеляза.

— Доведоха ли новата робиня?

— Тя дойде, о, господарю.

— Къде живее?

— В помещението, което си й определил.

Това, разбира се, не отговаряше на истината, но негърът още не бе събрал кураж да доложи какво го е сполетяло от страна на Закума.

По тая причина Ибрахим се отправи към другата страна на първия етаж, където черният пристъпи насреща му, треперещ от страх.

— Отвори!

— Не тук, о, господарю — избъбри робът. — Тя се намира отсреща при Закума.

— Кой го заповяда?

— Закума.

— Куче! Кой е тук господарят и повелителят, аз или тая ханъма?

— Ти, о, господарю. Но тя се появи, когато водех новата робиня, и аз трябваше да ѝ се подчиня.

— На нея значи, не на мен! За тая работа сега ще си... дай камшика!

Ибрахим искаше, както бе свикнал да прави, да нашари черния със собствения му камшик.

— Милост, господарю! — пропелтечи, изпълнен със страх, черният. — Камшикът го няма.

— Няма го? Къде е?

— У Закума.

— Закума и пак тая Закума! Как може да ѝ даваш чак и камшика си!

— Тя ми го изтръгна и ме удари с него.

— Баба страхлива! По-късно ще получиш за тая работа двайсет удара по ходилата!

Двайсет удара по голите стъпала бе крайно тежко наказание.

— Милост, о, господарю! — примоли се робът и падна на колене. — Нима трябваше да се оставя да бъда отровен от нея? Та нали има оная кама.

— Че вземи ѝ я!

— Това никой не е в състояние да стори.

— Защото всички сте плашливи кучета. Дали ще ти отменя наказанието, това сега ще зависи от новата робиня. Как се приспособява тя към положението си?

— Плачеше в началото.

— А после?

— После стана добра къзъм. Чух я да разговаря оживено със Закума. Намира се в жълтата одая.

Ибрахим се упъти сега нататък. Беше много любопитен как ли Ще го посрещне красивата черкезка.

Когато влезе, завари Чита да лежи на дивана, а лампата заливаше снагата ѝ с мека, нежна светлина. Дръпна рязко вратата след себе си и тикна резето. После я заразглежда, облегнат на стената, без дума да обели.

Закума имаше право. Той я бе видял, наистина, при търговеца, но само за един кратък миг. А сега тя бе много по-изискано, в по-добра

светлина облечена, отколкото през деня. В тази минута той твърдо реши да я избере за любимката си на харема.

— Чита! — подхвана тихо.

Тя остана да си лежи безметежно, обръщайки само леко глава към него.

— Казвам ти добре дошла! — продължи.

— И аз на теб.

— Наистина?

— Не бива ли? Та нали си господарят на къщата.

— Само че аз желая да ме приветстваш не като повелител, а като мъж, когото обичаш.

— Аз... не те обичам.

— Но ще ме обикнеш! Ще заповядам на всичките си слуги да гледат на теб като на повелителката на тази къща. Всяко твое желание ще бъде изпълнявано. Ела, дай ми ръката си!

Беше се настанил до нея и поиска да улови ръката ѝ. Тя отскочи като пружина и се дръпна в края на дивана.

— Как? Бягаш от мен? — попита той малко изненадан. — Защо?

— Ти искаш любов, а аз я нямам.

— Тя ще си дойде от само себе си.

— Към теб? Никога!

— А известно ли ти е, че съм те купил, и че си моя собственост? Платил съм за теб, следователно ще ми се подчиняваш!

Говореше спокойно, защото маниерът и начинът, по който го отхвърляше, го забавляваше. Съпротивата на това красиво, детско същество му харесваше.

— Лъжеш се. фактът, че си платил пари за мен, далеч още не предполага, че ти принадлежа. Султанът е забранил робството. Аз съм свободна.

— Малка глупачка! Чух, че си говорила със Закума. Тези думи са съвсем същите, които знам и от нейната уста. Не се оставяй да те подлъгва! Аз ѝ желяех щастieto, ала тя не беше достатъчно умна да го приеме. Сега нека си остане робиня и да прислужва на тази, която ще дарявам с моята нежност. Сърцето ми сега принадлежи на теб. Искаш ли да бъдеш моя султанка?

— Не.

— Не си прави майтап!

— Не си правя майтап. Казвам ти откровено какво мисля.

Той сбърчи сега лице и се покашля нетърпеливо.

— Къзъм, да се надявам, че досега говореше само на шега. Ела тук!

Протегна ръце към нея. Тя скочи от дивана и избяга до отсрещната стена.

— По-добре да умра! — каза решително.

— Да не си чалдисана? Ти ми принадлежиш и си длъжна да ми се покоряваш! Ела насам... тук, до мене!

Тя остана дръзко на мястото си.

— Имам и правото, и силата да те накажа за непослушание. Бих могъл да те довлека тук, ала това е в разрез с моето достойнство. За да те заставя да се покоряваш, си имам своите слуги. Това, което сега отхвърляш, ще си го просиш после от мен. Аз ти предлагам значи моята любов! Ти ще бъдеш моята кадън, майката на моите синове. Ще властваш над мен и аз не искам да бъда нищо друго, освен твоят главен слуга. Но в замяна искам любовта ти. Казвам ти още един път: Ела, бъди моята султанка!

— Никога! Избери си някоя друга!

— Отказваш да ме приемеш? Добре, по-късно ще считаш за най-голяма милост, ако ти позволя да ме дариш с ласките си.

Ибрахим отвори вратата и даде знак на пазача, очакващ отвън заповедите му, да влезе.

— Отведи тая робиня долу до пейката за пердах и шибни по пет пъти всяко от голите й ходила, та табаните й да цъфнат!

Дебелият разтегна физиономия в широко ухилване и пристъпи към Чита.

— Ела!

Поиска да я улови, ала тя се изплъзна в ъгъла. Последва я и там, но отскочи обратно до вратата с висок крясък.

— Какво има, келеш? — попита Ибрахим ядосано.

— Камата е у нея! — изграчи черният. Едва сега господарят му съгледа опасното оръжие в ръката на момичето.

— Чумата да те тръшне, пъзливецо! — изфуча той. — Вземи й оръжието, бърже!

— Ай... вай... ще ме наръга!

— Куче, ще се подчиниш ли?

Протегна властно ръка. Черният призова целия си кураж и приближи отново до Чита. Вече посягаше към нея... тогава ръката ѝ с камата се вдигна и в миг той офейка ужасено пак при вратата.

— Опитай сам, господарю!

— Хубаво, сам ще я разоръжа, ама после ще ти забия камата в месищата, мискин!

Ибрахим тръгна с малки крачки към Чита. Считаше за невъзможно, че би посегнала да намущка и него.

— Давай тук камата! — повели. — Такава играчка не е за теб!

Същевременно опита да ѝ хване ръката. Последва светкавично движение от нейна страна и в следващия миг — Ибрахим бей едва намери време да отскочи назад — камата бе срязала ръкава му. Съвсем мъничко по-нататък и щеше да е труп.

— Змия! — процеди той. — Искаш да убиеш господаря си, а? Ще има да се каеш за това! Като не можем да те приближим, ще те заключим, додето гладът заръфа тялото ти, а жаждата съсипе душата ти. Тогава на драго сърце ще се подчиняваш само и само да съхраниш живота си.

— Досуц като при мен! — прозвуча внезапно отстрани, където Закума се появи сега от отворилата се врата към съседната стая. — Заключете ни, де! Тогава ще имаме удоволствието да не те виждаме повече.

— Ти си сестрата на Шейтана! — изкряска беят вбесен.

— Да. И тази сестра на Шейтана умее да отваря отвътре заключени врати. Напразно си се охарчил за Чита, Ибрахим. Аз сключих съюз с нея. Тя е моя сестра и следователно никога няма да може да ти стане жена.

— Ах, ще се покорите вие двете и още как! Имам достатъчно средства да ви принудя. Ама сега това куче трябва да си получи наказанието. Марш! Ще те науча аз как да съблюдаваш за в бъдеще по-добре заповедите ми.

С тези думи Ибрахим блъсна негъра пред себе си, за да нареди да го угостят с полагащата му се бастонада. Само късо време след това из всички помещения на къщата се понесе ревът на налагания.

## СЕДМА ГЛАВА

### ПЪРВАТА СЛЕДА

След като си закупиха тоалет от чаршията за дрехи, Паул Норман, Херман Валерт и сър Дейвид Линдсей се отправиха към парната яхта, където вечеряха заедно. После се преоблякоха и тръгнаха на път.

Когато оставиха зад себе си Хаскъой, откъдето пътят водеше за Пири паша, градските улици престанаха и те можеха да угасят фенерите, които според местните порядки трябваше да носят със себе си из града. Прибраха ги.

По-късно стигнаха до рекичката, описана от довереника на Закума, и я последваха нагоре до сливането на двата ръкава. Тъмно беше наистина, ала все пак се виждаше на няколко крачки разстояние.

Край тях течеше водата, отвъд която се издигаше зидът. Но колко бе широка в действителност рекичката, не можеше ясно да се различи.

— Де да носех чадъра си — обади се Линдсей, — щях да съумея да премеря ширината и дълбочината. Ще взема да огледам по-внимателно. Well!

Той приближи непосредствено до водата и клекна. После се протегна възможно по-напред и се помъчи да различи отсрещния бряг.

— Е? — попита Паул Норман.

— Дълбоко е — осведоми англичанинът, — много дълбоко.

— По какво съдите?

— Държа ръката си във водата и чувствам, че е много спокойна и тече без плискане на вълни. Следователно трябва да е дълбоко.

— А колко широко?

— Хм! Твърде тъмно е, за да се установи.

— Приблизително?

— Well! Ще трябва да се наведе още малко напред. Стига само равновесие... Ву Jove!

Веднага след това се чу порядъчно цопване и добрият сър Дейвид изчезна от Божия свят.

— Той падна вътре! — извика Херман Валерт изумено. — Дълбоко е и може да се удави.

— Смъквай тогава дрехите! Трябва да му помогнем. Чуй!

Точно пред тях се разнасяше някакво плацикане.

— Това вие ли сте, сър Дейвид? — попита Паул Норман.

Пръхтене и пухтене в отговор.

— Сър, чувате ли ни?

— Yes — изгъркори се.

— Наранихте ли се?

— No. Обаче сега знам колко е дълбоко.

— Е?

— Стига ми точно до брадичката. Yes.

— И колко широко?

— Над три метра.

— Има ли отсреща земя за стъпване?

— No. Само вода.

— Значи зидът се издига направо от водата?

— Yes.

— Крайно неприятно... Слушайте! Излизайте бързо, там идва някой.

— Че защо да излизам?

— Тук все пак не бива да ви видят, я.

— Well! Оставам си във водата. Тук е най-сигурно. Тук няма кой да ме търси. Само да не хукнете много надалеч!

Двамата изчезнаха, а сър Дейвид се спотаи. Стъпките приближиха и пешеходецът вече се канеше да отmine, когато Линдсей, чиято глава се намираше на равнището на земята, позна за своя радост младия прислужник, който следобеда бе предупредил Херман Валерт.

— Пет! — обади се Дейвид Линдсей. Младият човек се наведе и видя подаващата се от водата глава.

— Машаллах! Човек! Кой си ти и какви ги вършиш там вътре?

— Пфу, как вони тук на тиня! Отвратително! Не мога да си извадя краката.

— Кой си ти, искам да знам.

Единият говореше на английски, другият пък на турски, та затова и не се разбираха. По едно време Линдсей измъкна с последно усилие крака от тинята и се изкачи на брега.

— Не знам какво говориш, малкия. Пет! Хей! Норман! Валерт!  
Извика двете имена предпазливо, с приглушен тон. Двамата приятели се бяха отдалечили донякъде и залегнали на земята.

— Вие ли викате, сър Дейвид? — попита Паул Норман. — Кой е там?

— Малкият, храбър юначага, който днес преговаряше с нас!

— А-а, ти ли си бил, Саид — обади се Херман Валерт зарадван.  
— Това е добре, говори ли с нея?

— Да.

— Какво каза тя?

— Трябва да дойдеш утре в полунощ, но сам.

— Хубаво. И къде?

— Тук, в този ъгъл на градината. Как ще стигнеш там вътре, предоставяме наистина на твоята находчивост.

— Ще дойда, та ако ще и през дувара да мина.

— И се пази от дервиша. Той те наблюдава, самият го видях.

— Знам вече. Имаш ли още нещо да кажеш?

— Не. Вече твърде много време изгубих. Господарят чака.

— Кого? Теб?

— Да, и магарето, което трябва да отида да докарам от близкия мегдан.

— Я гледай, Ибрахим тук в къщата ли е?

— Да. Иска да се върне в палата си. Изпрати ме да му доведе животното и магаретаря. И тъй, утре вечер ела! Аз ще вардя да не те открият.

И бързо се отдалечи към града.

— Дяволски турски — рече англичанинът. — Какво каза момъкът?

Херман Валерт му преведе разговора.

— Великолепно, направо великолепно! — извика Линдсей радостно възбуден. — Най-сетне стана работата!

— Само приказките засега. Още не знам дали от това ще излезе някакво отвличане.

— Че какво иначе?

— Да изчакаме!

— Нямам никаква охота да чакам.

— Значи искате да си заминете по-рано?



— Имам предвид нещо друго. Нека направим така:  
идваме заедно... вие влизате... ние оставаме отвън, пък после ще  
си проличи какво трябва да се прави. Well!

— Добре де, от мен да мине. Но как да вляза вътре?

— Да, там е белята. Една стълба май ще е най-доброто.

— Без съмнение! Но прекалено бие на очи.

— Бие на очи? Защо? Който си проточи твърде надалеч носа, ще  
го цапнем по него и... Heavens<sup>[1]</sup>, имам една идея!

— Можем ли да я узнаем?

— Я ме помиришете!

— Благодаря, не съм любител на подобни аромати.

— Аз също, ама трябва да се примиря все пак с цамбурването си.  
Сега ще доведат магарето за пашата. Значи той после ще мине с него  
от тук. Какво ще речете, ако намажем и него с тая помада?

— Щура идея! — засмя се Херман.

— Няма да му навреди. Днес ви постави такъв долен капан.  
Проклет негодник!

— Нещата биха могли да станат неприятни за нас.

— По кой начин?

— Само ще му обърнем внимание върху себе си.

— Глупости. Та нали носим други дрехи. Няма да може да ни  
познае.

— Паул, какво ще кажеш по въпроса?

— Че от вашите щуротии и на мен ми хрумна една идея. Какво  
би било, ако се сдобием тук с ключа за портата?

— И как може да стане тая работа?

— Вероятно няма да е чак толкова трудно. Тук няма вратари,  
които да се грижат за отварянето на портата. Тук на къра, където рядко  
някой ще похлопа, те са излишни. Ибрахим сигурно влиза и излиза в  
различни часове, също и нощем. Предполага се следователно, че има  
ключ в себе си.

— Това е възможно. Да не би да искаш да кажеш да му го  
задигнем?

— Разбира се, ще си поиграем малко на Риналдо Риналдини.  
Навярно никой освен магаретаря няма да има при него. А с тия  
двамата би трябвало да се справим.

— При всички случаи. Не намерим ли ключ, поне страх ще всеем на мерзкия тип. Но сега елате настрани, за да не ни видят... струва ми се, че чувам стъпки.

След минута-две мина довереникът на Закума с едно магаретарче и животното му.

— Как се казва негодяй на турски? — попита англичанинът, когато стъпките отзвучаха.

— Чапкън.

— А безнравствен тип?

— Оварда.

— Хубаво. Благодаря. Сега може да идва.

Не бяха заставени дълго да чакат и отново чува ударите от копитата на магарето. Младежът подтичваше отпред с един окачен на прът фенер в ръката; отзад ситнеше магарето, което бе толкова дребно, че краката на Ибрахим почти докосваха земята. Беят се намираше в ужасно настроение — днес бе имал „карък“ ден. Из един път бе стреснат в мрачните си размишления — точно до него от невиделица, като израснала от земята, се появи една фигура и му изрева в ухото:

— Чапкън! Оварда!

После почувства две ръце около гърлото си. Поиска да нададе вик за помощ, ала само съумя да изхърка и скоро изгуби съзнание.

Когато магаретарчето чу вика на Линдсей и се обърна, помисли, че се касае за разбойническо нападение. Улови поводите на магарето, останало без ездач от вмешателството на Линдсей, метна се на седлото и прегпусна, без и един звук да даде да се чуе.

— От оня се отървахме! — ухили се сър Дейвид. — Сега тоя тук. Мисля, че е изгубил малко съзнание.

— Не говорете! — прошепна му Паул Норман. — Ако още чува, ще разбере от английския ви кои сме.

— Той е в несвят! — обади се Херман Валерт. — Да му претърсим джобовете!

Скоро намериха в сетрето един тежък ключ.

— Ето го! — зарадва се Валерт. — Сега да се махаме.

— Стой, не толкова бързо! — възрази Норман. — Ако му липсва само ключът, той ще се усети, че точно на него е било хвърлено око. Трябва да му вземем всичко. Най-добре цялото сетре заедно с

часовника и всичко останало, та да помисли, че са го ограбили хайдуци и ключът е задигнат покрай другото.

Съветът намери одобрението на останалите.

— Дали сега малко да не го топнем, а? — попита англичанинът, когато бяха прибрали всичко.

— Не, нека не си пилеем времето... освен това биха могли да минат оттук непознати и да ни объркат плана.

— Жалко, много жалко. От сърце бих се радвал. Е, да изчезваме тогава!

След малко повече от половин час отново се намираха на яхтата и смениха дрехите си. Неволната баня нищо не бе навредила на англичанина, тъй като нощта бе много приятна и топла. Когато огледаха отблизо грабежа си, видяха, че часовникът беше много скъпа вещ, инкрустирана със скъпоценни камъни. Отвориха капака. В същия миг Херман Валерт изпусна силен крясък, дръпна часовника към себе си и се вторачи във вътрешната страна на капака. Очите му като че се канеха да изскочат от орбитите.

— Мили Боже... какво виждам! — провикна се той.

— Какво има? — попита Линдсей. При звука на гласа му Херман се досети, че с възгласа си се бе издал.

— Милорд — каза, овладявайки вълнението си, — дължа ви едно обяснение.

Сър Дейвид Линдсей погледна учудено немеца, който бе станал съвсем блед.

— Обяснение? Как тъй? Не ви разбирам.

— Веднага ще ви стане ясно.

Той откопча от врата си един златен медальон, отвори го и го подаде на Линдсей.

— Познавате ли този портрет?

Англичанинът взе медальона и хвърли един поглед на миниатюрата, изпълнена върху слонова кост. В следващия миг като че го скова някакво вцепенение. Очите му бяха широко отворени, а от сливане устата се превърна в такава зееща паст, че преbledнелият нос сведе угрижено върха си, сякаш искаше да види по кой начин би могъл да отстрани пакостта. Най-сетне вцепенението се отдръпна от чертите му:

— Ани... Ани Линдсей... моята сестра... Yes! Устата се затвори полека, а носът побърза да се върне доволен в прежното си положение.

— Как... как се... добрахте до този портрет?

— Тази жена е моята майка — поясни Херман Валерт с треперещ глас.

— Вашата... вашата майка! Тогава... ама тогава вие сте един... един Адлерхорст?

— Вие го казахте. Бруно фон Адлерхорст беше мой баща, а вашата сестра е моя майка.

— Адлерхорст... баща... майка... сестра... човече... момко... скъпи приятелю... та тогава аз съм ви безспорен вуйчо!

— Другояче май няма как да бъде.

— Excellent<sup>[2]</sup>, сър... искам да кажа: well, my boy!<sup>[3]</sup> Отлично приключение, indeed! Трябва да те притисна до сърцето си! All right, yes!

Той обви като някой полип дългите си ръце около него, пресова го няколко пъти и го разцелува после по страните, с което съумя да се справи единствено след като носът му направи решителен завой встрани.

— Мистър Валерт, сър... момко, направо съм извън себе си от радост! Защо не ми го каза веднага?

— Немаше подходяща възможност — засмя се Херман, комуто дълбоката радост на иначе толкова студения англичанин се отрази благотворно.

— Well! Сега ми кажете и другото си име!

— Херман!

— Херман фон Адлерхорст значи! Well. И къде са твоите? В Германия ми казаха, изчезнали били безследно.

— Баща ми е мъртъв, а къде се намират майка ми, сестра ми и двамата ми братя, не знам...

Прекъсна го удивеният вик на Паул Норман. Той познаваше наистина историята на своя приятел, ала още не му се бе случвало да види медальона. При бурното си приветствие на племенника Линдсей беше оставил настрана висулката и Паул Норман я взе, за да я разгледа на свой ред. Тогава му се изплъзна смаяният възглас.

Херман погледна учудено приятеля си, който бе зяпнал миниатюрата, загубил и ума, и дума.

— Какво ти е всъщност?

— Чита... това е Чита! Съвсем точно, до последния щрих!

— Твоята възлюбена?

— Да.

— Заблуждаваш се. Подобна прилика би била все пак нещо твърде странно.

— Не се заблуждавам, Херман! Аз съм художник и умея добре да отделям в една картина същественото от несъщественото. С най-голяма точност това са същите рязко изразени линии, същата коса и същите очи.

Херман Валерт-Адлерхорст и сър Дейвид Линдсей се спогледаха безмълвно. Предположението, което се породило в тях, бе все пак твърде авантюристично.

— Ами, глупости! — каза на края Херман. — Съдейки от думите ти, вече си мислех, че съм намерил сестра си. Но ако нямам никакво друго доказателство, освен голата прилика, то лека-полека ще събера, ако търся, една дузина сестри.

— Ей, не отсъждай прибързано! В цялата тая работа има един пункт, който ме кара да се замисля: Чита не познава своите родители.

— Това действително е фрапиращо, но при тези условия не е кой знае каква рядкост. Вярно, моята малка сестра Лиза беше навремето едва на годинка и естествено също така малко като твоята красавица ще може да си спомни родителите. Колко годишна е всъщност Чита?

— Седемнайсет.

— Чудно... Лиза сега би трябвало да бъде точно на такава възраст. Паул, Паул, ако все пак нещо от твоята догадка...!

— Nonsense! — намеси се Линдсей. — Толкова далеч още не сме стигнали. Я разправи по-напред, как стана така, че да не знаеш нищо за близките си.

— Това е една много трагична история. Тя ме направи това, което съм сега — един ненамиращ покой скитник, поставил си като жизнена задача да търси изчезналите членове от семейството.

— Много добре! Отлично! Ще помогна, заедно ще търсим. Well!

— Баща ми, както си спомняш, беше консул в Аден. Освен мен родителите ми имаха още двама сина — аз бях най-големият — и една дъщеричка, която беше поверена на една дойка.

— Колко беше голям, когато изгуби близките си?

— На осем години. Баща ми минаваше за много богат мъж, който можеше да бъде доволен от съдбата си. Той обаче копнееше по родината си. Освен това искаше ние децата му да получим добро възпитание, а за тая цел Аден не бе подходящото място. Ето защо той реши да се завърне със семейството си в Германия.

— Well! Осъществи ли намерението си?

— Да. Но това бе нашата гибел. Качихме се на един самбук и направихме едно чудесно плаване по Черно море. Още си спомням някои думи на татко, защото той най-често се занимаваше с мен — най-голямото му дете. Показваше ми и обясняваше всичко, което заслужаваше внимание. Един ден забелязах в държането му известна тревога. Когато го попитах, отговори, че приближаваме район, който арабските корсари често правели несигурен.

Носът на Дейвид Линдсей отново се раздвижи, сякаш вземаше персонално участие в разказа.

— Известно ми е това местенце. Трябва да е било на ширината на Рас Хатиба.

— Да, може да е така. Татко каза някакво име, което звучеше подобно. Чувал ли си някога за джехеините?

— Yes. Моят най-добър приятел е преживял при тях едно опасно приключение. — Кара Бен Немзи, уес.<sup>[4]</sup>

— Е, оказа се, че опасенията на баща ми не са били безпочвени. На другия ден бяхме нападнати от един въоръжен съд. Нашата бърза команда тутакси смъкна платното и се предаде. Диви фигури се изсипаха на борда и се юрнаха към нас. Татко, който започна да се отбранява, бе убит пред очите ми. Майка и ние децата бяхме затворени.

Споменът за това ужасно преживяване, разрушило живота му, завладя разказвача. Той сложи ръка пред очите, за да прикрие напирещите сълзи. Приятелите мълчаха. После Херман поднови разказа си:

— Ала най-ужасното предстоеше тепърва. Турският екипаж, който бе едно безволево оръдие в ръцете на морските разбойници, трябваше да обърне и да се насочи към Суакин на африканския бряг. Никога няма да забравя името. Знаете, че това селище от дълго време е прочут пазар за роби. Едва бяхме пристанали и ни повлякоха към пазара, за да ни изложат за Продан. Да, изложени за Продан... това е

правилният израз. Бяхме оглеждани и опипвани от купувачите като някаква стока. Тогава бях още твърде малък, за да преценя изцяло ужасния развой на нещата. Едва много по-късно ясно осъзнах какво трябва да е ставало в сърцето на майка, когато е гледала как откъсват от нея и отвеждат едно подир друго децата ѝ.

Херман отново замълча, овладян от възбуда. Линдсей кривеше невероятни гримаси, за да прикрие вълнението си, а Паул Норман избърса очи. Той отдавна знаеше историята, ала неговото живо въображение му представяше някогашните събития с такава осезаема яснота пред очите, че тя отново го разтърси.

— На мен първи дойде редът. И днес виждам сломения поглед, с който майка се раздели с мен. Бях така изтощен от плач, че понасях безразлично всички сетнешни събития. Но трябва да кажа, че имах късмет, ако изобщо може да се говори за късмет при моето положение. Попаднах в ръцете на един богат турски търговец от Хартум, който беше мил и любезен към мен, и това не ми даваше да чувствам, че в крайна сметка не съм нищо повече от един... роб. Позволете да прескоча следващите години! Въпреки доброто отнасяне те бяха изпълнени с мъка и никога не забравях последния поглед на майка. И в сънищата ме преследваше горещият копнеж по нея, и все по-твърда ставаше волята ми да търся изгубените веднага щом съзрея достатъчно за тази цел. Отдаде ми се възможност да бъда полезен на моя господар и да му свърша няколко услуги, които той сметна за толкова големи, че ми дари свободата.

Сър Дейвид бе обладан от могъщо вълнение.

— Клетото момче — каза със своеобразно гримасничене. — Колко годишен беше тогава?

— Двадесет.

— Нечувано! Невероятно! Човек от кръвта Линдсей дузина години роб! Клетият младеж... клетата сестра!... Yes.

— Според европейските схващания не бях придобил онова, което хората наричат образование, но арабския и турския владеех напълно — писмено и говоримо. Освен това като слуга, а по-късно и като заместник на господаря, си бях имал много работа с немци, французи и англичани. Общуването със съотечествениците ме предпази от забравата на матерния език, а френския и английския усвоих с лекота. Ето как можех да пристъпя с добри надежди към своята

жизнена задача. Няма значение как стана, но заради езиковата си многостранност получи назначение в немската тайна разузнавателна служба. Учудваш ли се, Паул? Не си го подозирал, нали? Смяташе ме за беден учен, който обхожда чужбината със студийни цели. Но аз не съм толкова без средства, както си мислиш, и както по известни причини се представях и аз самият. За моите цели беше по-добре и внушаваше по-малко подозрение, ако минавах за беден. Но аз разполагах с достатъчно средства. И ти ще се учудиш, ако ти кажа кои в Стамбул се числят към моите познати. Така че прости ми за моята привидна липса на откровеност. Виждаш, че съм имал своите важни причини.

— Как бих могъл да ти отправя упрек, скъпи Херман!

— А майката, братята и сестрата? — намеси се Дейвид Линдсей.

— Узнал ли си вече нещо за тях?

— Ни най-малкото. Трябва да призная, че постъпих в тайната разузнавателна служба, защото тази професия ме води надалеч из мохамеданските страни. Надявах се при тези пътувания да се натъкна на някоя следа от близките. Но досега всичко беше напразно. Едва днес...

Той беше прекъснат. Напоследък Линдсей се бе държал доста особено. Въртеше се на мястото си, правеше най-причудливи гримаси и въобще се държеше така, сякаш не можеше да дочака кога ще вземе и той думата. Сега пресече словоизлиянията на Херман.

— Neigh-day., в такъв случай аз знам повече от теб! Не само следа, ами цял-целеничък Адлерхорст даже имам. факт! Yes.

Херман го погледна сащисано.

— Не те разбирам.

От удоволствие тънката уста на Линдсей се разтегна от едната ушна висулка до другата.

— Винаги казвам това, което мисля. Yes.

— Открил си някой Адлерхорст?

— Yes.

— Сиреч някой от братята ми?

— Yes.

— И кой пък? Мартин или Готфрид?

— Мартин.

— Къде?... Къде?



— В Америка.

— В... Америка? Невъзможно!

— Защо невъзможно? Не се шегувам. Дейвид Линдсей съм. Yes.

Не е трудно да си представи човек в каква възбуда изпадна Херман от това известие. Думите следваха една след друга и скоро той бе научил всичко, което Линдсей знаеше.

Както вече бе споменато, Херман бил първият член от семейството, за когото се намерил купувач. Какво бе станало с майката, братята и сестрата, той не знаеше. Сега научи понататъшното. Мартин, който по онова време броял пет години, останал последен. Колкото и малък да бил, все пак живо впечатил в паметта си ужасното събитие. След Херман била Продадена дойката, после дошъл на ред шестгодишния Готфрид и след това майката с малката Лиза. Накрая останал непродаден само малкият Мартин. Но колкото и да се стараел сегашният му господар, така и не намерил купувач за слабичкото дете. Нищо друго не оставало на роботърговеца, освен да опита да го пласира на някой друг пазар за роби. Малкият Мартин бил качен на един кораб и отплавали — накъде, по-късно не можел да каже. Но в открито море робският кораб бил спрян от един европейски параход и претърсен. Всички пленници получили свободата си. Към малкото момче изпитал съчувствие един богат американски плантатор, който измолил да го вземе със себе си и да се грижи за него. Да, сторил и нещо повече: направил щателна проверка в Германия за евентуално живи роднини на детето. Така узнал, че съществувал само един сродник — братът на Ана фон Адлерхорст, който обаче живеел в Англия. Дейвид Линдсей веднага проявил готовност да се заеме със сирачето, ала плантаторът междуременно бил обикнал Мартин и отказал да го даде. Линдсей се примирил, толкова повече, че малкият се бил привързал към своя настойник и бил добре настанен при него. Независимо от това той не пропускал от време на време да се осведомява за своя племенник. Ето как сега сър Дейвид бе в състояние да информира Херман, че брат му живее като управител на плантацията на своя настойник. Чувствал се добре; само едно хвърляло сянка върху неговия живот — неизвестната съдба на неговата фамилия.

— Well — заключи Линдсей изложението си, — в крайна сметка аз тръгнах да издирвам близките му. И така стана, че се препънах тук

във втория ми племенник, а може би и дори в племенницата. Ще открия също и майката, и другия ти брат. Дребна работа за Дейвид Линдсей. Yes.

Херман Валерт-Адлерхорст и Паул Норман изслушаха напрегнато, със затаен дъх неговия разказ. Херман бе така разтърсен, че дълго време не намери дума за отговор. Сърцето му бе изпълнено. Най-сетне дойде на себе си.

— Днес е най-прекрасният ден от моя живот — каза той на Дейвид Линдсей. — Да даде Бог твоите изпълнени с упование надежди да не те разочароват и аз да се събера някой ден с близките си. Със своята радостна вест ти постави началото, а и аз съвсем неочаквано се натъкнах на една странна следа.

— Как? Какво? Следа? — попита англичанинът. — Кога? Къде?

— Я погледни този часовник!

С тези думи той подаде на Линдсей часовника, който по време на целия разказ не бе изпускал от ръка.

— Heavens! Та това е гербът на Адлерхорст! А под него... тук ясно се вижда името Бруно фон Адлерхорст. Какво означава това?

Паул Норман също посегна към часовника и го разгледа внимателно.

— Това означава — отвърна Херман, — че мъжът, от когото взехме часовника, трябва да знае и ще ни каже откъде го има.

— Yes. Още утре заран ще навестя човека.

— Да не би да се каниш да му кажеш, че сме му свили часовника!

— Damned, прав си! Но какво да правим в такъв случай?

— Ще трябва да обмислим. Не бива да предприемаме нищо, преди да сме го обсъдили най-подробно помежду си.

— Well. Да останем засега още при твоето семейство. Имаше ли баща ти врагове?

. — По онова време бях твърде малък, за да мога да отговоря със сигурност на този въпрос. Знам само, че един турчин посещаваше много често нашето семейство. Това общуване внезапно намери края си. Изглежда татко е имал някакво спречкване с него.

— А-ха! Как се казваше турчинът?

— Вече не си спомням.

— Жалко. На мнение съм, че твоята фамилия е станала жертва на някакво отмъщение.

— За това вече съм мислил и аз.

— Тъй ли? Защо?

— Имахме един лакей, французин на име Флоран. Той винаги се държеше много мило с нас децата, ала въпреки това аз не можех да го понасям. Той също беше при нас, когато ни нападнаха джехеините. От онзи миг повече не съм го виждал.

— Може би е бил убит?

— Не, съвсем определено знам, че не беше нито сред мъртвите, нито сред пленниците. Къде се бе дянал? На първо време този факт въобще не ми направи впечатление. Но по-късно, като мъж, ме обезпокои.

— И какво си помисли?

— Флоран не бе в добри отношения с майка. Навремето не бях обръщал внимание на това, ала по-късно грижливо го обмислих. Майка беше винаги радостна, когато Флоран напускаше стаята, докато в негово присъствие всеки път бе мълчалива и сдържана.

— Интересно! Странно! Как си го обясняваш?

— Мисля, че Флоран е престъпил границите, делещи го от господарите, и е бил скастриен от майка ми.

— Възможно. Така кажи-речи мисля и аз.

— И къде ще е отишъл Флоран при нападението на джехеините? Той из един път изчезна като издухан. Дали не е играл някоя предателска игра?

— Възможно! Но как би могъл да встъпи в съюз с разбойниците?

— Това наистина и аз не знам.

— Дали в играта не е имал пръст и „турчинът“, за когото преди малко разправи?

Херман сви рамене.

— Не мога да кажа. Тогава бях твърде малък. Но още нещо трябва да спомена. Когато излязохме днес от къщи, лицето на дервиша прикова вниманието ми. Точно така би трябвало да изглежда днес, или поне много да му прилича, оня Флоран.

— Сигурно ще е само случайност!

— Естествено. Но защо тоя обесник ще ни посвещава така упорито вниманието си?

— Не знам. Дейвид Линдсей съм. Какво ми влиза в работата тоя турски просяк? Yes!

— Да оставим миналото и да се позанимаем по-добре с настоящето! — отклони посоката на разговора Норман. — Я нека видим по-добре какво съдържа кесията, която отмъкнахме на Ибрахим.

Преброиха съдържанието — възлизаше на няколкостотин пиастъра.

— Не съм и мислел, че някога бих могъл да стана пладнешки разбойник — ухили се Линдсей. — Но от първия си успех съм много доволен. Жалко, че тоя начин на изкарване на насъщния обикновено завършва с бесилото. А ето и ключа! Юначага, който... Ву Jove, ама че сме загубени!

— Защо — попита Херман.

— Дали това всъщност е истинският ключ?

— Да се надяваме!

— Да се надяваме... това не може да ме задоволи. Та нали имахме възможност там на къра да го пробваме дали отключва.

— Това е вярно. А ние хич не се и сетихме!

— Never mind! (Не вреди!) Трябва само да наваксаме пропуснатото.

— Как? Да излизаме още един път от града?

— Yes. Веднага ще отърча дотам.

— Не, скъпи вуйчо! Остани си отпочини за утре! Ние двамата ще я направим тая разходка.

— Well. Нямам нищо против. Впрочем изобщо не мога да изразя колко благотворно ми подейства това твое обръщение „скъпи вуйчо“. Така ми е приятно, като че някой ме е дарил със сто хиляди фунта. Yes!

Сега се посъветваха сериозно относно следващите стъпки. После определиха за сборен пункт едно кафене в Стария Стамбул и се разделиха. Паул и Херман се запътиха още веднъж към намиращия се извън града Калидже оглу.

\* \* \*

На следващото утро приятелите станаха доста рано. Херман се прехвърли с един каик отвъд в Стария Стамбул. Там направи една

разходка до „Света София“ и по дългия прав път надолу, който води до Бахче капъсь на брега.

По този път си купи сутрешния брой на „Басирет“ и откри разбойническото нападение над Ибрахим бей вече публикувано с преувеличения и разкрасявания. Беше поместена дори награда за извършителя. И което бе най-поразително: часовникът бе описан и даже гербът бе споменат.

Стигнал до брега, Херман отправи поглед към кафенето, намиращо се край дълбоката бухта, край която бе разположена Старата митница. Сър Дейвид Линдсей беше вече там и помахна на Херман още отдалеч.

— Morning<sup>[5]</sup>, момче! Добре че си тук най-сетне. Чувствам се като Самсон сред филистимците.

— Как тъй?

— Защото не разбирам тоя дяволски език. Зная само две думи „Аллах“ и „бакшиш“, повече нищо. А това все пак не е достатъчно, нали? Не виждаш ли как съм се натресъл?

— Че как пък?

— Е-е, ами да не би да съм пил нещо, а?

Той посочи кръглия камък, служещ за маса, пред който бе седнал на друг по-нисък. Чашата беше празна.

— Не си ли поръча нещо?

— Yes. Десет хиляди пъти изрекох думата кафе, ама не получих никакво.

— Кафе не е на арабски или турски, а на френски. Трябва да кажеш „кахве“.

— Кахве значи! Много добре. А как се казва чаша?

— филджан.

— А една?

— Числото едно се казва „бир“.

— Много добре. Значи... бир филджан кахве!

— Да, или пък само „бир кахве“!

— Отлично. Но бих желал още да науча. Типовете, които седят тук наоколо, получиха и кафе, и лули. Изревах аз думата табак, ама никой не поиска да ме разбере. Дяволът да ги отнесе тия чернопомазани келнери! Yes.

— Тук не се казва табак, а тютюн.

— Тютюн? Щурава дума. Но стой! Правилно! Та аз преди я знаех! Само пак съм я забравил. Yes. Навремето от моя приятел Кара Бен Немзи научих цяла камара турски и арабски думи. Ама всичко отново изфирясало. Away! Well. Never mind... И как всъщност се казва лула?

— Чибук.

— А бир означава едно, значи... бир чибук тютюн.

— Не. Употребата е другояче. Ако искаш да получиш лула табак, трябва да кажеш: бир люле тютюн.

— Бир люле тютюн. Благодаря, момче. Сега може да се започне. Ще пиеш ли едно с мен?

— Да.

— Но ме остави аз да поръчам!

— На драго сърце, опитай!

— Значи първо... бир ка...ка...кавасе!

— За Бога! Та тогава ще ти доведат някое заптие! Не се казва кавасе, а кахве.

— Дяволското! И после... бир тюле лютюн!

— Отново погрешно! Казва се бир люле тютюн.

— Дали люле тютюн, или тюле лютюн, все ще му е тая на тоя народ. Дяволът ще ти запомни един толкова безсмислен език! И бир тук означавало едно. Под бир<sup>[6]</sup> аз пък разбирам нещо съвсем друго и човек няма да седне да ти изпие само едно, а няколко. Май ще е най-добре да поръчаш все пак ти.

— Така си и мислех! — засмя се Херман. Благодарение на него получиха две чаши кафе и две прясно натъпкани лули заедно с тлеещи въгленчета. Сър Дейвид запуши разположено и заоглежда пъстрата картина наоколо. Херман, напротив, размишляваше върху задачата, която си бе поставил, и към чието изпълнение с откриването на часовника като че бе приближил с една малка крачка.

Поседяха така известно време в мълчание и отдадени на мислите си. Внезапно Линдсей остави лулата настрана.

— Как може турчинът да е толкова тъп! — каза той. — Не бих го счел за възможно!

— Че кое пък?

— Там, където природата е дала всичко, в изобилие, човек естествено трябва да си взема порядъчно. Тук расте табак, расте и

кафе. Ама я погледни чашите им — големи колкото напръстник! А тоя чибук мога да ти го изпуша за десет минути двајсет пъти!

Херман не знаеше какво да каже на тоя странен начин на впускане в етноложки разсъждения. Сериозно думите на вуйчо си определено не взе, тъй като вече достатъчно познаваше тоя чудак. На края очите му проблеснаха дяволито.

— Не всякога предимството се крие в големината — каза той.

— А в?

— В естеството на нещата. Имам предвид, че често е за предпочитане малкото количество пред голямото, дребното пред едрото. Така например ако човек има дупка на главата или оток на...

— О, извинявай! Не бе казано в тоя смисъл. Линдсей махна добродушно.

— Погледни по-добре каква е онази лодка там!

— Султански каик.

— Жени седят в него. Четири, шест, осем!

— Жените на султана.

— Как? Че имат ли право да се разхождат?

— Да, забулени естествено.

— Heavens! А къде иначе се дяват?

— На различни места — в Сарая, Бешикташ, Долмабахче, а и другаде.

— И на никому ли не се отдава възможност да ги зърне?

— Нито на един-единствен. Прислужват им само пазачи, най-главен от които е Кислар агата.

— Какво значи то?

— Кислар означава девойка, а ага — господар. Двете думи заедно следователно означават: Господарят или Повелителят на девойките.

— Бих желал да съм Кислар ага!

— Благодаря много!

— Защо?

— Първо, той е роб.

— Хм!

— Второ, непременно трябва да е черен.

— Пфу!

— И трето, бере си страшни ядове с тези толкова много жени. Вярно, неговият пост е най-високият в Сарая. Заема еднакъв ранг с Великия везир.

— Всички дяволи! Все пак не се сменям за него. Значи никой друг не вижда жените?

— Не. Това би означавало неминуемата му смърт. Само в особени случаи е възможно някакво изключение.

— Кога например?

— Когато някой друг владетел възнамерява да се ожени за една от дъщерите на султана. Тогава на неговия пратеник евентуално ще бъде позволено да види лицето на въпросната и да говори също с нея, за да може да докладва на своя господар.

— Необикновена страна е тая Турция. Я да говорим по-добре за други неща, които са по-достижими от съзерцанието на една харемска красавица. Снощи отидохте ли пак с приятеля ти до Калидже оглу?

— Да. Ключът стана.

— Well. В такъв случай сражението е вече наполовина спечелено.

— А снощната история вече е описана във вестника надълго и нашироко. Слушай!

Херман прочете репортажа на вуйчо си.

— Вие решихте ли вече нещо?

— Да, смятаме за най-добре да хванем бея натясно. В изненадата най-лесно ще му бъде измъкнато нещо за близките ми.

— Аламинут присъствам и аз. Кога тръгваме?

— Още сега, ако те устройва.

— Много ме устройва!

Платиха и станаха. Жилището на бея, което бяха узнали от вестника, бе отдалечено само на четвърт час път. Входът на къщата беше тесен. Зад вратата бе просната една рогозка, на която седеше някакъв почернял от слънцето бабаит.

Едва съгледал двамата мъже, той скочи и отказа да ги пропусне.

— Дур! (Стой!) Вътре не се влиза! Аз съм капъджията.

— Какво рече тоя? — попита Линдсей.

— Бил вратарят и не иска да ни пусне.

— Не иска?... Сър Дейвид Линдсей не е свикнал да бъде отпращан от някакъв си вратар. Разбра ли, my boy?



— Нека по-напред опитаме с добро — успокой го Херман.

— Моля — каза англичанинът. — Но аз я познавам тая сган — или бакшиш, или пестник. Yes.

Херман се обърна към капъджията, който не беше разбрал ни думица от разговора — най-много думата бакшиш — и все още препречваше разкрячен входа.

— Желаем да говорим с твоя господар Ибрахим бей.

— Той сега не приема никого. Гледа си кефа. Елате някой друг път!

— Само че ние трябва да говорим точно сега с него. Махни се от пътя!

Капъджията не даде вид, че ще се отзове на повелята. Без да му мисли много, Херман улови човека за гърдите, отстрани го собственооръчно от пътя си и го постави зад себе си — достъпът бе свободен.

Никой не би сметнал, че немецът ще е способен на подобна проява на сила, най-малко вратарят. Той не бе в състояние дума да обели и стоеше с широко отворена уста, гледайки слисано след двамата, които спокойно закрачиха нататък.

Стигнаха в двора. Там завариха няколко черни, които при вида на англичанина нададоха високи възгласи на удивление. Подобно облечен човек те никога не бяха виждали.

— Къде е Ибрахим бей? — попита Херман един от хората.

Негърът посочи към едно стълбище, на чиито диреци се подпираха двама лениви роби.

— Направете място! — заповяда им Херман късо. Думите му нямаха никакъв резултат — те останаха да си стоят и зинаха още по-широко муцуни. Тогава Херман ги избута встрани с едно крепко движение на лактите. През образувалата се междина двамата посетители се изкачиха по стълбите, сподирени от гълчавата на робите, които едва сега се съвзеха от изненадата. Стълбището водеше до нещо като чардак, на който излизаха няколко врати. Една от тях тъкмо в този момент се разтвори с трясък и беят изскочи с високо проклетие да се осведоми за причината на тая дандания. Съгледа двамата и... направи като прислугата си: отвори широко уста и очи.

— Добро утро — поздрави Херман. — Както зная, ти говориш английски.

— Не добре — отвърна оня сащисан.

— Кой език освен турския владееш най-свободно?

— френския.

— Добре, да говорим тогава на френски. Но не тук. Отведи ни, моля, в приемната.

Ибрахим бей мудро осъзнаваше, че тези двама чужденци се бяха одързостили да се вмъкнат при него без общоприетото предварително уведомяване. Като в просъница им отвори вратата и ги пропусна да влязат. Те се намериха в едно помещение, подредено с цялото му ориенталско великолепие, в което стопанинът тъкмо се бе отдал на насладата от сладкото бездействие — кефа. Той се отпусна на една издута възглавница, ала не покани двамата да се настанят на свой ред.

Възвърна си бавно самообладанието и измери натрапниците с поглед, от който говореше негодувание и презрение, но и известна доза угриженост. Какво ли искаше от него немецът, комуто бе поставил клопка на гробището? Немецът, притежаващ една толкова поразителна прилика с мъжа, в чийто живот и семейство той бе играл съдбоносна роля? Този млад човек наистина ли бе някой от синовете на убития? И ако това бе така, с какво намерение се бе появил той тук? Някакво подозрение, някаква следа ли го водеше насам... и възнамеряваше ли да му дири сметка?

— Сигурно давате мило и драго да разберете какво всъщност правим при вас? — поде Херман на френски.

— Естествено!

— Е, не е нещо чак толкова важно. Само купих една вещ, която искам да ви покажа. Тази заран се натъкнах случайно на един търговец, който ми предложи за покупка някакъв часовник.

— Часовник? И какъв?

— Златен, много добра работа, инкрустиран с диаманти и украсен с герб.

— Бива ли да му хвърля едно око?

Херман извади часовника и го поднесе пред очите на Ибрахим, така че да го разгледа, но да не може да си го вземе.

— Онзи, който са ви отнели ли е? За него ли пише във вестника?

На първо време Ибрахим не знаеше какво да отговори. Ако младият немец беше син на убития, то щеше да познава часовника на баща си и естествено щеше да попита как е попаднал в негово

притежание. От друга страна, не можеше да отрече, че е негова собственост, защото нали бе точно описан в „Басирет“..

— Моят действително изглеждаше подобен на този — отвърна по тази причина уклончиво.

— Само подобен? — усмихна се Херман. — Аз съм убеден, че е вашият, тъй като от вътрешната страна на капака носи герба и вензела на някой си Адлерхорст, точно тъй, както се съобщава в „Басирет“.

Сега всеки изход на Ибрахим бе преграден и той трябваше да вземе открито становище.

— Ако сахатът действително притежава тези белези, то той наистина е моята собственост.

Същевременно протегна ръка да си вземе часовника, ала Херман го тикна спокойно в джоба си.

— Ваша собственост? Ще трябва първо да го докажете. Аз по-скоро мисля, че принадлежи на мен.

Ибрахим смени цвета си. Значи тоя млад мъж беше все пак синът на някогашния консул. Но как се бе озовал насам? Та нали знаеше, че всички членове на фамилията Адлерхорст бяха продадени в робство. В случая имаше само един изход: да отрича всичко.

— Много съм учуден. Как бихте могъл да твърдите, че този сахат, който през всичките години е бил мое притежание, ви принадлежи?

— Защото аз съм синът на Бруно фон Адлерхорст.

Ибрахим беше очаквал този отговор, но въпреки това се изплаши. Окопити се обаче бързо. Беше убеден, че са унищожени всички документални доказателства, с които би могла да се докаже фамилната принадлежност на тоя фон Адлерхорст. Как тогава щеше да се легитимира младият немец като един Адлерхорст?

— Ако вие наистина сте Адлерхорст, признавам, че имате основателни претенции за притежание на сахатника — изрече той с крепка увереност. — Но, моля, покажете ми по-напред като доказателство документите си!

Беше налучкал верния подход, както разбра от въпросителния поглед, който Херман хвърли на сър Дейвид. На практика той притежаваше само документи, издадени на името Валерт. Медальонът с портрета на Ана фон Адлерхорст не можеше в юридически смисъл да бъде признат като доказателствено средство.

Но в затрудненото положение Линдсей умело му се притече на помощ.

— Да не си мислите, че този млад мъж винаги мъкне със себе си кръщелното свидетелство и имунизационния си картон? Аз, сър Дейвид Линдсей, ви заявявам, че този мосю е мой племенник, което означава: синът на моята сестра, Ана Линдсей, по мъж Адлерхорст. Това достатъчно ли е? Ако не, само се поразходете до британската легация! Yes!

Беше казано ясно и натъртено и Ибрахим не се осмели повече да възразява.

— Мога ли да попитам как е достигнал до ръцете ви този часовник? — продължи дознанието Херман.

— Не съм задължен да ви давам информация.

— Не? Аз пък ще ви докажа, че сте длъжен. Членовете на моето семейство изчезнаха, станаха жертва на едно престъпление. Този часовник ми дава в ръката следа, която аз на всяка цена ще проследя.

Ибрахим се надигна от мястото си. Веждите му се свиха заплашително, а очите засвяткаха.

— Аз съм верен последовател на Пророка, а вие един гяур, когото всъщност изобщо не би трябвало да приемам у дома си! Само една дума от моя страна и ще ви тикнат в хапсоната, похитител неден!

Ибрахим смяташе, че е изиграл най-големия си коз, ала скоро бе принуден да съзнае, че ефектът не се появи.

— Похитител? Как тъй?

— Ее, аз притежавам доказателство, че сте искал да подмамите на гробището моята любимка от харема!

Херман се усмихна.

— Вашата любимка? Вярно е — отвърна спокойно. — Но не мислите ли, че за това е могло да има друга причина, а не отвличането на тази жена?

— Друга не зная.

— Но пък аз, да! Аз търся близките си, които са били продадени като роби. Следата ме доведе при вас. Кой може да ми се докачи, че като чужденец съм пренебрегнал бариерите, поставени тук между общуването на мъж и жена? Сторих го само за да узная нещо за моето семейство.

Изявлението беше поднесено с такава убедителна сила, че Ибрахим не намери какво да отговори. Той представа си нямаше, че Херман придаде на нещата този майсторски поврат единствено за да измъкне самия себе си от примката.

— Не знам нищо за вашето семейство.

— И никога не сте се срещал с някой Адлерхорст?

В този миг в главата на лукавия Ибрахим проблесна една мисъл.

— Вярно, че веднъж срещнах един немец, който се казваше така или нещо подобно.

— Къде?

— В Монако.

— А-ха, в свърталището на хазарта?

— Да. Беше се увлякъл в играта и изгуби всичко. На края заложил часовника си и аз го спечелих.

— Добре го намислихте, но... лъжете!

— Това е оскърбление! — кипна Ибрахим.

— А аз повтарям: Лъжете! Когато един играч вече няма пари и залага по тая причина някакъв друг предмет, то работа е само на банката да приеме залога. Следователно само банката може да е спечелила часовника, не обаче и вие.

— Аз после го откупих от нея.

— Преди малко го бяхте спечелил, а сега купил. Чудесен подход да си извоюва човек доверие. Аз не се оставям да ме заблудят. Впрочем мога да положа свещена клетва, че в деня на смъртта на баща ми часовникът все още беше негово притежание.

— Приказвате каквото на вас ви отърва! Още сега ще отида при представителя на Германия и ще му се оплача каква визита прави един немец на един турски сановник.

— Ще го приема като така добре дошло, че дори ще помоля да ви придружа. По-добре ще е да се явим двамата едновременно, та работата да се опрости.

— Well, и аз ще тръгна с моя племенник — намеси се англичанинът. — Може да ви хрумне също да се оплачете от мен в британската легация.

— Изпитвам съмнение във вашата вменяемост — изсъска Ибрахим. — Ако не беше такъв случаят, другояче щях да разговарям с вас. Цялото ваше държане е странно във висша степен. Оскърбихте ме,

посегнахте на моя слуга и аз ще ви заставя да ми дадете удовлетворение!

— Тъй, тъй! Но дотогава нека си кажем сбогом.

— Виждам се принуден да оставя часовника във ваши ръце, макар да е моя собственост!

— А аз се виждам принуден да го взема със себе си, защото беше собственост на моя баща... Хайде, вуйчо!

Тръгнаха.

— Проклет хаирсъз! — изръмжа яростно в брадата си Ибрахим. — Дали си има някакъв хабер от моите тайни? Че пък и баш в неговата ръка ли трябваше да падне тоя сахат! Ама че серсемска история!

Линдсей слезе с Херман по стълбите. Долу в двора чернилките бяха събрали глави и като ги съгледаха чевръсто се разпиляха на всички страни.

— Какво ще кажеш за бея? — попита отвън Херман.

— Кучето има истинска мошеническа физиономия.

— Мисля, че сме на вярната следа! Тоя Ибрахим е престъпник. Това, което му казах, пред никой друг мюсюлманин нямаше да посмея да го изрека. Трябва да не му е чиста съвестта на нехранимайкото. Ще го държа под око, защото сигурно знае за близките ми повече, отколкото иска да признае.

Трябваше да дадат път на едно малко, бляскаво шествие. Четирима носачи приближаваха с разкошна носилка, пред която подтичваха двама мъже с бели тояги в ръце. Завесите на носилката бяха дръпнати, така че не можеше да се види кой се намира вътре. Хората подминаха в ускорен ход.

— Забележителен обичай — отбеляза Линдсей. — Това трябва да бе някой знатен господин!

— Беше една от султанските носилки. Аз трябва да знам коя е нейната цел. Може би е нещо по моята специалност. Остани със здраве, вуйчо! Ще се срещнем довечера!

Когато носачите стигнаха до портата на Ибрахим, спряха. Един турчин слезе и закрачи бавно, с достолепна стойка към двора. Виждайки го, един от черните се хвърли смирено на земята — беше го познал.

— О, Аллах! Великия везир!

Всички останали последваха примера му. Че той дойде по такъв небиещ на очи начин, трябваше да си има особени причини. Обикновено тоя най-височайши от всички сановници се движеше по улиците със същата пищност като самия султан. Той сигурно бе имал намерение да не предизвиква специално внимание.

Крачейки по двора той бутна с крак един от коленичилите роби.

— Повелителят ти вкъщи ли си е?

— Да, о, господарю!

— Тичай и му кажи, че идвам!

Робът скочи от земята и се стрелна. Везирът го последва полека. Скоро след това се зададе забързан стопанинът на къщата, като се поклони толкова дълбоко, че почти докосна с лице земята.

— Аллах да благослови идването ти, о, Велики везире! — поздрави той. — Дано ти даде хиляда години и щастливо сбъждане на всички желания!

— Води ме!

Ибрахим не съпроводи високия си гост до помещението, в което преди малко бе говорил със сър Дейвид и Херман, а друго, много по-скромно.

Великия везир се настани на една възглавница и извади от джоба скъпоценен кехлибарен мундщук. Това бе знак, че иска да получи лула. Един роб донесе чибук и министърът завинти мундщука. Едва като тютюнът се разпали, той благоволи да погледне към бея, който все още стоеше покорно пред него.

— Седни при мен и се наслади и ти на дара на Аллах! Тютюневите облачета възвисяват душата и подсилват разума. Аз имам да говоря с теб.

Това бе голямо благоволение и Ибрахим побърза да се отзове на поканата. Великия везир сръбна глътка от кафето, което един коленичил роб му поднесе.

— Моето идване те изненада — продължи той. — Никой не бива да си има хабер, че съм бил при теб, и ти на никого да не го споменаваш!

— Заповядай, о, Велики везире, и аз ще си отрежа езика от гърлото!

— Такова нещо няма да ти заповядам. Толкова жесток не съм към своите роби, камо ли към един верен слуга като теб. Твоят баща,

Мелек паша, имаше големи заслуги за добруването на султана и ти вървиш по неговите стъпки. За теб също така ще стоят открити големи почести и слава, след като издържиш още едно изпитание. Днес съм дошъл, за да те пратя в изгнание.

Ибрахим стана бял като тебешир.

— Господарю, не виждам никаква вина у себе си! — изломоти.

— Аз и не казвам, че си заслужил изгнание; отпращам те само защото въвн можеш да ни окажеш по-големи услуги, отколкото тук. Но тъй като ти се радваш на благожелателството ми, искам да те питам предварително, няма ли да се побоиш от една такава жертва?

— Заповядай и аз ще се подчиня!

— Това и очаквах. Има ли някаква връзка, която да те държи здраво тук в Стамбул?

— Не.

— В такъв случай жертвата, която искам от теб, няма да е прекалено голяма — съзнанието, че ще изпълниш своя дълг и в замяна ще бъдеш богато възнаграден, ще облекчи раздялата ти. Преди обаче да ти кажа за какво се касае, искам да се запозная с възгледите ти. Твоята досегашна дейност ти даваше възможност да опознаеш външните ни отношения. Обичаш ли Англия?

— Не.

— Защо не?

— Англичанинът никога не е бил безкористен приятел. Той е умен търговец, който не познава друга цел, освен да преследва по цял свят изгодата си.

— Възможно е да си прав. Обичаш ли французина?

— Не го мразя. Той мяза на някоя вострастена в гиздене кокона, която се има за най-красивата.

— А немецът?

— Немецът е доверчив, почтен и освен това силен като мечка, когато се стигне до битка.

— Сега слушай. Както знаеш, преди време целият северен бряг на Африка ни принадлежеше. Сетне първо Мароко отказа да ни се подчинява. След това французите ни грабнаха Алжир, а сега са насочили зъркелите към Тунис. Узнах, че се водят тайни преговори с бея на Тунис. Той желае, за да остане автономен, Италия да вземе



Триполи. Съзаклятнички срещу нас. Ето защо ми е необходимо да науча какви тайни спогодби се правят.

— Как се каниш да го научиш?

— Чрез теб.

— О, Аллах! Аз не съм всезнаещ!

— Не е нужно да си. Трябва само да си държиш очите и ушите отворени.

— Значи имаш предвид, че аз трябва да се нагърбя с тая мисия?

— Да. Искам да те пратя в Тунис, а ти ще ми съобщаваш правдиво всичко, което узнаваш.

— Трудно ще е, може би невъзможно. Никой няма да допусне един пратеник на султана да узнае нещо. Хората ще се отдръпват от мен и ще се отнасят с най-голяма предпазливост.

— Няма да го сторят, защото ти няма да живееш като бей, а като човек, изпаднал в немилост, който следователно има всички поводи да се гневи на султана и на мен да мъсти.

— Твоята мъдрост е голяма; тя мисли за средства, за която аз някога не бих се сетил.

— Нека думата не те ядосва — ти ще работиш като наш шпионин. Това е хитрина, стара колкото историята на света.

— В такъв случай сигурно ще трябва да приема някакво друго име?

— Да.

— Какво?

— Още не сме го определили. Документите ти ще гласят съобразно него. Ти няма да си бей, а само ефенди.

— Защо не по-добре нещо друго — занаятчия или търговец?

— Един такъв не би имал достъп до бея на Тунис, а ти трябва да стигнеш в негова близост, ако искаш да постигнеш целта ни. Ефендите е чиновник или учен, който лесно може да се приближи до даден властелин.

— Кога трябва да отпътувам?

— Работата е спешна. Трябва да заминеш тайно, още тази нощ. Аз ще се погрижа за подходящ кораб, който да те отведе направо в Тунис.

физиономията на Ибрахим придоби малко умислен вид. Имаше все пак някои неща, които не позволяваха да се зарадва на едно такова

прибързано отпътуване.

— Мислите ти изглежда не са весели — отбеляза Великия везир.  
— Сподели с мен какво те кахъри. Ако е възможно, с удоволствие ще изпълня желанията ти.

— Господарю, аз имам... харем!

— Харизал си сърцето си на някоя от твоите робини? Та нали се знае, че притежаваш най-красивите девойки в Стамбул.

— Жената е създадена да радва сърцето на мъжа. Онзи, към когото сияят чифт красиви очи, изпълнява дълга си с двойно по-голямо усърдие.

— Прав си. Затова нямам нищо против, ако пожелаеш да вземеш със себе си няколко от твоите робини.

— Няма ли да направи впечатление, че един ефенди, един скромен учен или чиновник, притежава повече от една кадъна?

— Познавам достатъчно ефендите, които имат по няколко кадъни. Теб колко ще те придружат?

— Само две.

— Тогава не съществува никакъв риск. Та нали можеш да кажеш, че са ти сестри, или пък че едната ти е сестра, а другата — жена. Сега отивам при султана и ще свикам министрите да се посъветваме. После ще получиш инструкциите си. Ръката на султана ще се отвори за теб, за да не ти липсва нищо. Сега те напускам. Наложил на хората си мълчание за моето посещение!

Великият везир се сбогува с благоразположена физиономия. Долу мина край робите, които се хвърлиха отново на земята, без да им обърне внимание. Носачите го чакаха. Той се качи и те го понесоха тичешком обратно към Сарая.

---

[1] Heavens! (англ.) — Небеса! (Б. пр.) ↑

[2] Excellent! (англ.) — Чудесно, прекрасно! (Б. пр.) ↑

[3] Well, my boy! (англ.) — Добре, момчето ми! (Б. пр.) ↑

[4] Карл Май „През пустинята“ (Б. нем. изд.) ↑

[5] Morning! (англ.) — Добро утро! (Б. пр.) ↑

[6] има се предвид немската дума, която означава бира (Б. пр.) ↑

## ОСМА ГЛАВА

### РАЗОЧАРОВАНИЯ

С нетърпелив копнеж очакваше Паул Норман да наближи следобедният час, когато отново щеше да има щастието да работи по портрета на любимата. И докато си припомняше вчерашното блаженство го връхлетя и внезапен страх.

Дервишът не му се харесваше. Защо този човек бе поискал точно Чита да види, той, който бездруго не можеше да я купи? Единственият отговор на този въпрос бе, че действаше по заръка на някой друг. И при тази мисъл на Паул Норман му се сви сърцето. Вярно, тя беше определена за султана, но нали ако някой друг платеше добре, щеше също така лесно да я получи.

С тези мисли той се отправи още в предобеда — Херман беше отишъл при Линдсей — към търговеца на роби Бариша. До неговата къща спря нерешително за няколко минути. Да влезе ли? Сега, по това необичайно време? Няма ли да събуди подозрението на мнителния Бариша?

Но нещо не му даваше мира. Изостави всякакви колебания, закрачи по коридора и похлопа на вратата, през чието прозорче Бариша винаги се грижеше да завре дългия си нос. Той и сега се появи.

— Ти ли си? — учуди се старият. — Влизай!

После отвори и проучи младия мъж с озадачен поглед.

— Защо идеш заранта, след като времето ти за рисуване е следобед?

— Днес следобед няма да имам време, затова исках да те питам дали ще позволиш да си свърша сега работата.

— Аз вече нямам картината.

Паул Норман имаше чувството, че е получил удар по главата.

— Че какво си я направил? — попита беззвучно.

— Продадох я.

— Та тя още не беше довършена.

— Нищо не вреди.

— Също така още не е платена. До този момент тя си е моя собственост и ти нямаш право да я продаваш.

— Не си прави майтап! Аз ти заръчах картината. Тя значи принадлежи на мен!

— Не се шегувам. Искам си картината!

— Трябва ли още един път да ти го казвам? Тя е продадена!

— Сигурно заедно с робинята?

— Да. Да не си мислиш, че бих продал пишманската ти мацаница без момичето. Никой не би дал и пиастър за нея!

— Кой я купи?

— Нямам право да ти кажа.

— Е, ще го узная при съдията.

— Че иди, де! Никой кадия и никой муллах няма да поиска от мен да му назова мъжа, който е купил робиня от мен.

— Но ще те принуди да ми назовеш мъжа, който има моя картина.

— Няма да ме принуди. Достатъчно е само да отрека всичко. На това отгоре после ще те накажат, защото ти, неверникът, си хвърлил подозрение върху един последовател на Пророка, че престъпил повелите на Корана, като е наредил да му рисуват картина. Бъди разумен значи! Откажи се от картината! Аз ще ти я платя.

— Тя не ми е за Продан.

— Охо! Цената беше вече уговорена!

— За готова картина, но не за недовършена. Искам си обратно картината или настоявам да я довърша за този, комуто принадлежи.

— Не говори глупости! Ето ти триста пиастъра — плащам ти, като че съм падишах.

— Така ли мислиш? За триста пиастъра не бих ти я оставил.

— Върви при Шейтана или при когото щеш, само се пръждосвай оттук!

Паул Норман разбра, че от Бариша повече няма да узнае, и се отдалечи със стаен гняв. Съумя да се овладее единствено за да не събуди у стария подозрение по каква причина всъщност се интересува от купувача.

Значи необяснимият страх, който преди туй бе изпитвал, все пак не бе го измамил: Чита беше продадена! Но на кого? Напразно си блъскаше главата. Най-доброто беше да потърси Херман Валерт.

Вкъщи трябваше доста дълго да чака приятеля, който още не се бе върнал от посещението си при Ибрахим.

След обяд той най-сетне се появи. Изплаши се, като чу какво се е случило. Дълго се съвещаваха помежду си, но колкото и да умуваха, не стигнаха до резултат.

— Зад цялата тая работа не се крие никой друг, освен дервишът — рече Херман. — Но по чие поръчение е действал?

— Даа, де да можехме да го узнаем! Но чакай, дали Али, негърът, няма да ни издаде къде се намира Чита? Аз винаги съм му плащал добре, а със сигурност може да се допусне, че срещу един добър бакшиш той ще издрънка тайната.

— Не бива да се показваш пак пред дъртия.

— Действително. Ще трябва значи да измислим някое средство, с което да подмавим търговеца да излезе за малко от къщи.

— Така става. Само се пита как да го осъществим.

— Нека помислим! Впрочем има още време. Не бива веднага да се пристъпва към нещата. Би могло да обърне внимание. Предлагам да навестим вуйчо ти. Може би той ще знае някое средство.

Не, Линдсей също не знаеше средство. Но за да отвлече вниманието на Паул Норман и го поразсее, предложи едно пътуване за разходка и двамата се съгласиха. Да знаеше Норман, че това пътуване щеше да се проточи до късна вечер, щеше, разбира се, да откаже. Думите на Линдсей, че има време да събере сведенията си, не бе схванал в смисъл, че ще трябва да чака чак до утре. Не, още днес трябваше той да е наясно! Тя беше продадена, значи собственост на някой друг... Какво ли не можеше да се случи до утре?

По тази причина до вечерта бе обладан от тревога. Едва тръгването към харема на Ибрахим бей го насочи към други мисли и го откъсна от размишленията около загубата на любимата.

До полунощ имаше около час и половина, когато тримата биеха път към Калидже оглу пак във вчерашните си костюми.

— Естествено кумът ще бъда аз! — обърна се ненадейно Линдсей към Херман.

— Кумът?

— Well. На сватбата.

— На чия сватба?

— Е де, е де, на твоята.

— Искаш да кажеш веднага да я взема?

— Yes.

— Нека почакаме... такива работи обикновено не се развиват така бързо. Преди всичко не съм говорил с нея още и дума по въпроса.

— Well, аз ще разменя някоя думица с нея.

Херман спря удивен.

— Да не би да се каниш да влезеш заедно с мен в градината?

— Ами вън ли трябва да остана и да пържа понички?

— Това не, но...

— By Jove, тук няма никакво „но“.

— Моля, сър Дейвид, влюбените не обичат да ги смущават! — намеси се Паул Норман. — Ние ще оставим Херман естествено сам, но ще го пазим.

— Хубаво. Добре. Съгласен. Ама как пък ще го пазим? Да не би отвън?

— Не. Ще влезем с него.

— Well. Така мисля и аз. Вие сте разумен човек. Но чувам да се плиска вода, а ето го вече и високият зид.

— Да, това е същата вода, в която вчера се плацикахте. Да изчакаме минутка. Трябва да помислим какво ще правим, ако ни открият.

— Можем да се уговорим само едно — отвърна Херман. — Тъй като няма как да се прехвърлим през зида, трябва да излезем пак през портата, дори ако се наложи да си пробиваме път със сила. Няма от какво да се боим. Всеки има по два револвера, което прави трийсет и шест изстрела. С тях можем да пратим по дявола всички създания, живеещи зад стените. Най-важно е само кой да съхранява ключа.

— Мистър Норман — рече англичанинът. — Аз самият не мога, а Херман ще е така зает със спасителната операция, че не бих желал да му го поверя.

Те се запромъкваха сега предпазливо край рекичката и зида, докато този сви надясно. Един тесен мост прехвърляше там водата. По него стигнаха до зида, представляващ основата на остроъгълния триъгълник.

Крачка по крачка, на пръсти, се прокраднаха край него, додето стигнаха портата... ключът наистина ставаше.

— Отворено е... хайде! — прошепна Паул Норман. С тези думи прекрачи пръв. Първата им работа вътре беше да заключат пак вратата. После тримата нашественици спряха за минута-две да се послушат. И полъх не се чувстваше, а постройката се издигаше пред тях масивна и тъмна.

— Сега бързо към ъгъла! — шушна Линдсей и вече вдигаше крак да тръгне директно към целта, ала Паул Норман го дръпна за ръката.

— За Бога, сър Дейвид, накъде така?

— Е, ами към ъгъла, разбира се! Нали го казах.

— Ама не пък направо по двора и по плочите! Не, не бива да се боим от заобикалки и трябва да се придържаме само все край зида.

Тръгнаха крадешком надясно покрай зида в индианска нишка и при ъгъла свърнаха наляво. Там растеше гъст храсталак и разнасяше ухание на жасмин и див люляк. По този начин стигнаха толкова далеч, че можеха да обгърнат с поглед задната страна на постройката. На нея съгледаха един осветен прозорец, затворен с дървена решетка.

Градината обхващаше значителна площ и мъжете трябваше да изминат в тъмата едно доста голямо разстояние. Най-сетне намериха върха. На около двадесет крачки пред него, съвсем до левия зид се извисяваше далеч над стената и пращаше клони извън нея як чинар.

При предишното си посещение приятелите не бяха се натъкнали на това обстоятелство, тъй като се бяха намидали от другата страна на градината. Паул Норман спря при дървото и погледна нагоре.

— Хм! Тоя чинар май като за наш късмет е израсъл тук.

— В какъв смисъл? — попита Дейвид Линдсей.

— Погледнете нагоре, де! Клоните се открояват на звездното небе. Два или три се насочват хоризонтално към зида и се прехвърлят извън него. Може ли да се катерите, сър Дейвид?

— Yes, като катерица.

— Аз и приятелят ми Херман също. В случай че ни открият, сега вече няма да е необходимо да се впускаме веднага в битка.

— Да не би да искате да кажете, че трябва да се скрием на това дърво?

— О, не! Въпреки тъмнината там навярно биха ни забелязали. Не, в дадения случай трябва да се изтеглим на зида. Там ще можем да залегнем и останем, докато опасността отmine.

— Excellent! Я да взема да се покатеря. При тези думи Линдсей обгърна с дългите си ръце дървото. Паул Норман обаче го издърпа назад.

— Моля, сър Дейвид, не бихте ли го предоставил на мен?

— Защо?

— Не знам дали се катерите добре.

— И аз също толкова малко знам дали вие умеете. Yes. Той се засили и направи няколко мощни скока. На около три метра над земята обхвана ствола с ръце, уви крака около него и тласък след тласък пое нагоре. Скоро достигна един от клоните, легна по дължина и се заизтласква към зида. Всичко ставаше така бързо и сигурно, сякаш сър Дейвид през живота си не се беше занимавал с нищо друго, освен с обирание на птичи гнезда. На края се плъзна от клона върху зида и започна да го изследва.

— Отлично! — прошепна Паул Норман. — Той е по-ловък, отколкото го смятах за способен. Ето, че вече се връща.

Англичанинът легна отново на клона, прибута се обратно до стеблото и се плъзна по него.

— Разкошно приключение! Не бих го дал за сто фунта. Yes.

— Как намирате зида?

— Много подходящ за нашите цели. Покрит е отгоре с плочи — над три фута широки, така че спокойно можем да си клечим, без да ни видят отдолу.

— Това е добре. Да вървим нататък.

След някоя друга крачка достигнаха ъгъла. Там имаше нисък храсталак, чиито върхари не стигаха до височината на зида; от отрупани един върху друг чимове беше оформена пейка. Тримата мъже претърсиха шубрака и се убедиха, че в него няма никой.

— И тъй, аз ще чакам тук — каза Херман. — А вие къде ще се скриете?

— Ще се върнем назад дотолкова, колкото е безусловно необходимо, и ще залегнем в тревата край пътя, който води от сградата насам. Елате, сър Дейвид!

— Можем още малко да поседим тук — рече Дейвид Линдсей. — На Херман все пак е заръчано да дойде едвам в полунощ.

— До дванайсет не остава много, така че считам за най-добре... но чуйте!



Те се послушаха. Откъм постройката можеше да се долови някакъв шум.

Спотаиха се мигновено в шубрака. Стъпките приближаваха. Скоро съгледа една фигура, ала не бяха в състояние да различат чертите на лицето.

— Пет! — обади се тя — Херман Валерт ефенди!

При споменаването на това име те разбраха, че пред тях стои техният съюзник, и излязоха напред.

— И в името на Аллах! — възкликна изплашен довереникът на Закума. — Трима души! Нали трябваше сам да се явиш!

— Взех приятелите си, за да бдят над моята сигурност.

— За това аз и без друго ще се погрижа. Сам човек е много по-сигурен от трима. Отпратете ги!

— Не става. След като са веднъж вече в градината, нека си останат. Кога ще дойде господарката?

— Закума ме прати да проверя дали си тук. Как стигнахте в градината?

— През входната порта. Но не се грижи за нас, ами иди доведи Закума!

— Много добре ще трябва да се грижа аз за вас. Защото май не всичко е наред. Господарят е тук.

— Ибрахим?

— Да. И дервишът Осман е при него. Когато той е тук, винаги има нещо, на което човек да не се радва. Пристигнаха още следобед и се държат много потайно. Нищо не можах да видя и узная, но изглежда опаковат едно-друго, досущ, като че се стягат за път.

— Да не би да вземат Закума със себе си?

— Не вярвам. На няколко пъти дебнах тайно, но не забелязах да е опаковано нещо от имуществото на жените.

— В кое помещение живее тя?

— В онова, чийто прозорец можете да видите, че свети.

— А как ще слезе?

— Там отпред до зида лежи една стълба, която градинарят използва при подрязване на дърветата. Ще я облегна и Закума ще слезе по нея.

— Но ако някой случайно намине и я забележи?

— Аз ще стоя отпред в двора на стража и веднага ще доложя, ако има нещо необичайно. Аллах да е с вас!

Той тръгна. Дейвид Линдсей и Паул Норман също се отдалечиха. Последваха посипания с пясък път, който водеше от ъгъла на градината към къщата. От двете страни, с къси промеждутъци, той бе обточен с декоративни храсти. При една от тези групи Норман спря.

— Тук ще е най-доброто място. Да залегнем в тревата зад храста!

Сториха го и сега имаха възможност да наблюдават точно прозореца, зад който живееше Закума. Светлината се процеждаше през малките зирки на дървената решетка. Нейният съюзник междувременно бе облегнал стълбата, качи се горе и почука тихо на решетката. Видя Закума да седи на дивана с Чита. Първата дойде до прозореца.

— Тук ли е?

— Да, чака в ъгъла.

— Сегичка.

Закума загаси светлината и заслиза към градината по стълбата. Слугата стоеше долу и я държеше здраво.

— Господарке, той не е дошъл сам — доложи. Взел е и другите двама със себе си.

— Каква непредпазливост! Те при него ли са?

— Не. Пазят по към къщата.

— Тогава върви в двора и си дръж очите и ушите отворени!

— Позволи ми преди туй един въпрос, о, господарке! С този франк ли ще бягаш?

— Но да не ме издадеш?

— Няма. Аллах ми е свидетел, че съм ти верен.

— В такъв случай ще ти кажа, че е много вероятно да тръгна с него.

— Ох, вземи ме със себе си, господарке!

— Такова е намерението ми. Ти ми оказа големи услуги и ето защо на драго сърце ще те взема с мен. А сега върви... не бива да губим време.

Слугата се отдалечи към двора, а Закума побърза към градинския ъгъл.

През туй време Херман седеше с трепетно очакване на пейката, под храстите. Той в никой случай не подценяваше големината на

рискованото начинание; още по-голямо обаче бе щастието да знае, че любимата ще дойде при него.

Долови леките ѝ стъпки още преди да е съумял да види забулената ѝ фигура. И ето че тя приближи, очакваната. Той се изправи и разтвори ръце, за да я притегли към себе си. Но отново ги отпусна, чувайки нейния любезен, ала хладен глас.

— Аллах те поздравява — каза тя сдържано. — Поиска да говориш с мен.

— Ти ли си Закума, която видях въвн от града в Долината на сладката вода?

— Видя само ръката ми, която ти подадох, за да ти благодаря.

— О, аз зърнах не само ръката ти, а и самата теб без було, когато лудуваше с дружките си зад храстите! Сърдиш ли ми се?

— Не би било справедливо от моя страна, защото ти рискува живота си за мен. Седни и позволи да се настаня и аз до теб!

Поканата прозвуча наистина мило, ала в никой случай не така, както би го рекла една жена, чието сърце чезне по любимия. Той се отпусна и тя седна до него. Възникна малка, кажи-речи неловка пауза.

— Защо искаше да говориш с мен? — поде тя най-сетне.

— Не можеш ли да се досетиш, Закума?

— Ти си ме шпионирал и си ме видял без яшмак, аз съм ти харесала, добре. Сега ме посещаващ, за да разказваш в твоята родина, че си сербез и толкова неотразим същевременно, та си проникнал в един харем и си покорил една от ханъмките.

— В такъв случай мислиш погрешно, много погрешно.

— И кое е правилното?

— Че те обичам! Обичам те с цялата си душа!

— Така казва всеки, който иска да спечели една жена за по-приятно прекарване на времето.

— За по-приятно прекарване на времето? О, Закума, колко зле ме преценяваш! За мен това е свята сериозност! Знаеш ли старото предание, че при раждането на момче Аллах извиква в небесата името на момичето, което ще му принадлежи, макар то да се роди едва по-късно?

— Чувала съм. Това е християнска легенда.

— Е, когато те видях, имах усещането, че при раждането ми Аллах не е извикал никое друго име, а твоето... че моята душа не би

могла някога да се съедини с някоя друга, освен с твоята! От този миг аз принадлежах единствено на теб и за мен бе безспорен факт, че бих рискувал живота си за теб! Ето защо бях безкрайно щастлив, когато животните ти се подплашиха и можах да те спася. Чух гласа ти, съзерцавах ръката ти, която имах право да целуна... а после, после те видях отново на пазара! Не беше ли това воля на съдбата? О, Закума, моят екстаз не можеше да се измери със земните мерила! Сега ще твърдиш ли все още, че съм дошъл днес при теб само за по-приятно прекарване на времето?

Беше говорил с дълбока задушевност и наведено към нея лице, за да наблюдава какво впечатление ще породят думите му. Закума не беше се разбулила, тя и сега остави лицето си покрито, ала оброни глава към гърдите, сякаш заслушана в неговия глас.

— Наистина ли толкова ме обичаш и желаеш да стана твоя жена?  
— попита най-сетне с угнетен тон.

— Да, Заклевам ти се, че сърцето ми се стреми единствено към теб!

— Ти си християнин, нали?

— Да.

— Позволено ли е един християнин да вземе за жена мохамеданка?

— Не. Но любовта не познава препятствия.

— Добре! — каза рязко тя и обърна глава към него. — Ако ти обещаеш любовта си, ти ще изоставиш ли вярата си, за да ме притежаваш, и преминеш в моята?

Такъв въпрос не беше очаквал.

— Не — отвърна колебливо.

— Значи не ме обичаш!

— О, Закума, цялото ми сърце ти принадлежи... до гроб... но моето вечно блаженство...

— Значи си на мнение, че аз трябва да изоставя вярата си за твоя угода?

— Смея да се надявам.

— Тогава очакваш от мен по-голяма жертвоготовност, отколкото ти самият притежаваш. На мен обаче моята вяра ми е също толкова скъпа, колкото на теб твоята.

— Не можем ли да си принадлежим, без да се отказваме от вярата си?

— Не, тъй като ти току-що обясни, че един християнин няма право да има за жена една привърженичка на исляма. Херман се изправи и каза печално:

— Когато удовлетвори желанието ми за тази среща, не мислех, че разговорът ни ще има такъв край. Ти ме притегляше към себе си с цялата си мощ; струваше ми се, като че небесата се отварят за мен, а сега...

Той не довърши изречението и се извърна.

— Принудена бях да говоря с теб по този начин — отвърна тя и му се стори, че долавя вибриране в думите ѝ. — Ти си мъж наистина, ала още млад; въображението те е овладяло и увлякло. Ти още не познаваш живота и мислиш, че ще се сдобиеш с вечно щастие, като се вслушаш в един сърдечен порив, породен все пак само от един миг и поради това следователно ще има и скорошен край.

Той се обърна стремително към нея.

— Нека бъдем искрени един към друг! Приемът, който намерих при теб, не е такъв, какъвто предлага едно любещо сърце. Ти не ме обичаш, нали?

— Не — отговори тя тихо.

Бе само една кратка дума и все пак тя съдържаше всичко, което би могло да му причини болка и страдание.

— Защо тогава ми позволи да дойда? — попита той горчиво.

— Седни по-напред спокойно и нека продължим разговора!

— Какво бихме могли още да обсъждаме? Каза, че не ме обичаш — това е достатъчно. Нямам какво да търся повече тук и мога да си вървя.

— Значи искаш да изоставиш една нещастница, която желае да те помоли за съдействие, за помощ.

Херман вече се бе извърнал да си тръгне, но при последните ѝ думи отново се обърна.

— Помощ? — попита. — И ти си нещастна?

— Безгранично! Единствено заради това ти позволих да дойдеш в градината.

— Понеже си във властта на тоя мерзавец Ибрахим?

— Да.

— Трябва да те освободя?

— Да.

— Кога?

— Скоро.

— И къде трябва да те отведе?

— Където искаш. Ще те последвам до всяко място... само да се махна оттук!

— Като каква се каниш да ме последваш, след като не ме обичаш? Разбира се, не като моя жена?

— Не, това е невъзможно. Но те моля да бъдеш мой приятел и да ме отведеш оттук като приятелка, като сестра.

Тя се изправи, отметна булото от лицето си и сложи умоляващо ръце върху ръката на Херман. А той едва ли знаеше какво да отвърне. Неговата любов говореше с настойчивост в нейна полза, ала разумът му повеляваше предпазливост.

— Искаш ли? — попита тя. — Моля те, дай ми ръката си в знак, че не таиш яд към мен, задето ми е невъзможно да ти даря сърцето си!

Протегна му ръце, говорейки така сърдечно, молещо, че в прилив на съчувствие и рицарщина той сграбчи ръцете ѝ и ги стисна.

— Бог е този, който дава любовта. Единствено той знае как кърви сърцето ми... но каквото прави той, то е добро. Да, искам да бъда твой брат!

— Аллах да те благослови за тази дума! Чувствам, че щях да изгубя сърцето си по теб, ако все още ми принадлежеше.

— Ах, ти обичаш друг?

— Да.

— Каква откровеност! Пронизваш ми душата като с нажежено желязо.

— Има лекари, които церят болести с нажежено желязо.

— Да, да, ветеринарите — отговори той горчиво. — Или шарлатаните при примитивните народи.

— Това желязо ще допринесе и твоята рана да се излекува бързо и зарасне.

— И ти желаеш да те отведе оттук?

— От цялото си сърце!

— При него?

— При него!

— И за да можеш да идеш при него, аз трябва да те освободя?

— Моля се на Аллах да го сториш.

Херман въздъхна дълбоко.

— Странно! — отрони скръбно. — Дойдох да поставя сърцето си в твоите крака; дойдох да ти кажа, че без теб не мога да живея... а сега ти искаш да те спася за някакъв си друг! Нямах си представа какво изискваш от мен!

— Не само си имам представа, но и го зная. Това е най-голямата жертва на земята — жертва, която само един силен и великодушен мъж може...

— И ти ме смяташ за толкова силен и великодушен?

— Да. Когато видях как хвана за рогата пощръккелите животни и ги укроти, веднага си казах, че си като него! А и иначе така му приличаш! Имаш неговото лице, неговите черти, неговите очи, неговата уста, неговия глас. Приличаш му като един брат на друг.

— Какъв е той?

— Офицер.

— На служба при султана?

— Не, на служба при руския император.

— Как тогава си се запознала с него?

— Аз съм родом от Кавказ. Баща ми беше един от най-храбрите вождове; през целия си живот той се би срещу русите. Веднъж бе взел в плен един от техните офицери и го доведе при нас в планините. Ние се запознахме и се влюбихме един в друг. По-късно той беше разменен срещу друг пленник, като на сбогуване ми обеща да дойде да ме вземе и да ме направи своя жена. След сключване на мира татко отпътува за Москва; взе и мен със себе си. Осведомих се за любимия и узнах, че след завръщането му от пленничество царят го изпратил в далечна Азия. Ала мирът не продължи дълго, борбата започна отново и татко падна убит. Останах сама и според стария закон трябваше да се подчиня на съвета на вождовете. Искаха да ме дадат за жена на един от тях, но аз се възпротивих. Ти не знаеш какво означава това при онези полудиви племена. Дадох ми време за размисъл, а когато и тогава останах вярна на любовта си, бях откарана до морския бряг, качена на един кораб и продадена в Стамбул. Вече нямах минало; не бях спасила от него нищо освен моята любов, моята горест и една намазана с отрова кама, която някога любимият ми беше дал.

— Клетата? А твоят любим?

— Ох, той никога не ще узнае накъде съм била замъкната!

Закума се свлече на пейката и тихо зарίδα. Всичко това бръкна дълбоко в душата на Херман. Нежно отстрани ръцете ѝ от очите.

— Не плачи! Може би има как да го издирим. Аз ще го търся.

Закума стисна благодарно ръката му и го погледна в очите.

— Виждаш, че не съм се излъгала в теб? Първо ми се разгневи, а сега даже искаш да ми помогнеш да го намеря!

— Мога ли да науча името му?

— Трябваше да го наричам Богумир.

— Това е руско име и означава Готфрид. Значи той по рождение е русин?

— Не. Той не спомена нищо за семейството си, но аз го чух да говори с немците, които живееха в околностите на Тифлис и от време на време идваха в нашите планини, на езика на тяхната родина. Те казаха, че го говорел толкова добре, сякаш бил роден там!

— Назова ли той някакво друго име?

— Пред мен — не.

— Но все пак трябва да е имал и друго! Не може да се е водил само под личното си име!

— Не. Той беше капитан и го наричаха... ах, не можех да запаметя тая дълга, трудна, чужда дума. Той също никога не я изговаряше, а Богумир беше по-кратко и по-интимно.

— Но ти все пак трябва да знаеш приблизително фамилното му име!

— Запомних само началото — първите две срички.

— И как гласяха те?

— Орьол.

— Как се казваше по-нататък, не знаеш? Припомни си добре! Как може да бъде намерен един мъж, чието име не се знае?

— Беше ми твърде трудно за моя език. Според мен звучеше като „че“ или „чу“.

Изненадан, той пусна ръцете ѝ.

— Небеса... спомни си добре! Съществуваше ли „ч“?

— Да.

Той отстъпи крачка назад; дишането му стана шумно.



— Какво ти е? — попита тя озадачено. — Да не си нещо изплашен?

— О, не — отвърна й възбудено. — Това не е страх, а радост!... Значи той приличаше на мен?

— Като брат на брата, вече ти казах.

— И се казваше Богумир, значи Готфрид. Господи Исусе направи и по-нататъшното да отговаря!... Закума, спомни си точно: не звучеше ли името, което не си могла да запаметиш, може би — много добре внимавай — Орьолчашча?

— То е! Да, то е! Орьолчашча, капитан Орьолчашча!... Какво означава това?

— Адлерхорст.

— Не зная такава дума.

— Тя е немска. А сега ти се заклевам, че ще дойда да те измъкна от тази къща, защото мъжът, когото обичаш, е мой брат!

Тя го погледна безмълвно.

— Твой... брат? — попита едва след време.

— Да. Името съвпада, а аз съм приличал на него.

— О, Аллах, Аллах! Кой би го помислил?

— Едва ли се заблуждавам, фамилното име е много рядко — а и малкото също е правилно, — ох, чувствам, че е така, както казвам!

— Аллах е всемогъщ и всемилостив. Сега сигурно ще узная и къде се намира Богумир?

— За съжаление не мога да ти кажа, тъй като аз самият не знам.

— Ти? Ти не знаеш къде се намира брат ти?

— Не. Мога само да ти кажа, че едно нещастие, едно престъпление разпръсна членовете на моето семейство по целия свят. От дълго време аз търся изгубените и днес благодарение на теб открих първата диря от единия брат.

— Чудно!

— Да, наистина е чудо. Аз ще я проследя тази диря и ще открива брат си.

— Какво щастие! Сега избавлението ми се усмихва!

— Да, ти ще бъдеш свободна. Искаш ли да тръгнеш с мен?

— Кога?

— Сега!

— Това навярно няма да е възможно. Имам една заслужаваща съжаление приятелка, на която обещах да бягаме заедно и... не ми се гневи... обещах да съм и на едно друго лице да го взема със себе си.

— На кого?

— На младия арабаджи, който е и ваш съюзник.

— Добре. Но твоята приятелка защо иска да се махне?

— Пашата пожела да я направи своя султанка, ама тя обича друг.

— Нейният любим в Стамбул ли живее?

— Да, поне засега. Той е франк.

— Тя едва от вчера се намира тук и се е запознала с него, когато е трябвало да й рисува портрет.

— Как... къде... каквооо? Момиче! Закума! Твоята приятелка да не би да се казва Чита?

— Да, така се казва. Познаваш ли я?

— Не беше ли при стария роботърговец Бариша?

— Да, пашата я купил от него. О, Аллах, ти наистина я познаваш!

— Ох, познавам дори нейния любим.

— Художника?

— Да. От тази заран той я търси с мъка на сърцето.

— Значи ще я вземеш оттук със себе си и ще му я заведеш?

— Не, и през ум не ми минава. Нека сам дойде да си я вземе!

— Че защо? Трябва ли клетницата още дълго да чака?

— — Не. Тя ще дойде с нас, още тази вечер, защото художникът е вече тук в градината. Той е един от двамата приятели, които се намират при мен. Веднага ще го доведе.

— О, Аллах! — отвърна Закума и склочи молитвено ръце.

Херман бързо се отдалечи, но не по настлания с пясък път, а по моравата, която заглушаваше шума от стъпките му. Той не знаеше наистина къде точно се крият приятелите му, ала като приближи храсталака чу тихо повикване.

— Херман?

— Да.

Същевременно Паул Норман се надигна, сър Дейвид пък изпъна дългата си фигура.

— Та теб те нямаше цяла вечност! — изръмжа той. — Тръгва ли с нас?

— Да, веднага. Но няма да вземем само нея, а и нейната приятелка и слугата ѝ. Тази приятелка се казва, мисля, Чита.

— Чита? — изстреля Паул Норман. — Херман, казваш го по толкова особен начин... да не би пък...

— Да — засмя се Херман. — Това е твоята Чита!

— Боже в Небесата!

— Закума ѝ обещава да я вземе със себе си.

— Да вървим тогава... но бързо!

Паул Норман се понесе с най-голяма бързина към ъгъла. Другите двама го последваха по-бавно. когато Норман стигна до пейката, първият му въпрос към Закума бе:

— Да не би она да ѝ е причинил някое зло?

— Не, той не посмя да я докосне.

— Иначе щях да изпотроша на негодника всичките ребра! Значи Чита ти разказа за мен?

— Непрекъснато, без пауза, часове наред! — засмя се Херман. — Но нека не губим време. Закума сега ще отиде да доведе Чита.

— Но как ще се прехвърлим през дувара? — попита Закума.

— Не се кахъри, ключът от портата е у нас. Още вчера го задигнахме от пашата.

— Значи вие сте били онези, които са го нападнали?

— Да. Сега можем да си го признаем. Но ти побързай, за да не се налага дълго да те чакаме.

Закума не остави да ѝ се казва повторно. Побърза към постройката, качи се по стълбата и влезе през отворения прозорец във все още неосветената стая.

Паул Норман не бе способен да понася мълчаливо щастието си.

— Кой би го помислил? — засмя се той с приглушен глас. — Чита продадена тук! Ние ще задигнем любимите си от един и същи харем! Поразително!

Херман стоеше със смесени чувства мълчаливо настрана.

— Приятелю Херман — прошепна Паул Норман закачливо, — ти трябва да имаш рибя кръв във вените си!

— За съжаление — не. Но Закума ми призна с цялата си откровеност, че обича друг.

— И го казваш с толкова равнодушен тон? Разбира се, ти се шегуваш! Ако не те обичаше, щеше да се въздържиш да я вземеш със

себе си, а и тя щеше да се въздържи да те последва.

— И все пак е така. Тя спомена едно име, което ме изкара от релси. Обичала някакъв руски офицер, който се казвал Орьолчашча.

— Орьол... Орьол... — изрече вуйчото. — Странно име! Човек може да си скърши езика, когато го изговаря.

— А за нас то е от извънредно голяма важност.

— Защо?

— Орьол означава адлер, а чашча — хорст, заедно значи Адлерхорст.

— The devil!<sup>[1]</sup>

— Според онова, което Закума ми каза, излиза, че той не е руснак, а немец.

— Това би трябвало да е значи следа от изчезналия... Heavens! Не беше ли това вик за помощ?

— Да, вик за помощ от женска уста! Бързо, елате!

Приятелите се устремиха безшумно от ъгъла към постройката. Когато оставиха храсталаците зад себе си и къщата се откри пред тях, видяха отворения прозорец на Закума ярко осветен.

— Тя не е там — отбеляза с тревога Паул Норман.

— Не — отговори Херман. — Би се пазила да освети стаята по тоя начин, след като иска да бяга. Да отидем по-нататък!

Побързаха да приближат по меката трева. Бяха отдалечени едва на двадесет и пет крачки от постройката, когато видяха в стаята на Закума двама мъже.

— Всички дяволи! прошепна Дейвид Линдсей. — Та това е Ибрахим бей!

— И дервишът! Тук нещо не е наред!

— Ибрахим държи свещ... идва до прозореца... ах! Ибрахим се подаде със свещта.

— Шейтан! — чуха го да ругае. — На прозореца е облежната стълба.

В миг дервишът Осман застана до него.

— През прозореца ли е влязла?

— Съвсем определено.

— Значи е била в градината. Какво е правила там?

— Това се питам и аз!

— Да не би оня проклет Херман Валерт...

— Нещо да не ти хлопа дъската?

— Какво иначе ще дири в градината? Трябва бързо да проучим нещата! Може би е още тук.

Двамата мъже се дръпнаха рязко от прозореца и излязоха от стаята, така че помещението сега потъна в мрак.

— Тоя ни съобщи от прозореца какво се кани да прави — подигра се Херман. — По тоя начин веднага разбрахме къде сме.

— Не се шегувай! — отвърна Паул Норман. — Той е спипал Закума, както може да се заключи от думите му. Ние навярно все още бихме имали време да се измъкнем през портата, ама имаме ли право да оставим жените?

— Но! — обади се Дейвид Линдсей категорично.

— Значи по дървото и после върху стената!

В следващата минута бяха при чинара, покатериха се и плъзнаха от клона върху зида. Тъкмо го бяха достигнали и чуха вече стъпки и гласове.

— Приближават — прошепна Херман.

— Нека си приближават! — отвърна Паул Норман. — Мисля, че тук сме в безопасност.

— А какво ще стане, ако на някой от ония хрумне същата мисъл?

— Смяташ, че ще се покатери?

— Да.

— Е, тогава не ни остава нищо друго, освен да го съборим с някой изстрел.

— По тоя начин ще вкараме Закума в беда, понеже ще се докаже, че е била при нас в градината.

— Де да имаше някакво средство да им отровим желанието да се катерят!

— Аз знам едно. Като сме легнали с глава един към друг, помогни ми, моля те, Паул, да държим здраво клона, та ако на някой от типовете скимне да го възседне, да го хързулнем обратно.

Клонът, по който бяха пропълзели от стеблото до зида, имаше значителна дебелина и надвисваше на около четири фута над него. Херман се надигна и го притегли бавно към себе си. Норман също го хвана и двамата залегнаха — с глави един срещу друг, — държейки здраво клона.

— Добра идея! — прошепна художникът.

— Нали? Покатери ли се някой от нехранимайковците, просто ще пуснем клона. Той ще излети и ще го запрати, без она да се е усетил какво е станало. Пет... те са вече тук!

Данданията, с която Ибрахим и дервишът Осман предупреждаваха всички да си отварят очите, междуременно бързо приближаваше. Бели и черни, пъстро размесени, бяха Образунали фронт — дълъг, колкото бе ширината на градината — и настъпваха така към ъгъла. Тъй като градината ставаше все по-тясна, хората все повече се сгъстяваха и скоро се намираха плътно един до друг. Всички носеха обичайните за Константинопол книжни фенери и бяха въоръжени кой с каквото му бе попаднало в бързината под ръка.

Левият фланг на тая чудата войска спря близо до чинара, докато десният се отпрати към ъгъла да провери тамошните храсталаци. Ибрахим се намираше по средата и до него Осман, дервишът.

— Надничайте внимателно зад всеки храст! — разпореди Ибрахим и зачака мълчаливо резултата от претърсването. Но хората не намериха нищо.

— Значи сме се излъгали — рече Ибрахим, — а Закума само си е позволила една разходка.

— Да ме прощаваш, о, бей! — обади се сега дервишът. — Какво ако някой е бил тук и вече се е оттеглил?

— Че по кой пък начин?

— През дувара.

— Дотам не може да стигне никой.

— И все пак е възможно. Виж това дърво тук! Колко лесно е човек да се покатери и да се прехвърли отсреща.

— Но не и да се спусне отвъд. Дуварът е твърде висок, а долу тече вода.

— Това е вярно, но тъкмо затова Аллах ми праща една сияйна мисъл. Може да е имало някой в градината, да се е изкатерил оттук и да се е проснал горе, за да си чака на рахат, докато си тръгнем. Трябва да се хвърли все пак едно око, я.

— От мен да мине. Омар, покатери се!

Тлъстият черен роб остави фенера си, пристъпи към дървото, обгърна го с ръце и опита да се избути нагоре.

Тъй като диалогът се бе провел на турски, сър Дейвид не беше го разбрал. Но виждайки сега усилията на черното, приближи уста до

ухото на Паул Норман.

— Помислих си го. Искат да се качат.

— Дебелият няма да се справи.

Човекът наистина пъшкеше и стенеше като локомотив на товарен влак. Колкото пъти увисваше, веднага се свличаше пак обратно.

— Емин, избутай го! — нареди Ибрахим ядосано. Емин се впусна да помага, неколцина други го последваха и в крайна сметка на обединените им сили се удаде да изтикат дебелия толкова нависоко, че той успя да докопа най-долния клон. Но вместо да се изтегли сега върху него, оня се залюля няколко пъти напред-назад освободи ръце и тупна на земята.

Тогава дервишът свали мръснобялото си наметало и хвана стеблото, за да се покатери сам. Виждаше се, че не притежава опит, ала все пак стигна догоре. Останал без дъх, седна най-напред на един клон да се отмори.

— Виждаш ли нещо на дуvara? — попита го Ибрахим напрегнато.

— Не.

— Е, слизай тогава!

— О, ще се прехвърля отсреща. Ако има някой горе, той ще е пропъзлял по-нататък, та да не бъде веднага открит.

При тая недостатъчно плътно тъмнина дервишът навярно щеше да види тримата приятели, ала го заслепяваше светлината на фенерите. Той легна предпазливо на клона и се заизбутва към зида.

— Идва! — прошепна Херман. — При три пускаме клона да отскочи. Едно... две...

— Да не се изтърсиш! — предупреди в този миг Ибрахим.

— Какво ти дойде на акъла, господарю! — отговори дервишът засегнат. — Аллах ме е дарил с изкуството да се катеря като котка. Няма чалъм да падна.

— Три! — изкомандва тихо Херман. Клонът отскочи с голяма мощ; дервишът бе запратен към по-горните клони, после се стовари с трясък на земята.

Всички се развикаха от страх. Осветиха уплашени дервиша, който въпреки святостта си се заизвива с проклетия на земята.

— Строши ли си нещо? — попита Ибрахим угрижено.

— Не знам, трябва първо да проверя! — изстена Осман, после се повдигна бавно и предпазливо от земята.

Тъкмо този миг бе дебнал Херман. Бързо нашепна на художника:

— Сега те са отправили очи към негодника. Значи сигурно мога да рискувам.

Надигна се светкавично, улови клона и го придърпа незабавно към себе си.

— Така, ето че пак го имаме! — заликува той. — Първо, това е добре, в случай че на още някой му хрумне да се покатери насам, и второ, ония там можеха да забележат, че клонът има съвсем друго положение. Обесникът му направи яко падане.

— Ядва се — каза тъкмо в този момент дервишът.

— Благодарни на Аллах, че не се увреди. Не е добре за някой, дето може да се катери като котка.

— Ох, умея си го аз добре! — увери Осман ядно при тая насмешлива забележка. — Кой обаче би могъл да помисли, че клонът ей тъй из един път ще отскочи нагоре!

— Отскочил нагоре? Никога не съм чувал за клони, които по свое усмотрение умеят да се движат.

— Ама тоя пък се раздвижи!

— Да. Той действително се огъна под теб и когато ти се изръси отскочи пак нагоре. Но така прави всеки клон.

— Не, тоя се стрелна, когато се намирах върху него. Затова бях запратен. Той сега трябва да стои много по-високо, отколкото преди.

— Че погледни нагоре, де! Той си е досущ в старото положение. фенерджиите осветиха и всички очи се насочиха към клона.

— Непонятно! — изръмжа дервишът. — Бих се заклел, че отскочи.

— Сега излекува ли се от мнението, че има някой на дувара?

— Дано Аллах го прокълне и всичко, що има на него!

— Значи нямаш мерак да се катериш още един път?

— Хили си се! Аз се отказвам. Нека опита някой друг!

— Безсмислено е. Хайде да вървим — имаме да вършим нещо по-добро!

Мъжете се отдалечиха. Скоро тримата приятели престанаха да чуват стъпките им, а и сиянието от фенерите постепенно се изгуби в градината.



— Беше спасение от беда! — обади се Паул Норман, отдъхвайки дълбоко. — Херман, твоята идея беше наистина безценна!

— Слава Богу, тя ни спаси, а да се надяваме и жените. А сега какво ще правим?

— Във всеки случай няма да останем горе. Положението тук е дяволски неудобно. Ако на ония им скимне пак да проведат разследване, тук може и да ни намерят, докато градината сигурно няма втори път да претърсват. Там ще можем по-лесно да ги отбягнем и се скрием, отколкото тук.

— Ами да слизаме тогава!

Те се спуснаха и се промъкнаха към ъгъла, за да изчакат там дали няма да се случи още нещо.

Но всичко си оставаше тихо. Едва след доста време чуха стъпките на много хора, които вървяха от външната страна на зида, покрай водата, по посока града. Същевременно върхарите на стърчащите над стената дървета се осветиха ярко — знак, че хората отвън носеха фенери със себе си.

Тримата приятели нямаха и понятие, че Ибрахим откарваше с две носилки Закума и Чита в упоено състояние към един кораб.

Та чакаха още дълго време, докато на края търпението им се изчерпи.

— Така няма да стигнем до целта — отбеляза художникът. — Или се е случила някаква беда, или жените са възпрепятствани от някое произшествие. Предлагам да проверим каква е ситуацията, макар и това да е свързано с известен риск.

— Как бихме могли да проверим?

— Просто ще отидем до къщата. Нека видим дали стълбата е още облежната на нея.

Прозорецът на Закума беше тъмен, а стълбата вече не бе там; намериха я да лежи до зида.

— Застанете на пост в двата ъгъла! — каза художникът.

— Аз ще се кача.

Двамата се отдалечиха надясно и ляво. Паул Норман облегна стълбата и се покачи. Решетката беше поставена пак отвътре. Стъкла нямаше. Следователно би трябвало да се чуе, ако имаше някой в стаята. Той се заслуша напрегнато, ала не съумя да долови ни най-малък шум.

— Чита! — прошепна накрая. Никакъв отговор.

— Закума!

Всичко остана тихо. Тогава той слезе и отнесе пак стълбата на мястото ѝ.

— Гореще вече няма никой. Ония очевидно таят някакви подозрения и са настанили жените в други помещения. Ще трябва утре вечер пак да идваме.

— Какво ли може да се е случило, че са спипали Закума?

— разсъждаваше Херман.

— Кой знае?

— Как, казваш го толкова спокойно? Аз изпитвам направо ужасен страх. Преди малко покрай стената минаха толкова много хора. Какво ли, ако са отвели жените?

— Накъде биха ги отвели?

— Може да ги е обхванала мнителност и да са ги преселили в палата на Ибрахим. Тогава свършено с отвличането.

— Охо, аз и в този случай не губя надежда! Та нали арабаджията, нашият довереник, знае жилището ни и сигурно ще ни донесе вести.

— Може би и него са спипали като Закума.

— Прав си наистина. Още сутринта, при първа възможност ще поразузная тук.

— И да насочиш подозрението към себе си!

— О, не, ще съумея да го предотвратя. Но утрото вече се сипва. Трябва следователно да си плюем на петите.

— Мътните да го отвлекат тоя Ибрахим, па и целия му харем заедно с него! — изръмжа Дейвид Линдсей.

Приятелите се отправиха бързо и безшумно към зида и се прокраднаха край него до портата. Отвориха я необезпокоявано и заключиха отново след себе си. После напуснаха мястото на безрезултатното приключение.

Едва на порядъчно разстояние спряха да се посъветват дали е по-добре да отидат на яхтата, или в жилището при Инджир бостан мейданъ. Взеха решение за яхтата. Тъкмо достигнаха малкия съд и премина една пътническа лодка. Те не ѝ обърнаха никакво внимание. Бяха крайно изтощени и си легнаха да подремнат малко — Паул Норман със заповед към прислугата да го събудят навреме.

Беше вече доста късно утро, когато художникът се надигна от постелята. Другите двама още спяха и той не се реши да ги обезпокои. Остави им известие за намеренията си и се отправи извън града, към арената на вчерашните преживелици.

При портата рязко и решително приведе в движение дървеното чукче. Един черен отвори.

— Какво искаш? — попита.

— Ибрахим бей, господарят, тук ли е вече?

— Не.

— Кой се разпорежда тук?

— Управителят.

— Доведи го тогава при мен!

— Кой си ти?

— Вестител, изпратен до него по важна работа.

Това помогна. Пуснат бе Да влезе и му бе доведен управителят.

— Кой те праща? — попита човекът.

— Бариша, търговецът на момичета.

— Тоя стар никаквец! Какво иска?

— Трябва най-първо да питам за картината на султанка Чита. Тя още не е довършена. Може би боят ще желае да бъде изрисувана докрай.

За картината той знаеше от разказа на Закума. Сега се възползва от това.

— Тогава трябва някой път пак да дойдеш. Боят ненадейно отпътува.

— Накъде?

— На никого не каза.

— Кога ще се върне?

— Сигур няма да е скоро, защото взе със себе си своите любимки — Закума и Чита.

Паул Норман много се уплаши. Постара се да научи нещо повече, ала скоро установи, че и самият управител не знае друго.

Взе едно магаре и подкара към Пера и палата на Ибрахим, та представяйки се за пратеник на висш чиновник, да събере сведения и там. Но и там узна само, че боят заминал през нощта с някакъв параход.

Едва сега пое обратно към яхтата, за да отнесе лошата вест. Там вече го очакваха с нетърпение.

— Какво научи? — попита Херман.

— Заминали са.

— Кои? Да не би жените?

— И тримата: Ибрахим, Закума и Чита.

— Боже Господи! Какво нещастие!

— Да се знаеше само накъде се е отправил негодият! Ще го гоня до края на света!

Херман се плесна по челото.

— Стой... аз знам! Как можех и само за миг да се съмнявам!

— Nonsense — изръмжа Линдсей. — Как пък ще го знаеш?

— Нали си спомняш, че вчера след посещениято на Ибрахим тръгнах подир султанската носилка. Имаш ли представа кой слезе от нея пред къщата на Ибрахим?

— Но.

— Великия везир в собствената си персона. Сега още ли си в съмнение, че внезапното отпътуване на турчина се намира във взаимовръзка с вчерашната височайша визита?

— Може да е така! Но с това все пак не напреднахме нито крачка. Кой ще ни каже сега накъде се е запилял нехранимайкото? Може би Великият везир?

— Не се надсмивай! За неща от този род аз си имам своите източници. Давам ти дума, че още преди вечерта ще ти назова целта на пътуването на Ибрахим.

Той си взе шапката и бързо се отдалечи, без да обърне внимание на въпросите, извикани след него.

Дейвид Линдсей и Паул Норман трябваше дълго да чакат завръщането на Херман. Час след час минаваха и от нетърпение Линдсей даваше такива противоречиви заповеди, че хората му поклащаха замислено глави. Най-сетне, в късния следобед, Херман се завърна — разгорещен и останал без дъх.

— Е? — попита Паул Норман.

— Ибрахим е заминал за Тунис и аз ще отпътувам след него при първа възможност.

— За Тунис? — попитаха двамата като от една уста.

Какво се кани да прави там?

— Ще обясня нещата възможно най-кратко. Вчера ви разкрих, че работя за Германия в тайната разузнавателна служба. Това води със себе си, че аз трябва да държа очите си по-отворени, отколкото кой да е друг космополит. Благодарение на няколко особени услуги си извоювах доверие; сега бивам използван само в случаи, когато се касае за щекотливи, изискващи предпазливост разузнавания. Та ето как от вас се запътих веднага към... не, името няма значение за работата, И тъй, отидох до моя шеф. Той се учуди, когато му разказах за посещението на Великия везир при Ибрахим и отдаде голяма важност на тая вест. Веднага пусна в ход нишките си и още след два часа вече знаех всичко.

— Какво? — запита Паул Норман.

— Какво? — повтори англичанинът.

— Че вчера Дивана се е събрал и решил Ибрахим да бъде изпратен в Тунис, за да следи зорко ходовете на Мохамед ес Садок бей, комуто Портата няма доверие. Разбирате ли ме?

— Но — отговори Дейвид Линдсей. — Пет пари не давам за тоя Тунис, а за Мохамед още по-малко. Yes.

— Ще ви обрисувам с няколко щрихи положението в Северна Африка, франция се стреми към притежание на Тунис, а Мохамед ес Садок бей, който едва от скоро придоби независимост от Високата порта, се страхува за своето владичество. Ето защо търси помощ от Италия, с която преговаря за Триполи. Но забележете добре: Триполи принадлежи на Портата. Следователно можете да се досетите, че султанът понастоящем е в обтегнати отношения със своя бивш васал, беят на Тунис.

— Това е лесно разбираемо — рече Паул Норман. — А Германия? Какво общо има тя с тая работа?

— Германия? Нейните интереси са залегнали другаде. Но не може да ѝ е безразлично, като гледа как франция разширява колониите си до безкрайност. Ето защо опитва да провали домогванията на своята западна съседка към Тунис, а от друга страна, подкрепя Италия в нейните стремежи към Триполи. Ясно ли се изразих?

— Yes. Много ясно. Изключително понятно! — изрази похвала сър Дейвид.

— По тази причина Германия следи внимателно стъпките на Портата, които тя предприема срещу бея на Тунис. По тая причина се

отделя голямо внимание и на пътуването на Ибрахим за Тунис. И знаете ли кой ще го държи под око?

— Но — рече Линдсей, поклащайки глава.

— Но аз знам — обади се Паул Норман. — Преди малко ти каза, че ще пътуваш след оня за Тунис. Може би дори имаш...

— Да, имам — засмя се Херман. — Необходимо бе само да спомена, че на драго сърце ще потегля след турчина, и веднага получих мисията. Заминавам утре с първия параход.

— И аз ще пътувам с теб — допълни художникът.

— Nonsense! Утре! Защо не днес? Защо не веднага?... Ей, кептън!

— Сър!

Капитанът застана с няколко крачки пред англичанина.

— Кога можем да отплаваме?

— Накъде, сър?

— Към Тунис.

— След три часа. По-рано не става, защото толкова време ще отнемат формалностите в пристанищната служба.

— Well! След три часа! Yes!

Докато капитанът побърза да се отдалечи, за да даде необходимите заповеди, Линдсей се обърна към двамата немци:

— Паспортите?

— Аз моя винаги го нося в себе си — обясни Херман.

— Аз също — прибави художникът.

— Well. Отидете бързо с тях до немското консулство, за да ви ги подпечатат за Тунис.

— Аз вече го сторих — засмя се Херман. Сър Дейвид се ухили.

— След изтичане на три часа тръгваме! Yes!... Go ahead! (Напред!) Трябва да пипна обесника Ибрахим, трябва да знам откъде има часовника и искам за руснака Ер... Ор... Ур...

— Орьолчашча!

— ...да, Орьолчашча, нещо повече да узная. Тук с отвличането не ни провървя. Never mind. В Тунис толкова по-добре ще успеем. Well!

Докато Паул Норман тръгна да уреди паспортните си формалности, Херман се зае с пренасянето на своите вещи и тези на приятеля на яхтата.

Точно след три часа отплаваха. На палубата англичанинът стоеше между двамата немци в своя сив, кариран костюм. От физиономията му лъхаше крепката увереност на човек, убеден, че онова, което възнамерява, непременно ще сполучи.

---

[1] — The devil! (англ.) — По дяволите! (Б. пр.) ↑

## ДЕВЕТА ГЛАВА

### СРЕД РУИНИТЕ НА КАРТАГЕН

Столицата Тунис не е разположена непосредствено край морето, а на брега на едно езеро, което я отделя от него. Ето защо при морския бряг има отделно, външно пристанище, което за Тунис има съвсем същото значение, както Бремерхафен за Бремен или Куксхафен за Хамбург. То се нарича Голета.

От Тунис до Голета човек може да стигне с кола, на кон или като пешеходец, а в по-ново време дори с железница. Шосето, което води до пристанището, е винаги оживено. И особено ако е съобщено за нови кораби, тогава търговци и любопитни се стичат към рейда.

Любопитните, които и днес стояха на брега, така и не можеха да проумеят малкото нещо, приближило тук преди два часа и пристанало между големите кораби, сякаш бе напълно равноправно с тях.

И преди всичко се звереха в чудата сива карирана фигура, изрисувана отпред на носа. Никой от ориенталците не смяташе за възможно, че би могло да има в действителност такъв човек. Но когато каютата се отвори и от нея пристъпи живото ѝ vyplъщение, смайването премина в гласно удивление.

Дейвид Линдсей ни най-малко не се поинтересува от любопитните погледи и възгласи, а попита капитана по привичния си, спокоен маниер:

— Пратиха ли вече мистър Норман или мистър Валерт известие къде ще живеят?

— Още не, сър.

— Well. И бездруго ще го узная.

— На сушата ли отивате, сър?

— Yes.

— Кога бихме могли да ви очакваме?

— Не е уточнено. Вкарайте яхтата във вътрешното пристанище! Чакайте ме там! Well!



Той закрачи по пристана към брега и се вряза в човешкото гъмжило, което почтително се разстъпваше пред него и сащисано го оглеждаше.

Тук имаше маври, араби, туареги, тибуси, негри, евреи от какви ли не страни — мъжки и женски пол от всички нюанси на цветовата гама, кой от кой в по-различна, по-пъстра носия и парцали.

Носачи, магаретарчета, файтонджии, прислужници за временно ползване и веслари напиреха към него с убеждението, че този необичайно облечен мъж навярно ще раздава и необичайни бакшиши. Той обаче избутваше всички с огромния си чадър, а когато това не бе достатъчно, пускаше в ход юмруци и лакти.

Тъй като Тунис сияеше толкова близо зад вълните на езерото, а той от известно време бе ограничен само на кораба си, пожела да удостои дългите си крака с едно здравословно движение — сиреч да отиде пеша до града.

Докато се помайваше бавно нататък и плъзгаше очи по всички направления, където имаше нещо за гледане, погледът му падна и върху една жена, която още преди туй бе забелязал на брега, и която очевидно също като него хранеше намерението да се разходи до града. Имаше представителен външен вид и младежки гъвкави движения.

— *By Jove!* — промърмори Линдсей — разкошна жена. Вероятно от някой знатен харем. Ама за съжаление съм сам и не говоря турски. Де да беше тук Норман или Херман! Но не — те щяха да ми грабнат тая султана изпод носа. Я да опитам дали не говори френски.

— Той свали на минаване високия цилиндър на сиви карета.

— *Bonjour, mademoiselle!*<sup>[1]</sup>

— *Bonjour, monsieur!*<sup>[2]</sup>

— Я гледай, вие говорите френски!

— Както чувате!

— *Wonderful!* Имате ли право всъщност да разговаряте с някой мъж?

Тя го изглежда учудено през булото.

— Тук действително ще бие твърде на очи, ако говоря с вас! — отвърна колебливо.

— Няма ли някое местенце, където по-добре бихме могли да побърим, отколкото тук?

— Желаете ли го, мосю?

— Yes — изплъзна му се отново на английски.

— Е, тогава ще ви кажа нещо. Изчакайте тук, докато продължа донякъде по брега, и после дайте знак на някой от тези лодкари. Качете се и му кажете само думата „Картаген“.

— С каква цел?

— Руините на Картаген лежат там отсреща. Ще се отправим нататък, защото там ще бъдем ненаблюдавани!

— Well!

— А когато човекът ме настигне, посочете ме и му кажете „берабер алмак“.

— Какво означава то?

— Да я вземем с нас. Той след това ще пристане и ще ме пусне да се кача.

— Marvellous!<sup>[3]</sup> Well, само вървете! Аз ще си свърша моята работа.. Значи махам и берабер алмак! Хубаво!

Тя тръгна. Той не забеляза многобройните учудени погледи, които се приковаха в него — мислеше само за приключението, усмихнало му се така неочаквано тук. Дейвид Линдсей, разбира се, бе умна глава... ала импулсът към романтични преживявания често го караше да забравя всяка разсъдливост. Към това се добавяше и становището на европейца, който с думата туркиня или мохамеданка веднага свързва и понятието харем или голяма опасност. А всичко, що бе свързано с опасност и риск, него го привличаше.

— Среща сред руините на Картаген! — промърмори той. — Картагенците не са и предполагали, че сред техните руини ще подклаждам едно харемско приключение! Изискано приключение! Yes.

Сетне кимна на един лодкар и се качи. Мъжът се усмихна особено, когато неговият пасажер му назова думата „Картаген“, и хвърли лукав, изпълнен с разбиране поглед към крачещото напред момиче. Изглежда вече бе посветен в тоя род тайни.

— Берабер алмак! — разпореди сър Дейвид, когато моментът настъпи.

Лодкарят веднага се насочи към брега и красавицата бе взета. Тя седна срещу англичанина.

Сега тръгнаха в по-бавен ход напреко през вътрешното езеро.

— Сигурно не сте турчин? — попита тя безобидно.

— No. Англичанин съм.

— О, Аллах, значи гяур!

— Не се стряскайте, моля! Ние християните не сме канибали.  
Yes.

— Това ме успокоява — отвърна тя по детински сериозно.

— Аз по-скоро съм готов да ви окажа всяка добрина. Трябва само да ми дадете възможност.

— О, Аллах, бих могла да ви я дам.

— По-напред обаче трябва да ми изпълните една молба. Предоставете ми удоволствието да зърна красивото ви лице. Та нали и вие виждате моето.

— Не знаете ли, че това е забранено?

— Yes. Зная. Но нали сме сами.

— Лодкарят...

— О, той ще мълчи като рибата във водата наоколо.

— Е, ще рискувам. Вие сте мъж, на когото може да се окаже такава услуга.

Тя раздели на две страни фереджето. Действително, беше красива. Устата бе пълна, страните леко окръглени, погледът прелъстителен. Момичето му хареса.

— Ее, доволен ли сте?

— Yes, много — отговори с цялата си искреност. — Я кажете, вашият харем голям ли е?

— Да.

— Колко са жените в него?

— Шест. Сред тях ние трите дъщери.

— Значи баща ви е притежателят?

— Да.

— Щастлива ли сте?

Тя го измери с изненадан, изучаващ поглед. Такъв въпрос явно не бе очаквала и се замисли как да се държи с този странен чужденец.

— Н...не — дойде едва след време колебливо от устата ѝ.

— Well! Много добре! Отлично!

— Как? Вие се радвате?

— Yes. Дори много! Ще ви кажа причината, когато сме сами. Сега е твърде рисковано!

С това разговорът замря — за голямо неудоволствие на момичето, което нищо не можеше да проумее от поведението на

англичанина. Не беше се влюбил в нея, това веднага ѝ бе станало ясно. Но какво ли тогава искаше от нея?

Лодката пристана и Линдсей слезе със своята „султана“. Тъй като предстоящото приключение бе приповдигнало настроението му, възнаграждението бе толкова богато, че лодкарят се подхили доволно в брадата си и изгледа почти съчувствено щедрия дарител.

Но сър Дейвид вече нехаеше за мъжа, а веднага се отправи с придружителката си към руините. Така не забеляза хитрия поглед, който веслярят прати след него.

— Влезе в мрежата! — продума лодкарят на себе си. — Здравата ще се изръси, додето се отърве от бандата.

От тази страна на водния басейн местността не бе така оживена. Много рядко се мяркаше някой самотен пътешественик, който се скиташе из руините на толкова могъщия и богат някога търговски град Картаген.

След късо разстояние момичето спря.

— Сега ми кажете защо се радвате, че не съм щастлива! — започна тя без всяка подготовка.

— Well, защото при това положение лесно ще се съгласите с моето намерение.

— Какво намерение?

— Аз ще ви направя щастлива. Yes!

— Ще ме правите щастлива? И как се каните да я подхванете тая работа?

— Много просто, мадмоазел. Ще ви освободя от вашето скръбно обкръжение.

— Ще ме освободите?

— Well. Отвлека. Yes.

— От...влечете?

— Yes.

— От бащиния ми харем?

— Yes.

Момичето отново го проучва известно време с поглед. Сериозно ли говореше наистина? Толкова ли наивен беше в действителност, или само си даваше вид, че не забелязва как се подзема с него?

— Защо не потърсите за тая цел някоя англичанка?

Смаян от тоя глупав въпрос, носът му като че се удължи.

— В свободна Англия хареми и робство няма. Yes.

— Че да се ожените ли искате?

— Nonsense! Не да се женя! Само отвлека!

Сега изглежда тя схвана къде беше с него. Един ипохондричен англичанин, повече нищо! Който ѝ идваше обаче направо добре дошъл и тя реши да влезе в тон на приумиците му.

— Но това ще е трудно, много трудно — каза, като продължиха пътя си.

— Well! Толкова по-добре. Но накъде ме водите?

— Виждате ли колоните там отсреща? В подножието им се намира една колиба — там ще бъдем сами и ще можем необезпокоявано да си поговорим.

— Кому принадлежи?

— На един много добър мой познат. Беше роб на татко, но като награда за неговата преданост той го освободи. Изчакайте тук малко! Ще ми се първо да надникна дали няма външни хора.

— Well, ще изчакам.

Тя тръгна, а сър Дейвид се облегна, изпълнен с очакване, на един могъщ каменен блок отпреди много столетия, не сваляйки очи от колибата, в която изчезна момичето. Мина доста време, преди отново да я види. Появи се заедно с едно друго момиче и един мъж и посочи към него. Огледаха го много старателно.

„Някакъв мъж? — помисли си той. — Well, ще има добър бакшиш, ако се държи разумно.“ Сега неговата спътница се върна.

— Ее, как стоят нещата? — попита я напрегнато.

— Сигурността ни е гарантирана. Елате!

— Значи това беше освободеният роб на баща ви?

— Да.

— Но при него имаше някаква женска особа!

— Няма защо да се безпокоите. Това е скъпата ми сестра, която също като мен е направила една разходка към руините.

— А-а! О-о! Сестра! Симпатична ли е?

— Много красива даже!

— Млада?

— Две години по-млада от мен.

— Има ли си мъж или любим?

— Не.

— Well! Елате, хайде!

Колибата беше построена от грубо одялани камъни и в никой случай не създаваше впечатление за уют. Пред вратата стоеше бившият роб — дългнест, мършав тип с кривогледи очи и загърнат в облекло, за което изразът парцали би бил най-охарактеризиращ. Видът му не будеше особено доверие, още повече че във въжето, което му служеше за пояс, бе втикнул два дълги ножа.

— Саллам алейкум! — поздрави той и се поклони смирено.

— Bonjour! — отговори Дейвид Линдсей. После извади една жълтица от добре натъпканата си кесия и му я подаде.

Физиономията на човека разцъфна в доволство. Той направи един още по-дълбок метан.

— Хиляди благодарности, мосю! — отвърна сега и той на френски. — Влезте в моето окаяно обиталище! Аз съм ваш закрилник и ще вардя никой да не ви обезпокои!

Линдсей се отзова на поканата. Трябваше наистина дълбоко да се приведе, за да мине през ниската врата. Вътрешността на колибата представляваше четириъгълно помещение, което не съдържаше нищо друго, освен една дълга рогозка, върху която за разкрасяване бе проснато чердже. В единия ъгъл се виждаха няколко потрошени гърнета и друга подобна мръсна посуда, а в другия се мъдреха някакви шишета и една винена чаша. Никакво отворстие не служеше за прозорец.

На черджето седеше младата сестра. Тя поздрави сър Дейвид на френски.

— Сестрата ми разказа за вас — каза. — Бъдете значи добре дошъл, макар че не бива да се показваме пред никого, нито пък с някого да говорим. Само заради сестра си ще направя изключение. Седнете!

Линдсей се освободи от шапката и чадъра и се настани плътно до нея на застелката, за да има място и за по-голямата сестра. Онази обаче не даде вид, че ще сяде. Погледна първо още един път през вратата и после попита:

— Знаете ли, че в Тунис е обичай да се приветства госта с добре дошъл?

— Обичаят навсякъде е такъв, а и вие вече нали го сторихте.

— Но още не сме пили с вас питието за добре дошъл.

— Охо, питие? Че къде пък го държите?

— Там в шишетата. Искате ли едно, та да можем да пийнем и ние с вас?

— Тъй да бъде.

— Ама собственикът на колибата е беден, не може да раздава виното даром.

— Excellent! Ще получа питие за добре дошъл и после ще си го платя. Well. Колко струва това шише?

— Десет франка. Много ли е за вас?

— Не мога да кажа още сега, тъй като не знам доколко го бива виното. Но като за ваша угода не е прекалено.

— Тогава платете?

— Ха... веднага?

— Да.

— Значи отсрочка до тръгването няма? Добре, ето парите, малко дяволче.

Той й даде десетте франка, а тя донесе едно от шишетата, напълни чашата и му я подаде.

— Ето, пийте! Аллах да ви съхрани за дълго!

— Well! Само пийте вие по-напред!

Тя надигна чашата и я изпразни на един сулук.

— Не лошо! — удиви се той. — Имате много добра глътка, почти като моя стар кормчия. Дайте сега и на сестра си!

— Не, ваш ред е. Вие сте гостът.

— Well! Давайте тогава!

Поднесе предпазливо чевръсто напълнената чаша най-напред до обонятелния си орган. Очите му се свиха, а подозрителният нос заснова нагоре-надолу. После надигна решително чашата и удари един бърз гълток. Последвалата физиономия не подлежеше на никакво описание. Тънките устни се сляха, като че бяха решили никога вече да не се отварят, а носът започна да се надига и свежда в серия бързи движения, сякаш бе дълбоко възмутен от неправдата, която му бяха причинили. А после последва изригване, което човек би могъл да нарече направо вулканично. Нещо разтърси цялото му тяло и той захвана на един дъх да кашля и киха. Докато на него сълзи му се стичаха по страните, двете момичета се кискаха високо и безсърдечно на болезнената сетнина от тяхното „добре дошъл“.

— Какво толкоз има... абчиих!... да се кикотите, лудетини такива! — заруга той. — Та това дяволско... абчиих!... дяволско нещо гори... абчиих!... като пъкъл! И вие наричате това... абчиих!... наричате това приветствие за добре дошъл? Че от какво пък е направена тая напитка?

— От спирт.

— Е, да, да, това вече го почувствах! И от какъв само! Heavens! Ама какво още има вътре освен спирта?

— Портокалови кори, дива любеница и чесън.

— Дива... и чес... The devil, да не сте откачили? Тогава наистина не е за чудене, дето хапе като побесняло! И тая ракия я пиете като някой стар фелдфебел?

— Сестра ми също. Вижте!

При тези думи момичето подаде чашата на сестра си, която я гаврътна на един дъх.

— Е, на, това си е! фаринксите ви действително трябва да имат естеството на някой стар кончов от ботуш. Диви любеници и чесън! Десет франка!

— Да не би да ви иде твърде скъпичко?

— Но. Заради вас — не. Ама бива ли вие като мохамеданки да пиете такова нещо?

— Естествено, та това не е вино.

— Тоя Мохамед можеше и да бъде по-разумен, ако ви беше разрешил виното, а запретил тая пъклена настойка! Wonderful! Такива нежни девойчета, пък къркат подобно чистилище! В Ориента човек наистина не бива на нищо да се диви. Yes.

Сега сестрата зае мястото си от другата страна и тъй като черджето не беше много дълго, тримата седяха плътно един до друг. На англичанина това бе все пак малко неприятно. Та нали в никой случай не си бе поставил за цел някакъв флирт. Него го интересуваше единствено харемското приключение, сиреч ако е възможно да отвлече някоя туркиня от харема ѝ. Но сега в него се появи леко съмнение дали пък наистина е на правия път, защото тези две жени не му правеха впечатление да се чувстват нещастни, нито заслужаващи рискованото начинание на едно отвличане.

— Е, деца — каза той с малко угнетен тон, — доверчиви сте — да, това е вярно. Ама как собствено стоят нещата с отвличането?



Момичетата се спогледаха с разбиране.

— С нас тая работа ще е трудна, много трудна — отговори едната. Ние сме под ключ.

— Това хич нищо не значи. Впрочем нищо такова и не виждам. Та нали се шляете тук съвсем свободно!

— Ох, така е само привидно. Отдалеч иначе ни наблюдават много зорко.

— Също без значение. Необходимо е само да ви закарам до яхтата си и сте свободни.

— Това не е така лесно, както си мислите. Нас ни надзират, без да го забележите. Не бихте стигнал с нас до кораба си.

— Хмм, харесва ми.

— Ние можем да бъдем отвлечени само от нашето жилище в града. Но баща ни е много бдителен и строг. Той ще ви убие, ако ви свари на местопрестъплението.

— Убие? Тая работа толкова леко няма да му се удаде. Yes!

— И после съществува още една пречка. Аз с други думи няма да се съглася да бъда отвлечена сама.

— Няма? Защо? Да не би да трябва да отмъкна всичките тия шест, за които говорихте?

— Не, защото три от тях са вече жени, и на това отгоре стари.

— Тогава нека си останат, където са си!

— Но ние другите три — сестрите — се обичаме и сме се заклели да не се изоставяме. Ако вие на един път не ни...

— Ву Jove! На един път три!

— Това условие е толкова тежко, че вие хич и не щете да знаете сега за мен, нали?

— Тежко? Nonsense. Ама как стои работата с третата сестра? За нея досега още нищо по-конкретно не съм научил. Тя млада ли е?

— Най-младата от нас.

— И красива?

— Най-красивата от нас.

— Well. Ще дойда да ви взема и трите.

— Давате ли дума, ръката си?

— Yes. Ето ръката. Но, деца, кажете ми сега и защо толкова копнеете да се махнете от къщи. Виждам все пак, че се разхождате с

цялата си свобода. Имате си чудесния чеснов спирт с диви любеници — какво повече желаете от това?

— Първата и същинска причина е, че баща ни е истински тиранин.

— Магарето!

— Дава ни твърде малко да ядем.

— Е, е, не изглеждате чак изпосталели от глад!

— Освен това не можем да се понасяме с жените му. Те са дърти, свадливи и големи клюкарки. Мразят ни, защото сме млади и хубавички. По тая причина ни създават ядове, колкото си щеш.

— Добре! Сега вече разбирам: змийски зъби и нощни шапчици! Но по-нататък, та аз хич не знам как да ви наричам и се обръщам към вас.

— Забранено ни е да си казваме имената.

— На вас жените много неща са забранени, което не ви пречи да ги вършите.

— По-добре ни наричайте така, както вие искате.

— Това е романтично и ми харесва. Съгласен съм значи и ще ви дам имена. Тъй като съм се наместил между вас и работите ми потръгнаха като на патриарха Яков, който нали също отвел със себе си в родината две сестри, то казвайте се като тях — дясната Рахил, лявата Лия. Съгласни?

— Да!

— Хубаво! — продължи той. — Я сега да поговорим за намеренията си. Как си представяте вие нещата? Вкупом ли трябва да ви взема?

— Да, естествено.

— За да се ожения сетне за вас?

— Е-е, да не би не?

— Но, не върви. Като християнин няма как да се ожения за туркиня, а за три толкова по-малко. Хубава история би била. И тъй, отбележете си добре: ще ви освободя на драго сърце и с най-голямо удоволствие... но да се ожения за вас — не мога.

— Нищо не вреди. Та нали има и други, много други!

— Heavens! — изтърси той.

— Не е ли вярно?

— Така е! Ама вие наистина ли сте на мнение, че трябва да вадя за други печените кестени от огъня?

— Не искате ли? Тогава ни оставете да си седим тук! Или се оженете за нас напук на всички пречки!

— Поврага! Neigh-day, какви ли очи ще облещат в клуба в Лондон, ако взема да се изтърся с вас трите! Но въпреки всичко ще ви отвлека. Заел съм се и ще го доведа докрай. Съвсем сам. Ще има да се чудят и маят!

— Кога ще стане тая работа?

— Най-добре още днес!

— Още днес? Как мислиш, Лия?

— Ти как мислиш, Рахил?

— Мисля, че ще е мъчно.

— Да, но възможно все пак.

— Само когато всички други спят.

— По-рано не. Сега обаче още нищо не можем да уточним. Не сме си у дома.

— Well! В такъв случай ви съветвам да си отидете вкъщи.

— Това ще е най-доброто. Но как можем да ви пратим хабер?

— Не знам. Би трябвало вие да го знаете.

— Имате право. Ох, де да можехте да посетите баща ни! Тогава всичко щеше да се уреди много по-просто.

— Че той посреща ли гости?

— Дори често. Но за съжаление не обича чужденците.

— Много глупаво от негова страна.

— Да, много умен нашият баща не е, но... алчен за пари, и това е може би слабото място, за което можете да се заловите.

— Как тъй?

— Трябва да му дадете малко пари.

— Бакшиш?

— О, бакшиш човек дава само на някоя по-нискостояща персона. С това така бихте го оскърбил, че нашият план завинаги ще стане неизпълним.

— Well. Отказваме се значи. И какъв е всъщност тоя стар киселяк?

— Търговец на скъпоценности.

— Има дюкян?

— Не. Та тъкмо там е работата, я. Той се оттегли от занаята. Купува и продава единствено още от чиста страст. Мнозина от тези, които идват при него, биват отпращани. Той никому не показва своите съкровища, прави се на заклет сиромас и изнася на показ само няколко неща. Те обаче често са големи рядкости. Който го разбере, той е неговият човек.

— Аз също обичам рядкостите.

— Искате да опитате?

— Yes.

— Но такива рядкости са много скъпи?

— Е, колкото едно кралство все пак няма да струват.

— Трябва да напипате ахилесовата му пета, не бива, в името на Аллах, да се скъпите и пазарите; по тоя начин ще си спечелите уважението му. Може би дори ще ви покани да пиете кафе с него в двора.

— Това някое голямо отличие ли е?

— Да. Той го прави много рядко; на един франк никога не е оказал тази чест. Получите ли обаче вие поканата, спечелили сме.

— Как тъй?

— Тогава ще можем да ви съобщим как да ни изведете от къщата. Зад мястото, на което гостът обикновено седи, има една предназначена за жените решетка. Стане ли по някое време татко да се отдалечи за малко — а ние ще му дадем съответния повод, — ще останем сами и тогава ще ви запознаем с нашия план.

— Много добре! Но ако не се отдалечи?

— При това положение скришом ще ви мушнем една бележка, в която ще бъде записано всичко необходимо.

— Хубаво. А как се казва старият?

— Али ефенди. Ама вие не бива на никого да споменавате името му, нито пък да питате някого за него.

— Защо не?

— Това би ни издало, тъй като вие носите биещо на очи облекло. Когато ние, трите сестри, сме изчезнали, никой не бива да си има представа накъде сме побягнали.

— Но как ще открия жилището ви, като не бива да питам за него?

— Следвайте ни отдалеч и наблюдавайте къде ще влезем.

— Добре, ще дойда.

— Но не преди да се е стъмнило напълно. В противен случай татко ще ни види, когато застанем зад решетката. А сега нека да си доизпием и да вървим!

Рахил и Лия пресушиха после шишето сами, понеже той отказа да вземе повторно участие. После тръгнаха.

Двете момичета отидоха до езерото и наредиха да ги прехвърлят. Линдсей също нае един лодкар и слезе на сушата веднага след като двете красавици напуснаха ладията.

В сър Дейвид заговори разкаянието, задето се впуска в една такава авантюра; от друга страна обаче той не беше човекът, който ще се спре на половината път. Освен това бе дал дума на момичетата и я бе скрепил с ръкостискане... Не, назад не можеше да се върне. Пък и от тая история може би щеше да произлезе някое преживяване, от което по-късно да не е нужно да се срамува.

Естествено минувачите отново гледаха с удивление след него, ала той пет пари не даваше за това, и следва момичетата по няколко от тесните, криви улици и сокаци, докато се вмъкнаха в една врата.

Чак тогава Рахил обърна глава и му кимна. Верен на уговорката, той отмина равнодушно, като че къщата въобще не му влизаше в работата. Но тайно я огледа много внимателно.

Фасадата създаваше впечатление за някой стар, порутен дувар. Нямахме ни едно-едничко отворстие, освен вратата. Това бе всичко, което можа да констатира. Подобно построена бе и съседната къща, край която свиваше тясна уличка. Той навлезе в нея. Там сигурно имаше градина, ала зидът бе твърде висок, за да може да надникне през него.

— Интересна ситуация! — рече си ядосано. — През пътната врата не мога да ги изведа, значи трябва да се излезе отзад и през тази съседна градина. Откъде обаче да взема необходимата за целта стълба? Е, и бездруго трябва да чуя първо какво ще кажат момичетата.

Той си впечатли улицата и къщата, така че да е сигурен, че ще ги намери вечерта. Дотогава не оставаше много. Ето защо намери едно обзаведено в европейски стил кафене и пуши и пи там, докато започна да се смрачава.

---

↑

[1] Bonjour, mademoiselle! (фр.) — Добър ден, мадмоазел! (Б. пр.)

[2] Bonjour, monsieur! (фр.) — Добър ден, мосю! (Б. пр.) ↑

[3] Marvellous! (англ.) — Чудесно, великолепно! (Б. пр.) ↑

## ДЕСЕТА ГЛАВА

### „ОТВЛИЧАНЕ ОТ САРАЯ“

Беше станало тъмно. Дейвид Линдсей потегли.

Все пак се чувстваше малко особено. Не че точно се страхуваше — страх той не познаваше, — но изпитваше някаква вътрешна напрегнатост, приличаща малко дори на тегота. А пък и не бе за чудене. Докато пушеше и пиеше, той се бе опитал да си втълпи, че прави едно добро дело на момичетата, ала в крайна сметка вече не бе толкова убеден в това. Само една мисъл го укрепваше в неговото необикновено начинание: съвсем сам и на своя глава да излезе на това приключение. И ако то се удадеше... какво ли щяха да кажат Норман и Херман!

Тези съображения му възвърнаха в заключение цялото самочувствие, така че при напускане на кафенето изпъна ръст и дръзко килна цилиндъра към тила. Не след дълго вече бе намерил улицата и къщата. Вратата беше заключена.

Почука.

В момента го глождеше любопитство за тоя Али ефенди, бащата на трите момичета, които днес щяха да бъдат отвлечени. Едва след повторното хлопане чу тътреци стъпки и после вратата се откряна само доколкото позволяваше осигурителната верига.

— Кой е? — прозвуча насреща му гърлен женски глас на арабски.

— Не ви разбирам — отвърна той тихо. — Не владееете ли френски?

— Да. Почакайте!

До процепа на вратата сега бе приближен един стар фенер, а над него се появи сбръчкано женско лице, което му хвърли изпитателен поглед.

За него беше вече известно от двете момичета и понеже бяха забравили да го попитат за името, бяха описали точно персоната му. Старицата бе получила в тази връзка инструкциите си, ала въпреки

това тя не го пропусна веднага, когато видя, че е очакваният — той не биваше да се догади, че вече знае за него.

— При кого искате да отидете? — попита сега на френски.

— При Али ефенди.

— Какво желаете от него?

— Ценител съм на редки и старинни предмети, а чух, че той притежавал сбирка от такива неща. Yes.

— Той не обича по това време да го безпокоят. Каква му е файдата да се мъкнат при него чужденци, за да зяпат вещите му, и да си тръгват после, след като са изrekli само една гола благодарност!

— Не принадлежа към такива чужденци. No.

— Да не би да се тъкмите да купувате?

— Да, стига нещо да ми хареса.

— В такъв случай ще се осмеля да ви пусна. Почакайте в коридора!

Старата отстрани синджира, пусна го да влезе и веднага заключи пак вратата. После бързо се отдалечи с фенера.

Оставиха го доста дълго да чака в мрака. Най-сетне старата се върна и го освети отново в лицето.

— Можете да дойдете.

При тези думи му даде знак с ръка, че трябва да я последва, и го поведе от коридора по един тесен страничен пруст, където отвори една врата и го пропусна.

Дейвид Линдсей застана в малка варосана стая, в която нямаше нищо друго освен една стара прогнила маса с два още по-недъгави стола. Той намести единия, седна предпазливо и зачака. Един светилник от ръждива желязна тел, в който гореше лоена свещ, разпространяваше оскъдна светлина.

През една друга врата сега влезе стопанинът на къщата. Носеше дълъг кафтан на големи, едри цветя и червен фес. Беше стар, а дългата, стелеща се на вълни брада придаваше на външността му нещо достолепно, което обаче пронизващият поглед много накърняваше.

— Мархаба! — поздрави той, като направи с ръка едно изискано, почти снизходително движение, без да се поклони, както му е обичаят.

— Какво означава тая дума? Разбирам само френски.

— Bonsoir!



— Аха, добър вечер! Добър вечер, мосю Али ефенди. Прощавайте, задето ви безпокоя, но чух за вашите скъпоценности и бих искал да ви помоля да ми покажете някой неща от тях.

— Всъщност не обичам да го правя. Зарязах занаята.

— Зная! Но сред познавачи на изкуството и колекционери това все пак е нещо по-различно.

— Е, да, ако наистина бяхте познавач и колекционер!

— Такъв съм.

Старият го огледа изучаващо.

— Нумизматик ли сте?

— Yes. Oui.

— Е, тогава ще проявя готовност да ви покажа няколко стари монети, които са много ценни.

После излезе. Дейвид Линдсей опря чадъра с цилиндъра в ъгъла и зачака търпеливо. Старият се върна с една кожена торбичка в ръка. Извади една грижливо увита в копринена хартия монета, отстрани обвивката и я подаде на англичанина.

— Това е една голяма рядкост, разпознавате ли я? Беше стара френска монета от пет су, но с толкова захабени, а може би и умишлено изтъркани повърхнини, че от отпечатъка вече нищо не се различаваше. Сър Дейвид я проучи внимателно.

— Well. Стара медна монета.

— Да, ама откъде и от кое време?

— Не зная наистина. Трябва откровено да призная, че моите познания тук ме изоставят.

— Е, тогава се вслушайте в религиозно смирение и благоговение: този екземпляр принадлежи към онези сто монети, които пророк Мохамед, благословил го Аллах, наредил да насекат като възпоминание за завладяването на Мека.

Англичанинът нямаше никаква охота да вярва, че Мохамед по онова време е притежавал машина за сечене на монети, ала трябваше да поддържа Али ефенди в добро настроение, ако изобщо искаше да постигне целта си. Ето защо каза с тон на удивление:

— Хайде бе! Ами че тогава тази монета действително е с висока стойност. На колко се оценява?

— Петдесет франка.

Ама пък за Дейвид Линдсей това бе твърде много; той я върна.

— Може да струва толкоз, но аз съм убеден, че няма да я продадете.

— Защо не? Аз имам още няколко със същата ценност.

— Покажете ги!

— Ето, тая сребърна пара е почти също толкова ценна. Я се вгледайте по-внимателно!

Линдсей му стори услугата, ала и при тази монета двете страни бяха толкова гладки, та човек нямаше как да разбере, че е била някога шест австрийски крайцера.

— За съжаление и нея не разпознавам.

— Не? И все пак тя е много ценна. Мохамед Втори наредил да я изсекат като възпоминание за неговото чудно покоряване на Константинопол.

Тоя изтъкнат произход на монетата сега наистина вече по нищо не ѝ личеше.

— Колко ще струва?

— Трийсет франка.

— Мисля, че и тая монета ви е израсла така на сърцето, та няма да се решите да я продадете. Yes. Покажете ми друга!

Али ефенди извади сега на бял свят още три-четири парчета, които били също така от значителна стойност, ала и те бяха изгубили за жалост всеки отпечатък като първите две. Когато сър Дейвид и сега не даде вид, че ще купи някоя, старият се разгневи.

— Мислех, че сте познавач и колекционер, ама не забелязвам нищо такова!

— О, напротив! Само смятах, че няма да ви се иска да се разделите с тези редки монети.

— Защо не?

— Well. Колко ще искате, ако купя закуп всичките, които ми покажете?

— Аз никога не отбивам от цената, защото винаги посочвам най-ниската. Имайте го предвид. Който предлага по-малко, той ме оскърбява и по-добре нищо да не предлага. Монетите струват сто франка, ако ще ги продавам на един път. Към тях прибавям и торбичката.

Забележката беше смехотворна, защото мръсната торбичка не струваше и пфениг. Заради целта обаче англичанинът си придаде

доволен вид от причинената неправда.

— Well, няма да се пазаря. Купувам ги. С тези думи той извади кесията си, наброи сумата и прибра в замяна торбичката.

Али ефенди чевръсто напъха парите в дълбокия джоб на кафтана си.

— Вие направихте — рече с достойнство — една много добра сделка и сигурно пак ще дойдете.

— Но, няма да го сторя, тъй като не съм задълго в Тунис.

— Тогава ми се ще днес да ви покажа още нещо, в случай че искате да видите и други работи.

— Какво е то?

— Един драгоценен пръстен, който е носила любимата жена на Пророка.

— Покажете ми го!

Пръстенът беше една обикновена златна, може би и само позлатена, халка. Линдсей го получи само срещу петдесет франка. После купи за сума ти пари и една кама, която бил носил халифът Абу Бекр<sup>[1]</sup>, както и наконечника на една стрела, изваден уж от раната на прославения пълководец Тарик.

— Тъй — каза той после, като носът му със странни движения даде израз на своето негодувание, — сега имам онова, което жадуваше душата ми, и мога да потеглям.

Посегна към шапката и чадъра. Старият обаче не желаше да го пусне да си върви току-тъй — та нали в плана му бе залегнало да го заведе в двора.

— Ако имате желание да изпиете с мен един филджан кафе — каза по тая причина със снизходителна любезност, — бих искал да ви покажа още една голяма забележителност, която ще ви възрадва. Елате!

Той изведе сър Дейвид Линдсей през две малки одаи във на един двор с площ само няколко квадратни метра, в заден план на който действително се виждаше споменатата от момичетата дървена решетка. Един-единствен фенер гореше тук. Точно под него имаше малка издигнатост от камъни, върху които бяха сложени няколко дъски с просната отгоре им черга.

— Настанете се! Аз ще заръчам кафе и веднага се връщам.

Едва Линдсей се бе обърнал с гръб към решетката и бе побутнат през отворите ѝ.

— Добре дошъл! — прошепна женски глас. — Ние сме тук.

— И трите? — прошепна той обратно.

— Да.

— Well. Как значи ще стане работата?

— Още не знаем точно. Трябва първо да разберем кога татко ще отиде да спи.

— Досадно! Ама аз все пак трябва да знам.

— Търпение само! Той веднага ще се върне. Купихте ли нещо?

— Yes.

— Това е добре. Значи той има добро настроение.

— Така изглежда.

— Ама като че е още малко кисел. Ако проявите желание да му купите още нещо, ще е добре. После сигурно ще се оттегли да брои и увива парите — това е най-голямата му радост. Ах, ето че идва вече. Бъдете вежлив и любезен!

Зад стария крачеше жената, която преди малко бе отворила на англичанина. Тя носеше кафе и две лули.

Али ефенди измъкна нещо от джоба си и го връчи тържествено на Линдсей.

— Ето, погледнете това тук и се дивете!

— Какво е то всъщност?

— Отгатнете!

— Някакъв свитък стара амбалажна хартия.

— Правилно! Но с неимоверна ценност!

— По кой начин?

— Това е то. Вие наистина сте неверник, но сигур знаете, че Коранът е нашата свещена книга?

— Знам го много добре.

— И че е била доверена на Пророка от Архангел Джебраил?

— Yes.

— Архангелът следователно я е свалил от небето и тъй като щяла да се намокри от облаците, я увил.

— Hang all!<sup>[2]</sup> — изригна сър Дейвид, като от изумление при тая арогантност не само зина уста, ами ококори широко и очи.

— Какво означава това?

— Това е една хубава стара английска ругатня — рече със задоволство сър Линдсей.

— Не ругайте пред една вещ от такава святост!

— Извинете! Че откъде пък там горе ще е взел ангелът хартията?

— Аллах е всемогъщ, той може да прави хартия от нищо.

— Хмм, простичко обяснение!

— То е единствено правилното. Да не би да не вярвате?

— Да си призная откровено, ми се ще да ви кажа, че сте един голям шарла...

В същия миг бе така силно сръчкан през решетката, че преглътна нелюбезния остатък.

Али ефенди поглади вълнистата си брада.

— Какво искахте да кажете? Да не би да се усъмнявате в автентичността на тази вещ?

— Well. Yes. Мисля само, че вероятно трудно ще ви се удаде да докажете произхода на хартията — поде сър Дейвид, но сещайки се навреме за мисията си, додаде: — макар самият аз да считам работата за вероятна... yes!

— Вероятна? Това е твърде малко. Дори и най-лекото съмнение е оскърбление за мен!

Сър Дейвид изглежда все още се канеше да упорства в своето неверие, ала получи в този момент две толкова красноречиви сръгвания в ребрата, че не му остана нищо друго, освен да прекрати съпротивата.

— Като поразмисля добре — запъна той смутено, — то действително трябва да кажа, че смятам хартията... damned... за автентична.

— Желаете ли да я купите?

— Още не съм я разгледал както трябва. Тук е доста сумрачно.

— О, по нея не се вижда нищо особено.

— Някакъв адрес, който ангелът е написал?

— Не. За какво адрес? Та нали той лично я е връчил на Пророка.

— И как пък тъкмо във вашите ръце е попаднала?

— По наследство. Аз съм един от истинските потомци на Пророка, шериф<sup>[3]</sup>. Това обяснява всичко... И тъй, искате ли да я купите?

— Каква е цената?

— Триста франка.

— Heavens, това е...

Той спря тутакси по средата, защото два юмука обработиха повторно гърба му.

— ...това е направо на безценица!

— Нали? Една такава светиня и само триста франка! Би трябвало да поискам петорно повече. Но което веднъж съм казал, то важи.

В този миг старата се появи на двора и извести, че бил дошъл съседът, за да говори с господаря за градинския зид.

— За жалост ни обезпокоиха — рече Али ефенди със съжаление.

— Може би няма да мога да се върна веднага. И тъй, ще я задържите ли?

— Да — отговори Линдсей след едно ободряващо смушкване в ребрата.

— Аллах ви е просветлил акъла, макар да сте един неверник... Ето хартията.

Сложи я пред сър Дейвид и тръгна. Но едва се бе изгубил и решетката зад англичанина се отмести настрана.

— Елате вътре! — каза тихо един женски глас. — Бързо!

Веднага след това Линдсей бе издърпан от една ръка в отвора и оттам до някаква осветена стая, където се срещна отново със своите две красиви приятелки в компанията на по-младата сестра.

— Добре го направихте — оцени Лия. — Погледнете насам... ето я нашата сестра. Харесва ли ви?

— Yes.

— И бива ли да дойде и тя с нас?

— Естествено. Yes.

— Тогава да излезем в градината!

Лия изведе англичанина през една врата на едно открито местенце, където той въпреки вечерния мрак скоро забеляза едно дърво. На него види се дължеше микроскопичният четириъгълник гордото прозвище градина.

— Виждате ли стълбата там? — попита Лия. — С ваша помощ днес ще избягаме. Тук в съседство е градината на нашия комшия. Прехвърляме се в нея и после само един дувар ще ни дели от тесния сокак отвъд.

— Знам го.

— Това е добре. Не е необходимо значи да ви го описвам. В тази улица ще ни чакате.

— Кога.

— Баш в полунощ.

— Well, ще се явя точно навреме и се надявам да не ни попречат.

— Не се страхувам от това, защото благодарение на вас татко е в много добро настроение. Той ще отиде рано да спи.

— Аллах да му даде приятна почивка! Деца, вие наистина можете да се радвате, че ще се махнете от вашия баща.

— Защо?

— Той е най-големият апаш на Тунис. Yes.

— Не разбираме.

— Е, неговите монети не струват и една пара, а тая стара амбалажна хартия никога не е била в ръцете на вашия Пророк! Yes. Това Дейвид Линдсей никога няма да му го забрави. И ако все още изпитвах наистина някакви угризения на съвестта, сега определено ще го извърша.

— Какво то?

— Вашето отвличане, yes. Дъртият шмекер ще има утре да се чуди, как е станал ей така из един път бездетен баща. Значи в полунощ?

— Да. Ама със сигурност ли ще дойдете?

— Съвсем сигурно. Yes.

— Тогава връщайте се сега на стола си. Той не бива да подозира, че сте отсъствал.

Момичетата го съпроводиха обратно и тикнаха след него решетката. Дълго седя Линдсей сам в оскъдно осветения двор и бе минал може би повече от половин час, когато старият най-сетне се върна.

— Ето ме пак — каза той привидно запъхтян. — Разговорът беше много важен, иначе щях по-рано да бъда тук. Желаете ли още една лула?

— Благодаря! Стига ми!

— А тристате франка?

— Получавате ги веднага.

Сър Дейвид плати и тикна амбалажната хартия в джоба. После достойният стопанин го отведе до коридора и там много вежливо си

взе сбогом с него. Сега старата вратарка го придружи до пътната врата, ала преди да отвори, сложи ръка на неговата.

— Няма ли да ми дадете един малък бакшиш?

Той бръкна в джоба си и изпълни молбата. Тя изглежда остана много доволна от дарението, защото го пусна да излезе с многобройни благодарности.

Шляейки се с противоречиви мисли по улиците и преките на Тунис, Линдсей тъкмо бе с намерение да прекоси едно малко площадче, когато вниманието му бе привлечено от една по-добре построена къща, пред чиято врата имаше два големи фенера. Над входа се виждаше надпис с големи златни букви.

— „A la Maison Italienne“ (Към Италианската къща) — прочете той. — Аха, известната странноприемница, в която отседат повечето чужденци. Я да влезем! Може би тук ще имат чаша портър или ейл и на човек да хрумнат други мисли.

Той има късмет — първата персона, която съгледа в общия салон, бе Паул Норман.

— А-а, значи вече сте получил известието ни? — възкликна художникът зарадван.

— Кое известие?

— Че сме отседнали в Италианската къща.

— Но. Изобщо не останах на борда и сега случайно наминах насам.

— Това наричам аз късмет! Ние ви ангажирахме две стаи. Мислех, че ще дойдете следствие нашето съобщение. Къде пък сте бил през цялото това дълго време?

Носът на Линдсей изпадна в клюмащо движение, сякаш подозираше, че зад този безобиден въпрос се крие някакъв умисъл. Както изглежда на неговият притежател не бе приятно да говори за изтеклите часове, ала силно изразеното самочувствие на англичанина, който на никой човек в света не позволяваше да дава отрицателна критика за неговите постъпки, а и съждението, че спътниците му рано или късно ще трябва да бъдат посветени в работата, го подведоха да проговори.

— Тайна, сър! — каза важно. — Дълбока тайна, уес.

— Тайна? — засмя се Паул Норман. — Звучи почти като да се каните да опразните цял сарай.



— И се каня. Yes.

— Може би и вече сте бил вътре?

— Yes.

— Шегувате се!

— Сър Дейвид Линдсей съм. Никога не се шегувам. А имахте ли и вие някакъв успех?

— За съжаление — не. Бяхме при консула, в полицията, даже при Лиман рейси — напразно!

— Кой е тоя Лиман рейси?

— Пристанищният инспектор. Мислехме, че при него ще получим информация, тъй като той присъства при всяко разтоварване на кораб. Узнахме наистина, че преди нашата яхта тук са пристигнали два парахода от Константинопол, ала от тоя Ибрахим не успяхме да открием ни следа.

Неуспехът на другите възвърна цялата увереност на Линдсей.

— Значи аз съм бил по късметлия от вас!

— Как? Вие вече наистина знаете къде се е дянал оня?

— Но, не това имах предвид. Говоря само за моите собствени работи.

— Вашите собствени работи? Дълбоката ви тайна следователно се отнася и до тоя негодяй Ибрахим?

— Но. Запазвам си харемското приключение изцяло за мен. Yes.

— Изцяло за вас? — проточи художникът. — И една... Запъна. Със светкавична бързина съгласува всички обстоятелства. През цялото това време Линдсей отсъствал от яхтата. Правеше се на много мистериозен и друго, в противовес на иначе хладните си маниери сега изглеждаше обладан от някаква особена възбуда. Освен това вече познаваше упоритото влечение на англичанина към приключения — всичко това из един път го угрижи.

— Yes — изръмжа Дейвид Линдсей посред размишленията на Паул Норман. — Три на един удар.

— Три?

— Yes.

— Жени?

— Но.

— Че какво тогава?

— Момичета.

— Но, мътните да го вземат, вие сте едва от няколко часа в Тунис и вече познавате три туркини? Къде, за Бога, им се набутахте?

— За Бога? Но. Запознах се с тях в руините на Картаген. Много достопочтено място, сър.

— И пък три?

— Yes. One, two, three.<sup>[4]</sup>

Сега Паул Норман нямаше как да не осъзнае, че сър Дейвид говори наистина сериозно.

— Не бихте ли имал добрината да споделите с мен нещо по-подробно?

— Не ми и хрумва! Бездруго ще узнаете достатъчно навреме.

— Подхвърляте се на опасност! Не разбирате езика на страната! Колко лесно бихте могъл да изпаднете в ситуация, която не ви е по силите!

— По силите ми? О, днес аз имам великанска сила! Цял Тунис ще измъкна днес от пантите!

— Да не би да се каните още днес да предприемете нещо?

Умолявам ви...

— Замълчете, мистър Норман! Още днес ще се преместя тук, за да залича известни следи, и за да отклоня разследванията от мен. Но не сега веднага. Ще дойда чак към два часа след полунощ. През това време ще съм свършил.

— Ама да не би с вашия харем?

— Yes!

— Нека ви предупредя, сър Дейвид! Не правете, моля, нищо без нас!

— Pshaw! Ще ви докажа, че планът, който съм изкалъпил, не може да бъде по-остроумно нахвърлен. Отвеждам трите на яхтата и идвам после тук. Така ще залича следите.

— Че те там из руините ли живеят?

— No. Живеят в града при баща си, който е оттеглил се от професията търговец на бижута.

— Нима сте бил вече в жилището му?

— Естествено. Под претекст, че искам да купя от стария някои от неговите рядкости. Там разни неща... Heavens, трябва да ви покажа! Ето, тази хартия идва направо от небето. Корана бил загърнат в нея, за да не се наквасел от облаците, когато архангелът го донесъл от небето.

Тези стари монети са сечени като възпоминание за завоюването на Мека и Константинопол. Този наконечник от стрела бил...

Той продължи ухилен обясненията, редейки предметите на масата.

— И вие вярвате на всичко това?

— Да ме оскърбите ли искате, сър? Дъртакът е един изпечен мошеник, а трите му дъщери са достойни за него... исках да кажа: чисти ангели!

— Неговите дъщери са също такива мошенички, искахте да кажете! Моля ви най-настоятелно да се откажете от вашия план или поне да отложите изпълнението!

— Но. Не мисля.

— Сигурно и Херман би ви посъветвал да не го правите.

— Той тук ли е?

— В неговата си стая. Ще отида да го доведа. Нека сам изрази мнението си.

Той бързо се отдалечи.

Засегнат, Дейвид Линдсей хвърли на масата една монета за напитката, нахлупи цилиндъра, грабна чадъра и напусна къщата. В припряността си забрави „скъпоценностите“, които беше разпилял по масата. Зави бързо зад няколко ъгъла и едва тогава си позволи една по-спокойна походка.

Известно разстояние по-нататък, по направление вътрешното пристанище, той подмина някакъв човек, който вървеше бавно по същия път. Едва го бе отминал и чу висок радостен вик.

— Хамдулиллах! Линдсей ефенди! Линдсей ефенди!

Спря удивен и погледна извикалия в лицето. Беше младият арабаджи, довереникът на красивата Закума.

— Човече, ти тук? Heavens! И Закума ли е с теб тук?

— Закума бурада; Чита бурада; паша бурада; дервиш Осман бурада.

— Я гледай, събрани са били всичките мирничко наедно! Ама кой пък е тоя Бурада? Или е някоя жена, а?

„Бурада“ означава „тук“ или „тук е“, ала за това Линдсей и представа си нямаше. Арабаджията естествено също така малко разбра англичанина и сви рамене.

— Гелинц, гелинц!

Което означава „Елате, елате!“ и той посочи същевременно наляво отсреща. Дейвид Линдсей поклати глава, от което високата сива карирана шапка се заклатушка.

— Идиотски език, турският. Никой порядъчен християнин не може да го разбере. Yes.

— Къде е Херман Валерт ефенди? — попита арабаджията нетърпеливо.

Сър Дейвид включи само името, което питащият назова.

— А ла мезон Италиен!

— Билирим, билирим! (Знам я, знам я!) — прозвуча от устата на младия човек и той се обърна рязко, за да се отдалечи бързо пак към вътрешността на града.

— Билирим! Глупава дума! — изръмжа Линдсей. — Но не е ли чудно, че срещнах типа тук? Ех, каква радост ще е, като иде при ония двамата! Това е много добре за мен, защото нали и те сега си имат приключението. Well, така ще можем още утре да отплаваме. Ужасна дупка, тоя Тунис. Ама по-напред ще си разменим някоя друга думица с оня Ибрахим за часовника и фамилията Адлерхорст.

Сър Дейвид намери яхтата си на котва на западния бряг на вътрешното езеро. На борда научи, че капитанът бил отишъл за малко на сушата. И тогава каза на кормчията, че след полунощ ще доведе три дами.

— Три? — попита онзи, понеже, досега бе чувал само за Закума и Чита.

— Yes.

— Опасно приключение?

— Yes.

— Сам, сър?

— Yes.

— Мога ли да дойда с вас?

— No.

Сър Дейвид се отправи към каютата, за да облече купения от Константинопол турски тоалет.

За да не бъде срещнат от Херман Валерт и Паул Норман, Линдсей пое по заобиколни пътища и ето защо не оставаше много време, когато стигна до къщата на трите хубавици. Часовникът показваше пет минути преди полунощ.

Петте минути минаха, после още пет, десет, без нищо да чуе и види. Най-сетне долови отвъд зида някакъв шум... Наистина, там нещо се стържеше леко горе на ръба, сякаш бе облежната стълба и после видя да се появява над него една глава.

— Пет! — обади се тихо тя. — Тук ли сте?

— Yes. Oui. Коя е?

— Аз, Рахил.

— А другите?

— Още са долу. Ето Лия идва.

В следващия миг Рахил и Лия седяха върху зида. Веднага след това се появи и третата и те изтеглиха сега стълбата, за да я спуснат от тая страна. Англичанинът я хвана здраво и момичетата слязоха.

— Ето ни тук! — каза Лия. — Видяхте ли, че удържахме думата си?

— Yes — промърмори Дейвид Линдсей. — Вече мислех, че няма да дойдете. Нека не се задържаеме тук. Елате!

Да стои на открито, никак не му бе добре. Той не изпитваше страх — дори при най-рискованите приключения с Кара Бен Немзи не бе треперил, — ала при това необикновено начинание не можеше все пак да се освободи от известна потиснатост. Да, тя беше се усилила и сигурно щеше да стане още по-силна, ако знаеше, че така нареченият баща собственоръчно е помогнал на самозваните си дъщери да се прехвърлят през зида, и че още един стоеше наблизко, за да го наблюдава и отстрани сега стълбата.

Трите сестри го последваха мълчаливо през няколко улици. После спряха да се посъветват дали не е по-добре да отидат до яхтата по околен път. Англичанинът възрази. Момичетата още не бяха решили кой път е по-сигурен, когато до Линдсей изникна някакъв мъж.

— Добър вечер! Какво правите тук? — попита на френски.

— Защо питате? — отвърна Линдсей.

— Защото имам това право.

— И аз също — обади се втори глас от другата страна. Линдсей се извъртя. Там също стоеше един мъж.

— Какво искате от нас, мосю?

— Разпознахте ли ни? — попита отново първият.

— Не.

— Но униформите ни все пак познавате добре?

— Не ги виждам. Та тук е тъмно като в рог.

— Тогава погледнете насам!

Мъжът извади от джоба малък фенер, отвори го и се освети. Носеше униформа на джандар, другият — също, а сега се появи и трети.

— Полицаи ли сте? — попита англичанинът удивен.

— Както виждате. Та отговорът, какво правите тук?

— Разхождам се.

— С тези момичета?

— Те са мои жени.

— Виж ти! Кой сте всъщност?

— Аз съм сър Дейвид Линдсей.

— Англичанин? Не ни разправяйте приказки!

— Мога да го удостоверя.

— Охо! Един англичанин няма три жени! Един англичанин не носи и такова облекло. И тъй, откъде имате тези момичета?

До тоя момент Линдсей бе отговарял съвършено спокойно. Сега обаче сметна, че трябва да понамали учтивостта.

— Не мисля, че съм длъжен да разговарям с вас.

— В такъв случай ще ви арестуваме.

— Ще трябва да си го избиете от главата. Аз съм англичанин и като такъв не мога да бъда арестуван безнаказано.

— Докажете, че сте англичанин!

— Well, елате до кораба ми!

— Вашият кораб, дори да имате такъв, никак не ме интересува.

Па и тоя кораб явно е една измислица.

— Внимавайте!

— Покажете ми паспорта си!

— На яхтата ми е.

— Ще го донесете тогава утре! А сега ни последвайте! Вие сте подозрителен. Арестувам ви заедно с момичетата. Напред!

Мъжът улови сър Дейвид за ръката, ала получи такъв юмручен удар в слънчевия сплит, че се срина на земята. В същия миг другите двама се нахвърлиха върху Дейвид Линдсей. Той го бе очаквал и ги посрещна с две прицелени по всички правила на боксовото изкуство крошета. Но внезапно бе сграбчен отзад от двама души, които досега въобще не бе забелязал, и съборен на земята. Той се отбраняваше

наистина с всички сили, ала в крайна сметка бе надвит. Бързо му свързаха ръцете на гърба.

Беше мълчалива, безшумна борба. Никой не бе отронил дума. Линдсей не смееше да вика, а и другите може би имаха основателна причина да си уредят работата тихомълком.

Един от джандармите взе изгървания фенер и освети необикновения арестант.

— Тъй, вече те държим здраво в ръцете си и нека видим сега дали наистина няма да вървиш с нас.

— Тъй като съм вързан, действително можете да ме принудите. Но ви обръщам внимание върху отговорността, която поемате.

— Ние само изпълняваме дълга си. Вие сте един похитител на девойки!

— Това първо трябва да се докаже.

— Ето кой може да го докаже.

Полицаят освети в лицето единия от двамата мъже, които така коварно бяха хванали англичанина отзад.

По чертите на Дейвид Линдсей се изписа нескрита изненада.

— Али ефенди! — извика удивен.

— Да, аз съм! Ще отричате ли, че сте ми отвлекли трите дъщери?

— Ще видим. Но вие ще потвърдите, че съм англичанин.

— И това ще видим.

— А там — прибави Линдсей ядно — стои още един мошеник, който съвсем определено го знае!

Той посочи петия, чието лице тъкмо изплува в светлината на фенера. Беше типът, в чиято колиба бе седял с момичетата.

— Не го познавам — каза обесникът нагло.

— Това е една мерзка лъжа. Сега наистина съм с различно облекло от следобеда, ама физиономията ми не може да се сбърка.

— Всичко това за момента е страничен въпрос — заяви Али ефенди. — Пита се само дали е уговарял дъщерите ми тайно да го последват. Елате тук! Признайте истината и няма да ви сполети наказание!

— Така е — отговори Лия.

— Какви му бяха намеренията спрямо вас?

— Искаше да ни отведе на кораба си.

— Това е достатъчно. Ние ще си поговорим сериозно с него, преди да го откараме. Водете го в колибата отсреща! Аз ще отведа тези непрокопсани женоря вкъщи и веднага идвам.

Али ефенди подхвърли няколко заплахи към момичетата и се отдалечи с тях. Сър Дейвид бе изведен от града по тъмните улици, и то в посока, водеща към древния картагенски водопровод. От него тук и там се виждат няколко все още добре запазени арки. На една от тях се опираше някаква порутена колиба, към която закрачиха мнимите полицаи.

Линдсей не пророни по пътя нито дума; не каза нищо и когато бе тикнат през вратата вътре. Седна безмълвно и запази такова спокойствие при всички подигравки, сякаш изобщо не ги чуваше.

Мина доста време, преди Али ефенди, оскърбеният баща на девойките, да се върне.

Другите почтително му направиха място. Той седна срещу англичанина и физиономията му показваше повече тъга, отколкото гняв.

— Сега ще решим съдбата ви — поде, поглаждайки сивата си брада. — Надявам се скоро да си проличи дали ще ви освободим, или ще ви предадем на бея за присъда.

— Беят изобщо няма какво да ми казва! Аз съм англичанин. Вие самият най-добре го знаете. Та нали бях у вас.

— Аз не ви познавам; не си спомням някога да съм ви виждал вкъщи. Вие прегрешихте много спрямо мен, но аз може би ще ви простя, макар да не го заслужавате. Моите дъщери винаги са били послушни, ала сега струпаха позор на главата ми. И защо? Защото вие сте подвел невинните девойки.

— Невинни девойки? Hang it all! Тези женчета ме примамиха в мрежата си! Yes!

— Вие сте достатъчно възрастен, па и не сте мъжът, който ще се остави да бъде оплетен в мрежата на безобидни момичета. Вие сте им завъртял главите, ама Аллах ме просветли. Зная присъдата, но съм готов да проявя милост, ако се съгласите на условието, което като баща съм длъжен да поставя.

— Условие? Well. Дайте да го чуем!

— Който отвлече момиче, трябва да плати лептата, която би дал, ако го вземеше за жена.



— Excellent! До това значи се свеждат нещата!

— Да. Богат ли сте?

— Много.

— Колко бихте заплатил за една жена?

— Няколко милиона, стига да я обичам.

За такъв отговор Али ефенди не беше подготвен. Размерът на сумата го разстрои издъно. Щеше да се чувства по-добре, ако англичанинът изпърво се бе опъвал.

— Няколко милиона? За една-единствена жена?

— Yes.

— Само че вие ми грабнахте три дъщери. Това прави значи три пъти по няколко милиона.

— All right.

— Ама вие няма да искате да ги дадете!

— Защо не? Ще направя каквото изисква законът. Осъди ли ме съдията за тая работа, то ще заплатя каквото поиска.

Това изявление не се яви, види се, на опечаления баща много изгодно. Той поклати глава.

— Толкова жесток аз не съм. Искам много по-малко. Платите ли ми за всяка от дъщерите по пет хиляди франка, мигновено ви освобождавам.

— No. Ще платя само онова, което определи съдията.

— Дайте за всяка по четири хиляди франка!

— Нито сантим!

— Три хиляди!

— No.

— Ще се задоволя даже с две хиляди!

— Nothing (Нищо).

— Знаете ли, че мога да ви принудя? Вие се намирате в моя власт!

— Не. Аз съм арестуван. Отведете ме в града!

Сега се намеси „някогашният роб“ на Али ефенди.

— Карай изкъсо! Какъв ни е кярът от тия шикалкавения! Хайманата е твърдоглав, а аз нямам мерак да се врънкам дълго с него за щяло-нешяло.

— Добре!... Трябва да ви уведомя — обърна се бившият притежател на небесната амбалажна хартия към Линдсей, — че тези

мъже изобщо не са полицаи.

— Помислих си го. Yes!

— Те са мои довереници и правят каквото им кажа. Така че искам две хиляди франка за всяка от дъщерите си. Искам отговор след един час. Дотогава имате възможност да обмислите кое е най-доброто за вас. От вашия отговор зависи какво ще предприемем спрямо вас.

Носът на Линдсей се раздвижи заплашително.

— Вие сте сбирщина мошеници. Yes! — каза той презрително.  
— Съжалявам само, че един англичанин влезе в клопката ви!

Сивобрадият кимна с подигравателна откровеност:

— Момичетата бяха само мюретата. Можехте по-рано да се досетите. Сега сигурно знаете и какво ви очаква.

— Pshaw! Тепърва ще ви се харесвам. Такива подли бълзливци като вас действително биха платили цената, аз обаче съм Дейвид Линдсей. Yes!

— Проигравате си живота!

— Well. Ами погубете ме! Ще се издъните зле, мосю!

— Защо?

— Сър Дейвид Линдсей няма да се впусне из тоя проклет Тунис, без да е взел предварителни мерки. Yes.

Увереността, с която изказа това твърдение, както и безстрашието му, не пропуснаха да окажат своето въздействие върху нехранимайковците. Те зашепнаха помежду си известно време.

— Решихме — подхвана Али ефенди отново — да не се отклоняваме от становището си. Искам за всяка дъщеря хиляда франка.

— Нищо повече? Учудващо е все пак, че искате само за тези три дами, пък нищо за съучастниците си. Pshaw, момичетата, които сигурно не са ви и дъщери, не биха получили нищо. Прозирам цялата ви шмекерия и не давам хич нищичко.

— Тогава ще умрете. Предоставям ви един час време, откажете ли после, ще умрете в езерото. Хората ще си помислят, че сте претърпял злополука.

— Какво ще си мислят другите, ми е все тая. Аз самият няма да мисля, ами ще знам, че съм убит... а това в крайна сметка е най-важното. Yes.

[1] Абу Бекр (573–634) — първият халиф (от 632); един от най-ранните привърженици на Мохамед, негов тъст и пръв приемник (Б. пр.) ↑

[2] Hang it all! (англ.) — По дяволите! (Б. пр.) ↑

[3] шериф (тур. serif от ар.) — лице от знатен произход в мохамеданските страни, което се смята за потомък на Мохамед (Б. пр.)

↑

[4] Yes. One, two, three, (англ.) — Да. Една, две, три. (Б. пр.) ↑

## ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

### СЪР ДЕЙВИД СИ ИЗКАРВА БАКШИШ

След срещата си с Линдсей младият арабаджи се бе понесъл бързо на краката си. Беше чувал да се говори за „Италианската къща“ и лесно се справи с питане.

Двамата търсени седяха с видима възбуда в общия салон пред разстланите върху масата „скъпоценности“ на англичанина. Виждайки Саид, те подскочиха.

— Ти? Ти тук? — извика Паул Норман и се втурна към млади я слуга — Каква радост! Чита също ли е тук?

— Да!

— И също Закума?

— Тя също. И Ибрахим и дервишът Осман са тук.

— Но откъде знаеш къде сме?

— Узнах го преди няколко минути от кариания ефенди.

— От сър Дейвид? Къде го срещна?

— Извън града. Отиваше към пристанището.

— Слава Богу! Значи все пак само ни е ментосал с приказката за неговите три харемски красавици. Имаш ли време?

— За вас винаги.

— Тогава ела с нас в моята стая! Там ще бъдем необезпокоявани. Трябва да ни разкажеш подробно за онази вечер в Константинопол. Вие така внезапно изчезнахте.

Двамата приятели събраха небесната хартия, монетите, камата и наконечника от стрела и се отправиха нагоре.

— Та най-напред — поде Паул Норман, — как са двете момичета?

— В добро здраве са, но се страхуват за съдбата си.

Надяват се на вас.

— И тази надежда няма да ги разочарова... А сега ни обясни преди всичко вашето ненадейно изчезване!

— Ох, ефенди, аз понятие си нямах за заминаването, а и жените също! Едва после проумяхме много неща. Ибрахим още през деня беше в къщата извън града, постоянно придружаван от дервиша Осман, дано Аллах го прокълне. Те най-напред дълго време вършеха нещо тайно с управителя и по-късно научихме, че са стягали багажа. Тръгнахме през глава, докато вие още чакахте в градината.

— Та не можехте ли да ни пратите хабер?

— Невъзможно. Когато узнах на поста си в двора, че вашето присъствие е издадено, участниците в хайката бяха вече на път за градината. Поисках да избързам напред и да ви дам предупредителен сигнал, ала господарят ме проводи горе при жените, които лежах като мъртви на килима.

— Небеса! Че какво им се е било случило?

— И това научих едва по-късно. Господарят, който предвидил, че те ще се противят, отишъл по съвет на дервиша при един мъдър мъж, познаващ всички церове на земята. От него получил някакъв прах. Издухаш ли го с малка тръбичка през пламъка на свещ, човекът, който се намира зад свещта, пада като мъртъв и се събужда едва на другия ден. С този прах Ибрахим отишъл при жените. Заварил само Чита — Закума била още в градината — и я упоил. Отнесли я в безсъзнание в съседната стая, а когато Закума се върнала по стълбата, прахът бил издухан и в нейното лице.

— Аха! — кимна Паул Норман. — Ето причината значи за крясъка, който чухме от нейната уста.

— Сега естествено Закума не можела да даде никакъв сигнал — продължи арабаджията. — И тъй като дошла от градината, господарят се изпълнил с подозрения и заповядал да я претърсят. А аз трябваше да отида при припадналите жени, за да помогна да ги отнесат до носилките. Едва намерих време да отида да взема малкото си неща и пътуването започна — през града, на кораба и дотук. Следователно ми беше съвършено невъзможно да ви предупредя. Ако при все това го бях сторил, щеше да обърне внимание и вие щяхте да бъдете издадени.

— Съвсем правилно. Постъпил си много умно. А как стоеше работата с жените? Как се държа Закума?

— Владееше се като мъж. През цялото пътуване не изрече дума — нито с Ибрахим, нито с дервиша Осман. Беше само щастлива, че

отново притежава камата си, та в случай на нужда да може да се отбранява.

— Че тя изгубила ли я е била?

— Ибрахим ѝ я отнел, докато била в безсъзнание. Той си мислеше, че тя сега е в негова власт, ала си нямаше представа, а и до ден-днешен още си няма, че аз съм неин съюзник. Още на първия ден му задигнах камата и я върнах на Закума. Сега тя отново можеше да се брани. Той се страхува от страшната отрова и не смее да погажда номера на двете жени.

— А Чита?

— Ох, с нея нещата стояха много зле! Закума е като жената на благородния сокол, пък Чита като сладката женска на славея. Нейните сълзи непрестанно течаха. Безспир ридаше по Паул Норман ефенди.

Свъсил вежди, стиснал пестници, по време на разказа на Саид Паул бе крачил мълчаливо из помещението.

— О, с тоя Ибрахим ще си видя аз сметките! — процеди той. — Знаеш ли защо е тук?

— Не. Дервишът и аз трябва да държим под надзор палата на бея в Тунис, както и Бардо — двореца извън града. Редуваме се за този пост. Застъпваме рано и се прибираме едва късно вечерта.

— Че какво пък толкова трябва да дебнете там?

— Консулите на франките. Трябва да записваме кой от тях е посетил бея, кога е дошъл и кога си е тръгнал.

— Знаеш ли целта на тези мерки?

— Не.

— Къде живее господарят ти?

— Извън града, край шосето за Бардо. Нае там една къщичка.

— Значи е сам с жените?

— О, не. Вербува двама мъже, които ги пазят строго.

— А сега най-главното: как се нарича той тук в Тунис?

— Хулам и се представя за чиновник от Смирна.

— Тъй, това е всичко, за което можем да те попитаме в момента. Сега въкъци ли си отиваш?

— Да.

— Ще дойдем с теб!

— Сакън, сакън; Не бива да го правите. Нощем пазачите са двама по-внимателни и подозрителни.

— Тук си прав. Ама жените вечно ли трябва да живеят в оня ад?

— Аз ви моля временно да предоставите грижата за това на мен. Още утре преди обяд ще ви известя дали съм могъл нещо да сторя. Повелителят е отровна змия, която трябва да бъде унищожена. Аз му служа само за да освободя Закума от неговите ръце. Бях си наумил дори да го убия. Но след като се запознах с вас, и понеже сте по-умни от мен, предоставям на вас освобождението на господарката и ще ви помагам, доколкото е възможно.

— Ти си храбър момък. А сега яж и пий!

Саид се пресегна. Когато потегли, полунощ минаваше.

— Какво ще каже господарят ти, като се прибереш толкова късно? — попита художникът.

— Ще помисли, че съм много прилежен слуга, защото ще му разкажа за оправдание, че някакъв посетител се е заседял дълго при бея на Тунис.

— Можеш ли да опишеш къщата, в която живее Ибрахим?

— Когато човек върви от града към Бардо, тя се пада вдясно. Тя е първата веднага след големия древен водопровод и е разположена в градина, обградена от зид. Харемлъкът се намира горе зад фронта, който гледа към града. Утре ще ви кажа как можете да я огледате, без да се издадете.

Саид тръгна.

След като той си замина, Паул Норман разпери ръце и нададе един йодлер<sup>[1]</sup>, сякаш се намирал пред алпийската колиба на някой тиролец:

„Сега отивам при въжаря и ще си купя аз въже, да вържа Диандл на гърбина, да я нося навред с мен!“

— Всички дяволи! — ухили се Херман. — Та ти съвсем се преобрази! Това е първата ти задявка от дълго време насам!

— Че имах ли иначе причина? Помисли си, Чита отново намерена! Моята и твоята Чита!

— Имаш предвид сестра ми? Хм, работата си е всъщност повече от въпросителна. По време на пътуването аз размишлявах по въпроса и съм склонен да окачества приликата на твоята Чита с майка ми по-скоро като игра на случайността.

— Случайността? Ама тук да не би пък да се касае само за случайност!

— Че за какво още?

— За няколко пункта, които разглеждани сами по себе си са без тежест, ала взети заедно са от голямо значение. Да започнем с Ибрахим: Той притежава часовника на баща ти; отказва да даде акуратно обяснение за неговата придобивка и прибягва до лъжа. Защо? Ами защото знае, че истината би могла да му навреди. По-нататък: Тъкмо тоя Ибрахим купува Чита, за която предполагаме, че е твоята сестра. Той я купува, след като Осман, дервишът, за когото ти самият казваш, че вече си виждал някога лицето му, я е открил. Осман следователно пръв обръща внимание на турчина върху Чита. Защо? Само заради нейната красота? Съмнявам се. Тук има някакво мистериозно преплитане на обстоятелства, които още не прозирам, ала чувствам с почти непогрешима увереност тяхното значение. Какво ще кажеш?

— Че нишката към разгадаване тайната на Ибрахим може би държи в ръцете си и дервишът Осман. Как обаче можем да ги принудим да издадат тъкмо на нас тайната си?

— Прав си. До тоя момент все още нямаме никакъв законен повод. Негодяите имат предимство пред нас по целия фронт.

— За жалост. Но времето ще ни научи! В мен е залегнало нещо като предчувствие, че скоро ще се сблъскаме с Ибрахим по един съвършено различен от Константинопол начин. Той тук не стои на толкова здрава почва като в Стамбул. Да, надявам се дори, че ще ми се удаде да го поставя с помощта на връзките си в мат.

— Аха, имаш предвид Крюгер бей, полковникът на личната охрана на туниския принц?

— Да, знаеш, че притежавам препоръчително писмо до него. Днес следобед бях при него и той ми обеща във висящите политически въпроси да не забравя какво е задължен като немец на своето отечество.

— Значи наистина е немец?

— Той е бивш пивоварски калфа от Бранденбург.

— Пивоварски... калфа? Сигурно само се шегуваш.

— Не. Крюгер бей има забележителна съдба. Позволил е да го вербуват за френския Чуждестранен легион, идва в Алжир, бяга след година, попада в плен при един мавърски емир и на края се запилява към Тунис, където се издига до миралай на гавазите, на Мохамед ес



Садок. Радва се на особеното доверие на владетеля, ала и никога не забравя своята немска родина. Вярно, третира матерния си език по един ужасяващ начин и на човек доставя огромно удоволствие да го чуе как говори немски. Може би и ти ще имаш някой път това забавление. Тогава ще изпиташ и ти своята радост от него.<sup>[2]</sup>

— И ти мислиш, че този мъж може да ни бъде от полза?

— Убеден съм в това.

— Но... хм... предполагам, че за да се задържи на положението си, е преминал към исляма?

— Действително!

— Ох, в такъв случай при него ще намерим малко разбиране с нашето намерение да отвлечем Чита и Закума.

— Много се заблуждаваш в него. Той ще ни подкрепи с всички средства.

— Толкова по-добре! Защото на мен земята ми пари под краката! Да чакаме тук в безделие, знаейки, че Чита и Закума се намират в ръцете на тая дрипа Ибрахим! Иска ми се още тази вечер да отърча дотам.

— На мен също!

— Е, хайде тогава! За нашите намерения може да е само от полза, ако сме наясно с терена, преди да сме предприели нещо сериозно.

Скоро след това двамата приятели бяха на път за Бардо. Те не подозираха, че още днес ще получат в ръцете си оръжие, с което успешно ще могат да излязат насреща на Ибрахим и неговите съучастници.

\* \* \*

Потънал в мисли, Саид се движеше бавно напред. И ето, че на една от водещите за пристанището улици чу на известно разстояние пред себе си гласове, чието звучене предвещаващо нещо необичайно. Той се ослуша и скоро видя недалеч да свети фенер и долови откъслек от някакъв възбуден разговор. — ...Дейвид Линдсей! — достигна до ухото му.

Тъй като предшестващите думи бяха изговорени на френски, той не беше ги разбрал. Името „Дейвид Линдсей“ обаче изостри вниманието му. Ето защо се прокрадна бързо нататък, сниши се към земята и стана свидетел на задържането на англичанина.

Последва отдалеч хората, които бяха арестували Линдсей, докато изчезнаха в колибата. Пристъпи до отвора, служещ за прозорец, надникна предпазливо вътре и видя сър Дейвид да седи вързан на земята. Саид наистина не схващаше напълно накъде бият работите, ала му стана ясно все пак, че англичанинът очевидно се намира в опасност. Това за него бе достатъчно. От двамата немски приятели не биваше да очаква помощ дори да ги завареше в „Италианската къща“, защото разстоянието дотам и обратно бе твърде голямо.

Какво да прави тогава? Саид нямаше право дълго да се колебае и размишлява, ако наистина искаше да доведе помощ. И той не загуби нито минута. Значи към полицията!

Ето как отърча до палата на бея на Тунис, където, както е известно, по всеки нощен час имаше гавази. Там има предпазливостта да не назовава имена — та нали не знаеше по какъв начин Линдсей е изпаднал в опасното положение.

Ето защо само доложи, че някакъв мъж бил замъкнат от разбойници към една колиба до древния водопровод, и се предложи на пазителите на реда за водач.

Трябваше няколко пъти да повтори с подробности съобщението си, преди да му хванат вяра. Но после едно заптие чаушу<sup>[3]</sup> се отправи веднага на път с десет от хората си, за да обезвреди разбойниците.

При това заптие чаушу подхвана нещата не лошо. Той хвана един околен път, за да се яви от онази страна, от която тези хора най-малко очакваха безпокойство. Беше възможно все пак да са поставили охранителен пост.

Така полицаите Приблжиха незабелязано до колибата. Заптие чаушу се прокрадна до прозоречния отвор и съгледа вързания.

— Добре — прошепна той на Саид. — Ти каза истината и сега можеш да си вървиш!

Саид изчезна незабавно. Вече можеше да се върне при своя господар, който сигурно нямаше да си легне, преди да е изслушал неговия доклад.

Заптие чаушу чуваше през отвора всяка дума, която се изговаряше във вътрешността на колибата. Сега някакъв, който той не можеше да види, тъкмо казваше:

— Часът мина. Казвайте значи какво решихте!

— Well — отвърна Линдсей с презрителен поглед. — Реших да ви кажа следното: Вие сте жалки и страхливи апаши, с каквито един свободен англичанин никога не разговаря. Yes!

— Давате ли хиляда франка за всяка от дъщерите ми, или не?

— No.

— Сам си подписвате смъртната присъда!

— Де да ми бяха свободни ръцете, щях и нещо доста по-различно да напиша по обесническите ви муцуни!

— Ваша си воля! Наместо да отстъпите, вие ни оскърбявате. Казвате, че хич нищо нямали сме да получим, ама ние ще вземем барем това, което носите в себе си. Претърсете го основно!

Линдсей се изправи рязко от земята, макар ръцете му да бяха вързани. Бившият роб го улови за ръката, ала англичанинът го тласна назад и го ритна с ток в корема, от което оня се срина на земята.

— Наръгайте го! Застреляйте го! Пребийте го! — изреваха другите бясно.

В този миг вратата рухна под мощни прикладни удари и цевите на десет пушки се подадоха през вратата и прозореца.

— Neigh-day! — подхили се англичанинът. — Та нали ви казах, паплач такава, Дейвид Линдсей не може да бъде удавен като някое коте!

Заптие чаушу влезе под закрилата на оръжията на хората си и огледа изучаващо присъстващите.

— Ти тук, Якуб Азир? — рече той. — С каква цел правиш подобни разходки?

Въпросът бе отправен към достойния сивобраз Али ефенди, и то на френски. Това не бе за учудване, тъй като тунизийската войска се състоеше отчасти от французи. Линдсей следователно разбра въпроса.

— Якуб Азир? — извика той. — Да не би това да е името на този мъж тук?

— Да — потвърди заптие чаушу.

— Той не се ли казва Али ефенди?

— Тоя? Това ли е дръзнал! Да не би капъсъзинът да се е направил чак ефенди?

— Да. На мен се представи като търговец на ювелирни изделия и се нарече Али ефенди.

— Куче, това ли си посмял?

— Не е вярно! Не е вярно!

— Не? Доказателство хич не ми е нужно! Току-що лично те спипах да погаждаш лош номер! А вие, тримата келеси, откъде имате заптийски униформи? Познавам ви аз вас, чапкъни недни!... За заптиета са се представили, а?

— Да — отговори сър Дейвид. — Те ме арестуваха и домъкнаха насам.

— Защо?

— Този мъж твърдеше, че съм му бил отвлякъл трите дъщери.

— Три дъщери! О, Аллах, това краставо куче няма никакви дъщери, ами държи у дома си момичета, които купува! Той е изпечен хаирсъзин. Отдавна му знаем мурафетите, ала е твърде умен и хитър, за да се остави да го заловим. Ама днес ни падна в ръцете и ние няма да го изтървем. Вържете го, и то със същото въже, с което той е вързал този мъж.

— Аз съм невинен! — проплака сивобрадият, додето го връзваха.

— Зашийте му един през муцуната, ако не си я държи затворена!

И вържете и другите!

Досегашната нахаканост на престъпниците се обърна на хленч.

— Оправданията хич нищо няма да ви помогнат — отрязва късо заптие чаушу техните уверения и клетви в невинност. — Аз със собствените си уши чух, че този мъж трябваше да даде по хиляда франка за всяко от трите момичета, и понеже той не го стори, се канехте да го убиете. Това ми е достатъчно. Кой обаче си ти?

— Англичанин съм — отговори Линдсей.

— Англичанин? В това облекло?

Личеше му на полицаая, че не го вярва.

— Той лъже, той не е англичанин — извика Якуб Азир.

— Можеш ли да докажеш, че си такъв?

— Да. Вижте този пръстен тук!

Сър Дейвид измъкна от пръста си своя пръстен-печат и го даде на полицаая за оглед.

— О, Аллах! Диамант с такава големина! Ти трябва да си много богат, почти като англичанина, който пристигна днес с яхтата си в пристанището.

— Кой ви каза, че този мъж е толкова богат?

— Двама мъже в „Италианската къща“ говореха за него. Аз трябваше да им занеса паспортите.

— Паул Норман и Херман Валерт!

— Да. Познаваш ли ги?

— Те дойдоха с моята яхта. Аз съм Дейвид Линдсей, за когото са говорили.

— В такъв случай ти навярно си се разхождал тук под чуждо име?

— Да, обичам да го правя.

— Е, тогава не се нуждая от по-нататъшни доказателства. Ти се легитимира и можеш да вървиш, накъдето пожелаеш... Всички дяволи! — прибави заптие чаушу изплашен, сецайки се, че продължава да говори на Линдсей на „ти“. — Моля за извинение, мосю! Като съм се вмъкнал веднъж в това глупаво „ти“. Значи можете да си вървите, но ви моля да обещаете, че ще се поставите на разположение, в случай че се наложи да дадете свидетелски показания срещу тази банда.

— Well, драги приятелю. Но преди да си тръгна, искам да ви оставя по един малък спомен. Yes!

Той извади кесията си и даде на всеки полицај по една златна монета, а на заптие чаушу — пет. Те го зяпнаха. Подобна щедрост никога не ги бе сполитала. Заптие чаушу кръстоса ръце на гърдите и се поклони.

— Аллах да ви дава живот, дълъг хиляда години! А тези кучета ще отведем там, където им е мястото. Веднага ще си получат бастонадата и вярвам, че още с пукване на зората ще бъдат обесени!

Беше си малко пресилено наистина, но показваше добра воля. И тя изглежда бързо се превърна в реалност, защото докато се отдалечаваше, Линдсей дълго време долавяше носещите се откъм колибата високи, болезнени викове.

Крачейки бавно в нощта, той спря, погледна колебливо наляво, надясно и поклати с мърморене глава. Носът се изви на двете страни и

направи опит да се удължи към брадата, като че никак не бе доволен от собственика си.

Продължи замислен към пристанището. Скоро обаче спря повторно и се плесна с длан по челото.

— Не става. Не мога да отида на кораба. Там ме чакат с три момичета... damned... и като се изтъпанча сам, ще ме осмеят! По-добре значи да навестя „Италианската къща“. Well!

Той се обърна и се устреми направо към града. Но още не бе стигнал първите къщи и спря за трети път, поклащайки глава.

— Ву Jove! Ама че глупава история! Там също не бива да се вясвам. Твърде много доверих на тоя мистър Норман за тройното отвличане. Yes. Прав беше Норман с неговото предупреждение. Значи по някой път един млад човек може да е по-умен от възрастния. Къде ще е по-за предпочитане да се покажа — тук или там? Май няма да отида нито на яхтата, нито в странноприемницата. Ето ти едно хубаво, широко шосе. Звездите искат wonderful; въздухът е чист и прохладен. Ще си направя една разходка да се поразсея. Yes.

Линдсей се намираще на водещото до Бардо шосе и се повлече бавно нататък, изригвайки сегиз-тогиз някое гневно ръмжене. Раздиран от разногласия, той запали с досада една пура и се отдаде така ревностно на нерадостните си мисли, че не обръщаше никакво внимание на местността, през която крачеше. На края спря за четвърти път, протегна ръка във въздуха като да се врича и се провикна силно, сякаш се намираще пред многолюдно събрание:

— Дяволът да отнесе всички женоря и особено пък туркините!

— Че защо?

Дейвид Линдсей спусна сепнато ръка. От мрака на нощта изплува един мъж. По навик от последните часове англичанинът се бе изразил на френски. Непознатият — също, но и той като сър Дейвид носеше ориенталско одеяние.

— Това не ви влиза в работата — рече Линдсей.

— Тук действително сте прав. Ама вие носите нашето облекло, пък говорите френски.

— Вие също.

— Е, да, да. Само че аз съм си французин.

— Аз също.

— Значи сме съотечественици. Какъв сте всъщност?

— Морски труженик — отвърна Дейвид Линдсей, последвал едно внезапно внушение.

— Матрос?

На англичанина отговорът случайно бе хрумнал. След насъбрания през деня лош опит не сметна за нужно да казва истината.

— Матрос строго погледнато, не — обясни той по тая причина. — Имам си тук ладия, с която превозвам хора от пристанището до града.

Тръсна пепелта от пурата, приближи лице до това на непознатия и направи няколко яки дръпвания. Лицето на непознатия се освети, докато Линдсей остана в сянка. Осветеният отстъпи неволно назад.

— Ама какви ги вършите? Та вие почти ми прегорихте носа.

— Осветявам ви — отговори Дейвид Линдсей сухо. — Човек все пак трябва да види с кого разговаря.

Тонът му бе непринуден, макар да бе слисан до немай-къде. Беше разпознал човек, който най-малко бе предполагал да срещне тук — дервиша Осман. Нямаше как да му сбърка физиономията, въпреки че той сега не носеше облеклото на дервиш. Сега естествено сър Дейвид толкова повече внимаваше самият да не бъде разпознат. Може би при това положение щеше да успее да изкопчи нещичко от него.

— Едва ли ще ви е от полза да ми оглеждате лицето — рече Осман. — И бездруго съм ви непознат.

— Действително. Впрочем аз и не съумях да го видя. Пурата за съжаление не е факел.

— И с каква цел собствено се разхождате наоколо?

— Поради... хм... поради нещастна любов.

— И се скитосвате из тъмната нощ да ловите щурци? Това не помага.

— Вярно! Ама пък какво ли друго да ловя?

— Бакшиши, един хубав бакшиш.

— Един лодкар използва всяка възможност да припечели някоя пара за почерпка. Трябва да ви закарам донякъде?

— Не. Но вероятно ще можете да ми окажете една друга услуга. Имате ли час време?

— Ако не е за по-дълго, поставям се на ваше разположение.

— Хубаво. Но трябва преди всичко да си държите човката затворена. От дрънкало за работата си не се нуждая.

— Нашего брата е свикнал да си държи зурлата затворена. Па и с кого ли може да плямпа един лодкар? Най-много със самия себе си.

— Добре, ще си изкарате в такъв случай при мен бакшиша. — Осман пристъпи по-близо и каза с доверителен тон: — С други думи и аз си имам една.

— Пура? Тъй, тъй!

— Глупости! Имах предвид любов.

— А-а, тъй ли било! И сигурно и тя не ви желае?

— Напротив, желае ме. Определи ми среща за днес. Трябваше да се прехвърля през зида и да отида в градината. И дойдох, преди половин час. Да, ама... зидът се оказа твърде висок!

— Много тъпо, наистина.

— Седеше си тя в павилиончето, пък аз дремех отвън. Принуден бях да си тръгна обратно. И ето че срещнах за щастие вас. Вие сте необикновено дълъг...

— Разбирам.

— Ако се кача на раменете ви, лесно-лесно ще стигна отвъд. Искате ли да ми помогнете?

Линдсей веднага предположи, че не се касае за любовна авантюра, а за някоя шашма. Но сметна за умно да не допусне да се забележи радостта му от тази среща и даде колебливо съгласието си.

— За един нещастник в любовта точно сега не е нещо приятно. Ще ви помогна аз да се озовете отвъд, пък после ще трябва да клепя, докато вие в павилиона се намирате на седмото небе.

— Но нали ще бъдете компенсиран за чакането! Я си помислете за бакшиша! Давам ви два франка.

— Mon Dieu<sup>[4]</sup>, вие трябва да сте богат! Аз щях и на половин франк да бъда доволен.

— Виждате значи, че плащам много добре. Желаете ли?

— Ами естествено! Два франка! На линия съм. Само че красавицата ще бъде ли в павилиона?

— Определено. Тя ми обеща да ме чака цял час!

Дервишът закрачи напред и свърна от шосето наляво. Там се издигаше тъмният масив на значителна по размери сграда или по-скоро цял ансамбъл от постройки и на англичанина мина през ума дали това няма да е Бардо, седалището на бея на Тунис, за което бе чувал.



Осман го поведе бързо нататък и после по протежение стария зид. На края спря и посочи нагоре.

— Тук е мястото. Точно тук зад зида се намира павилионът.

Англичанинът измери с поглед височината на зида.

— Даа, сам действително не бихте могъл да се прехвърлите. Но ако стъпите на раменете ми, ще стане.

— Вие естествено ще трябва да дойдете с мен в градината, защото в противен случай няма да мога да се върна. Имам въже, което съм вързал около кръста си. Ще ми помогнете да се кача и ще хванете здраво единия край на въжето. Аз ще се спусна отвъд и ще го държа, за да можете да се изкатерите и вие и да скочите после при мен. По същия начин ще се върнем по-късно.

— Но вие имате някаква чанта, която ще ви пречи.

— Едва ли. Тя съдържа само няколко подаръка за любимата. Е, да я почваме!

— Да, Аз ще склуча ръце. Вие ще стъпите на тях и после ще се качите на раменете ми.

— Я по-добре дръжте чантата... после ще я изтегля с въжето. Но внимавайте да не се счупи нещо!

Сър Дейвид взе чантата — гореше да узнае какво има в нея. Тя нямаше закопчалка, а беше отворена отгоре. Той бръкна бързо, докато дервишът драпаше по зида, и напипа някакъв доста дълъг и здрав свредел за дърво, някакъв цилиндричен предмет, който той сметна за макара фина жица, няколко парчета тел с формата на фуркет, само че по-дълги и дебели, после една четвъртита ламаринена кутия с височина едва цол и още няколко предмета, за чието естество и цел така бързо не можа да стане наясно.

След броени мигове Линдсей вече се бе покатерил след дервиша и достигнал благополучно от другата страна земята на градината.

— Ето ме — каза той. — По-нататък какво?

— По-нататък нищо, освен да чакате тук, докато се върна. Аз отивам в къошка.

Къошкът се намираше съвсем наблизо; въпреки мрака можеше ясно да се различи.

— Добре.

— Оставете значи тук и бъдете предпазлив, че да не ви спипа някой!

— Та толкоз ли е опасно?

— Има наистина пазачи в градината, ама не ми се вярва на някой да скимне да прави обиколки. А ако все пак някой дойде, просто легнете на земята. Имайте предвид, че ако ви спипат, и аз няма да мога да се измъкна.

С тези думи той се отдалечи с бързи, недоловими крачки. Англичанинът се послуша за кратко. Никакъв шум не смуцаваше дълбоката нощна тишина.

„Необикновено приключение! — помисли той. — Тоя негодяй се е нацелил на нещо съвсем различно от това, което разправя. Тая работа със срещата си е жива шмекерия. За какво ли му е притрябвал свределът? Какво е предназначението на жицата и фуркетите? Какво има в тенекиената кутия? Well, няма да оставам тук, ами ще ида да проуча. Yes.“

Смъкна се на колене и запълзя на ръце и крака след Осман. При кьошка се послуша напрегнато, ала без резултат. Намираше се при задната страна на малка постройка, изградена от дърво. Дали да пропълзи край ъгъла и да отиде до входа? Не, не биваше. Дервишът можеше да го забележи и да се усъмни. Така че остана да лежи на мястото си. И добре стори, защото късо време след това долови точно до главата си лек шум, приличащ на този, който се поражда при пробиване. Приблужи ухо до мястото и сложи ръка отгоре. Правилно... сега почувства как върхът на инструмента проникна през дървото. Дервишът бе пробил отвор.

„С каква цел?“ — запита се Линдсей.

Сега свределът бе изтеглен и когато сър Дейвид попипа отново предпазливо, почувства през отвора да се провира тънка, облечена двойна жица. Дервишът избутва, додето отвън се намираха много метри.

„Проводник! — каза си англичанинът. — За какво ли? Трябва да го разбере.“

Ослуша се. И в този момент долови тихи стъпки. Дервишът напусна кьошка. Сър Дейвид едва има време да пропълзи късо разстояние назад и Осман вече беше тук, клякайки близо до отвора. Какво правеше той там, Линдсей нямаше възможност да види.

След няколко минути дервишът отново се върна в кьошка. Дейвид Линдсей запълзя бързо напред и обследва мястото с пръсти.

Жицата слизаше към земята и бе здраво закрепена към нея с помощта на един от фуркетите. Оттам тя имаше достатъчно дължина, за да стигне до зида и се прехвърли през него.

„Heavens! Дейвид Линдсей все пак не бил толкова гламав, както се представи през деня. Смятам, че отгатвам какво се кани да прави тоя — помисли сър Дейвид. — Тоя човек иска да вдигне павилиона във въздуха. Ама по кой начин? Да не би с електричество? Хм, дервиш и електричество — тия неща хич не се връзват. Какво ли ти разбира от това такъв един тип!“

След късо време Осман пак дойде и продължи тайнствената си работа. Линдсей се бе оттеглил бързо, ала остана залегнал достатъчно близо, за да може що-годе добре да го наблюдава. И получи едно кажи-речи приятно удовлетворение, когато Осман прикова на няколко места до зида жицата към земята. Сега бе крайно време за англичанина да се оттегли. Бързо запълзя край зида до мястото, където трябваше да чака. Не след дълго се появи и дервишът.

— Е, нещо подозрително да сте забелязал? — попита.

— Не. Никой не е идвал. Тя там ли беше?

— Да. Тъкмо възнамерявала да си върви. И тъй като доста ме бе чакала, не може да остане по-дълго. Утре ще тръгне с мен.

— Сега изчезваме ли?

— Още не. За да може момичето да се прехвърли през зида по един по-удобен начин, трябва да прекараме сега тая тел нагоре по него и да я спуснем от другата страна. Разбрано?

— Всъщност, не! Не ми е ясно как се каните да постигнете с това нещо целта си.

— Е, та то си е съвсем просто! Утре вечер закрепям една въжена стълба към телта, която се държи халтаво към зида, и момичето ще може с лекота да я изтегли в градината. Елате! Няколко крачки по-нататък ще стане най-добре.

Ето как жицата бе изтеглена нагоре по зида, прикрепена с няколко фуркета във фугите, след което двамата мъже се качиха, за да я спуснат и закарфичат и от другата страна. Тя беше толкова тънка, че и през деня нямаше да може толкова лесно да се забележи.

— Тъй! — рече дервишът, след като бяха приключили и стояха отново въвн на открито. — Вече извършихме приготовленията си и можем да изчезваме.

Линдсей последва едно моментно вдъхновение. Извади сгъваемото си ножче от джоба и втична острието в една цепнатина на зида, за да може лесно да открие мястото. Реши да отиде до „Италианската къща“ и да доведе тук Норман и Херман.

Закрачиха бързо и отминаха имота, който Ибрахим бе наел, и в който живееше и дервишът. Осман обаче не възнамеряваше да остави това да се разбере. Ето защо отведе мълчаливо придружителя си по-нататък до водопровода, който дори в своите останки все още даваше свидетелство за грандиозните начинания на по-раншните столетия.

— Тук ще трябва да се разделим и вие да получите бакшиша си — каза дервишът и бръкна в джоба.

И докато още търсеше някоя двуфранкова монета, внезапно доловиха шум, приближаващ към тях от посока Ибрахимовата къща. Бяха стъпките на двама мъже.

— Идват хора! — прошепна Осман, връчвайки бързо възнаграждението на англичанина. — Не е необходимо да ни видят. Дръжте се спокойно и се притулете тук в процепа на зидарията, додето отминат!

— Нека по-добре се снишим! По-разумно е.

Едва го бяха сторили и двамата мъже вече наближиха. За удивление на Линдсей те разговаряха полугласно на немски, а и гласовете му се сториха познати. Ето защо се заслуша напрегнато.

— Сега можем да си запалим по една пура — каза единият. — Имаш ли огънче?

— Да, веднага... ето!

В същия миг проблесна кибритена клечка и освети лицата на двамата мъже, отдалечени едва на десет крачки от процепа в стената. Онова, което сър Дейвид бе предположил при тембъра на гласовете, сега стана определеност — той разпозна Паул Норман и Херман Валерт. Макар че нямаше какво да се опасява от тях, заради дервиша запази спокойствие. Съгледал лицата, Осман трепна.

— Аллах, Аллах! — изплъзна се от него. — Тези типове, тези...

Не беше го казал високо наистина, ала при все това Паул Норман се обърна.

— Чу ли нещо? — попита тихо приятеля си. — Стори ми се, че някой каза нещо.

— Заблуждаваш се. Вятърът навява през арките на стената. Да вървим!

Приятелите се отдалечиха бавно към града. Осман подскочи от клекналото си положение.

Намираше се в такава възбуда, че не му идваше на ум да проявява предпазливост пред лодкаря. Направи две, три бързи крачки напред и Пак спря.

— Ах, те бяха тук! — изрече скорострелно. — Какво са искали? Как са го узнали? Да не би дори да се е случило нещо? Трябва да разбере! Пъкъл и Сатана... какво да правя? Трябва да тръгна след тях, а трябва да отида и до вкъщи!

— Познавате ли двамата типа? — попита Линдсей безобидно.

— Много добре даже. Това са двама изпечени мошеници, от които можеш да очакваш и най-лошото... Човече, искате ли към вашия бакшиш да си докарате още десет франка?

— Десет франка? Та това за мен е цяло състояние!

— Добре, последвайте тогава тайно двамата мъже — трябва да знам къде живеят. Тичайте! Да ви няма, да ви няма!

Ще ви чакам пак тук.

С тези думи Осман придаде начална скорост на англичанина. Линдсей позволи това да стане, ала след като се отдалечи достатъчно, спря.

— Damned! Какво правя? Та нали исках да се промъкна след нехранимайкото, за да разбере къде е жилището му! А той сега ме натири. Какво да правя? Тия двамата и бездруго са ми в кърпа вързани, ама тоя... По дяволите! Той искаше да си отиде до вкъщи и го намираше за спешно. Значи със сигурност вече няма да го намеря там под арката. При това положение най-доброто ще е все пак да хукна подир двамата.

Когато ги настигна, порядъчно запъхтян, Паул Норман и Херман Валерт отстъпиха встрани. Бяха чули бързите му стъпки и искаха да му дадат път.

— Стойте, изпечени мошеници! — викна им той. — Вадете всичко, каквото имате! Парите или живота! Yes!

— Мътните го взели! — обади се Паул Норман. — Сър Дейвид!

— Наистина! Вуйчо!... Че откъде пък, за Бога, идваш?

— Като ти разкрива, ще има да се чудиш.

— Навярно от трите ти харемски дами?

— Но. Дяволът да ги отнесе всички тия харемски женоря! Ще си гледам вече „Отвлечане от сарая“ само в операта. Моцарт ги умее тия работи по-добре. Well. Открих нещо много по-важно, yes!... Дервиша.

— Иначе нищо?

— Иначе нищо? Това ли е целият ви отговор?

— Че какво друго още трябва да кажем?

— Да се треснете по главите от смайване! Откривам аз типа, когото дирите под дърво и камък, пък на вас ви е все тая!

— Простете... но ние открихме нещо далеч повече. Цялата бърлога. Ибрахим и момичетата.

— Ву Jove! И къде пък?

— В къщата зад водопровода.

— Там, там значи живее оня! Аха, затова каза, че трябвало да си отиде вкъщи!

— Кой?

— Дервишът. Той ви видя и позна.

— Видял и познал?

— Yes. Аз стоях до него. Понечи да се спусне след вас, ала му дойде по-добър ум и прати мен.

— Теб? Дервишът те пратил?

— Yes. Нарече ви изпечени мошеници.

— И ти допусна да го каже?

— Yes. Няма ли право? При него си изкарах два франка бакшиш и...

— Бакшиш? Ти?

— И вие го взехте, сър Дейвид?

— Yes. И още десет франка ще спечеля от него, ако му кажа къде живеете.

— Теб е пратил след нас, теб? Това е наистина изумително. Все пак те познава.

— Не ме позна, понеже бе твърде тъмно за тая работа... па на всичкото отгоре и това облекло. Еех, какви странни неща преживях! Ще има да се чудите, да се чудите и маете!

— Разказвай!

— Well! Но кажете ми преди туй какво се хайманосвате толкова късно през нощта извън града!

— Току-що бяхме в градината на Ибрахим и говорихме с Чита и Закума.

— Трябва да ми разправите.

— Естествено... но може би ще е по-добре по-напред ти да споделиш преживелиците си. Хайде разкажи, докато вървим към града.

— Не към града! Тук имам и нещо друго за вас. Само че не бива да оставаме на пътя, иначе оня мошеник би могъл да ни забележи. Да кривнем значи тук наляво! Веднага ще ви обясня защо е необходимо.

---

[1] йодлер — провикване по тиролски (Б. пр.) ↑

[2] По-големи подробности относно Крюгер бей в алманах „Карл Май“ 1924: Франц Кондолф, „Крюгер бей и Бащата на петстотинте“ (Б. нем. изд.) ↑

[3] заптие чаушу — полицейски фелдфебел (Б. а.) ↑

[4] Mon Dieu! (фр.) — Боже мой! (Б. пр.) ↑

## ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА В ПРИМКАТА

Паул и Херман бяха имали само намерението да се ориентират относно разположената в градина встрани от шосето къща, в която бяха държани затворени двете момичета. Но когато стигнаха до нея, не им беше лесно да се върнат веднага.

— Дали да не пообиколим, а? — предложи Херман.

— Да, тъй да бъде. Но тихо, да не ни чуе пазачът.

— Да не се каниш пък и вътре да влизаш?

— Ако е възможно, защо не? Помисли, там е затворена Чита, а аз стоя тук. Има ли място за колебание?

— Наистина, не! Нали и аз се чувствам подобно. Ама пазачът! Може би се намира тъкмо тук наблизно.

— Това едва ли се очаква. Харемлъкът се намира, както знаем, откъм фасадата, която е обърната към града. Значи там ще се придържа и пазачът.

— В такъв случай бихме могли да поемем известен риск.

Взел бързо решение, Паул Норман бръкна между летвите на градинската порта и отстрани резето. Удаде му се без шум. После отвори вратата. От пантите се разнесе свирещ, протяжен звук. Двамата се уплашиха.

— Загубена работа! Всичко е свършено, сега трябва да се махаме!

— Не — възрази Паул. — Само че бързо вътре!

Бутна приятеля в градината, затвори вратата със същото скрибуцане, тикна резето и бързо повлече Херман на известно разстояние.

— Тъй... сега в тревата и плътно до оградата!

Едва бяха залегнали и приближиха стъпки. Пазачът мина край тях, и то толкова близо, че биха могли да докоснат нозете му. Той огледа вратата и околоръст нея, после се върна бавно при фасадата на къщата.



Двамата приятели запълзяха предпазливо на четири крайника край оградата и скоро съгледаха фронта на къщата — поради разстоянието и нощния мрак, разбира се, само като очертания.

— Остани тук! — прошепна Паул Норман. — Аз ще се промъкна по-близо.

Продължи да пълзи. Не мина много и долови покашляне, което му издаде къде се намира пазачът. Стори му се най-разумно именно към него да рискува да приближи.

Пазачът седеше на една каменна пейка от вътрешната страна на високия, гъст жив плет, разграничаващ тревната площ от заобикалящия къщата пясъчен път. Това бе неприятно, ала Паул Норман въпреки всичко се промъкна почти до пейката. Сега вече бе в състояние да различава детайлите от фронта на къщата.

Нещо като веранда се опираше на две дървени колони. Над нея видя два кепенка — единият затворен, но другият изглежда бе отворен, доколкото можеше да съди от различната затъмненост на двата четириъгълника. Стойката на пазача не допускаше очакването, че ще прояви охота да напусне без особена причина удобното си място на пейката. Ето защо подслушвачът се върна при Херман.

— Най-сетне — каза Валерт с облекчение.

— Къщата има една веранда, която не е трудно да се изкатери. Забелязах горе един отворен кепенк. Само че пазачът стои точно там на една пейка.

— Това е неприятно!

— Само да знаехме със сигурност, че те обитават тази страна там горе.

— Арабаджията така каза, а той би трябвало добре да го знае.

— Е, тогава ще трябва да привлечеш вниманието на пазача върху себе си, докато аз се покатеря горе. Ясно?

— Няма да ти възразявам, защото горе е твоята Чита. това е решаващият фактор.

— Уговорено.

— Аз междуременно ще се промъкна към другата страна и ще причиня някакъв шум. Дойде ли пазачът, ще се скрия. През това време ти ще се качиш горе.

— Но след като е напуснал пейката, ще трябва поне в продължение на пет минути да му ангажираш вниманието. Най-малко

толкова време ще ми е необходимо. Може би ще го замеряш с камъни — има достатъчно в тревата наоколо.

— А как ще разбера, че искаш да слезеш?

— Ще ти дам сигнал, който няма да му направи впечатление. Мога много сполучливо да имитирам свирнята на щуреца.

— Добре, тези звуци няма да събудят подозрението му.

Хайде тогава... полунощ вече минава, а ние трябва да се възползваме от тъмнината.

— Аз ще се промъкна още веднъж до него. Това ще отнеме минута. После хвърляй.

Паул Норман запълзя отново към пейката и се просна непосредствено зад нея в тревата. Не се наложи дълго да чака и нещо като че се размърда в храстите. Веднага след това се чу да пада камък през листака. Пазачът мигновено скочи и се послуша. Само след броени секунди последва второ хвърляне и отново шумолене в клоните. Пазачът изръмжа нещо в брадата си и се отдалечи.

Едва видял го да изчезва зад ъгъла на къщата, Норман скочи към едната колона. Три-четири бързи захвата и той бе горе. После се прилепи незабавно към дъските, защото катеренето не бе минало все пак без шум.

И бе крайно време — миг по-късно пазачът се върна, изпълнен с подозрение, спря, погледна нагоре и замърмори толкова високо, че дори Паул Норман го чу.

В тези опасни секунди Херман хвърли отново и пазачът пак се отпрати към другата страна. Сега Паул Норман се изправи. Правилно беше видял преди малко — тук действително имаше два кепенка, единият от които беше отворен. На него сега се появи нещо бяло.

— Има ли някой там? — попита приглушен женски глас на френски.

— Да — отговори той. — Спасението е тук. Ти коя си?

— Закума — прозвуча тихо.

— Дръпни се!

Тя изчезна веднага от отворието, а няколко мига по-късно Паул Норман се бе качил, но се послуша за кратко при прозореца и погледна изпитателно надолу. Точно в този момент пазачът се върна. Очевидно успокоен, той се заразхожда напред-назад.

Едва сега Паул Норман се обърна към стаята. Закума стоеше непосредствено до него.

— Норман ефенди — прошепна тя. — Слава на Аллах во веки. Къде е Валерт ефенди?

— Долу в градината. Чита къде е?

— В съседното помещение. Спи.

— А ти не?

— Ние будувахме до късно, защото чухме радостната вест, че сте в Тунис.

— Сигурно от Саид?

— Да. Едва преди един час си легнахме. Чита скоро заспа. Та тя спеше толкова малко — събуждаше се само за да плаче. Сънят и мен вече се канеше да обори, когато чух скрибуцането на градинската порта, и веднага се догадих, че това сте вие. Ето защо станах пак, без да събуждам Чита, и сега те виждам пред себе си! О, халифи, вече отново можем да храним надежда!

— Не само надежда, а увереност. Но не мога ли да поговоря с Чита?

— Не ще и съмнение. Ще я събудя внимателно и ще я уведомя. Иначе може да извика от радост и да ни издаде. Тази стая тук е моята, нейната е отсреща. Почакай тук!

Закума влезе в съседната одая.

Наострил ухо, Паул Норман долови веднага след това потайни гласове, потиснат възглас и после... нещо се шумгуна вътре към него. Две ръце го обгърнаха, към гърдите му се притисна едно тяло. Развълнуваното момиче запази мълчание.

Покъртен, той също обви ръце около нея.

— Чита! Цвете мое, наслада моя, мое върховно блаженство! Найсетне те имам отново! Сега всичко е наред. Ох, какво ли трябва да си изстрадала!

Тя не отговори, ала тялото ѝ потръпваше под хлипанията, които едва съумяваше да сподави. Той изчака търпеливо, докато първото вълнение отмина.

Последва разказване, плач, утешения. Сърцата на двамата преливаха едно към друго.

Закума остана на първо време отгатък. Наслаждаваше се на радостта от срещата. После се върна в стаята.

Паул Норман научи сега, че в пруста пред двете фронтални стаи лежеше пазач. За момента следователно нищо не можеше да се направи. Беше уговорено обаче на сутринта Саид да отнесе вести в „Италианската къща“. Едва после приятелите щяха да решат какво да предприемат.

Впрочем те сега тук нямаше за какво повече да се застояват. Опасността, в която се намираха, нарастваше с всяка минута, защото развиделяването не беше вече далеч.

И тъй, Паул пристъпи към прозореца, сложи ръка на уста и даде уговорения с Херман сигнал. Не мина много и пазачът стана от пейката си, за да се изгуби зад ъгъла на къщата.

— Останете със здраве!

Паул Норман притисна още веднъж любимата към себе си.

После се метна долу, прекоси с дълги скокове пясъчно-чакълестия път и се хвърли веднага на тревата, тъй като в същия миг пазачът отново се появи. Запълзя към оградата и скоро след това дойде и Херман.

— Слава Богу! — отдъхна си той. — Беше ме страх за теб. Та това продължи цяла вечност. Е, как стоят нещата?

— По-напред да се махнем оттук!

\* \* \*

След няколко минути бяха напуснали градината и изчезнали зад близкия ъгъл. Стигнаха до древния акведукт и без да знаят минаха току до сър Дейвид и дервиша. Малко след това Линдсей ги настигна и ги поведе за тяхно изумление зад градината на Бардо. Когато узнаха там причините, всичко им стана ясно и те напълно се съгласиха с него.

Англичанинът плъзна ръка по градинския зид на Бардо и скоро откри джобното си ножче.

Тримата решиха, преди да направят донесение при караула на Бардо, да се прехвърлят през зида и да подложат на внимателно изследване неоспоримо престъпните приготовления на дервиша в градината.

Дейвид Линдсей се направи и сега на стълба, както сам се изрази, и когато двамата се намериха горе, им подхвърли пояса си да

изтеглят и него. След няколко минути бяха в градината.

Линдсей ги поведе с цялата си предпазливост към мястото, където дервишът бе просвредлил отвора и после във вътрешността на къшката.

При светлината на кибритена клечка те се видяха в едно напълно лишено от прозорци помещение. В едната стена имаше ниша с дървен подиум, върху който бе поставена възглавница. Иначе освен покриващия целия под килим нямаше нищо друго налице.

— Странно, извънредно странно. Не изглежда да е обикновен павилион. Yes.

— Не — отговори Паул Норман. — Това е по-скоро молитвен дом. Нишата е ориентирана към Киблах — посоката към Мека, към която всеки молец се трябва да обръща лице. На този подиум изглежда коленичи богомолецът. И тъй като тук има само една-единствена такава издигнатост, то почти със сигурност бих могъл да заявя и кой един-единствен я ползва. И той естествено е...

— ... боят на Тунис! — вметна Херман.

— Съвсем определено. Следователно атентатът, ако изобщо е планиран такъв, е насочен към него. Я да видим как е прокарана тук жицата!

С помощта на клечка кибрит скоро откриха мястото, откъдето проводникът влизаше във вътрешността. Той минаваше под килима и стигаше до високия само педя подиум. под него свършваше, и то — както бяха предполагали — в ламаринената кутия, оставаща напълно скрита под покрития с възглавница постамент.

— Hang it all!... Какво ще кажете сега?

— Атентат — рече Паул Норман, — съвсем сигурно атентат, и то срещу бея.

— Excellent!... Мисля, отлично беше, дето срещнах нехранимайкото. Well. Сега донесение. Арестуване. Бастонада. Въже. Yes.

— Да, незабавно донесение. Човек не може да знае за кога е запланувано деянието. Повече не бива да губим време.

— И на кого ще съобщим?

— Ще се осведомим кой е още буден. Елате! Да се завтечем направо към двореца — натам, където видим светлина.

Градината беше много голяма и разкошна, както забелязаха тримата въпреки все още царящия мрак. Трябваше да извървят значително разстояние, преди да стигнат задната страна на една от принадлежащите към двореца постройки. Никъде не се виждаше нощен пазач. Малкото прозорци на сградата бяха разпределени без всякакъв ред. За щастие един от тях бе осветен. Намираше се в партера и бе препречен с гъсто наредени една до друга дървени пръчки.

Херман беше първият, който надникна вътре през тесните пролуки. Удивен, той отскочи.

— Всички дяволи... та това е самият Крюгер бей!

— Какво? Трябва да го видя!

Паул Норман избута приятеля настрани и погледна вътре.

Край една маса действително седеше „Повелителя на войските“, Крюгер бей.

Той се бе разположил удобно и разтворил обшития със златни галони мундир, така че излизаше на показ закръглеността на тлъстото шкембенце. Червендалестото, добродушно лице, увенчано с величествени мустаци, носеше израза на най-голямо доволство. Широкият, неуместно малък донейде нос показваше онази краска, която човек иначе не намира за обичайна при някой верен следовник на Пророка. И сякаш за да засили подозрението, пораждащо се при вида на тоя нос, на масата се мъдреха винена бутилка и чаша — сега празни наистина.

Този мъж следователно бе бившият пивоварски калфа и сегашен „Повелител на войските“, комуто Мохамед ес Садок паша бе поверил охраната на своя скъпоценен живот.

След много авантюристични странствания и скитания той беше дошъл в Тунис и се бе оставил да го вербуват. Природно богато надарен, безстрашен и храбър, постепенно се бе изкачвал все по-високо и накрая бе станал командващ охраната. Трябваше, разбира се, да изповядва исляма, ала в сърцето си бе останал християнин и добър, честен немец.

Той беше популярна и обичана личност и заради една своя особеност, правеща го забавен компаньон, немците го навестяваха с изключително голямо удоволствие. Тази особеност бе маниерът му да се изразява на немски.

За някакво специално образование при него не е могло и дума да става. Той си бе говорил немския, както го говори един пивоварски калфа и истински бранденбургер — на тамошното наречие. По-късно той дълги години не е имал възможност да упражнява матерния си език и в крайна сметка в три четвърти го бе забравил. Но онова, което му бе останало, употребяваше според правилата на турския и арабския и ето как възникваше един начин на изразяване, неподлежащ на никакво описание.

На това отгоре обичаше и много да говори. Нищо не му създаваше по-голяма радост от посещението на някой немец. Тогава с най-сериозна физиономия правеше такива забавни езикови упражнения, че слушателят трябваше да призове цялото си самообладание, за да не се залее в смях.

— Това значи е Крюгер бей, за когото толкова много се разказва? — попита Паул Норман, след като бе гледал известно време през прозореца.

— Да, така е, това е той. И аз считам за забележителна случайност, дете наскочихме тъкмо на него.

— Да почукаме ли?

— Естествено. Но предостави това, моля те, на мен!

Той похлопа по дървената решетка. Едното крило веднага се отвори и един глас се осведоми на арабски:

— Кой е?

— Трима бедни немски калфи — гласеше хермановият отговор на немски.

Решетката малко се повдигна, главата на Крюгер бей се приближи до отвора и почти се сблъска с лицето на Херман.

— Гърмове и мълния! На вас тук в Бардо?

— Както виждате, екселенц!

— Как идвате около това време в замъци да разхожда се?

— Качихме се през зида.

При този отговор Крюгер бей зейна уста и се вторачи в говорителя със смесица от удивление и негодувание.

— Да не сте на бесът прихванал?

— Не. Но имаме да ви съобщим нещо изключително важно. Пуснете ни да влезем, моля!

— Ни? Не сте вие на единствен?

— Не, нали вече ви казах, че сме трима. С мен са двамата ми приятели, за които вчера ви разказах.

— Английски вуйчо и цапач на бои? Добре! Ще на мен веднага позволя честта да появявам имам. Върви вие по дувар до най-близък врата!

Крюгер бей отвори и ги въведе в стаята си.

— Бъдете на вас поздравени и казвайте на мен как тъй вие тук да се намирате.

— Идваме да предупредим Мохамед ес Садок за един атентат — започна Херман. — Той ще бъде хвърлен във въздуха.

— Всички добър духове! Вие прави един майтап!

— Не. Вярно е.

— Кога трябва на това невероятно събитие да случва?

— По време на молитвата в градината.

— Чрез и от кой човек?

— Един известен дервиш Осман.

— Имайте привичката на вас по-ясно изразявате. Аз ми струва се като сън.

Херман описа преживяното от Линдсей и направи огромно впечатление. Сър Дейвид говореше наистина твърде малко немски, но разбираше достатъчно, за да може да следи разказа на Херман и да подсилва думите му.

— Щом него така се държал, както вие казва — пермутира Крюгер бей, — то сте вие беят на живота спасили, както и мен на една голяма услуга оказвахте. Значи в Кьошк ес Саллах му е?

— Да, в Кьошка на молитвата.

— На атентат ще в следобед три часа състоява да трябва се, не другояче.

— Как можете да го знаете?

— На цяла град известно, че Мохамед ес Садок само Аср<sup>[1]</sup> в кьошк чете. Веднага щом мюезин от минаре на молитвата извика, пристъпва Мохамед ес Садок в кьошк и да благоволява на един пълен четвърт час на молитва навик има. Убийци имат поради това времето достатъчно, свой черен дело извършат.

(Този некомерсиален файл е изтеглен от bezmonitor.com.)

— Ах, прецизно намислено! Покушението значи изобщо не би могло да не успее.



— Никога не, а на убиец никакво откритие се опасява имал да трябва. Ще позволявам си на Мохамед ес Садок известие веднага праща.

— Как, искате да го събудите?

— Във всеки случай и да.

— Имате ли такова право?

— Над горе съществуващите обстоятелства ще аз рискованото дело да осмеля направи се.

— И той ще дойде?

— Сигурно и на всеки случай! Пристъпвам ли аз до него на леглото, то ще прави това сензацията. Ние ще на работата в цялата тайност да разследваме трябва, инак допускаме си опасността на убиец всичко да издаваме ще. Вие разрешава сигур!

Полковникът нахвърля няколко реда на парче хартия, пъкна го в един плик и плесна с ръце. Един черен се появи и направи смирен поклон. Получи записката с една тиха заповед и се отдалечи.

Крюгер бей поведе разговора сега по личните работи на присъстващите и прояви живо съпричастие. Докато се редуваха въпроси и отговори, той се надигна и разкара шишето и чашата. Мохамед ес Садок, види се, не биваше да знае на какви забранени наслади се отдава неговият „Повелител на войските“.

Само след късо време някой почука на една странична врата. Полковникът запали свещ и излезе. Там в тъмното стоеше Мохамед ес Садок в обикновено облекло.

— Ето ти писмото — рече той вкиснато и върна редовете. — Защо си наредил да ме разбудят посред нощ и да идвам при теб по избиколни пътища?

Крюгер бей не изгуби хладнокръвие.

— Касае се за твоя живот, о, Повелителю! — отвърна той на арабски. — А не дойдеше ли тайно, вероятно не би ни било възможно да пипнем убиеца.

— Моя живот? Убиец? Право ли чух?

— Право чу. Аз ти казах, че оня Ибрахим бей е тук под чуждо име, за да шпионира теб и намеренията ти. Ти рече, че не бивало да храним недоверие към него. Днес ще стигнеш до познание, че съм бил прав. Ибрахим иска да те убие по време на молитвата.

— Дай доказателства!

— Ти със собствените си очи ще се убедиш в истинността на думите ми.

Полковникът доложи сега какво бе чул от Херман Адлерхорст и спътниците му. Мохамед ес Садок изслуша доклада с пълно спокойствие.

— Да отидем в къошка — каза в заключение, — само двамата!

Тримата приятели останаха да чакат. Те си бяха мислили, че ще бъдат разпитани от бея на Тунис, ала се бяха заблудили. Преседяха в стаята може би час и денят започваше да настъпва, когато Крюгер бей се върна.

— Най-сетне! — провикна се насреща му сър Дейвид на френски. — Вече си мислех, че трябва да киснем тук, докато пуснем корени. Към хора, носещи подобни новини, обикновено се отнасят с повече внимание.

Крюгер бей, който така зле изтезаваше матерния си език, доказва впоследствие, че говори безупречен френски.

— Зависи от обстоятелствата — отвърна той. — Владетелят не е невежлив към вас,. Той ме натовари да ви поздравя.

— Е, тогава го поздравете и от мен и му кажете, че с него приключих! Yes!

— Хубаво, ще го сторя.

— А сега да се сбoguваме. Адио! Сигурно вече никога няма да се видим!

— О, напротив! Още днес преди обяд!

— И през ум не ми минава!

— Как? Да не би да не желаете да се явите на разпита?

— На кой разпит?

— Мохамед ес Садок е строг, справедлив, а и бърз съдия. Той не обича да предоставя правораздаването на други. Така и днес още в предобедна ще произнесе присъда относно събитията през тази нощ.

— Какви събития?

— Е, ами някой отвлякъл три харемски дами.

— Heavens!

Дейвид Линдсей си промени цвета.

— И искал да ги отведе на кораба си.

— Дявол го взел!

— Аха, сър Дейвид, това май сте вие! — ухили се Паул Норман.

— Я ме оставете на мира с тая история! Тя е вече минало.

— Що се отнася до вас, да — засмя се Крюгер бей. — Но що се касае до тоя Якуб Азир и съучастниците му, много-много няма да им се церемонят. Само че за това трябва да бъдете разпитан и вие.

— Nonsense! Хич не ща да бъда разпитван! Който иска да узнае нещо, нека разпитва самите мошеници. Разглеждането на делото е открито. Не е нужно някой да знае по какъв начин един английшман си е направил шега.

— В случая действително има доста неща, които е желателно да бъдат премълчани. И точно затова се налага да останете още малко и да изпиете кафето си при мен.

— Какво общо има кафето с тая работа?

— Е, след кафето Мохамед ес Садок ще се радва да ви приеме, за да му разкажете лично преживелиците си.

Тези думи веднага предизвикаха желаното въздействие.

— Well. Щом така стоят нещата! — омекна Линдсей. — Кой още ще присъства на тоя прием?

— Никой. Беят иска да чуе само вас и според вашето изложение да отмери присъдата си.

— Не е лош тип, тоя бей на Тунис, all right! Е добре, ще си изпием значи кафето тук в Бардо. Ама как собствено стоят нещата с Кьошка на молитвата? Ние трябва все пак да се убедим, че в тая работа...

— Моля, моля — прекъсна го на думата Крюгер бей. — Погрижено е за това. Беят се убеди със собствените си очи, че дължи живота си на вас. Той вероятно лично ще ви помоли да запазите мълчание в това отношение. А сега нека видим дали кафявата напитка на доволството е готова.

Той плесна ръце и моката мигновено бе донесена. Следващият час при Крюгер бей в Бардо би могъл да бъде сполучливо наречен с думите „Германия в Ориента“. Това бе един задушевен час на приятелско бърбрене, за който всички участници по-късно още дълго си спомняха с удоволствие. Естествено беседата основно се водеше на немски и Повелителя на войските правеше най-невероятни езикови прескундаци, така че Паул и Херман трябваше да полагат всички усилия, за да не се разкикотят на глас.

Крюгер бей се осведоми най-надлежно за целта, която бе довела тримата приятели в Тунис. Херман разказа открито и обстойно за трагичната съдба, сполетяла цялото му семейство, и за предполагаемото участие на Ибрахим и дервиша Осман. Полковникът го изслуша с живо съчувствие и обеща в чудно хубава, цветиста реч своето съдействие, в случай че успее да сложи ръка на двамата.

След изтичане на прекалено бързо отминалия час се яви един пратеник на бея, за да вземе Дейвид Линдсей. Англичанинът го последва с тягостно чувство от предстоящата беседа, която щеше да има кажи-речи характера на разкаяна изповед.

Когато по-късно се върна, лицето му сияеше, а носът се мърдаше радостно. Той бе получил уверението, че определени страни от вчерашната му преживелица няма да се упоменават.

В заключение Мохамед ес Садок нареди да запрегнат неговата стогодишна каляска, за да бъдат откарани Линдсей и двамата немци до „Италианската къща“.

Там завариха Саид, арабаджията, който отдавна ги чакаше. Той носеше от Чита и Закума вестта, че двамата приятели трябва да отидат в полунощ, за да отведат двете момичета; те били направили вече своите приготовления.

— Повелителят — привърши той доклада си, — възнамерява днес следобед да предприеме една еждова разходка.

— Накъде?

— Случайно зная, тъй като и аз трябва да ги придружа. Ще отидем до баните л'Енф.

— Морските бани? Какво се кани да прави там?

— Не знам. Целта му вероятно е само еждовата разходка. Искане да достави на жените радост, та да подобрят настроението си и да бъдат по-любезни към него отколкото досега.

— Спомена ли кога ще се върне?

— Не. Но не е трудно да се досети човек, че преди свечеряване ще си е пак вкъщи.

---

[1] Аср — Следобедната молитва (Б. а.) ↑

## ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

### БЕЯТ НА ТУНИС

След като бе разпознал Паул Норман и Херман Валерт, дервишът отскочи до вкъщи да разбере дали не се е случило нещо особено и най-напред попита пазача на градината. Неговият отговор му даде материал за размисъл и по тая причина нареди да бъде запален един книжен фенер и незабелязано да се претърси градината.

Ето как всъщност бяха открити и следите на двамата приятели.

Незабавно се отправи към Ибрахим, който още не бе отишъл да си легне, тъй като току-що бе изслушал отчета на Саид. Той се учуди немалко да види толкова късно дервиша при себе си. Учудването му обаче се превърна в изумление, когато чу известието на Осман.

— Херман Валерт? Братът на Чита? — извика. — Това е невъзможно!

— Да не би да не трябва да вярвам на очите си?

— В такъв случай те са напуснали Константинопол веднага след нас. Дали пък не са пътували с яхтата на чужденеца, англичанина?

— Твърде възможно.

. — Трябва да съм сигурен! Тозчас ще препусна до пристанището да разбере дали тази яхта лежи на котва там.

— Няма ли да е по-добре да изчакаме по-напред завръщането на лодкаря, та да знаем къде е жилището на тия кучета?

— Съветът ти е добър. Значи си на мнение, че някой от тях е бил горе?

— Съвсем сигурно. Различих стъпки в пясъка. А един от кепенците горе е отворен.

— Хиляда дяволи!

— Може би те сега вече знаят, че са брат и сестра.

— Джехената да ги погълне! Сега мога да повярвам и че тия капсъзи са били в градината ми в Константинопол.

— Това действително може да се предположи.

— Сигурно още там са искали да отвлекат момичетата, ала ние сме се появили в последния момент. Как ли само са успели да стигнат до градината през водата и високите дувари?

— Кой знае? Може би си имат някой съучастник. Как иначе ще им се е отдало да открият толкоз бърже местонахождението ни?

— Съучастник? В моята къща?

— Че къде другаде?

— Кой ще е той? Не е някой от двамата пазванти, защото те изобщо не ги познават. Остава значи само Саид, арабаджията.

— Не се сещам за друг.

— Само че тъкмо него не мога да подозирам. Зад това открито, честно лице да се крият лъжа и предателство? Невъзможно!

— Ти му оказваш твърде голямо доверие и му позволяваш прекалена свобода; допускаш да научава неща, за които не би трябвало и понятие да си има.

— Добре. Ще го подложа на изпитание и горко му, ако не го издържи! Иначе днес на твоя наблюдателен пост узна ли нещо?

— Не, но сторих друго, което може би е по-важно от всичко, предприето досега от нас.

— Какво?

— Мога и по-късно да ти го кажа. Сега трябва да потегляме. Моят пратеник може да се върне и няма да чака, ако не ме намери под свода на стената.

Тръгнаха. Преди туй обаче Ибрахим се увери, че Саид е отишъл да почива, и разпореди на двамата пазачи да бдят с изострено внимание.

Когато стигнаха до арката на акведукта, пратеникът, бедният френски лодкар, естествено не беше там. Той си седеше през това време в Бардо при Повелителя на войските.

— Може би се е наложило да съпроводи ония двамата много надалеч — рече Осман — и тогава наистина няма как да е вече тук.

— Да почакаме в такъв случай. Аз трябва непременно да знам къде живеят тези хора. Междувременно можеш да ми кажеш какво толкова важно си сторил. Свързано ли е с тъдявашните ни намерения?

— Естествено. Аз поразмислих върху факта, че ти вече два пъти беше при бея на Тунис...

— За съжаление безрезултатно!

— Съществува някакво вражеско влияние, което за нас сега, когато толкова бърза с целите си, е много по-вредоносно.

— За нашата работа престолонаследникът е с по-подходящи разбирания от Мохамед ес Садок.

— Ти говори ли с него?

— Има ли той представа кой и какъв си?

— Може би. Трябваше да го оставя все пак да отгатне, че не съм някой обикновен ефенди. Отнесе се с голяма любезност към мен. Изглежда не обича бея. Де да стоеше той на кормилото, щеше да ми коства само една дума и всичко щеше да бъде в пълен порядък.

— Ами че постави го тогава на кормилото!?

— Аз? — попита Ибрахим удивен. — Как бих го сторил?

— Като отнемеш кормилото на сегашния владетел.

— Да не ти хлопа дъската? Това би могло да стане само с помощта на някое въстание, а за тая цел нямам нито време, нито необходимото влияние.

— Въстание? О, Аллах!

Думите бяха изговорени с презрителен тон.

— Що за тон си позволяваш? — възмути се Ибрахим разгневен.

— Ти някое по-добро средство ли знаеш?

— Да, средство, което действа мигновено. Смъртта!

— Вероятно искаш да речеш... убийство?

— Това плаши ли те?

— Не, вече достатъчно съм го доказал!

— Да де, ти произхождаш от добър кюрдски корен. Та нали в Кюрдистан едно ведро човешка кръв и пиастър не струва. Но сега вече не си в буйните години на младостта. Сега мирисът на кръвта изглежда ти е и приятен.

— Охо! Ако мога да постигна каквото искам да постигна, то всяко средство е добро. Само че не бива да върша нищо, което е против волята на султана.

— Да не се тъкмиш първом да питаш надълго и нашироко? Най-главното е да не могат да ти лепнат уйдурмата.

Ибрахим се умълча. Гласът на изкусителя бе намерил отворено ухо. Размишляваше. Едва след дълга пауза поде отново разговора.

— Ти си шейтан и си също толкова умен и лукав като него.

— Съдбата и краят на човека са записани от самото начало в Книгата на живота. Тук промяна не може да съществува. Ако Аллах открай време е предопределил, че Мохамед ес Садок бей трябва да умре от моята ръка, то убия ли го, аз не съм убиец — просто съм изпълнил волята на Всемогъщия.

— Говориш за себе си? Да не би да искаш ти да го извършиш тоя мурафет?

— Защо не? Пита се само какво ще ми предложиш в замяна.

— Ти какво искаш?

— Част от властта, която би те спходила.

— Моята милост ще те озари.

— Помисли, ако уредиш бързо настоящата си задача, за теб ще са открити всички служби! Везирът всъщност никога не се е радвал на благоразположението на султана. Ако сега владетелят на Тунис умре, Великият везир ще падне ведно с всички министри и чиновници на Високата порта. Ще се възкачат нови и сред тези нови ти ще бъдеш един от първите.

— Знам го не по-зле от теб.

— Ще бъда ли твой таен секретар, ако станеш министър?

— Да. Заклевам ти се в брадата на Пророка.

— Добре! Чувал ли си някога за „Приятелите на патрона“?

— Да. Има няколко тайни общества, към които принадлежат най-вече дервишите и софтите<sup>[1]</sup>. Едно от тях нарича своите членове „Приятелите на отровата“, друго е дало на хората си името „Приятелите на патрона“. Едната организация отстранява своите врагове посредством отрова, докато другата застрелва или взривява всеки, който застане на пътя ѝ.

— Така е.

— А ти? Да не би и ти да си някой от тях?

— Аз съм „приятел на патрона“.

— Какво общо има тази организация с нашата работа? Да не би пък да трябва боят на Тунис да бъде вдигнат във въздуха?

— Защо не? фишекът вече лежи на мястото си. Тази нощ го отнесох в павилиона на Мохамед.

Той разправи събитията дотолкова, колкото сметна за необходимо.



— И как се каниш да го възпламениш? — попита Ибрахим със съмнение.

— Много лесно. Нужна ми е само една електрическа искра. Тук във вътрешността на тюрбана си имам една малка батерия. Поискам ли да възпламеня експлозива, докосвам с краищата на жицата батерията. Прескача искра и взривът експлодира в същия миг.

— Нищо не разбирам от това модерно оръжие. Но се опасявам, че взривът може да унищожи и теб.

— Няма защо да ми береш кахъра. фишекът действа на съвсем късо разстояние, ама затова пък толкоз по-мощно. Впрочем нали между мен и Мохамед ес Садок ще се намира градинският зид.

— Но грохотът ще те издаде. Хората ще се стекат веднага щом го чуят и ще те заловят.

— Нима ще знаят, че аз съм причината? Аз си се разхождам. Когато мюезинът извика от минарето: „Ставайте, правоверни, пригответе се за молитва!“, беят влиза в къошка и коленичи върху възглавница. Аз си вървя яваш-яваш край дувара и на минаване докосвам жицата. Кой толкоз бързо ще ти дотича и ще ти открие също тъй бързо проводника, че да може да каже, че аз съм извършителят? Но най-важното, съгласен ли си с моя проект, или не?

— В името на Аллах, човек би трябвало да се бои от тебе!... Съгласен съм естествено, но след като се уверя, че няма да постигна намеренията си при бея.

— Да не би да трябва да чакам, додето открият фишека?

— Не. Още преди обяд ще отида при него; от хода на разговора ще зависи дали ще го пощадим.

— Добре, тъй да бъде. Но денят вече настъпи, а моят пратеник не се върна.

— А ти сигурен ли си в него?

— Аллах не му е дал много акъл, а един будала никога не става предател. Не му стигнал майсторлъкът да държи двамата мъже под око и ги е изгубил. Сега сигур не смее да се върне да си поиска бакшиша. Но чуй... вече изричат Утринната молитва. Сега можеш да вземеш едно животно и да идеш до пристанището да се огледаш за яхтата.

— А ти какво ще правиш?

— Отивам вкъщи да вардя красавиците от харема ти, докато се върнеш.

Дервишът тръгна обратно, а Ибрахим се отправи към града, в който животът вече се раздвижваше. Едно магаретарче спря пред старата порта с животните си. Ибрахим си нае магаре и го подкара към пристанището.

Правилно, яхтата на англичанина беше там! Вместо веднага да обърне назад, той продължи да язди край пристанището в южна посока и спря чак когато наближи джамията Сади Бен Хасан. До брега се виждаше дълга лодка, каквито се срещат по корабите, а наблизко седяха двама турски моряци. Те изглежда го познаваха, защото при появата му скочиха и се поклониха дълбоко.

— Къде е кормчията? — попита той.

— Спи там зад скалите.

— Да не би да трябва сам да отида да го събудя?

Двамата моряци хукнаха чевръсто нататък и скоро се върнаха с поспаливия кормчия.

— Какво ще заповядаш, о, бей? — запитва той.

— Отдавна ли сте тук?

— Да. Нали ти така нареди.

— Съобщи на капитана да обере котвата и да избиколи полуостров Дакхул! Вероятно скоро ще се наложи да напусна Тунис. В този случай ще се насоча с камили към другата страна, където гледайте да ме чакате още при изгрев слънце край планините Ел Мелак северно от селището Клибиах. Елате с голямата лодка, тъй като с мен ще има лица, които ще се противят да дойдат на борда.

— А ако не си там, господарю?

— Значи съм останал в Тунис и ще се върнете обратно да стоите тук на пост както досега.

Доволен, той се прибра къщи. Не успеше ли покушението с взрива, всичко беше подготвено за незабавно бягство.

Завари арабаджията Саид вече на крак и му каза, че ще вземе участие в една разходка до морските бани л'Енф. Тази шашма също беше част от приготовленията за бягство — Саид, както и двете момичета, не биваше да подозира, че ще трябва да се отправят отново в морето.

Когато го сподели с дервиша, онзи одобри предпазните му мерки с ехидна усмивка.

— Сега отивам в Бардо — заключи Ибрахим. — Мохамед ес Садок днес ще провежда съд в палата си. Там ще се реши дали ще взривим шашката, или не. Ти през това време пази къщата!

Той тръгна. Едва се бе изгубил зад вратата, дервишът сви пестници и ги размаха след него.

— Иди само, иди! — процеди през зъби. — Трижди заслепен глупак! Нито за теб, нито за оня гяур е предназначено цветето Чита! Аз я открих и на мен единствено ще принадлежи тя!

В чакалнята на туниския бей се натискаха онези, които владетелят щеше да благоволи да изслуша на днешния приемен ден. Но в противоположност на иначе обичайната дълбока тишина в помещението днес владееше сподадено, потиснато шепнене и шушнене. По улиците бе плъзнала мълва, че прословутият укривател на крадени стоки Якуб Азир и ахпапите му били заловени при опит за убийство на някакъв чуждоземен принц, и Мохамед ес Садок днес щял лично да го съди. Това беше дело, което сигурно щеше да събере хиляди зрители в двора на палата.

Един след друг хората биваха повиквани и изчезваха зад завесите.

— Хулам ефенди!

Ибрахим се надигна от възглавницата си и влезе при Мохамед ес Садок.

Владетелят седеше зад едно драгоценно наргиле, опрял ръце на цилиндрични свилени възглавници. В лявата държеше — очевидно само за да си играе — зареден револвер. Погледът му се спря остро на влезлия, който се поклони толкова дълбоко, че кажи-речи досегна земята.

— Ти беше вече на два пъти при мен, Хулам ефенди — подхвана Мохамед ес Садок. — Какво те води днес при мен?

— Господарю, знаеш, че в Стамбул изпаднах в немилост.

— Ти го казваш. Затова си дошъл в моя двор и вчера аз два пъти те приех.

— Твоята голяма милост сияе над мен...

— Не говори за милост — пресече с презрителна, горда усмивка Мохамед ес Садок сервилните думи на Ибрахим. — Идвайки насам през Стамбул, ти ми даде ценни указания за намеренията и желанията на Великия везир.

— Аз съм твой верен слуга, о, господарю!

— В такъв случай имам една заръка за теб. Предай на Великия везир моето уважение, но същевременно и удивлението ми от неговия начин на действие!

— Господарю, не разбирам!

— Щеше да е по-добре да ме разбираш! — отбеляза Мохамед ес Садок с остро натъртване. — Хулам ефенди от Смирна е твърде малък за бея на Тунис. Той е един червей, който аз не виждам. Аз не го познавам. Но ако ме принуди да го опозная, ще ме принуди също и да му стъпча главата. А бих го сторил със съжаление заради твоя баща, с когото съм си разменял хляб и сол, и който бе твърде велик, за да се принизи до нивото на един жалък интригант.

Ибрахим бей се смъкна на колене. Студена пот изби по челото му.

— Господарю — пропелтечи, — господарю, аз само съм се подчинявал на заповеди! Милост!

— Да, ти си един роб на господаря си и затова гневът ми няма да се стовари върху теб. Но се пази да не сториш нещо в страната ми, което е против моята воля и закони! Везирът няма да може да те защити. Съветвам те да си останеш Хулам ефенди и като такъв да се отправиш благоразумно по пътя си към дома. Това ще е най-доброто. Видим ли се пак, то сигурно вече няма да е в мир като сега. Можеш да си вървиш. Не те задържам.

Самомнителният и надменен Ибрахим ефенди по-късно не помнеше как е минал през чакалнята в двора и излязъл после от палата.

Дервишът Осман го посрещна вкъщи с голямо напрежение.

— Е, как мина? Какво реши?

— Той трябва да умре!

— Я гледай!... Разказвай!

— Какво има тук толкоз за разказване? Ние сме издадени!

— Издадени?

— Да. Тоя Мохамед ес Садок, дано Аллах го погуби, знае и името, и мисията ми.

— Шейтанът да го отнесе! Но откъде го знае? Ибрахим сви яростно рамене.

— Откъде? Има само една възможност: от ония франкски кучета, дето се домогват до Чита и Закума! Те са единствените, които ме познават тук. — Той се закани с пестници към тавана. — Ако тези гяури ми паднат в ръцете...

— Всичко това няма смисъл — прекъсна го студено дервишът. — По-важно е да си плюеш час по-скоро на петите, докато не са те озаптили в собствената ти къща!

— Мохамед ес Садок доста ще се позамисли все пак, преди да е посегнал на един мандатъор на Великия везир. Не, сега толкова по-малко ще бягам, освен ако не се провали покушението ти срещу бея. Престолонаследникът е доброжелателно разположен към мен, той одобрява нашите планове. Но въпреки това аз ще подготвя всичко за евентуално бягство. Хайде да ангажираме животните за ездата!

— И ако покушението успее, пак ли ще предприемеш излета?

— Не знам.

— По-добре ще е да го сториш. Приготовленията вече са направени. Би обърнало внимание, ако не го осъществиш. Поразходи се до морето и довечера се върни.

През туй време Мохамед ес Садок провеждаше съд над Якуб Азир и съюзниците му.

Като прелюдия към разпита притегнаха с винтове краката на всички между две дъски и всеки си получи бастонадата по голите стъпала — мъжете в открития двор по двадесет удара, момичетата по десет удара в уединено помещение. Това подсили готовността им към признания.

Въз основа богатия опит в подобни неща на Мохамед ес Садок се удаде също да проведе разпита така, че Дейвид Линдсей ни най-малко да не бъде компрометиран. Не мина много и всички участници бяха направили пълни признания.

Присъдата гласеше доста чудато: Конфискация на цялото имущество. На мъжете да бъдат гладко обръснати главите и брадите — някакъв ужасяващ позор. И накрая владетелят заповядваше всички — мъже, жени и момичета — да бъдат откарани до алжирската граница и прогонени с бич през нея.

— Защото — поясни той — не желая да умъртвявам тези кучета и кучки, след като Аллах веднъж им е дал живот. Да ги хвърля в хапуса също не искам, понеже ще трябва редовно да ги изхранвам, а аз имам

по-добри почтени поданици, които повече от тези престъпници заслужават прехрана и облекло. Ето защо ги прокуждам от страната. Така ще се освободя от тях. Върнат ли се обаче, ще наредя да ги бичуват до смърт. Така гласи моето съдебно решение и присъда. Ла илаха илл'Аллах ве Мохамед расул Аллах!

След това оригинално съдебно заседание Паул и Херман се упътиха към „Италианската къща“ да хапнат. След храна трябваше да отидат при Крюгер бей, като вземат и англичанина, който бе останал в странноприемницата, понеже не бе проявил охота да бъде свидетел на гледането на делото. Искаха да присъстват на арестуването на дервиша Осман в Бардо.

Когато Дейвид Линдсей чу каква присъда са получили снощните му компаньони, се подсмихна доволен.

— Ако всички съдии действаша по този начин, щеше да се получи един фамозен импорт-експорт на престъпници! — каза с облекчение, докато носът му задуши с пробуден кураж надясно и наляво, сякаш търсеше ново приключение. — Е, нека мосю французите му мислят какви ще ги захващат с този Якуб Азир! Аз без съмнение няма да му отвличам пак „дъщерите“. Well!

---

[1] софти — студенти (Б. а.) ↑

## ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА ПОД „ПРЪЧКАТА НА ПРИЗНАНИЕТО“

Следобедната молитва на мохамеданите се пада точно в три часа. Още в два часа Ибрахим отиде при Чита и Закума, за да ги подготви за ездвата разходка. Малко след това арабаджията Саид ги уведоми, че господарят излязъл пак за няколко минути.

— Къде е дервишът? — попита Закума.

— И той замина някъде.

— Ще язди ли с нас?

— Да. Ще яздим всички в пълен състав.

— Защо всички? Това не понамирисва ли пак на внезапно отпътуване?

— Такова подозрение имах вече и аз.

— Не е ли по-добре в такъв случай да напуснем веднага къщата и да подирим приятелите?

— Не става. Двамата пазванти са на поста си и са въоръжени до зъби. За тайно бягство сега не може да се мисли, а в една битка аз бих претърпял поражение. Освен това вие принадлежите на повелителя. Той може да го докаже и във всеки момент да ви изиска обратно. Почакайте до довечера.

— Но ако Ибрахим ни замъкне отново нанякъде?

— Не ми се вярва. Знам, че той има още много работа тук. Вчера го чух да обсъжда с Осман плановете за следващите дни.

— Аллах да ни закриля! — въздъхна Чита.

— Впрочем — притури Саид — аз съм подготвен да посрещна всичко. Казал съм на приятелите, че се каним да отиваме към баните л'Енф. Те ще ни последват, ако не се върнем, а ще помисля и как да узнаят накъде сме се отправили. Няма защо да се кахърите.

Ибрахим бей не го свърташе у дома. Вреше му от ярост към Мохамед ес Садок и неочакваното унижение. Той тръгна да се увери с очите си в резултата от покушението с взрива. Но и през ум не му минаваше да се подхвърли на опасност, а направи една обиколка около

Бардо. Зад градината имаше гъст храсталак и той се притаи в него, за да наблюдава оттам хода на събитията.

В този миг викачът за молитвите даде сигнал. Мохамеданите нямат камбана; вместо нея използват дървено клепало и при удрянето му дървото издава надалеч разнасящи се звучни тонове.

Така бе и сега. Ударите прокънтяха и застанал високо горе на минарето, мюезинът извика:

— Хай ел мослемин алас салах! (Хайде, правоверни, на молитва!)

Всеки мюсюлманин коленичи, за да изрече молитвата си. Дервишът Осман не го стори и също толкова малко Ибрахим, който с изключително напрежение гледаше как оня крачи отмерено и с достойнство край зида.

Ето че дервишът спря за кратък миг и като че изнурен от дългата разходка, се облегна на зида.

Сега, сега трябваше да се случи.

Но макар двамата да напържаха очи и уши, нито видяха, нито чуха нещо. Очакваха да доловят силния грохот на взрива... но слушаха напразно.

Каква беше тая работа? Къде се криеше вината? Дали Осман не беше изпитал както трябва нещата си?

Дервишът се огледа търсецо. Наоколо не се мяркаше жива душа. Той прегледа припряно жицата и батерията — двете бяха в ред. Още веднъж докосна краищата на жиците — никакъв ефект!

— Кул шеятин! (Всички дяволи!) — изруга на себе си. — Да опитам трети път!

Изтегли ножа си и остърга краищата на проводниците, които заблестяха металически... тогава почувства една здрава ръка на тила си и нададе силен вик на ужас. В същия миг от зида скочиха още двама мъже и веднага го взеха по средата си.

— Какво правиш тук?

Дервишът се обърна уплашено — пред него стоеше гяурът, тоя Херман Валерт.

— Хайде, отговаряй! — заповяда Херман.

— Теб какво те засяга? — заекна Осман и с ужасен поглед разпозна другите двама — Паул Норман и англичанина.



— Сигурно ме засяга! — ухили се Херман. — Досега мислех, че си дервиш!

— И съм си такъв!

— Лъжеш. Ако принадлежеше към този благочестив орден, сега — в часа на молитвата — щеше да си коленичил на земята и да отдаваш душата си на Аллах.

— Да не би ти да ми предписваш действията?

— Не, това не е моя работа.

— Не посягай тогава с нечистите си ръце на един правоверен и ме остави да си вървя!

Дервишът се обърна, ала Херман го задържа за ръката.

— Почакай още минутка! Много ми се ще да знам какво държиш в ръката си. Я гледай, батерия! Човече, кого пък се каниш да електризираш?

Осман отново изгуби самообладание.

— Електризирам? — попита. — Какво е това?

— Не знаеш? Ще трябва в такъв случай да ти обясня. Свързваш заредената батерия с тези жици. Това се нарича електризиране.

— Не разбирам. Какво ми влиза в работата тая жица!

— После електрическата искра тръгва по жицата до Кьошка на молитвата, където е заложен експлозивът и раздробява владетеля на Тунис.

— Куче! — изкрещя дервишът и се нахвърли с юмруци към Паул и Херман, за да си отвори път за бягство.

Но Херман го пипна отново за врата и го запрати с такава сила към зида, че оня падна със стенание по колене.

— Потрай, обеснико! — ухили се той. — Имаме още някоя думица да добавим. Хола, хер оберст!

Над ръба на зида се показва червендалестото лице на Крюгер бей.

— Аха! — провикна се. — Та това опасната индивидулум (индивид) в миг на захващането? Тук имате въже да му безсъпротивно вържете!

Той метна едно въже от зида.

Дервишът едва сега осъзна напълно опасното си положение. Изпружи се нагоре. Зарева от бяс и започна да удря, рита и хапе като някое хищно животно.

— Давайте му една по главата до укротяването! — посъветва храбрият полковник от дуvara.

Съветът беше излишен. Херман беше сключил вече ръце около гърлото на престъпника и притискаше трахеята. После въжето легна на примка около тялото му и неколцина воители на Крюгер бей го издърпаха в градината. За двамата немци и англичанина спуснаха стълба.

В градината петдесетима дивии фигури от караула на беа образуваха кръг около пленника, така че за бягство не можеше и да се мисли.

— Ще си признаеш ли, кучи сине? — запита Крюгер бей.

— Нямам нищо за признаване! — изпъхтя дервишът Осман. — Не зная какво искат тези хора от мен!

— Добре, ще ти поизострим тогава разсъдъка.

Миралаят даде знак и аламинут бе доставена злокобната пейка, служеща за практикуване на бастонадата. Тази пейка, на която бива слаган грешникът да легне, има откъм края на краката едно облегалo, по което се издърпват краката нагоре и се връзват така, че голите ходила да заемат хоризонтално положение. По този начин бе пристегнат с ремъците и дервишът. Той се противеше с всички сили и бълваше най-вулгарни ругатни.

— Още сега ли възнамерявате да му дадете бастонадата? — попита Херман полковника на охраната.

— Да, в естественост и разбирателност!

— Преди да го отведете при беа?

— Да. Кого отрича, на него трябва да напердаши се. Ясно?

Дервишът всъщност бе така вързан, че не бе в състояние да помръдне. Пред голите му стъпала застана джезарът, сиреч палачът. Но в Тунис службата палач няма отблъскващата слава като у нас. Напротив, изпълняването на присъдите в тамошните страни е висша компетентност, възлагана само на мъж, в чиято верност владетелят е убеден.

Крюгер бей поведе разпита естествено на турски.

— Беше ли снощи тук в градината?

— Не.

— Два удара!

Дервишът получи тутакси на всяко стъпало по един удар.

— Да, бях! — изкряска.  
— Ти ли положи жицата?  
— Не.  
— Два удара!

Джезарът нанесе ударите непосредствено до предишните и понеже при всеки от тях кожата на стъпалата се разпукваше, болката беше ужасна.

— Стой! — изрева Осман. — Да, да, да, аз я положих!  
— Също шашката?  
— Не.

Един знак от страна на Крюгер бей и джезарът поднови ударите.  
— Ох, Аллах, Аллах! Да, да... и шашката!  
— С каква цел?  
— Исках... да видя дали ще гръмне.

— Значи не си искал да утрепеш бея, повелителя на правоверниците в тази страна?

— Не.  
— Четири удара.

Но едва получил втория удар, дервишът зарева високо.  
— Стой, спри! Да, исках да го убия!

Настоящата дива болка въздействаше по-силно от страха пред ужасното наказание, което щеше да последва от признанието му, ала едва по-късно.

— Имаш ли съучастници?  
— Не.  
— Два удара!

Ходилата вече бяха грозно пострадали. Джезарът замахна безмилостно за удар.

— Престани! — изкрещя Осман раздиран от болка. — Да, имам един съучастник, Ибрахим бей!

— Други помагачи нямаш ли?  
— Не.  
— Още два удара!

— В името на Аллах и Пророка, само Ибрахим знае за това!  
Джезарът понечи да удари, но Херман му улови ръката.

— Той сигурно няма други довереници — каза на Крюгер бей. — Мисля, че бих могъл да се закълна в това. По-добре го попитайте сега

за близките ми!

Крюгер бей кимна.

— Познаваш ли той ефенди? — обърна се към Осман. Дервишът хвърли ненавистен поглед от кръвясалите си очи към немеца.

— Да.

— Назови ми името му!

— Валерт ефенди.

— Имам предвид не това прието име, а фамилното му.

Дервишът се стъписа. Какво възнамеряваше Крюгер бей? Известна ли му бе историята на фамилия Адлерхорст, та и самия него искаше да накара да се разприказва? Това му се стори невъзможно.

— Не зная друго.

— Още десет удара!

Тая свръхмяра на утежняване на наказанието предизвика пъклен ужас у пленника. Той нададе гръмък крясък на страх.

— Опазил Аллах! Имайте жалост към мен! Не ме удряйте повече! Всичко ще си призная!

— Добре, ще направя още един опит. Но горко ти, ако злоупотребиш още веднъж с търпението и добротата ми! Значи познаваш тоя ефенди?

— Да.

— И ти е известно същинското му име?

— Да.

— Как се казва?

— Адлерхорст.

— Виждаш как ти отвори пръчката устата! И как безпогрешно изговори тая мъчна за небцето на един ориенталец дума! Това ми навява предположението, че ти хич не си турчин. Говори, куче!

— Кълна се в брадата на Пророка, аз съм...

Крюгер бей стрелна с поглед джезара и едно-едничко движение от страна на палача победи съпротивата на Осман.

— Стой, не удряй! французин съм!

— И името ти е?

— По-рано ме наричаха... Запъна.

— Е-е... ще стане ли?

— Флоран.

С широко разтворени очи и тебеширенобяло лице Херман се вторачи в пленника. Този мъж тук, лежащ пред него с кървящи крака, беше някогашният слуга на майка му. Имаше усещането, сякаш сърцето му искаше да откаже. Извънредно мощно, с цялата си горчива несрета се появи миналото пред него... и тоя мизерник тук носеше вината за безграничните страдания на неговите обични майка, сестра и братя! Ето защо още в първия миг чертите му се бяха сторили толкова познати!

Крюгер бей продължи разпита.

— Бъди благодарен на Аллах, че ти оказа посредством мен благотелянието да опресниш паметта! Сега ми кажи, в какво отношение си бил свързан с фамилията Адлерхорст!

— Бях техен... техен слуга.

— А мъжът, който се нарича Ибрахим бей и е притежавал сахатника на убития консул?

Дервишът видя, че е изгубен. Е, тогава поне и съюзникът му трябваше да сподели същата съдба. Да прояви желание да го пощади, би било само в негова вреда.

— Ибрахим бей — по онова време той още не притежаваше тази титла — се намираще в Аден като политически пратеник на падишаха и се влюби в кадъната на консула.

Крюгер бей изви очаквателно вежди, докато очите на Херман бяха като приковани към устата на бившия лакей.

— Е и?

— Отблъснат, Ибрахим се закле да отмъсти на цялата фамилия.

— В тази перспектива историята е ясна. Ами ти какъв дял имаш в цялата работа? Твоето приятелство с Ибрахим се нуждае от едно по-подробно обяснение.

Осман хвърли колеблив поглед към Херман Адлерхорст.

— Доброволно ще отговоря на въпросите ти, твоя милост, но накарай, моля те, този мъж да се отдалечи. Тогава ще говоря.

— Куче, на всичко отгоре и нареждания ли искаш да ми даваш? Младият ефенди остава! Той първи има правото да узнае всичко. Размърдай си езика, иначе...

Едно-единствено красноречиво движение на Крюгер бей стигаше да сломи съпротивата на дервиша.

— Та нали вече говоря! — извика той, изпълнен със страх. — Работата е, че аз също обичах моята господарка, но когато...

Осман повторно запъна в признанието си. Може би някакъв последен, оскъден остатък от срам връзваше езика му.

— Ее? — изръмжа боят.

Джезарът стисна по-здраво пръчката и я дигна по-високо, та при най-малкия знак на господаря си да бъде готов за удряне.

— Аллах! — изхленчи дервишът. — Искам да разкажа всичко така, както си беше! Виновен ли съм, че я обичах? Но тя сурово ме отблъсна!

Херман Адлерхорст се пробуди като от сън.

— Мерзавецо, как си дръзнал да вдигнеш поглед към майка ми?... По-нататък, по-нататък! Говори бързо или ще те удуша!

Херман бе свил пестници и физиономията му подсказа, че в следващия миг ще се спусне върху дервиша.

— Пренебрегването ме хвърли в ярост — продължи Осман с боязлив поглед към пръчката на джезара. — В мен вече гореше единствено желанието за отмъщение. Свързах се с турчина Ибрахим. Съвместно дирехме възможност да погубим фамилията. И тя много скоро се намери. Консулт искаше да се върне в Германия. Ибрахим лесно се осведоми за името и времето на отпътуване на кораба, от който щеше да се възползва семейство Адлерхорст. После изпрати един бърз вестител до шейха на джехеините, които по онова време, а и сега вдъхват страх като морски хайдуци. Ибрахим познаваше шейха им и го уговори да плякоса самбука<sup>[1]</sup>. Корабът и целият му товар щяха да принадлежат на пиратите, докато Ибрахим запазваше за себе си имуществото на консула. Освен това шейхът имаше правото да задържи и сухата пара от продажбата на пленниците.

Паул Норман бе обгърнал с дясната ръка приятеля си, защото виждаше как нещо действа във физиономията, как горят очите му. Дейвид Линдсей също бе застанал плътно до него. Искаха да му попречат, в случай че в прекомерната горест се нахвърли върху негодея, който бе струпал на съвестта си дългогодишната мъка на неговите близки.

Но Херман със свръхчовешки усилия съумяваше да се държи в ръце. Макар в този миг да преживяваше и изстрадваше отново цялата ужасна трагедия, той все пак си казваше, че сега стои в началото на

разкритията и трябва да запази главата си бистра, за да се приближи до своята цел.

— А майка? — каза с овладян глас. — А сестра ми, братята? Къде са?

— Не зная. В името на Аллах и Пророка, наистина не зная! Отмъщението ме удовлетвори и аз повече не се интересувах от миналото, докато...

— ... докато? Продължавай!

— ... докато преди няколко дена видях младата черкезка.

— Чита?

— Да.

— Която моят приятел рисуваше?

— Да, при Бариша.

— Откъде я имаше роботърговецът?

— Това не знам.

— Бариша беше ли в съюз с теб и Ибрахим?

— Не.

— Куче! — обърна се грубо към него Крюгер бей. — Ако спомените те напуснат пак, ще накарам „Пръчката на признанието“ да танцува по ходилата ти, докато паметта ти стане ширна и голяма като добрината на султана!

— Милост, о, господарю! — захленчи Осман. — Аз не познавам Бариша. Случайно открих Чита при него.

— Тя моята... сестра ли е? — намеси се Херман.

— И това не мога да кажа с категоричност. Но ние така мислим поради голямата прилика с моята някогашна господарка. Нямаме никаква друга отправна точка, освен че възрастта отговаря, и че Чита не знае нищо за своето семейство.

Признанието на дервиша не беше протичало така гладко, както може да се прочете на хартията. Беше говорил тихо, с прекъсвания и само страхът от бастонадата го бе подтиквал да продължава и да завърши изповедта си.

Полковникът заповяда да хвърлят Осман в най-надеждната тюрма на зандана. После лично потегли начело на неколцина мъже от охраната да арестува и Ибрахим. Сър Дейвид, Паул и Херман избързаха напред.

Ибрахим за малко да се издаде с един вик на ужас, когато стана свидетел на изненадващото залавяне на Осман.

— О, Мохамед! О, халифи! — процеди той. — Това са ония кучета! Как са се озовали насам? Дали лодкарят, който му помогнал, не е издал всичко? Ако не съумее още сега да избяга, той е изгубен.

С трепереци колене той следеше по-нататъшното развитие на нещата.

— Всички дяволи и духове на пъкъла! — изстена. — Те го издърпаха горе! Той е арестуван!

Вече се канеше да бяга, но някакво предчувствие го накара да изчака още. И после, само след няколко минути, се разнесе пронизителен кръсък, последван скоро от втори.

Ибрахим знаеше достатъчно.

— Той получава бастонадата! Те го разпитват! — промърмори объркан. — Ще го питат за помагачите му... и той ще ме назове! Ще ме издаде, защото е едно двулично и себелюбиво куче, а и никой човек не може да противостои на болката, когато пръчката се вреже до костите на ходилата. Бягай, бягай! След половин час гавазите на Крюгер бей ще са пред къщата ти!

Като преследван от фурии се понесе. Не направи заобикалка даже с риск да привлече вниманието на срещаните хора. Само към къщи, час по-скоро вкъщи... нито миг да не губи! Отдъхна си, когато, пристигнал пред къщата си, забеляза, че всички животни са подготвени. Но момичетата създадоха мъчнотии. Бързината на Ибрахим намирисваше на бягство. Ето защо отказаха да тръгнат с него и се бранеха с всички сили, докато Ибрахим заповяда на двамата пазачи да употребят сила, и макар да се съпротивяваха с камата, в крайна сметка бяха повалени.

Няколко минути по-късно момичетата седяха в камилските носилки, а мъжете — на конете. Липсваше само един.

— Шейтана го взел... къде е Саид? — ревна боят.

— Тук! — отговори арабаджията, като се втурна от къщи и скочи на седлото.

— Имаш късмет!... Напред!

На първо време яздиha край западната част на града. После се насочиха към така наречения Нов форт. По този начин Ибрахим



избягна оживените местности, така че по-късно бе невъзможно да се узнае с питане коя посока е хванал.

От Новия форт до баните л'Енф не е далеч. На Ибрахим през ум не му минаваше да спре в малкото селище, което бе обявил за цел на ездвата разходка — той продължи в галоп, напреко през долината Сутун, към по-голямото селище Солиман.

От южната част на Туниския голф в посока от югозапад към североизток навлиза в морето полуостров Дакхул. Тъй като на Ибрахим бе невъзможно да избяга от Тунис по вода, той бе планирал да язди по тоя полуостров до един от неговите носове. Там щеше да го очаква на другото утро заръчаната лодка. Удадеше ли му се да се добере до нея, беше спасен.

Не биваше да му хрумва макар и за миг да спре, така че докато камилите запазваха бързия си ход, момичетата нямаше как да слязат от носилките.

Пазачите им бяха добре дресирани. Възседнали конете си, те държаха юздите на камилите, отнемайки по този начин всяка възможност на Закума и Чита за бягство.

Достигнаха градчето Солиман.

— Не ме чакайте, а продължавайте ездата! — заповяда Ибрахим. — Аз ще дойда по-късно.

Самият той спря със Саид, който водеше за поводите предназначения за дервиша кон, и се обърна към неколцината мъже наблизно.

— Кой ще ми покаже най-добрия път за Клибиах?

Един пристъпи напред.

— Какво предлагаш?

— Ще имаш петдесет пиастъра и тоя кон отгоре барабар със седлото и такъмите, ако се качиш незабавно и тръгнеш с мен!

— В името на Аллах, ти си толкова щедър, че чак да не ти вярва човек!... Дай първом парите!

Ибрахим извади кесията си. Междувременно Саид скочи и си намери работа по седлото.

— Защо слезе? — запита го грубо господарят му.

— Тия пазванти са големи серсеми! Един кон не умеят да оседляят. Каишът е прекалено халтав.

— Добре де, действай бързо тогава! Нямаме време!

При тези думи той препусна с новия водач.

Саид махна с ръка на останалите мъже и направи знак за мълчание.

— Имам нещо да ви кажа. Елате насам!

В този миг Ибрахим погледна назад и избълва едно проклятие.

— Струва ми се, отдавна трябваше да си затегнал седлото!

— Само че ти не ми оставяш време да го сторя!

— Побързай тогава и ме последвай! Не мога заради тебе да оставя камилите да идат толкова далеч напред.

После продължи да препуска с водача.

Това бе целил верният арабаджи. Едва господарят му се бе изгубил зад ъгъла на първата градина, седлото вече бе затегнато и Саид скочи на него. Но вместо да последва незабавно господаря си, той се наклони към мъжете.

— Оня там получи петдесет пиастъра — нашепна им. — Искате ли вие да спечелите двеста, триста, че и повече?.

— О, Аллах! Та това е цяло състояние!

— Искате ли? Решавайте бързо!

— Какво трябва да направим в замяна?

— Отидете бързо до баните л'Енф. Там ще дойдат ездачи, които ще питат накъде сме се отправили. Кажете им: към Клибиах! А ако се забавят, нека един от вас изтича до града в „Италианската къща“ и да пита за тях. Те са двама немци и един англичанин. Аз съм Саид, арабаджията. Разбрахте ли?

— Да. Кой ще ни плати?

— Господарите от „Италианската къща“. Те ще ви дадат колкото ви казах, та дори и повече, ако се постараете бързо да ги намерите. Обещавам ви в името на Аллах и брадата на Пророка, че ще си получите парите!

— Щом като се закле, ще го сторим. Още сега ще се разделим по всички пътища, та да няма как да ги изтървем, а един от нас ще препусне до „Италианската къща“!

Саид подкара коня си след господаря с цялата бързина, на която бе способен. Той беше свършил своето. Беше се запитал наистина дали не трябваше самият да язди за града, ама как господарят му веднага щеше да отгатне какви са му намеренията и после със сигурност щеше

да промени посоката. Освен това считаше, че е по-добре да остане край момичетата, защото не знаеше какво още им предстои.

---

[1] самбук — ориенталски плавателен съд (Б. нем. изд.) ↑

## ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА В ПОСЛЕДНАТА МИНУТА

Когато Паул, Херман и сър Дейвид, избързали пред Повелителя на войските и неговия отряд, проникнаха в градината на Ибрахим, намериха къщата заключена. Почукаха. Наоколо не се виждаше никой. Това ги постави в недоумение, тъй като нали Ибрахим щеше да предприеме само една разходка с коне и не бе допустимо, че ще остави къщата без всякакъв надзор.

Заобиколиха постройката и без много да му мислят, се вмъкнаха през един отворен кепенк на партера. Одаята, в която се озоваха, бе празна. От нея излязоха на сумрачен пруст. Той също бе празен. Херман прегледа вратата и намирайки я заключена, я разби с една градинска мотика, по това време пристигна яздешком и Крюгер бей.

— Арестувахте му вече! — попита.

— Заминал.

— Как? Заминал? През накъде?

— Отправил се е заедно с момичетата към л'Енф на разходка с коне!

— Как? На него да разхождал отива? На него престъпникът? Ей, ще му накараме да видел звезди по пладне и по негови пети ще наместваме се!

— Искате да препуснем след него? А няма ли да е по-добре първо да проверим дали наистина се касае за ездова разходка?

— Много добре. Това има мое изключително разбирателство. Ще ние значи едно най-незабавното домашен обиск уредим!

Захванаха се да претършуват къщата, започвайки от помещенията, обитавани от момичетата. С изключение на килимите и възглавниците те бяха напълно празни.

Паул Норман се наведе и вдигна от земята някакъв златен медальон, подобен на този, който притежаваше Херман Адлерхорст. Висеше на тънко златно синджирче, разкъсано по средата. Паул

повъртя любопитно медальона и му се удаде да го отвори. В следващия миг нададе вик на безгранично изумление.

— Херман, я погледни насам... наистина, това си ти, жив-живеничък!

Херман погледна като лишен от дух миниатюрата, която медальонът съдържаше.

— Това... не съм аз... това... е татко! — изтръгна се накрая мъчително от него.

— Баща ти?... И как се е озовал... как се е озовал този портрет... ама как мога още и да питам? Работата е ясна като бял ден! Медальонът може да е бил носен единствено от Чита.

— Чита!

— И знаеш ли какво означава това? — извика Паул силно възбуден.

— Че Чита действително е твоя сестра. Всяко по-нататъшно съмнение е направо глупост.

— Чита... моя сестра!

Херман удари длани по стената, опря глава на нея и заплака като дете.

Всички бяха дълбоко развълнувани. Но никой не отрони нито дума, дори Линдсей, който бе най-съпричастен към нещата след Херман.

Паул сложи ръка на рамото на приятеля си.

— Скъпи Херман, овладей се! Та това, което узна, не е трагично.

— Не, не! — отвърна Херман с одрезгавял глас. — И трагично, и радостно едновременно! Моята сестра... робиня! Но наистина ли няма вече никакво съмнение? Би било ужасно, ако...

— Мълчи!... Как можеш след всичко това да храниш още съмнение? Я си спомни какво ми разказа на кораба за двата медальона! Единият — с портрета на майка ти — си получил ти като най-голям, а другия с този на баща ти — бил окачен на сестра ти, като най-малката от децата, половин година след раждането ѝ. Можеш ли сега още да се съмняваш?

— Ама аз не се съмнявам, искам само да съм съвсем сигурен в нещата си. Тя все пак би трябвало да знае какво съдържа висулката!

— Задължително ли е наистина? Аз пък, напротив, казвам че тя няма никаква представа за съдържанието: Като оставим настрана, че

заклучалката е много изкусно изработена — каквито само малцина немски майстори златари употребяват при особено скъпоценни бижута, — тя никога не си е имала работа с неща от западноевропейските страни. Та нали възпитанието ѝ е чисто ориенталско.

— Изглежда е изгубила висулката. Паул Норман прегледа повърхнините на лома на синджирчето.

— Не вярвам. По-скоро допускам, че верижката е разкъсана със сила. Боже мой... ако не се касае за разходка, а за бягство на турчина! Момичетата са разбрали и са се отбранявали... и ето как се е скъсало синджирчето.

— Сега нямаме време да се отдаваме на чувства — рече твърдо Херман. — Трябва преди всичко да се погрижим за Чита и Закума. Горко на Ибрахим, мерзавеца, ако и един косъм посмее да пипне от косите им!

Претърсиха с най-голяма бързина и останалите помещения.

— От предметите за ежедневна употреба няма много нещо налице — отбеляза Херман, когато приключиха. — Почти съм убеден, че негодият вече знае за арестуването на дервиша и е офейкал.

— Значи трябва да потеглим след него.

— Такова е и моето мнение. Непременно и незабавно трябва да тръгнем за л'Енф.

За всеобщо задоволство този въпрос бе разрешен от Крюгер бей. Той обеща да се погрижи за коне и те се отправиха бързо към Бардо, след като оставиха известен брой гавази в къщата със заповед веднага да арестуват Ибрахим, в случай че обитателите все пак се върнат.

Тъй като охранителният отряд на Крюгер бей се състоеше изключително от конница, то коне имаше в изобилие. Полковникът докладва накратко на туниския владетел, после кавалкадата, включваща немците, англичанина и полковника с десетима от хората му, потегли на път.

През града минаха в тръс, а после продължиха в галоп.

Претърсването на къщата край древния акведукт все пак бе отнело повече от час. Часът беше вече пет, когато ездачите стигнаха до л'Енф, и тъй като Крюгер бей бе известен надалеч, бяха огледани с любопитство от местните жители.

— Миралаят на гавазите! — чу Херман да казва високо един мъж. — Не може да са очакваните. Херман веднага спря коня си.

— Чакаш някакви ездачи от града?

— Да. Двама немци и един англичанин.

— Е, в такъв случай това сме ние.

— Значи познаваш Саид, арабаджията?

— Разбира се.

— Някакво известие ли имате от него?

— Трябва да ви кажем, че неговата езда води към Клибиах. В Солиман те се сдобиха с водач, комуто дадоха петдесет пиастъра и един ат заедно със седлото и сбруята.

— Към Клибиах! — извика учуден Херман. — Напред! Но мъжът улови поводите на жребеца.

— Дано Аллах ти просветли разсъдъка и отвори ръката, ефенди!

Херман извади незабавно кесията си и му даде една жълтица.

Мъжът погледна бакшиша и поклати глава.

— Твоята благодетелност е по-малка от устата на Саид — рече той.

— А-а, той обещал ли ви е нещо?

— Четиристотин пиастъра — излъга вестителят с невинна физиономия.

Дейвид Линдсей приближи животното си — любопитният му нос се бе раздвижил.

— Бакшиш? — попита. — Well, това е по моята част. Колко?

— Четиристотин!

— Има ли нещо ценно в известието му?

— Изключително ценно.

— Тези хора ще получат петстотин пиастъра. Дейвид Линдсей съм. Yes.

Ездата незабавно продължи, и то в непрекъснат галоп. За щастие в отряда на полковника се намираха хора, които така добре познаваха полуострова, че дори нощем бяха уверени в пътя си.

Отправиха се най-напред към Солиман и оттам към Масера. Късно вечерта стигнаха до Ел Абеид, където рекичката със същото име се влива в морето. Преследваните били минали оттук преди повече от час и продължили после да яздят към Бир ел Джеди.

— Непременно ли трябва да отидем наистина до Клибиах? — попита един от познаващите пътя.

— Да. Така гласи указанието.

— На мен обаче ми се струва, че турчинът има водач, който много-много не обича да язди по лоши друмища. Той вероятно ще отиде до Джеди и оттам сигурно до Сиди Дауд.

После ще прекоси напреко полуострова до целта от другата му страна, като през цялото време остава на много добри пътеки, макар да прави голяма заобиколка и да язди под прав ъгъл.

— Ние не можем ли да го скосим?

— Като нищо, стига да не се боите от напреженията.

— Карай!

— В такъв случай сега трябва да яздим нагоре по планините. Там водите на Абеид протичат точно по нашата посока. Ще следваме долината на тази рекичка и сетне още преди разсъмване ще сме в Клибиах.

След кратък съвет предложението беше прието. То се оказа много изгодно. Още два часа преди зазоряване отрядът стигна до целта си.

За съжаление Ибрахим беше казал на водача наистина името Клибиах, но не бе в намеренията му да язди към това селище — та нали бе наредил на лодката да го чака малко по на север към предпланините Ел Меллах. И така тримата приятели и полковника с неговия отряд можеха да си стоят и чакат да го пипнат в Клибиах цяла вечност.

Но още в сивеещия ден пристигна конен пратеник от Сиди Дауд, който доложи на лагеруващия посред селото полковник и спътниците му, че една малка група с две камили и пет коня потеглила късно снощи от Дауд и сега бивакували край предпланините Ел Меллах. Видял ги от хребета.

— Проклятие — извика Херман, — те изобщо няма да дойдат насам! По всичко личи, че очакват някакъв кораб.

— Аз наистина видях пушека на един параход — забеляза пратеникът.

— Всички дяволи! Къде?

— Оттатък предпланините Асвад.

— И колко далеч бивакуват ездачите оттук?



— На десет минути езда.

— А посоката и мястото?

— Между тези два хълма направо. Херман скочи на седлото.

— Нямаме време за губене!

Останалите тутакси последваха примера му. Като гонени от ураган излетяха ездачите от селището и навлязоха в една тясна долина, която се изкачваше постепенно и излизаше полегато на хребета.

Когато стигнаха горе, пред нозете им се ширна морето. Един турски параход бе легнал на дрейф близо до сушата и полюляващ се бавно по вълните, чакаше завръщането на една лодка.

А тази лодка тъкмо бе придърпана до брега. На бреговата ивица се виждаха две камили и пет коня. Неколцина мъже се мъчеха да избутат две съпротивяващи се жени до дъската, свързваща лодката с брега.

Един от мъжете извика силно. Беше съгледал преследвачите и сега даде заповеден знак към кораба отсреща. Веднага след това на борда бе отметнато едно широко платнище и се показа цевта на палубно оръдие.

— Това са те! Идваме твърде късно! — извика Паул. — Струва ми се дори че се канят да стрелят по нас!

— Едва ли ще се осмелят на едно такова нарушение на международното право — процеди Херман. — Не се намираме в положение на война, я! Искаме само да заловим един избягал престъпник.

— Хайде, напред, в галоп!

Смушкаха конете с шпорите и препуснаха по склона.

Чита беше избутана от пазача си в лодката. Тя едва сега съгледа приятелите и протегна ръце. Закума, която също бе забелязала приближаващите като лавина ездачи, се бранеше с последни сили.

Преследвачите вече връхлитаха — всички, начело с Херман Адлерхорст и зад него Паул Норман. Освен Закума и водачът, стоящ слисан на страни, на брега се намираше само още Ибрахим с втория пазач и Саид. Саид разбра, че спасението на господарката му зависи от секунди... грабна един тежък камък от земята и повали пазача.

Останал като вкопан от деянието на арабаджията, Ибрахим пропусна да изтекат неизползвани няколко безценни мига. Закума

съзря предимството си, отскубна се със силен тласък и се стрелна към ездачите и... в обятията на своя закрилник.

Ибрахим пробяга с проклятие до дъската до борда; Гребците незабавно потопиха веслата и лодката се раздвижи. Преследвачите се изсипаха.

— Стой! Спрете! — кресна Крюгер бей. Отговориха му със смях.

— Личната охрана на туниския бей! Заповядвам да спрете!

Лодката продължи да се плъзга. Мъжете скочиха от седлата.

— Огън по хаирсъзите!

Но Закума се хвърли пред дългите турски кремъклии.

— Не стреляйте! — изкрещя, — Чита е в лодката! Може да я убиете!

— Глупости! — изръмжа Крюгер бей. Но от мен да мине. Свалете пушките!... Имала тя наистина право — каза той на немски на Паул. — С криви турски пушкала е на стрелбата като пруски лотариен билет: човек никога не знае къде го улучва.

Скочи същевременно от коня и откачи карабината си от седлото.

— Hell and damnation!<sup>[1]</sup> — изруга Дейвид Линдсей. — Нашите пищови не карат толкова надалеч! Damned! Само една минута по-рано и щяхме да имаме цялата измет. Моят приятел Кара Бен Немзи и сега би отстрелял греблата от лапите на пройдохите! Yes!

Отчаян, Паул Норман размаха пестници към водата. Виждаха как Чита се бори с пазача си.

В този миг отекна изстрел.

Англичанинът се обърна и погледът му срещна червендалестото лице на Крюгер бей, който тъкмо сваляше пушката от бузата си.

— За да моите немски съотечественици покажа, че старият бранденбургер Крюгер бей на едно отлично целещо око да притежава благоразположеността има — каза полковникът със смръщено лице и посочи с десница. — Там претъркулва се той да пада!

В отдалечаващата се лодка пазачът разпери ръце и се пречупи в коленете.

— Чита! — прозвуча пронизително над вълните гласът на Паул.

В мига, в който пазачът се прекатурна възник през пейката на гребците, Чита скочи съобразително на борда на лодката. За секунда надвисна над водата... изгуби равновесие... олюля се...пронизващ крясък и... изчезна във водите.

От отскока на момичето лодката се разлюля и Ибрахим, който бе протегнал ръце, за да сграбчи Чита и я издърпа в лодката, трябваше да се вкопчи в буртига, за да не се изсипе и той през борда.

— Да се махаме! Да се махаме! — изрева кормчията. Гребците се заловиха така за работата си, че веслата се огънаха.

— Стойте, кучета! — кресна Ибрахим вбесен. — Трябва да си върна Чита!... Назад!

— Че да ни застрелят до един като плъхове! — изръмжа кормчията. — Продължавай, казвам!

Лодката запори вълните и скоро бе извън обсега на куршумите.

Когато Чита постави крак на борда, Паул с могъщ скок се бе хвърлил във водата, предчувствал сякаш какво възнамерява любимата. С мощни удари процепи вълните, но... само бягащата лодка и заплашително размахваните юмруци на Ибрахим — Чита беше изчезнала от повърхността.

Сърцето му се сви. И в този миг на ужас, когато може би завинаги я изгуби, той почувства колко горещо и дълбоко я обича.

Сега бе приблизително на мястото, където Чита пропадна в морето. Но колкото и внимателно да се оглеждаше не намираше ни най-малка следа от потъналата. По едно време му се стори, като че от дълбочината — на няколко замаха отдалеченост — изплават въздушни мехурчета. Потопи се мигновено и търси толкова дълго под водата, че гърдите му заплашваха да се пръснат. Но напразно. Полузадушен, излезе на повърхността. Но и сега описваше безрезултатно широк кръг. Задух притискаше гърлото му; в трахеята проникна вода... изведнъж нещо се уви около десницата му и забави последните лудешки удари... напълно изчерпат той го повлече със себе си нагоре... и заедно с него от зелените води изплува ликът на Чита — блед и красив като привидение.

Това изглежда бе една приятна илюзия, създадена от бясно пулсиращата кръв. Но тогава почувства ръката си още вкопчена спазматично в одеянието ѝ и усети как безжизненото тяло го влече обратно към дълбините. Страх и радост му върнаха напълно съзнанието и удвоиха напускащите го сили. Пое дълбоко дъх. После сложи изпадналата в несвяст девойка на пряко на гърдите си и с равномерни удари, под проклятията, които хората на Крюгер бей

изливаха с ориенталска щедрост след бягащата лодка, се добра със скъпия си товар до брега.

Херман и Закума коленичиха до припадналата, докато Паул клекна при нозете ѝ, за да се съвземе от неимоверното напрежение.

— Аз сторих на моето, млад приятелю — подсмихна се Крюгер бей. — Нека надяваме се, че милият Бог или мой добър Аллах, както аз да го казвам целесъобразителността имам да трябва, сега на своето стори, той ще няма се от стария Крюгер бей да отсрами остави се... аха, ето да помръдва се тя! Женоря са кат' котката — не пъхнеш ли тях на чувала, няма да удавят се!

— Елате, полковник! — каза Дейвид Линдсей, гледащ с крайчеца на околото си към групата, докато носят му потрепваше насам-натам, сякаш вече не бе в състояние да прикрива душевното си вълнение. — Тук сме излишни. Indeed. Нека яздим до най-близкото село. Мис се нуждае от сухи дрехи. Yes.

Двамата препуснаха с охранителния отряд. Параходът бавно излезе в открито море.

Поваленият от Саид пазач междувременно бе дошъл на себе си и заедно с водача и две животни тихо и безпрепятствено си плю на петите.

Най-сетне Чита отвори очи под усилията на Закума и Херман. Първото, което съгледа, бе изпълненото със страх лице на Паул Норман.

— Паул!... Аз сънувам — прошепна усмихнато и клепките ѝ отново се затвориха.

— Чита, Чита моя!

— И всичко това — промълви тя — за една презряна черкезка робиня!

Той скочи.

— Чита — каза тихо на ухото ѝ, — ти не си никаква черкезка... ти си немкиня, както съм немец и аз!

— Немкиня? — повтори като в сън. После повдигна пак клепачи. Огледа се, съзря ласкавото лице на Херман Адлерхорст, което се появи иззад рамото на Паул, и придърпа изчервена мократа си дреха над брадичката.

— Не се бой от приятеля ми — каза художникът с весело намигване към Херман. — Той ти е по-близък от мен, да, къде-къде по-

близък!

— По-близък... от... теб?

— Да, Чита.

— Не те разбирам — пророни тя.

— Ще ти обясня, когато си възвърнеш силите — прошепна ѝ в ухото.

С внезапен порив тя изхвърли ръце около врата му.

— Ох, та аз вече съм силна, защото ти си при мен... и никога повече няма да те напусна!

— В такъв случай ще ти кажа: Ти имаш брат, когото ние...

— Брат? О, Аллах! Той къде е?

Ръцете ѝ се плъзнаха и склучиха на гърдите.

— Ето го, Чита... бил е продаден в робство като теб... но се е освободил и със собствени сили е създад мястото си в живота.

Главата ѝ се отпусна с въздишка на рамото му, клепачите се затвориха и Закума сложи с уплах ръка на устните си. — Тя отново изпадна в несвяст — изрече с упрек. Ала това бе безсъзнанието на радостта, от което едва ли някой е умрял...

---

[1] Hell and damnation! (англ.) — По дяволите! (Б. пр.) ↑

## ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

### ДЕТЕЛИНОВИЯ ЛИСТ

В топлата пролетна вечер под четиристотингодишните дървета на североамериканската девствена гора бавно се придвижваше една мечка. Мечка трябва да бе, защото се промъкваше безшумно по мечешки и от време на време изсумтяваше тихо на себе си. Тъмната ѝ козина едва се различаваше от околния ландшафт. Само остро, привикнало към нощния мрак око на някой прериен ловец и уестман би могло да открие страшната юначина. Но тъкмо на един такъв навярно веднага би направило впечатление, че в случая надали си има работа с мечка. Защото Баба Меца не е почитателка на нощните разходки, а с падането на нощта отива хубавичко да си поспи, както подобава на почтените люде.

Тази мечка следователно трябва да си имаше някоя принудителна причина, за да постъпва ей така съвсем против привичките на своя род. Но явно целта на излета много я ангажираше, защото често спираше изправена в цял ръст и поклащаше учудено глава. При това ръмжеше все по-сърдито. Но ръмженето беше тихо, досущ като че надуваше някаква беда.

Ето че сега пак се изправи на задните лапи, подуши мнително, поклати глава, направи с предните лапи няколко странни движения и отново изръмжа. И забележително, ръмженето премина в заключение в ясно доловимо човешко мърморене.

— Damn<sup>[1]</sup>, нека ме изядат, ако тук не мирише на пушек!

После отново подуши.

— Да, пушек е. Хората са си стъкнали огън от сухи дърва. Мокрото дърво гори другояче, а пушекът смърди повече в носа, ако не се лъжа. Откъде ще намериш сега сухи съчки в тая мокра от дъждове гора? Миризмата идва вдясно там отсреща, защото с всяка крачка в тази посока става все по-силна. Нека видим!

Едва напреднал двайсетина къси крачки и пак спря, но рязко, като някой, попаднал на нещо твърде озадачително.

— Zounds! Какво е това?

Започна отново да души, ама много старателно — като гастроном, който минава по улицата край отворен кухненски прозорец и спира неволно, за да поеме въздух с носа и разбере дали пърженият там вътре шницел е по виенски, или по холщайнерски.

— Не е бизонско месо... пекари също не... и ракун не е... аха, че това въобще не е дивеч. Това май е най-питомното създание, което може да съществува, защото нека ме изядат, ако това не е месо от овца, чиято миризма ми уврежда носа. Овнешко в девствената гора! То може да е само задигнато. Имаме си значи работа с крадци, а може би с лоши обесници, които се боят от дневната светлина. Защото един ловец посяга към питомна храна само ако трябва да се пази да не издаде с някой изстрел присъствието си.

Душейки, продължи да се промъква — все по посока миризмата.

Гората се състоеше от високостеблени дървета, растящи на значително разстояние едно от друго. Ето защо бе лесно да се придвижва. Скоро в далечината се показва сияние.

— Сега типове грят чак пък и грог! Живеят си така добре, сякаш тази вечер празнуват кръщение! При моята добра стара Лиди... нека се пазят да не вземат да ни поканят за кръстник, хи-хи-хи-хи!

Продължи да крачи, но виждаше само светлината на пламъците, не и самия огън, защото той гореше в дълга, тясна падина. Тя представляваше малко дере, обрасло с къпинови храсти и папрат.

Легна сега на земята и започна да се прибутва с четирите крайника, докато стигна с глава ръба на падината и можеше да надникне в нея.

Там долу лагеруваше компания от мъже, демонстриращи както различен цвят на лицето, така и различно облекло и въоръжение. Имаше бели, негри, мулати, мяркаше се дори един индианец.

— Дявол ги взел! — прошепна. — Тия обеснически физиономии не дават да се предположи нищо добро. Как глупаво само са наклали типовете огъня си... та това са пламъци, на които можеш да опечеш цял бизон! Господинчовците значи се мислят за много сигурни и не допускат, че могат да бъдат тук подслушани... Наздраве! Дано се задавиш макар!

С пожеланието имаше предвид един от мъжете, който гребна с кожената си чаша глътка горещ грог от висящия над огъня железен

котел и я изля в гърлото си.

— Хм, типове не носят шпори, значи имат коне. Смятам, че животните не са далеч оттук. Трябва да внимавам да не приближа до тях, иначе ще изпръхтят и ще ме издадат. Я чуй!

Един от мъжете, явно предводителят, тъкмо сега започна да говори високо.

— Човек може да излезе от кожата си! — изруга. — Нашите съгледвачи трябваше отдавна да са тук. До Уилкинсфийлд се отива като нищо за четири часа, а те потеглиха още призори.

— Сигурно искат да си свършат възможно най-добросъвестно работата — успокои го друг. — Може би искат дори да понадникнат в касата на стария Уилкинс, та да знаят колко точно има вътре.

— О, че има достатъчно, това го знам. Ето защо не е необходимо да си пилеят нехранимайковците времето. Пратих ги само да разберат дали оня сега е там. Той често отива до Сейнт Луис или до Ню Орлиънс. В този случай няма да ни стане далаверата.

Кожената чаша тръгна из кръга и разговорът секна. Но тишината скоро бе нарушена от едно силно изсвирване в далечината.

— Идват! — извика предводителят.

След мъжете настъпи раздвижване, което издаде колко напрегнато са очаквали всички другарите си. Неколцина дори скочиха да посрещнат приближаващите.

След няколко минути чуха стъпки; двама мъже се зададоха измежду дърветата и се спуснаха в долчинката. Те се наместиха без особени церемонии край огъня, извадиха ножовете си и си отрязаха големи парчета месо от овнешкото чеверме.

— Е? — попита предводителят нетърпеливо и хвана единия за китката, когато оня поиска да си гребне жадно глътка от казана. — Не можете ли да говорите, а? Видяхте ли Уилкинс?

— Yes.

— И?

— Даже обядвахме при Уилкинс.

— Я ги виж! Като какви се представихте?

— Преселници от Изтока. Дошли сме да поогледаме земята и евентуално да се заселим, купувайки имот.

— Много добре. Уилкинс колко време ще остане още?

— Следващата седмица отпътува.



— Как стоят нещата с надзорника?

— Онова куче от Германия?

— Yes. Дето се казва Адлер.

— Че какво да става с него? Той си е все там и се говори, че бил от старата немска аристокрация.

— Много скоро ще бъде разаристократен. Когато преди две години направихме първото посещение на плантацията, той застреля брат ми. Сега ще има да се кае за тая работа. Ще намислим ние някое хубавичко средство, та да му покажем какво значи да гръмнеш брата на Кървавия Джак.

— Някое хубавичко средство? — изхили се грубо един тип с голяма брада.

— Аз знам едно отлично — намеси се трети. — Едно средственце, което веднъж завинаги ще му отрови удоволствието да гръми, и на това отгоре би било една неповторима шега за нас, джентс!

— Нека чуем!

— Та значи, поисках веднъж с неколцина камаради да задигна няколко коня от един богат скуотър<sup>[2]</sup> и получих от един от неговите бойс куршум в ръката. За тая работа накарахме типа известно време да пее под юмруците ни, после го съблякохме гол, намазахме го гъсто с мед и го вързахме за едно дърво близо до един мравуняк. Казвам ви, джентс, всички светии призова оня. Но тия господата добре се пазеха да ни развалят шегата. Бяхме все ербап момчета, които и самия Дявол ще ти хванат за врата, ако им се изперчи на пътя.

— Нататък, нататък!

— Е, ами какво нататък? Оставихме го да си ругае и се моли, колкото му душа сака. Човек никого не бива да смущава във верските му работи! — ухили се той широко и си дялна още един къс от овнешкия бут. — Ама още след десетина минути си беше допял панегирика, защото вече беше така покрит с мравки, че изглеждаше съвсем черен и хич нямаше повече наклонност да се занимава с религиозни репетиции.

— Мога да си представя — захили се брадатият. — И какво стана с момъка?

— Че какво да стане? Когато две седмици по-късно наминахме по ония места, налице беше само скелетът му.

Гадинките го бяха опоскали до костите.

— Идеята не е лоша — рече предводителят. — Ако намерим мед, по същия начин ще пратим и немеца на оня свят. Утре вечер сме в Уилкинсфийлд. След полунощ ликвидираме най-напред негрите и се качваме после в къщата. Убеден съм, че ще направим много добра плячка, защото...

Повече подслушвачът не чу, тъй като бе пристъпил към оттеглянето — онова, което беше научил, бе достатъчно, за да знае какво трябва да прави. Известно време се придвижваше заднишком на четири крайника, като си даваше труда да заличава следите си. Когато сметна, че се е отдалечил достатъчно, изправи се на крака и бързо се отдалечи.

Беше тъмно като в рог и очите на европейца едва ли биха били в състояние да проникнат на разстояние една ръка през царящата под покроба на девствената гора тъмнина. Въпреки това самотният скиталец не се натъкна нито на едно дърво, не направи нито една погрешна стъпка. Дългогодишният опит изостря сетивата на един горски скитник до функционалната годност на диво животно. Освен това в него се развива и нещо като способност да предугажда бъдещето, някакво шесто чувство, което кара ловеца да „подушва“ опасността още отдалеч. За учудване е какво може да постигне такъв един мъж. Като някакъв полудивак върви той напред, проправяйки трасето на цивилизацията, и със своите груби средства подготвя първите пътеки из Дивия запад, из „dark and bloody grounds“ (Мрачните и кървави поля). Заобиколен постоянно от дебнещи опасности, животът за него има толкова малка стойност, че той го проиграва при сравнително незначителни поводи, но пък и умее да го брани с хитрост, неустрашимост и издръжливост, за каквито изнеженият цивилизован човек и понятие си няма. Един заслужил офицер, сражавал се с отличие в три войни, не е преживял може би толкова, колкото някой скромнен, скитащ се в дрипи, уестман преживява за половин година.

— Значи за Кървавия Джак става дума — промърмори си скитника из Запада. — Любопитен съм какво ли ще кажат по въпроса Дик и Уил, двамата грийнхорни. Безценно би било да можем да прекратим занаята на тия бушхедърс.<sup>[3]</sup>

Естествено трябва да отидем до Уилкинсфийлд, за да предупредим собственика и немския надзорник Адлер, когото се канят

да оставят за кльопачка на мравките. Ще има да се чудите как Сам Хоукинс ви е грабнал плячката изпод носа, нехранимайковци! Предвкусявам прекрасната шега. Струва най-малко десет дебели вързопа боброви кожи, ако не се лъжа.

След около четвърт час се чу ромоленето на течаща вода. Дърветата отстъпиха, непроницаемият свод от шума се разтвори и откри искрящото звездно небе. Откритото пространство бе изпълнено с гъст хрусталак, през който се носеха водите на значителна река. Без нито миг да се замисли, Сам Хоукинс зави зад един храст и се намери на малко, свободно, обрасло с трева място, тъкмо толкова голямо, че трима души да могат да лагеруват край малък огън.

Пламъците се поддържаха по индиански маниер, така че в жарта стърчаха само краищата на клоните. Непосредствено до него лежах двама мъже, които едва се помръднаха, когато Сам Хоукинс пристъпи към тях.

— Разпалете повече огъня! Не съществува никаква опасност, ако не се лъжа.

Единият веднага хвърли стиска сухи съчки в тлеещата жарава. Трепна висок пламък и освети три фигури — странни и чудати, каквито се срещат само из Дивия запад.

В действителност Сам Хоукинс беше дребно човече, което поради своята дълга ловна шуба като нищо би могло да бъде объркано с някоя мечка, особено ако запълзеше както преди малко на четири крака.

Тая шуба, изготвена от козя кожа и съобразена явно за някоя значително по-дълга персона, показваше леке върху леке и кръпка връз кръпка. Разглеждано на дневна светлина, човечето би изглеждало като някое дете, напъхало се ей-тъй за развлечение в палтото на дядо си. Това, повече от достатъчно покривало, бе заслонено от стара филцова шапка, чиито цвят, възраст и форма биха причинили главоблъсканица и на най-проницателния мислител. Под това допотопно предназначение за глава се подаваше измежду гора от оплетена сиво-черна брада един нос с почти ужасяваща големина, който би могъл да служи като колче за хвърляне на сянка на кой да е слънчев часовник. Поради неудържимо израсналите шубраци на брадата освен тоя прахоснически дарен от природата обонятелен орган можеха да се забележат само две

малки очички, които явно се отличаваха с изключителна подвижност и гледаха на света с лукаво немирство.

Долното продължение на козята шуба образуваха две сухи, криви като сърп крачета, намъкнати в най-разръфаните легинси. Последните бяха в толкова дълбока старост, че трябва да бяха окъсели на човечето още преди десетилетия и поради това позволяваха обхватен поглед върху чифт индиански ботуши, в които при необходимост притежателят можеше да намери място за цялата си персона.

Онзи, който бе стъкнал огъня, биеше не по-малко на очи. Той беше безкрайно дълъг и ужасно слаб и сух. Над грубите, здрави ловни обуца бе притегнал чифт кожени гамаши; тялото му бе пъхнато в плътно прилепнала ловна риза; върху широките си ъгловати рамене бе наметнал вълнено одеяло, чиито нишки изглежда имаха позволенията да се ширят и разбягват по всички посоки на света; на късо подстриганата глава се мъдреше някаква вещ — нито кърпа, нито фуражка, не и шапка, — чиято идентификация бе направо невъзможна.

Третият беше почти също толкова дълъг и сух. Около главата си беше омотал като тюрбан голяма тъмна кърпа, носеше червена хусарска куртка, заблудила се по някакъв необясним начин в Далечния запад, и дълги ленени панталони, напъхани в гумени ботуши. В пояса му бяха втъкнати два револвера и нож от най-добра кингфийлдска стомана. Понечеше ли човек да потърси някаква особеност в лицето на този мъж, набиваше му се на очи неговата широка уста — ъгълчетата ѝ като че хранеха голяма симпатия към ушните висулки, та се приближаваха по най-общителен начин към тях. При това от лицето лъхаше израз на най-голяма чистосърдечност. Във всеки случай собственикът му беше мъж, в когото не можеш да откриеш нищо притворно.

В непосредствена близост до огъня, удобно за вземане, бяха опрени на малка пирамида три пушки. Ама майко мила какви пушки! Едната изглеждаше като някоя стара тояга, отрязана в гората, другата напомняше на вързан за сопа маркуч, а третата бе изгубила всяка форма. От удрянето с приклада се бяха отчупвали разни парчетии, които са били заменяни впоследствие с нови и накрая скрепени с обхващаща ги стоманена лента. Всеки, незапознат с начина на живот из Запада, би сметнал за невъзможно да се даде изстрел от това пушкало, без най-голяма опасност за живота на самия стрелец. Но

прерийният ловец знае какво означава подобно оръжие и го взема в ръка с най-голямо благоговение.

Едно такова гърмящо желязо някога може би е било великолепна кентъкийска „Райфъл“, която никога не е напускала ръката на своя притежател, десетки пъти му е спасявала живота, но с течение на времето и в хилядите опасности, тя също толкова често като него е била ранявана и постраждала, а впоследствие кърпена и ремонтирана. Собственикът ѝ я е изучил, обича я и не може да притежава друга пушка. Той я познава, посветен е и в най-малките ѝ капризи и колкото пъти стреля с нея, винаги дава майсторски изстрел, докато някой, неосведомен за особеностите ѝ, без съмнение ще стреля сватбарски.

Ако тези трима мъже се появят ненадейно на някое шосе в Германия, то час по-късно непременно биха се озовали зад решетките. В Запада наистина нещата стоят съвсем другояче. Тук, където не облеклото прави мъжа, на никой разумен човек няма да хрумне да погледне изкосо тези тримата заради тяхната външност. Напротив, всеки даже би се почувствал поласкан да може да попадне в компанията им, защото тези трима мъже принадлежаха към най-прочутите прерийни скитници и бяха известни във всички заселища между океана и Скалистите планини под името „the leaf trefoil“<sup>[4]</sup>.

— Е, Сам Хоукинс, колцина са? — поде оня с хусарския мундир.

— Не знам точно, Уил Паркър. Беше твърде тъмно, за да ги изброя. Но няма да са били повече от дузина, ако не се лъжа.

— Разправяй тогава и не карай всяка дума да ти се вади с ченгел от устата и да ти се заплаща — рече онзи от компанията, който приличаше повече на скелет, отколкото на жив човек.

— Заплаща? Само търпение, Дик Стоун, старий куне<sup>[5]</sup>! Считам, че хич нямаш толкова пари, колкото струва новината, която нося.

— Само не се надувай прекалено, стари Сам!

— Надувам? Ти самият се казваш Дик Стоун<sup>[6]</sup>, старий куне! Знам точно, без да ми се казва, колко е ценно известието ми, и че не би могъл да го заплатиш. Или имаш десет хиляди долара, а, Дик?

— Десет хи... ти си откачил, Сам! Да не искаш да кажеш пък, че можеш да получиш толкова за твоята вест?

— Глупости! Като че Сам Хоукинс ще седне да ти продава знанията си! Но едно е сигурно: ако си запазя знанието под скалпа,

утре през нощта един мъж ще обеднее най-малко с десет хиляди долара.

— Че разкажи си най-сетне историята, както си му е редът, де — изръмжа Уил Паркър. — Човек в крайна сметка не слага оглавника на някой мустанг на задницата, а на главата!

— Добре, че ми го напомни, иначе като нищо да съм го забравил. Впрочем, Уил, това за слагането юлара на мустанга комай е единственото, което си научил от мен през нашето шестнайсетгодишно съвместно съществуване, хи-хи-хи-хи!

Това „хи-хи-хи-хи“ беше своеобразно, човек би казал, навътре насочено кискане. Виждаше се, че му е привичка.

— Доста трагично за теб, щом като през цялото това дълго време не си ми налял повече — върна му го сухо Паркър.

— Вината наистина не се крие в мен. Как ли не съм се старал, ама ти си оставаш един класически грийнхорн, ако не се лъжа.

— Стоп! — намеси се скелетът. — Няма ли най-сетне да си дадете мира? И ще узнаем ли ние двамата новината ти още през хода на тая година, Сам?

— Имаш право, сладки Дик! Ето защо твоето напирание за знания веднага ще бъде задоволено. Да си чувал някога нещо за Кървавия Джак?

— Behold!<sup>[7]</sup> Как изобщо може да питаш? Всички прерии източно от Скалистите планини са пропищели от скверните дела, които разказват за него. Той е предводител на банда бушрейнджърс<sup>[8]</sup>, занимаваща се с взломджийство и конекрадство. За съжаление още не се е удало да му метнат едно ласо около врата.

— Well! Сега значи ще се удаде. Утре ще сложим край на занаята му, при което и моята Лиди ще изрече някоя тежка думица.

Същевременно стрелна с любовен поглед гърмящата си цепеница.

— Yes! — намеси се Паркър в разговора. — Кървавия Джак е един деспърейдоу<sup>[9]</sup>, подобно Бътлър, предводителя на „Търсачите“, с които преди няколко години си имахме работа.<sup>[10]</sup>

— Или като мерзкия Хопкинс, на чиято съвест тежи нашият приятел Леля Дрол, и с когото се надяваме все някога да се срещнем — забеляза Дик Стоун. — Но няма ли най-последно да започнеш с историята си. Сам?

— Well! Вече да съм я преполовил, ама вие не ме оставяте да се добера до думата. Та слушайте значи и не ме прекъсвайте!

И започна да разказва резултата от промъкването.

— Трябва естествено да отидем до Уилкинсфийлд — завърши той изложението си, — за да предупредим собственика и немския надзорник Адлер. Вие сигурно ще дойдете с мен, ако не се лъжа?

— Няма да предоставим само на теб Кървавия Джак, я! — викна Дик. — Утре след полунощ танцът трябва да започне, а ние имаме да вървим дотам четири часа; не ни остава значи кой знае колко време.

— Да потеглим веднага, а? — подхвърли Уил.

— Защо да се мотаем през нощта из тъмната гора? — възрази Сам. — Предлагам да си полежим до утре сутринта. Пък после все още ще пристигнем достатъчно навреме, за да предупредим плантатора, ако не се лъжа.

— Жалко, че животните ни не са при нас!

— Защо? За твоите кокаляци е само здравословно да се поразтракат и те за три-четири часа. Но ако ни беше пророкувал, старий куне, че носовете ни ще попаднат на дирята на Кървавия Джак, нямаше да оставим крантите си в „пенсия“ във Ван Бурен, когато решихме да се заровим за няколко дни из тия гори. Ама тук щяха да са ни само от пречка. Или трябваше да галопирам с моята Мери посред короните на дърветата? Ти винаги ще си останеш един грийнхорн, ако не се лъжа.

С това бе казано всичко, каквото имаше да се каже по този обикновен случай. Темата на разговора бе променена и се завърза един от онези задушевени разговори край лагерния огън, които са толкова обичани на Запад.

— Знаеш ли, Сам, какъв ден имаме днес? — попита Уил Паркър.

— Естествено. Днес е петък.

— Глупости! Не това имах предвид. Ама в крайна сметка пък може и да не знаеш. Та нали тогава не беше с нас. А ти, Дик, сецаш ли се какво имам предвид?

— Yes, защо да не се сетя?

— Е?

— Днес е втората годишнина, откак Леля Дрол хвърли петалата.

— Well, знаеш. Хубаво от твоя страна, че не си го забравил.

— Би било много зле! Да забравиш един такъв добър камарад! Подобни неща при сина на моята майка не се допускат.

— Днес мислите ми често се въртяха около него.

— И с мен беше същото.

— Същевременно имах в стомаха си чувството, че ще се случи нещо, което има отношение към нашия убит боен другар.

— Това е бил гладът, скъпи Уил! — захили се Сам. — Твоите „чувства“ ги знаем. Отдълго не си имал между зъбите сочни мечи лапи, хи-хи-хи-хи!

— Не обиждай! — кипна Паркър с добре изигран гняв. — Моите чувства при всички случаи са по-деликатни от твоите.

— Уил има право — завтече му се на помощ Дик Стоун. — И аз имах усещането, когато помислех за Дрол, като че нещо особено витае във въздуха.

— Във въздуха? — подигра се Сам. — Единият го долавял в търбуха си, а пък другият — чак из въздуха! Леля Дрол ще се хване за корема, ако погледне надолу към вас от Вечните ловни полета. Да не би да сте паднали от небето? Я не си въобразявайте чучулиги! Днес често сте мислили за Дрол и ви е налегнало особено настроение. Това е всичко, ако не се лъжа.

— Но — рече Дик сериозно. — Това е нещо по-различно, нещо като предчувствие, нещо, което не може да се опише добре. Впрочем понякога и ти имаш същото чувство, Сам, и значи няма причина да се присмиваш.

— Good luck!<sup>[11]</sup> Станали сте много докачливи! — засмя се Сам. — Всъщност наистина нямам причина да ви възразя. Познавам го това чувство много добре. При нас прерийните скитници то е като шесто сетиво.

— Well, така ми харесваш повече, стари Сам — похвали го Паркър.

— Клетя Лельо Дрол! Защо не отстъпи навремето на Хобъл франк! Така и до ден-днешен щеше да си жива!

— Yes — потвърди Дик. — Какво му трябваше да се меша в чужди работи, които в действителност хич не го засягаха? Жалко за него!

— Не говори така, стари Дик! Вярно, по-разумно щеше да е да си бе седял на спокойствие в чифлика си в Германия, но това е било



неговото предопределение. Уестманска съдба! Ама и какво ли друго? Днес май ни е обхванало някакво проклето бабешко настроение! Кой знае къде ще ни срещне и нас някога куршумът и ще ни експедира във Вечните ловни полета.

Уестманска съдба... да, такава бе тя! Леля Дрол беше прочут уестман, комуто другарите бяха прикачили това траперско име заради неговото забележително облекло — едно шеговито прозвище, което му остана вярно. Дълго време той си бе вадил насъщния като таен полицай, докато като съдружник на Олд файерхенд при експлоатацията на мината край Сребърното езеро не стигна до едно състояние, което бе достатъчно голямо да го обезпечи за остатъка от неговия живот.<sup>[12]</sup> Той съумя да реализира своите съкровени идеи и се сдоби с един значителен селски имот в родината си, край Алтенбург.

Но който веднъж е пил дъха на саваната, той винаги се връща при нея. Него не го свъртя задълго вкъщи — също както и неговият приятел и братовчед Хобъл франк. Веднъж се събраха тук с Олд Шетърхенд за едно ново пътуване из Дивия запад, друг път и с Детелиновия лист.<sup>[13]</sup> След редица приключения после се разделиха. Дрол и Хобъл франк тръгнаха обратно към Изтока. На известно разстояние бяха придружени от Дик Стоун и Уил Паркър, докато Сам Хоукинс възнамеряваше да използва времето на тяхното отсъствие, за да навести Олд файерхенд, който се бе установил край Сребърното езеро. Ето как се случи, че той не стана свидетел на трагедията, в която на Леля Дрол бе писано да падне жертва.

Когато пристигнаха в Санта фе, завариха града в голяма възбуда. Някой си Хопкинс беше извършил низ най-невероятни банкови измами и изчезнал безследно, оставяйки опечалени неколцина много почтени финансови магнати. Това бе работа за Дрол. Бившият детектив се пробуди в него и той се постави на разположение на властите, за голямо неудоволствие на Хобъл франк, чиито настоятелни молби не съумяха да отклонят приятеля и братовчедата от неговите намерения. Тъй като не искаше да го напусне, не му остана нищо друго, освен да вземе участие в преследването на избягалия престъпник. Онова, което не беше се удало на властите, четиримата постигнаха в миг — откриха дирята на търсения и я проследиха до планините Уосатч в Юта. Бяха стигнали толкова близо до беглеца, че се надяваха да го настигнат още през идния ден, и спряха край тесен, обрасъл с храсталак поток, за да

прекарат нощта край него. Тъкмо бяха спънали конете и насядаха край лагерния огън, когато се разнесе изстрел и Дрол рухна на земята с простреляно чело. Хопкинс беше узнал за преследването и с един куршум се бе освободил от най-опасния си враг. Какво помогна на другите трима, че веднага се метнаха на конете, за да отмъстят за смъртта на своя спътник? Преследваният си подсигури закрилата на едно племе юта, което ловуваше наблизко, и всички усилия на отмъстителите, да постигнат принудително предаването на убиеца, останаха безрезултатни. Трябваше да изтърпят дори как Хопкинс се хили подигравателно насреща им и се хвали с деянието си.

Потресен и разочарован, Хобъл франк се върна в Германия. Смъртта на неговия братовчед бе отнела навеки влечението му към „Мрачните и кървави поля“. Детелиновия лист толкова често бяха говорили помежду си за злополучното начинание на Дрол, че на Сам Хоукинс бе известна и най-малката подробност от неговата трагична смърт. От думите на Уил Паркър последва многозначително мълчание, при което всеки мислеше за мъртвия другар. А може би и намекът за куршума, който ги очаква, бе засегнал някоя незнайна струна в тяхната душевност и занимаваше по такъв начин мислите им, че разговорът замря.

Дълбоката тишина бе смущавана единствено от ромоленето на протичащата в близост река.

Внезапно Сам надигна глава, сякаш се вслуша в нещо. Другите двама не помръднаха. Те също наостриха уши, ала не успяха да доловят нищо.

— Чухте ли? — шушна Сам.

— Не, нищо — прошепна Уил.

— Във водата беше.

— Да не би някоя жаба или риба?

— Грийнхорн! Наблизко има лодка. Чуйте! Долавяше се някакво плискане, като че водата струеше над някой камък, но съвсем тихо.

— Чувате ли? — прошепна Сам. — Талазите се плъзгат по кормилото или веслото. Малко над горната страна на нашия бивак е. Елате, трябва да знаем какво става там!

Посегнаха към пушките и се промъкнаха безшумно до брега. Светлината на звездите проблясваше като плаващ фосфор по водите,

така че на този матов блясък можеше да се различи един по-тъмен, движещ се обект.

Докато тримата наблюдаваха с наострени сетива, лодката изви леко към течението.

— Индианско кану от дървесна кора, потънало е до ръба във водата — отбеляза Сам. — Само един човек седи в него. Изтегля веслата.

Чу се драскане и в кануто проблесна пламъче.

— Аха, оставил е греблата, за да си освободи ръцете — продължи Сам. — Пали си лулата. Вижте... може да се различи лицето му!

В този миг почувства ръката си сграбчена от пестника на Паркър и така здраво стисната, че се наложи да сподави един болезнен вик.

— 's death!<sup>[14]</sup> — изруга шепнешком Уил. — Възможно ли е?

— Какво?

— Ако светлината не заблуждава, то аз познавам тая проклета физиономия! Дик, имаме го! Ох, предчувствието ми!

— Тихо, тихо — предупреди Дик, — иначе ще ни чуе и пак ще ни се изплъзне. Аз също го разпознах.

— И кой пък е?

— Убиецът на Дрол.

— Zounds! Май ти се привиждат призраци!

— Не се заблуждаваме. Той е или пък някой, който му прилича като един близък друг. Трябва да дойде на сушата.

— Хубаво. Но да не губим време в съвещания. Той не бива да ни забележи. Трябва да мисли, че Сам Хоукинс е сам тук. Сам, схващаш ли?

— Естествено. Или мислиш, че имам восък за подпечатване под перуката?

— Повикай го тогава и го примами при огъня! Ние ще се появим в подходящия миг.

— Хайде омитайте се... той е вече почти тук!

Няколко секунди по-късно мъжът в кануто беше на една линия със Сам. Виждаше се, че ще остави лодката да подмине.

— Ахой, хола! — подвикна траперът, не гръмко наистина, но така че оня в лодката да може да го чуе.

Мъжът се сепна, посегна към греблата и ги потопа няколко пъти, за да се отдалечи повече от брега.

— Ало! Чувате ли ме? — повтори Сам. — Пристанете за малко!

— Благодаря много!

— Моля ви! Имам нужда от вас!

— Кой си?

— Трапер съм и искам да отида до Ван Бурен.

— Прав ти път!

— Навехнах си крака и не мога да продължа.

Другият помълча известно време. После върна с няколко удара плавателния съд, за да не излезе извън слуховия обсег.

— Как ти е името?

— Милър.

Сам назова първото име, което му хрумна. Не биваше да споменава истинското си, защото допусна, че то е известно на непознатия. В този случай човекът от лодката щеше да се усъмни, защото ако наистина беше Хопкинс, то щеше несъмнено да познава Дик и Уил и да знае също, че Сам Хоукинс е неизбежния трети в тройката.

— Сам ли си?

— Yes. Докъдето очите ми стигат.

— Истината ли казваш?

— Че защо ще те баламосвам? Я кажи по-добре накъде води пътят ти!

— Също към околностите на Ван Бурен. Значи искаш да дойдеш с мен.

— Да, ако позволиш.

— Можеш ли всъщност да си платиш?

Въпросът беше доста особен. На никой уестман не хрумва да плати някому за услуга, още повече за една толкова незначителна.

— Че с какво пък да платя? — ухили се Сам. — Да не си някой кептън, а ореховата ти черупка мисисипски стиймър<sup>[15]</sup> та да си вадя тикет<sup>[16]</sup>, преди да ме пуснеш на борда, а?

Сам Хоукинс си имаше основателна причина да проточва разговора — искаше да даде време на Дик и Уил да се скрият добре в близост до огъня.

— Не е уместно да искаш да те взема безплатно, мастър Милър!  
А ако това не ти се нрави, то...

— Но! — извика Сам. — Бъди така добър да оставиш флотата си на гребла! От само себе си се разбира, че не искам нищо безплатно!

— И колко се каниш да дадеш?

— Е, толкова, колкото струва, все ще събера.

— Добре! Нека опитаме.

Той насочи кануто да приближи.

— Може да се постоплиш на огъня ми, ако искаш, хем ще се убедиш, че съм съвсем сам.

— Я гледай! Имал си огън. Може би и нещо за ядене?

— Немного, но за двама ще стигне. Да не би да нямаш провизии?

— Свършиха. От заранта не съм слагал нищо в устата си. Тази лула беше последната. Води ме!

— Ела!

Мъжът слезе и върза здраво кануто.

Сам се облегна на пушката си и закуцука напред, сякаш наистина бе принуден да върви по този начин. Хранеше наистина известно безпокойство, че мъжът ще открие при огъня следите от неговите другари, ала за краткото време Дик и Уил си бяха свършили добре работата.

Непознатият се огледа предпазливо и недоверчиво, ала изглежда скоро се успокои.

— Как може един опитен уестман да си увреди крака? — попита на сядане.

— Закачих се на един проклет корен и се проснах — отговори мастър Милър, докато сядаше и той, намествайки с болезнено стенание „наранения“ крак.

— Значи искаш да идеш до Ван Бурен? Какво се каниш да правиш там?

— Да взема нови мунициии и си излекувам крака.

— Откъде идваш?

— От планините Озарк се спуснах — ловувах там.

— Без кон?

— Задигнаха ми го там зад планините, когато ноцувах в един малък, запуснат сетълмънт<sup>[17]</sup>. Дявола да ги отнесе тия разбойници! Е,

мастър, вече знаеш откъде идвам и накъде съм се запътил. Мога ли сега и аз да науча името ти?

— Казвам се Уолкър.

— Благодаря! Май не си ловец?

Непознатият носеше сив, почти градски костюм. Той хич нямаше вид на човек, който идва от прерията или се е скитал дълго из горите.

— По-рано бях, но сега въртя търговия.

— С тютюн? Памук?

— С всичко, което ми се предложи. Ей, ама нали каза, че ще даваш нещо за ядене!

— Насмалко да забравя. Извинявай! Сам откопча от ласото си една кожена чанта и измъкна къс тъмно месо.

— Какво е това? — попита Уолкър.

— Меча шунка, сушена на въздух.

— Много добре. Покажи я!

Той си отрязва едно парче и започна да яде. Пушката, която бе взел със себе си от кануто, лежеше напреко на коленете му.

Изглежда му се услади. Докато дъвчеше твърдото месо, рече:

— Значи искаш да ми платиш. Ама един ловец рядко има пари у себе си. Ти с какво разполагаш?

— Пита се по-напред, ти колко ще искаш до Ван Бурен.

— Два долара.

— Да не си откачил! Ако можех да вървя, за пет часа щях да съм там. Няма да ти се налага да гребеш — лодката ще се носи изцяло от само себе си, — пък искаш такава сума!

— Ако ти се вижда висока, остани да си клечиш тук, докато почернееш! Всяка работа и всяка услуга трябва да се заплаща.

— Тук си много прав. Парчето шунка например, което ядеш, струва пет долара.

— Луд ли си?

— Та нали сам каза, че всичко трябва да се заплаща.

— Мислех, че ми го даваш безплатно!

— И аз си мислех, че ще ме вземеш гратис.

— Това е нещо друго!

— Значи не възнамеряваш да ми платиш мечата шунка?

— И през ум не ми минава, мистър Милър!

— Длъжен си!

— Я не ставай смешен, сър! И какво се каниш да направиш, ако откажа да платя?

— Ще се задоволя с пушката ти.

— Ами опитай, де!

Той скочи, с мнението, че Сам не може толкова бързо да се движи. Този пък остана спокойно да си седи и се усмихна неспринудено.

— По-кратко, по-кратко, стари приятелю! Вярно, аз имам хром крак и навярно не бих могъл да те настигна, ако офейкаш с пушката, само че ти няма да го сториш.

— Мислиш ли?

Уолкър не беше духовен исполин. Във физиономията му обаче имаше нещо, което веднага правеше впечатление, без да може човек да го охарактеризира, който бе видял веднъж тези черти, той нямаше толкова лесно да ги забрави.

— Да — отговори Сам. — Ти няма да побегнеш от мен. Ще ме закараш до Ван Бурен.

— Дявола ще закарам! Хич през ум не ми минава да те взема с мен. Ти си истински кождер. Аз ти поисках два долара, а ти искаш да получиш пет за тия жалки мръвки — значи хем да ти дам още три, хем пък и отгоре да ти предоставя място в кануто. Пълен абсурд!

Сам отдавна бе видял, че двамата приятели се придвижват безшумно през храсталака към Уолкър. Сега те стояха зад твърдоглавия притежател на лодката.

— В такъв случай наистина трябва да се примиря с пушката — каза Сам Хоукинс със съжаление. — Надявам се, че ще ми я предадеш доброволно.

Уолкър се почука с пръст по челото.

— Куфалницата ти май нещо вече не е наред! Вземи си я! Лека нощ!

Уолкър се накани да си върви.

— Имам я вече! — ухили се Сам.

И наистина, в този миг пушката беше вече у него. Дик Стоун я бе изтръгнал отзад на Уолкър и подхвърлил на малкия Сам.

Уолкър не знаеше какво му се случи. Обърна се уплашено и видя пред себе си двамата мъже. Отблясъците на огъня осветяваха лицата им. Веднага ги разпозна и по лицето му се изписа ужас.

— Всички дяволи! Вие?

— Кой „вие“? — попита Дик. — Изглежда ни познаваш!

— Вие? — повтори провлечено Уолкър. Очите му бяха широко отворени, крайниците — като сковани.

— Да, ние — приятелите на Дрол — отвърна Дик. — Тук сме, за да ти дадем възмездие за неговата смърт.

По лицето на Уолкър мина бърз трепет. Беше превъзмогнал уплахата и се питаше дали все още е възможно спасение. Да, но само с бягство. Към кануто наистина не биваше да бяга, тогава би бил изгубен. Дори да му се удадеше да стигне до лодката, да скочи в нея и да се отблъсне от брега, куршумите на тия тримата със сигурност щяха да го достигнат.

— Смъртта на Дрол? — попита с тон на удивление. — Не ви разбирам. Не знам за какво говорите.

— Охо, разбираш ме и още как. Или се каниш да отречеш, че си Хопкинс, убиецът на нашия приятел Дрол?

Оня поклати глава.

— Хопкинс? Такова име не познавам. Аз се казвам Уолкър и нямам представа какво искате от мен.

— Не лъжи!

Уолкър-Хопкинс направи оскърбена физиономия.

— Трябва с цялата си сериозност да ви запретя този тон. Изглежда ме смятате за някой мъж, който може би прилича донейде на мен: Това обаче все още не е основание да говорите с мен по този начин.

Уил гръмко се изсмя.

— Негоднико, не разигравай пошли комедии! Но на тях веднага ще бъде сложен край. Я си дай ръцете! Ще вземем малко да ти ги вържем.

Той протегна ръце, ала Уолкър скочи внезапно в хресталака, който се затвори след него. В същия миг подире му изтрещяха два изстрела. После Дик и Уил захвърлиха пушките, извадиха ножовете и се втурнаха по петите му.

Сам Хоукинс бе останал безметежно да си седи. Сега се изправи полека и събра пушките на двамата заедно с оръжието на Уолкър. Поклати глава.



— Глупост! И тия искат да бъдат истински уестмани. Грийнхорни са те, непоправими грийнхорни. Та нали винаги съм го казвал, ако не се лъжа.

Имаше право. На Уолкър през ум не бе минало да се подхвърли на опасността да бъде улучен или заловен. Той бе скочил в гъсталака със съзнанието, че ония веднага ще стрелят и ще хукнат после след него. Едва клоните се бяха затворили зад него, той направи къс завой надясно, продължи още няколко крачки, сниши се и замря неподвижно.

Сметката му се оказа вярна. Двата куршума изсвириха безобидно в пустото, след което чу двамата приятели да навлизат сред храстите.

Сам слезе бавно до водата, качи се в кануто, загреба да се отдалечи от брега и спря на известно разстояние от него. Това по негово мнение бе най-доброто, което можеше да стори.

Уолкър се послуша за кратко. Когато вече не се долавяше никакъв шум, запълзя обратно. Забеляза, че при огъня вече няма никой.

„Ония са след мен! — помисли си. — Ами дребосъкът? Не е останал седнал? Та нали беше куц... или само се е преструвал? Сега бързо към кануто! Пушката ми... а-а, взели са я със себе си.“

Промъкна се дебнешком до брега. Лодката я нямаше. За свой ужас я видя отдалечена на около десетина метра. В нея седеше Сам — позна го по безформената шапка.

— Дяволите да го вземат тоя негодяй! — изруга на себе си Уолкър. — Има вид и държане на някой дървенияк, а същевременно е хитрец и половина. Поврага... чантата ми е все още в лодката: Тя е изгубена!

Замисли се за миг.

— Не, още не е изгубена. Онези ще се върнат, ще видят малкия и ще се заприказват с него. Може би ще отидат обратно при огъня и аз ще съумея да офейкам с кануто. Разбира се, преди туй трябва да чуя какво ще си кажат. Та ще се притая значи в крайбрежния шубрак. Те няма да допуснат, че съм имал безогледната дързост да остана тук.

Той се скри съвсем наблизко до мястото, където бе вързал преди това кануто, и зачака завръщането на своите преследвачи.

Търпението му не бе подложено на дълго изпитание. Скоро в храстите се прошумоля и се появи една дълга фигура. Беше Дик. Той спря до брега най-много на четири крачки от мястото, където се бе

притаил Уолкър, така че подслушвачът ясно долови как дългучът си замърмори нещо изненадан и ядосан.

— Neigh-day! изръмжа Дик. — Ей го къде си седи престъпникът в кануто и чака да ни се изсмее! Потрай, обеснико, сега ще ти пратя един... Good luck! Та това е Сам. Къде ли обаче е Уил?

Отговорът последва начаса. Храстите се разделиха шумно и Уил Паркър се втурна насам, дишайки тежко от бързия бяг и запъхтян от напрежение и гняв.

— Дик, ти? Видя ли го, или е... Heavens! Там си кюти мерзавецът!

— Заблуждаваш се! Джентълменът, който лежи там на котва, е нашият Сам.

— А-а, да бе... ама какво му е скимнало? Наместо да си седи удобно в лодката, можеше да преследва Уолкър. Ще му кажа аз мнението си. Като стар, изпитан уестман би трябвало все пак да знае какво...

Беше прекъснат, тъй като Сам даде да се чуе неговото обичайно хихикане.

— Свършихте ли най-сетне със зяпането си? Надявам се не сте ме смятали дълго за оня, който сигурно ви се е изплъзнал.

— Ти какво собствено киснеш там във водата? — попита Уил ядосано. — Някой да не те е закарфичил там, Сам? Ела насам!

— Well! Веднага ще можеш да ме вземеш в прегръдките си.

Той приближи с няколко удара на веслата и върза отново кануто.

— За „вземането в прегръдките“ се заблуждаваш, Сам — изръмжа Уил. — Едно такова възнаграждение той път наистина не заслужаваш. Поведението ти не е на уестман, а на някое неопитно дете.

— Хайде бе! А аз мислех, напротив, тъкмо много умно съм постъпил, ако не се лъжа.

— Трябваше, вместо да се полюшваш тук във водата, да гониш беглеца. С шест ръце при всеки случай е по-лесно да бъде заловен, отколкото с четири.

— Е, да де, ако тия шест ръце имаха шейсет очи да се озъртат в тъмнилката. През нощта не търча аз подир никого. Та нали не мога да го различа. А искам ли да го чуя, трябва да спра и да се послушам. Междувременно той ще получи такава преднина, че ще бъда принуден

да се откажа. Измъкне ли ми се някой нощем, аз си го оставям кротичко да си припка и изчакам деня. Тогава ще мога да виждам дирята му и да я следвам, докдето ми е угодно. Вие обаче се затърчахте след тоя Уолкър ли, Хопкинс ли, като слепци и така затърчахте следите му, че вече е немислимо да се открият.

— Хмм — изръмжа Дик. — Трябва да кажа, че извинението ти не звучи толкоз лошо. Но защо седиш в лодката?

— Също един много умен въпрос! Който пътува с кану, може и нещичко да е оставил в него. Нали?

Той се наведе в кануто, вдигна някакъв предмет и го подаде на Уил.

— Чанта? — учуди се този — И тежка. Какво ли може да има вътре?

— Изследвах я вече. Вътре има куршуми, но редом с тях и няколко фишека монети — сребърни долари, струва ми се.

— Това е добра находка. И повече нищо? Никакви документи или нещо друго?

— Не. Бъдете доволни и на парите!

— Много правилно. Но самия тип би било все пак хиляди пъти по-добре, отколкото парите му. Good luck, само като си помисля! Да стои пред мен, точно между юмруците ми, и да го оставя да офейка! Дик, какво ще кажеш по въпроса?

— Че сме най-големите магарета, които някога е имало. През всичкото това време копнеехме някой път да срещнем негодника и когато ни дотърча сега направо в мрежата, като паднал от небето, ние го оставихме да избяга. Срамувам се от самия себе си.

— Ха, така! — ухили се Сам. — Посрамувайте се малко! Но тая работа можете да я свършите и при огъня.

— Да, да вървим. Пушките ни още се търкалят там.

— Не. Имайте добрината, ако обичате, да си ги вземете от кануто!

— От кануто? Че защо си ги помъкнал с теб?

— Не схващаш ли? Исках да ви предпазя да не причините някоя беда. Можеше да улучите бедния дявол.

— Зарежи вицовете, Сам... наистина не ми е до шеги!

— Говоря най-сериозно. Оставете тоя Уолкър-Хопкинс да си търчи! Какво бихте спечелили, ако го убиеете? Нищо! Да отиваме сега

да спим, а пък на сутринта ще видим дали все пак няма да успеем да открием следите му. Това всъщност много не ми е присърце. Нали трябва да отидем до мястото на срещата във форт Гибсън... не можем да оставим другарите ни да ни чакат. А ако посветим половин вечност да търчим по дирите на някакъв си тип, ще отидем твърде късно и ще останем с пръст в устата, ако не се лъжа.

Той закрачи към огъня.

Поклащайки глава, Дик и Уил го последваха — не го разбираха. Какво ли искаше да каже с последните думи? За форт Гибсън, който се намираще на един ден път оттук, никога не бе ставало дума. Че той свързваше думите си с някакво намерение, това се разбираше от само себе си.

— Чу ли, Дик?

— Yes.

— Разбрали?

— No.

Още със стигането при огъня Уил се обърна към Сам.

— Какво имаш предвид всъщност с...

— Затваряй си човката! — пресече го Хоукинс тихо, но рязко. — Седнете и чакайте!

Той се приведе и пропълзя в най-близкия храст. Чуха го да прави обиколка. После се върна и седна при тях.

— Говорете толкова тихо, че само ние да се чуваме!

— Да не би да мислиш, че типът е още тук?

— А вие да не би да не мислите? Казвам ви, на негово място аз просто щях да си остана тук. Щях да се хвърля зад най-близкия храст на земята и да ви пропусна да изтърчите край мен. После щях да изчакам, докато си легнете и да се разкарам с кануто.

— И си на мнение, че той би могъл да стигне до същата идея?

— Да. Той не ми се стори на някой, дето си е паднал на носа. Имаше истинска мошеническа физиономия, така че като нищо го считам способен да му хрумне тази идея. Освен това чантата с парите му беше в лодката. Дори само заради нея би трябвало да опита да си възвърне имуществото.

— Сам, ти наистина не си лош тип. Изказваме ти нашето високо уважение.

— Pshaw! Признанието на двама грийнхорни наистина не е нещо кой знае колко ценно. Казвам ви, типът отдавна щеше да се е пръждосал с кануто си, ако не бях седнал в него!

— Значи тъкмо сега ще се измете!

— Това и трябва да направи!

— Как? Това и трябвало да направи?

— Деца, съжалявам ви! Наистина изпитвам съчувствие към вас!

Той поклати глава и ги погледна премрежено с малките очички, като че те току-що бяха извършили най-голямата щуротия през живота си.

— Съчувствие? — възропта Дик.

— Искате да заловите човека, като не му давате да избяга. Това е погрешно. Правилното по-скоро е да го пуснем да се измъкне, за да падне в ръцете ни.

— Дявола ще ти го разбере тоя шантав силогизъм!

— Да приемем, че Уолкър все още се намира нейде наблизо. Знаете ли мястото, където се крие?

— Не — отговори Дик.

— Как тогава се каните да го заловите?

— Много лесно. Той иска да избяга с лодката. Необходимо е значи да се скрием близо до нея, за да изчакаме типа и да го пипнем.

— Уви... там никога няма да го спипате! Той ще ви наблюдава, ще се откаже от лодката и ще се измъкне завинаги.

По време на разговора Сам току надигаше глава, сякаш се слушваше за нещо.

— Но ако сега ни избяга, отпиши го — възрази Дик.

— Pshaw! От света няма да изчезне. А и лодката му не може да запраши направо нагоре към небето. На сутринта ще тръгнем надолу по реката. И където лежи лодката, там е слязъл оня. Би трябвало наистина Дяволът да си напъха гагата, за да не съумеят трима уестмани да го открият.

— А ако се е отказал от лодката и действително се е измел преди малко? — подпита Уил. — В този случай нали все пак ще го пишеш изгубен за нас?

— И тогава не. След три часа ще съмне. Дотогава следите няма да се заличат. Ние със сигурност ще ги открием.

— Дяволът ще те разбере, Сам! Одеве, когато стояхме при водата, ти считаеше за невъзможно да открием следата.

— Тъй ли? Така ли съм казал? — подхили се Сам. — Нима мислите, че съм толкова гламав да оповестя гръмко на целия свят истинското си мнение и намерение? И толкова повече ако оня, на когото си се нацелил се навърта наблизко?

— Имаш право, Сам. Ще се ръководим от съвета ти. Значи си на мнение, че сега трябва да си легнем спокойно и да го оставим да избяга?

— Не. На мнение съм, че трябва да се промъкнете заедно с мен надолу към кануто.

Уил го погледна сащисано.

— Какъв бяс те е прихванал? Току-що ни съветваше да нехаем за лодката, а сега казваш, че трябвало да отидем до нея!

— Нима нищо не чухте? Я елате с мен! Той стана и закрачи към реката.

— Ее, къде е? — попита.

— По дяволите! Няма я!

— Да. Ха погледни сега насреща! Ей я къде плава.

— Да, ама вътре няма никой.

— Pshaw! Мислите, че типът трябва да ви се покаже? Той е легнал на дъното. Ние трябва да си помислим, че е отплавала, защото не е била вързана здраво.

— Така е, да, Но според мен, най-доброто ще е да му пратим няколко куршума.

— Какво ни грее тая работа? Такъв тип човек трябва да го има жив. Какво би ви интересувал трупът му?

— Отново си прав. Да го оставим значи! Когато се развидели, ще тръгнем по самия бряг. Така сигурно ще намерим мястото, където е напуснал лодката.

— Хм! — засмя се Сам. — Из един път станяхте уверени в победата. Типът е умен, както сега разбрахме. Та нали преди всичко не знаем на кой бряг ще слезе.

— Значи ще се разделим. Ще търсим и на отсамния, и отвъд.

— Да. Реката не е широка. Можем да се виждаме от двата бряга и да се разбираме. И вие трябва да се доберете сухи оттатък. На известно разстояние срещу течението намерих останки от стар сал. За вас все

ще свършат работа. В това отношение всичко ще е гладко и добре. Но аз мисля, че нехранимайкото няма да слезе там, където може да бъде открит. Той естествено ще допусне, че ще го преследваме, и че най-напред ще се стремим да издирим кануто. Ако е толкова умен, както го преценявам, ще слезе някъде и ще пусне лодката да отплава.

— Това би било неприятно!

— Не чак толкова, колкото изглежда. Брегът навсякъде е песъчлив. Следователно той ще остави някаква следа там, където слезе. Не беше обут в прерийни ботуши, а с нови обувки. Една такава следа лесно се различава от другите дири. А сега нека опитаме мъничко да подремнем. Дневната ни работа утре е голяма. Трябва да хванем тоя тип и да отидем после до оня мастър Уилкинс, за да го предупредим за бандата крадци. Сега се хоризонтирам, ако не се лъжа. Good night!

---

[1] Damn! (англ.) — Проклятие! (Б. пр.) ↑

[2] Скуотър (англ. squatter) — заселник на държавна земя (Б. пр.)

↑

[3] бушхедърс (англ. bushheaders) — дебнеци из храстите разбойници (Б. пр.) ↑

[4] the leaf of trefoil (англ.) — Детелиновия лист (Б. нем. изд.) ↑

[5] кун — съкращение от ракун — миеща мечка (Б. нем. изд.) ↑

[6] игрословица — „дик“ влиза в израза „Надувам се“ (Б. пр.) ↑

[7] Behold! (англ.) — Гледай го ти! (Б. пр.) ↑

[8] бушрейнджърс (англ. bushrangers) — разбойници (Б. пр.) ↑

[9] деспърейдоу (англ. desperado) — разбойник, главорез (Б. пр.)

↑

[10] вж. Карл Май, „Краля на петрола“ (Б. нем. изд.) ↑

[11] Good luck! (англ.) — Добър ти път! Късмет, успех! (Б. пр.) ↑

[12] вж. Карл Май, „Съкровището в Сребърното езеро“ (Б. нем. изд.) ↑

[13] вж. Карл Май, „Метисът“ (Черния мустанг) и „Краля на петрола“ (Б. нем. изд.) ↑

[14] 's death! (англ.) — По дяволите! (Б. пр.) ↑

[15] стиймър (англ. steamer) — кораб (Б. пр.) ↑

[16] тикет (англ. ticket) — билет (Б. пр.) ↑

[17] сетълмънт (англ. settlement) — поселище (Б. пр.) ↑

## СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА НА ПЛАНТАЦИЯТА

Първите утринни лъчи затрептяха по вълните на реката, протичаща край Уилкинсфийлд, и заискриха по капките роса, настанили се като бляскави перли по листата и цветовете. Негрите и негърките от плантацията потегляха, бърбейки, към памуковите поля. Отдалеч тяхната врява звучеше подобно цвърченето на ято скорци, пърхащи в безпорядък насам-натам. В господарската къща, стопанските постройките и градината ежедневната работа беше започнала.

Само долу при реката беше все още спокойно. Там не се мяркаше жива душа. Но... ето че се зададе, плавайки по течението, едно индианско кану — лодката на изплъзналия се престъпник.

Намерението му изглежда бе да напусне тук плавателния съд. Той проучваше с остър поглед брега и пристана едва там, където той се състоеше от големи камъни и нямаше да остави никаква следа, Скочи и протегна крайници.

После плъзна изпитателен поглед нагоре по реката.

„Ще ги заблудя — усмихна се вътрешно. — Макар уж искали да отиват към форт Гибсън — на тоя прикрит дребосък аз не вярвам. Съвсем сигурно ще търсят кануто. Където го намерят, там ще предположат, че съм и аз. Така че ще го пусна да си се носи надолу. И за да не бъде изхвърлено поради лекотата си прекалено скоро на брега, ще го натоваря.“

Той сложи вътре няколко големи камъка и кануто потъгна толкова, сякаш имаше човек в него. После го тласна, то се плъзна обратно в течението и се понесе бързо с него. Загледа се след него, ала тутакси се обърна уплашено, към сушата, долавяйки зад себе си високия, пронизителен вик на женски глас.

— Исусе! Исусе То отплават!

Две негърки се бяха появили от градината с пълен кош пране на дигата на брега. И тъй като не можеха да допуснат, че Уолкър



преднамерено е блъснал лодката, едната нададе ужасения вик.

Тази среща бе много неприятна за него, ала не биваше да го покаже. Ето защо се насочи към двете и сви съжалително рамене.

— Да, замина. Бях забравил да го вържа.

— По-надолу лежи лодка на наш господар. Ако вие побърза, може още настигне ваша.

— Благодаря, вече не се нуждая от нея. Кои сте вие?

Когато се загледа сега по-внимателно в тях, те разкриха в смутени усмивки белите си зъби.

— Ние Ми и Ти — каза по-възрастната.

Ми и Ти са съкращения от Мери и Тони. Негърът обича такива съкращения, но те са обичайни и за американеца. Така също имената Дик и Уил са само съкращения от Ричард и Уилям.

— Ми и Ти — много красиви имена. Коя е Ми?

— Аз — рече по-възрастната и подръпна свенливо кърпата на врата си.

— Имате ли мъже?

— Исусе, Исусе! Дали имат мъже? Ние момичета, маса!

— Тъй, тъй. При кого работите?

— При маса Уилкинс. Ние в кухнята са.

— Вашият маса добър ли е?

— Много добър.

— А доволни ли сте от дъщеря му?

— Още много повече добър, още много по-добър!

— В такъв случай изглежда много обичате господарите си?

— Да, маса.

— Това ме радва. Значи няма никой, който да е недоволен от господарите?

— О, не, никой.

— Напротив, Ми! — намеси се с жар по-младата. — Аз познава един!

— Искаш да казва Боми, зъл Боми.

— Той също ли е негър, някой слуга? — подпита Уолкър.

— Не слуга, не негър, а жалък нигър.

Нигър е оскърбителната, обидна форма на думата негър. От устата на един черен тази дума създава наистина забавно впечатление.

При намерението, с което Уолкър бе дошъл в Уилкинсфийлд, му се стори разумно да се насочи към някой мъж, намиращ се в обтегнати отношения с господаря на имението.

— Къде всъщност живее тоя зъл Боми?

— Между тук и следваща плантация, точно през градина, отсреща над захарно поле. Там до периферия на горичка стои негова колиба, където той джин и уиски продават.

— Значи е кръчмар?

— Да. Той бил освободен и получават колиба. Тъй като той не искат работи, доставят ракия, за да продават. Наш маса обаче забранили ракия от Боми да се пият. Затова са Боми гневен.

— Лош човек! — рече Уолкър-Хопкинс. — Дълго ли ще останете тук при реката?

— Много часове.

— Тогава искам нещо да ви кажа. Вие видяхте ли ме?

— Да.

— Не, не сте ме видели. Ясно?

Те зяпнаха уста и го погледнаха с безгранично изумление.

— Исусе, Исусе! — извика Ми. — Ама нали виждаме маса жив-живеничък тук да стоят!

— Но все едно не сте ме видели! Оттук ще минат хора, които ще питат за мен. Те са лоши хора и искат да навредят на вашия добър маса Уилкинс. Кажете им, че съм минал с едно индианско кану и съм продължил надолу по реката. Разбрахте ли ме?

— Да, да! — кимнаха двете колебливо.

— Обичате ли тоягите?

— Исусе, Исусе!

— Та искам да ви кажа, че ще получите много тояги, ако ме издадете. Ще разправяте значи, че съм подминал. Не го забравяйте!

Той се изкачи по доста стръмния бряг и последва посочения му път за кръчмарската колиба на Боми.

Замислена някога като парк, градината бе превърната сега от необикновената плодовитост на земята отново в един полупуцинак. Човек можеше да си върви през подивялата гъста градина, без да бъде забелязан от някого. За Уолкър това бе много удобно; той избягваше всякакви открити места.

Господарската къща правеше внушително впечатление. Беше великолепно построена в стила на късния Ренесанс, ала, съобразена с южните условия, богато снабдена с леки, приветливи балкони и веранди.

В една такава веранда му се предложи картина на омайваща красота.

Едно младо момиче си почиваше там в хамак. Разпуснатите черни, блестящи коси висяха почти до земята. Лицето бе с рязък отпечатък, но фино очертано и с красота, каквато човек дори в онези южни страни рядко може да види. Главата бе облежната на лявата ръка, а на дясната бе кацнал един папагал, с който красивото момиче шеговито си бърбеше. Над него висеше на люлка една лъвска маймунка<sup>[1]</sup>, а пред верандата на един железен прът чистеше блестящото си оперение един прикован със синджир скален орел.

Дори студената душа на Уолкър бе обаяна за няколко мига от необикновената прелест на тази картина. Той забави крачки зад едно дърво, потънал в съзерцание на очарователното момиче.

— *Mon cheri, mon favori!* (Мой любими, любимецо мой!) — чу я да казва с благозвучен глас. Говореше френски, както много често е обичайно из онези райони.

А папагалът отговори като разумен човек, от което би могло да се предположи, че този диалог доста често е упражняван.

— *Ma belle, ma pertite femelle!* (Красавице моя, моя малка женичке!)

Лъвската маймунка се протегна надолу и потегли господарката по косата, а когато тя погледна усмихнато нагоре, ѝ изпрати цяла дузина въздушни целувчици. Беше го научила естествено първо от нея.

Папагалът обърна сега глава, огледа се търсецо и изкряска високо:

— *Mon amant, mon bien-aime, ou es-tu?* (Съкровище мое, любими мой, къде си? Къде си?)

Красивата господарка го перна закачливо с пръст.

— Тихо, шегобиецо! Не бива да издаваш такива неща. Той обаче се отърси, изкиска се с изненадващо човешки глас и плесна криле.

— *C'est monsieur Adier, le bon monsieur Adier!* (Това е мосю Адлер, добрият мосю Адлер!)

Адлер се казваше, както вече бе споменато, немският главен надзорник на плантацията. Господарката на птицата пламна до слепоочията, макар по нейно мнение да нямаше никакъв човек наблизо. Тя скочи и изчезна с папагала във вратата, водеща от верандата към нейната стая.

„Каква жена! — помисли Уолкър, като потри с ръка челото си. — Проклятие, че не мога открито да се появя! Ще изчакам какво ще предприемат спрямо мен тримата ловци. Отмине ли тази опасност, знам какво да правя. Сега по-напред до захарното поле и до Боми, черният кръчмар. Може би в негово лице ще спечеля един съюзник срещу Уилкинс.“

Той продължи да се промъква крадешком и съумя да излезе незабелязано от градината.

Ми и Ти, двете негърки, се бяха занимавали може би над два часа с прането си. Негърките обичат да бръцоловят, а да се кискат още повече. Най-малката дреболия им дава повод да пуснат на воля напушващия ги смях. Ето защо за тях времето не се струваше дълго и не чуха приближаващите стъпки. Мъжът, който идваше по брега, привлече вниманието им едва когато ги поздрави.

— Good morning, girls!<sup>[2]</sup>

Те се изправиха от работата си, извърнаха се към заговорилия и нададоха вик на уплаха. Малкият, чудато облечен мъж, с гъстата четина по лицето, прекалено голямата кожена дреха и безформената шапка, предизвика удивлението им.

— Не крякайте толкова, вредни насекоми! — ухили се Сам Хоукинс. — Или наистина имам толкова ужасяващ вид, хи-хи-хи-хи?

Чак сега се опомниха, че ги е поздравил съвсем любезно. Взряха се по-внимателно в него и тогава съгледаха едно лице, в което добродушието изглежда бе като у дома си. Това бързо възвърна самообладанието им.

— Кой е вашият господар, девицата?

— Маса Уилкинс.

— Отлично. Той вкъщи ли си е?

— Да. Маса пият чай.

Ми беше забравила, че оттогава бяха минали почти три часа, и че „маса“ вероятно вече не пие чай.

— От колко време перете тук?

Тя погледна в коша и видя колко малко работа е свършена.

— Няколко кратки, съвсем кратки минути — каза поради това колебливо.

На Сам тези неща бяха известни. Той пристъпи по-близо и прегледа стъпките, които босите им крака бяха оставили по мокрия крайбрежен пясък.

— Как се казваш? — продължи да пита.

— Ми, а тази тук са Ти.

— Тогава чуй, моя мила Ми, ти си една голяма лъжкия! Твърдиш, че сте тук едва няколко кратки минутки, а вие сте тук сигурно от часове.

— О, няколко кратки часчета, да.

Тя го каза толкова непринудено, като че между минути и часове нямаше ни най-малка разлика. Сам Хоукинс им кимна усмихнато.

— И какво всъщност ви каза той? — попита.

— Той? Кой?

— Мъжът, който слезе тук от кануто.

Ми и Ти нямаха представа за остротата и лукавството на един траперски ум и от изумление не знаеха какво да кажат.

— Ее, отговор! — настоя Сам Хоукинс.

Двете се спогледаха безпомощно. Другият ги беше заплашил с тояги, ама тоя пък имаше пушка в ръката. Той значи при всички случаи беше по-опасен от първия и на това отгоре изглежда вече знаеше всичко.

Ми беше по-умната от двете. Тя трябваше да каже, че мъжът е продължил с кануто, и да премълчи, че е отишъл в градината. Претегляйки позволено и забранено, нейният негърски мозък намери изход. По тая причина отвърна сърцато, като посочи към плантацията.

— Дошъл той и на свой кану в градина продължил плават.

Това дори за Сам Хоукинс беше повече от прекалено; той я зяпна.

— Момиче, да не си откачила? Та в градината няма капка вода! Значи тук слезе?

— Да.

— Кануто продължи оттук по водата?

— Да, маса.

— А мъжът загреба пешком навътре из градината?

— Здравата загребал!

— Забранил ви е да казвате?

— Щели тояги да получават.

— Нямайте грижа! Тези тояги той самият ще ги получи, можете да бъдете уверени, ако не се лъжа!

Изявлението събуди доверието им и след няколко понататъшни къси въпроса той узна всяка дума, която Уолкър беше разменил с тях. Така споменаха и за лежащата по-надолу лодка на фермера.

— Можете ли да гребете? — попита ги.

— Да гребат? Да — отговори Ми с горд тон. — Ние гребат мис всеки ден по вода.

— Я погледнете тогава към отсрещния бряг! Виждате ли двамата мъже там? Тези двама мистърс са мои добри приятели. Те дават мило и драго да дойдат отсам, ама нямат превозно средство. Ако една от вас прояви желание да отиде отвъд с лодката, ще ѝ дам тая великолепна картина, на която можете да видите каква шапка трябва да си купите. Такива като нея са отскоро на мода.

Той отвори ловджийската си шуба и извади една хартия с безброй гънки по нея. Беше лист от някакво списание. Прерийният ловец рядко има къс хартия у себе си и заради тая рядкост Сам свято бе съхранил листа. Сигурно беше завивал вече стотици неща в него. Беше до такава степен покрит с мазни, саждиви, мръсни и кървави петна, че бе станал почти прозрачен и отпечатаните от една страна букви се виждаха от обратната. Но гравюрата си личеше горе-долу добре. Тя представляваше момичешка глава с монголски черти. А на тази глава се мъдреше една южнокитайска тръстикова шапка с периферия, която имаше размерите на семеен чадър, предназначен за десет души. Под него се четяха думите: „Една китайска красавица от времето на император фунг ду чу, петстотин години преди Христа“.

Сам оглади хартията върху коравата си кожена шуба и подаде картината на двете черни момичета. Съглеждайки главата, че пък и шапката, Ми и Ти плеснаха заплени риъце.

— Какъв шапка! — извика Ми. — О, Исусе, Исусе! Колко красив! Кой са знатната дама?

— Една негърска кралица от Ню Йорк. Има състояние от триста милиона и винаги носи най-новите шапки.

— И картината са наши?

— Да, ако една от вас закара лодката отвъд.

Сега се започна надпревара кой да заслужи тая скъпоценна награда. Сам реши борбата по соломоновски. Той каза, че ще раздели картината на две части, и всяка ще си получи своята половина, но онази, на която се падне дясната половина на шапката, трябва да гребе.

Двете бяха съгласни. Ти получи дясната страна на драгоценната картина и се впусна в най-бърз бяг към лодката. Държейки своята половина високо над главата, Ми затанцува от възторг, като надаваше същевременно какви ли не викове на радост.

Сам Хоукинс повече не се интересуваше от нея. Той прегледа с обичайната си грижливост земята. На брега наистина нямаше нищо за откриване, тъй като Уолкър беше заличил там следите си. Но в периферията на градината неговото обучено око откри няколко повалени стръка. Този знак се повтаряше през период от крачка и не оставяше никакво съмнение, че някой е минал оттук.

През това време Ти стигна до другия бряг. Дик и Уил се качиха и тъй като бяха по-опитни в карането на лодка от негърката, то не след дълго двамата пристанаха от тая страна на реката.

Ти даде знак — каза Уил. — Някаква следа ли си открил?

— Да — изхихика Сам. — Скоро ще го пипнем, ако не се лъжа.

— И къде пък?

— Слушайте — обърна се Сам към негърските момичета, без да вземе под внимание въпроса на Уил, — аз имам още една картина. Тя е къде-къде по-красива от първата. Ще получите и нея, ако направите това, което ви кажа.

— Още някой ли трябва отсам прехвърлят, маса? — попита Ми любопитно.

— Не, в замяна ще поискам от вас нещо друго. Дойде ли мъжът, който е слязъл тук, и ви попита дали сме се мярнали насам, не бива да му казвате.

— О, няма, маса. Ние ще казват, че маса с гъсталак на лице и двама дълги маса не идвали.

— Глупости! Не бива да ни описвате, иначе нали ще разбере, че сме били тук. Щом като не сте ни видели, то няма как и да знаете как изглеждаме.

— О, вярно! Тогавя ние по-добре да се махат и на друго място на брега отиват перат.

— Много добре. Това май е най-добрата мисъл, която през целия живот ви е спохождала. Хайде разкарайте се отгук, черни лудетини, и то достатъчно далеч!

— Ами другият картин, маса?

— Ще ви я донеса, банда немирници!

Без да престават да бръщолевят, те нарамиха прането и побързаха да се отдалечат нагоре по реката.

Сам отведе приятелите до края на градината, показва им следата и сподели какво е научил от негърките. Дик сложи замислено пръст на носа си.

— Смяташ, че трябва да следваме тази диря, Сам? Тя сигурно е отпреди два часа. През това време той може да е уредил тук далаверата си и да се кани да напусне мястото. Ето защо е напълно възможно, докато ние преследваме дирята, той да се върне насам, да си присвои просто лодката и да потърси далечината.

— Да, така е — кимна Уил в знак на съгласие.

— Не, не е така — отговори Сам с уверен тон. — Мога много лесно да ви го докажа. Той плаваше с индианско кану. Тук нито правят, нито употребяват такива. Какво следва от това?

— Че той идва много отдалеч, вероятно от планините — отговори Уил.

— Така е. По-нататък: Уолкър знае със сигурност, че ще го търсим. Въпреки това отсяда тук — толкова близо до мястото, където ни се изплъзна. Дали е случайност?

— О, не. Той още преди туй е искал да дойде насам.

— От което може да се заключи, че ще остане. Аз съм убеден, че е дошъл по някаква работа в Уилкинсфийлд, която ще го задържи тук по-дълго време. Значи най-доброто е да вървим по дирята му.

Той закрачи напред с наведена глава, за да не изгуби дирята, и те го последваха.

След известно време спря, клекна и прегледа земята с най-голямо внимание.

— Хм! — изръмжа. — Тук, зад това дърво, е стоял продължително време — с върховете на ходилата надясно. Лицето му следователно е било обърнато към господарската къща отсреща. Ролетките на прозорците още не са вдигнати, преди два часа още по-малко ще са били. Само верандата е отворена. Значи там трябва да се е



намирало нещо, което е искал да наблюдава. Я почакайте... смятам, че някакво намерение го води при господаря на къщата. Той не е отишъл веднага при него, а се прокрадва тайно край дървото; намерението му следователно не е добро. Възможно е да дойде при собственика, докато ние още го търсим, може дори вече да е при него. Може би мистър Уилкинс се е намирал на верандата, когато... но не! Лъвска маймунка, скален орел, фини завеси на вратата — това е място за дама, ако не се лъжа!

Без да даде инструкции на другите как да се държат, той закричи бързо към постройката. Точно в този момент вратата на верандата се отвори и излезе младата дама, чиято красота бе пленила преди туй Уолкър. Съглеждайки ловеца, тя възкликна полугласно от удивление.

Сам Хоукинс приближи и спря долу до стъпалата. Той бе възнамерявал изпърво да заговори по своя къс, ловен маниер, ала особеният чар на това момиче му направи голямо впечатление. Ето защо пробва един дълбок поклон. По негово мнение никой граф не би могъл да направи по-изискан. Но тъй като добрият Сам никога не си беше вадил прехраната като домашен учител или танцмайстор, резултатът бе толкова комичен, че дамата поднесе кърпичката си до устните, за да прикрие усмивката.

— Извинете! — каза той. — Вие навярно сте мис Уилкинс?

— Да, аз съм.

— Помислих си го. Радвам се да се запозная с вас, мис! Надявам се да останете доволна от мен.

— Как тъй? Да съм доволна от вас? Това все пак предполага някаква връзка помежду ни.

— Естествено, че връзка! — кимна той. — Но ще трябва да ме извините, задето нямам с това предвид любовна връзка!

Тя се изчерви неволно, ала после избухна във весел смях.

— Извинявам ви с най-голямо удоволствие!

— Инак идвам при вас като много добър приятел. Скоро ще ви го докажа. Ето защо очаквам да получа отговор на моя въпрос. Намирала ли сте се преди приблизително два часа на верандата?

— Да.

— Имаше ли някой при вас?

— Не.

— Вие сте била наблюдавана, и то от един непознат — ей зад онзи дебел платан там. Типът е стоял дълго време зад дървото, за да ви зяпа. Но не е нужно да се червите. Който има лице като вашето, може по всяко време на деня и нощта да позволява да го съзерцават, без да е необходимо да се срамува, ако не се лъжа.

— Само по повод да ми кажете тези неща ли идвате?

— Не, това го правя само между другото. Всъщност дойдох да се осведомя дали мистър Уилкинс приема.

— Сега едва ли. Той има посещение.

— Я гледай, да не би оня тип вече да е при него?

— Какъв...? Кой?

— Онзи, който ви е наблюдавал.

Тя отново се изчерви.

— Лефлър се е осмелил...

— Лефлър? Не Уолкър или Хопкинс? Хмм... може би тук се нарича Лефлър.

— Кой е Уолкър?

— Един човек, когото търся, един злодей, който се е спуснал от Сакилските планини, за да...

— Той ли ме е наблюдавал? — прекъсна го бързо тя.

— Да, той.

— Това е неприятно, но мистър Лефлър е друг. Той е притежателят на съседната плантация и сега се намира при па<sup>[3]</sup> — вероятно за да обсъди с него някоя неотложна работа.

— Моята обаче е още по-неотложна. Виждам се принуден да обезпокоя господата.

— Щом е такъв случаят, направете си труда да отидете до предната страна! Портата се намира там и слугата ще доложи за вас. Само не бива да забравяте, както тук, да споменете името си.

— Извинете, мис! Но като ви видях, забравих и кръщелното си свидетелство, и имунизационния си картон. Казвам се Сам Хоукинс и съм по професия саванен скитник.

Изненадана, тя пристъпи крачка напред.

— Сам Хоукинс, траперът?

— Да. Така ме наричат.

— О, каква радост! Аз съм чела за вас!

Сега бе негов ред да се изненада.

— Чела? За мен?

— Да, вече на няколко пъти.

— Невъзможно, мила моя мис. Аз не съм писал нищо, което би могло да попадне пред очите ви, ако не се лъжа.

Тя звънко се разсмя.

— Не искам да го оспорвам, а и не това имах предвид.

Ако вие наистина сте Сам Хоукинс, прерийният ловец, то аз съм чела за вас и по-точно във вестника.

— Behold! Във вестника?

— Да, мой най-добри сър. Ловците, които от време на време се връщат от Запад, разказват какви ли не собствени и чужди преживелици, споменавайки и изтъкнатите прерийни скитници. Вие принадлежите към тях. А онова, което се разказва, обикновено скоро бива и отпечатвано.

— Ама какво пък толкоз са отпечатали за мен?

— Разни неща. Не сте ли бранил веднъж от команчите само с още шест други ловци един керван за Санта фе?

— Да. Тогава ни беше станало много напечено, но и червенокожите трябваше да претърпят доста загуби.

— И не сте ли спасил веднъж цял сетърмънт от едно нападение на сиусите?

— И това съм сторил. Впрочем не беше никакво кой знае колко голямо геройство. Та ние бяхме трийсет мъже срещу осемдесет индсмани — това уреди нещата.

— А веднъж не са ли ви даже... — тя улови внезапно бухналите си дълги коси и замлъкна.

Той проследи подозрително жеста ѝ.

— Скалпирали? — рече уклончиво. — Хм, има нещичко вярно и в това... но бих желал да видя вестникаря, който ще дръзне да посегне на скалпа на Сам Хоукинс, хи-хи-хи-хи!

— Ох, как ми е жал за вас! — възкликна тя с неподправено съчувствие. — Вие без съмнение сте герой! Приятел сте дори на великия Олд Шетърхенд! Много се радвам да ви видя тук. Би било хубаво да можехте да поостанете известно време, сър.

— Вероятно ще мога да остана един ден, че дори няколко. Това много скоро ще се реши. Но преди всичко трябва да говоря с вашия баща, ако не се лъжа.

Сам направи отново един елегантен по негово мнение поклон и тръгна. Зави към фасадата и съгледа високата, широка порта. Там стоеше човек в лека лакейска форма.

— Ей, приятелю, откъде се отива тук за мистър Уилкинс?

— Ще трябва тук да чакате, човече. Господарят преди обяд няма време.

— Нещата се схождат отлично. Аз също нямам време, така че веднага бихме могли да уредим работата. Иди сега при господаря си и му кажи, че Сам Хоукинс непременно трябва да говори с него. Ясно?

— Какво ме засяга Сам Хоукинс? Чакайте, докато...

Той спря по средата, отстъпи назад и направи дълбок поклон. В коридора се бе отворила една врата, пропускайки младата господарка. Тя се обърна приятелски усмихната към Сам.

— Тъй като вашата работа е толкова наложителна, аз самата ще ви придружа до па и ще съобщя за вас. Елате с мен, моля!

Сам Хоукинс хвърли унищожителен поглед на слугата и я последва. Мис Уилкинс преведе Сам през едно антре до приемната. В нея се намираха двама мъже — Уилкинс, нейният баща, и неговият съсед Лефлър, за когото бе споменала.

Уилкинс беше все още як мъж, може би в края на петдесетте. Имаше вид на истински джентълмен. Държането му бе изпълнено с достойнство, погледът благ. Бръчиците, които се изтегляха от външните ъгълчета на очите до слепоочията, навяваха предположението, че животът му не е протекъл без мъка и грижи.

Другият беше някъде около трийсетте. Беше дълъг, мършав и ходеше малко приведен напред. Дрехите му бяха безукорни, лицето — гладко избръснато. Правеше впечатление на истински янки. Оглеждайки изучаващо влезлия, той присви очи и отпусна ъгълчето на устата си. Това придаде на физиономията му дебнещ, неприятен израз. След първия поглед върху Сам източи чело нагоре, показа си зъбите и кривна рамо, като че искаше до отърси някого от себе си.

— Тук е мистър Хоукинс, па, който иска да говори с теб — каза дъщерята. — Мисля, че ще ти бъде приятно.

— Естествено, мила Елми... Добре дошъл, сър!

— Уилкинс протегна ръка на трапера. Сам я сграбчи и стисна сърдечно.

— Радвам се, че не ми се сърдите за безпокойството. Може би трябва да благодаря само на мис Елми за това.

— Не само на нейната препоръка — усмихна се плантаторът, — но и на репутацията, която ви предшества.

— И която сигурно прави от човека повече, отколкото той е в действителност!

Каза го Лефлър, стрелвайки Сам с кос, пренебрежителен поглед. Сам Хоукинс се извъртя изцяло към него.

— Възможно, мистър... Имате ли и вие някаква, сър?

— Как тъй?... Аз?... Репутация?

Лефлър бе напълно изненадан от въпроса на Сам.

— Значи никаква репутация? Хмм! В такъв случай не говорете и за моята, ами се погрижете по-напред хората и за вас да разправят нещо добро!

Този инцидент бе видимо неприятен за стопанина. Той поиска да направи някоя умиротворителна забележка, ала Лефлър го изпревари.

— Ха така, мастър! — изсмя се той грубо. — Един ловец е длъжен винаги да бъде в бойна готовност, трябва само да погледне своя човек, та да не попадне на някой, който стои по-горе от него. Впрочем вие хич не ми изглеждате на истински уестман. Тая кожа сигурно е само маскарад, пък кримката... я виж ти, каква смахната тояга!

Той беше взел пушката от ръката на Сам и я поднесе ухилено на плантатора. Онзи му даде предупредителен знак и малките, зорки очички на трапера уловиха предупреждението.

— Не е нужно да намигате, сър! И тъй, и тъй вече знам къде съм с този човек. Ако той не остави веднага пушката ми тук на масата, ще му наместя юмука си между жълтите зъби. Нека после си отбелязва кой стои по-високо — той или аз. Сам Хоукинс е крайно сърдечен чешит, но само за порядъчни типове.

— Сър! — кипна Лефлър.

— Воу! (Момче!)

Траперът не изстреля думата гръмко, а я каза спокойно, с малко повишен глас, но цялото му държане показваше ясно, че в следващата секунда ще забие юмука си в главата на другия. Уилкинс се намери с една бърза крачка между двамата. Взе пушката от ръката на Лефлър и я върна на Сам.

— Без сведи, моля, драги съседе! Мистър Хоукинс е мой гост. Той не ви е сторил нищо, така че не виждам каква причина имате да търсите кавга с него. А сега ще имате ли нещо против, мистър Хоукинс, ако ви запитам за повода на вашата визита?

Лефлър понесе мълчаливо малкия укор, ала очите му мятаха светкавици, а изразът на лицето даваше да се очаква, че няма да допусне това поражение да отмени неотмъстено.

Елми се бе облегнала преbledняла на стената. Нейното красиво лице беше студено и непроницаемо. Когато погледът на Лефлър сега я потърси, веждите ѝ се свиха още по-мрачно.

Сам се престори, сякаш нищо не е забелязал и премина спокойно към въпроса на домакина.

— Даже ми е много приятно, сър. Аз нямам време за безполезни речи. дойдох да ви попитам дали не познавате някакъв мъж, който носи името Уолкър.

— Уолкър? Това име не е рядко. Чувал съм го наистина от време на време, но нямам познат, който да се казва така.

— Или Хопкинс?

— Също не.

— Хмм! Значи тази заран не е идвал при вас никой, който се води под това име?

— Не.

— Позволете ми въпроса, какви посещения изобщо сте имал днес?

— Никакви. Мастър Лефлър е първият, с когото днес разговарям.

— Благодаря. Но има и една друга работа. Мога ли да поговоря с вас за малко насаме?

— Разбира се. Вас ли засяга работата?

— Не, вас.

— Е, в такъв случай можете да говорите несмуцавано. От дъщеря си тайни аз нямам, а мистър Лефлър е мой съсед и приятел, който може би също трябва да чуе каква вест носите.

— Тъкмо това е въпросът. Аз все пак ви моля да разговаряме на четири очи. Най-много дъщеря ви би могла да присъства. Имате ли някоя стая, мистър Уилкинс, в която можем да се подслоним, без да бъдем подслушвани?

— Да, тук в съседство.

Лефлър се изхили.

— Не бива да се отдалечавате заради мен, мистър Уилкинс! Щом като наистина ме изключват от доверието, то аз съм този, който ще се оттегли. Ще слеза временно в градината и ви моля да ме повикате чрез слугата, когато ще можете да ме приемете отново. Не ми се иска да ви напусна, преди да сте ми съобщил решението си по нашата работа.

Той тръгна. Плантаторът вдигна с приятелско предупреждение пръст.

— Мистър Хоукинс, тук вие си спечелихте един враг.

— Хм! Всички негодьяи са врагове на честния човек. Един повече или по-малко, все ми е тая, ако не се лъжа. Що се отнася до следващата ни работа, то тъкмо той не желая да узнае нещо, мистър Уилкинс.

— Имайте предвид, че той е мой съсед, и че в такива уединени местности съседите често разчитат един на друг!

— Може да е така, ама аз хич не вярвам на тоя човек. Ще ми обещаете ли да не давате гласност на нещата пред него?

— Ако на всяка цена го желаете, да. Ама наистина ли пък е чак толкова важна работата ви, мистър?

— Много. Ще разберете веднага. Да ви е известен случайно някой си Кървавия Джак?

Плантаторът видимо се изплаши.

— Тоя ли? — отговори. — Ох, прекалено добре си ми е известен той!

— Той се кани тази нощ да ви направи едно посещение.

— Мили Боже! Това е лоша вест!

Уилкинс направи няколко крачки напред-назад из стаята и спря после пред Сам.

— Откъде го знаете, сър? Той самият не може да ви го е казал все пак!

— Напротив, лично той... хи-хи-хи-хи! Подслушах го снощи в гората — на четири часа път оттук.

— Каква вест! Тя действително е от изключителна важност! Елми, детето ми, какво ще кажеш по тоя въпрос?

След сцената с Лефлър Елми дума повече не бе изговорила.

— Успокой се, па — каза сега невъзмутимо. — Щеше да е ужасно, ако бяхме нападнати ненадейно от този човек и съучастниците му. Но сега ние знаем и можем да вземем своите превантивни мерки.

Мастър Адлер ще стори своето, а ако помолим Сам Хоукинс, той може би ще остане, за да ни заеме своя остър ум, опит и прочутата си пушка. Нали тъй, мастър?

Тя му протегна усмихнато малката си ръка. Сам я улови с два пръста и я притегли към онова място на ловджийската си шуба, под което предполагаше, че е сърцето му.

— Оставам при вас, мис, и не сам, а ще ви доведе и двама юнаци, които са печени в тия неща. Вие сте чела за мен, мис. Вестникът може би е споменавал и имената Дик Стоун и Уил Паркър?

— Разбира се. Та нали те са винаги при вас, заради което вас тримата навсякъде ви наричат „Детелиновия лист“.

— Тези двамата също ще ви помогнат.

— Значи са тук?

— Yes. Детелиновия лист е в пълен състав, ако не се лъжа. Те стоят в градината и ме чакат.

— Защо не влязоха с вас?

— Защото отвън са по-необходими, но по късно вероятно ще дойдат с мен. Немският надзорник оправен мъж ли е?

— Можем да разчитаме на него — отвърна Плантаторът. Елми стрелна баща си с благодарен поглед. После като че подчерта похвалата.

— Той би рискувал живота си за нас — каза.

— Е, при това положение вероятно ще ни се удаде да се справим с нехранимайковците. Нека ви разкажа по-подробно, мастър Уилкинс!

Сам осведоми сега за всичко, което се бе случило снощи, а баща и дъщеря го изслушаха с най-голямо напрежение.

— Значи тоя Уолкър е също тук, в пределите на моето имение? — попита Уилкинс. — Какво може да иска?

— Във всеки случай е воден насам от съвсем определено намерение. Може би ще ви навести. Ще обещаете ли в този случай да го задържите, докато се върна?

— Разбира се. Обещавам ви. Значи сега ще продължите да следвате дирята му?

— Трябва на всяка цена да го пипнем.

— А ако следата му се изгуби?

— Тя със сигурност води към Боми.

— Боми? Аха! Познавате ли го?



— Едва преди половин час чух за него. Що за тип е тая чернилка?

— Един неблагоприятен и себичен негодник. Брат ми го освободи, че дори и малко земя му подари. Твърде мързелив, за да се изхранва с работа, той започна да търгува с ракия. За да не допусна да зарази и моите хора, аз им забраних да купуват от него. Оттогава той опитва по всякакъв начин да ми навреди. Значи сте на мнение, че Уолкър го е потърсил?

— Бих могъл да се закълна в това.

— В такъв случай би трябвало да го познава.

— Не е непременно задължително. Той е разпитвал двете негърки Ми и Ти за някого, който е враждебно настроен към вас, и те му назовали тоя Боми. Вече знаете всичко, мастър. Сега аз ще отида да му направя с моите спътници едно посещение на тоя Боми. Може би ще спипаме типа при него.

— Кога ще дойдете пак?

— Колкото е възможно по-скоро. Тогава ще имаме време да обсъдим някакъв план срещу нападението. Но дотогава никому нищо не споменавайте! Негрите са бърбиви създания. Узнаят ли нещо, ще вдигнат врява до Бога и Кървавия Джак ще бъде предупреден. Кое то ще рече, че хич няма да се весне, а това би било наистина много жалко.

— Но Лефлър все пак би трябвало да знае. Той с удоволствие би се притекъл с хората си да ни подкрепи.

— Но тогава аз ще остана с Дик и Уил настрани. Впрочем имам чувството, че тоя Лефлър не ви е чак толкоз голям приятел. Изчакайте сега спокойно връщането ми, а после ще видим дали ще е необходимо да привлечем чужда помощ. Гуд бай, мистър Уилкинс, гуд бай, мис Елми!

Лефлър беше отишъл, както каза, в градината. Той здравата се бе разлютил на Сам и замисляше отмъщение.

Каква ли работа можеше да има тоя самомнителен ловец при Уилкинс? Лефлър напразно си блъскаше главата.

Разярен, той крачеше по зачакъления път, докато го сепнаха приближаващи стъпки. Един млад, семпло облечен мъж, чието волево лице бе засенчено от изискана панамена шапка, се появи от една странична алея и почти се сблъска с Лефлър, понеже не беше го видял заради храсталаците.

По лицето на Лефлър трепна ненавист.

— Отваряйте си зъркелите, мастър Адлер! Или сте къорав?

Адлер продължи да крачи спокойно, без да отговори.

— Мастър, памук ли имате в ушите?

Адлер забави крачки и бавно се обърна.

— Искате да говорите с мен?

— Естествено! Обноските ви към мен са така невъзпитани, че повече не мога да ги търпя. Защо не поздравявате?

Адлер сви леко рамене.

— Учудвам се на въпроса ви. Аз винаги съм ви поздравявал. Но тъй като вие никога не сте ми отвърщал, сега естествено пропуснах.

— Тъй, значи тъй била работата! — рече Лефлър язвително. — Да не би да искате един собственик на плантация да поздравява някакъв си домашен прислужник!

— Защо не? След като толкова държите на поздрава на „домашния прислужник“, явно той е толкова важна персона, че и вие можете да го поздравите.

— Не бих се унижил дотам, че да споря с вас по този въпрос! Я идете по-добре до конюшната и се позаинтересувайте дали конят ми е получил фураж!

— Няма да ви отнема удоволствието сам да се погрижите за коня си.

Мъжете бяха застанали един срещу друг — „очи в очи“. Беше ясно, че Лефлър подхвана тази кавга, понеже мразеше надзорника. Той знаеше, че в къщата на плантатора Адлер бива считан като храненик, значи при всички случаи играеше важна роля.

— А-ха, отказвате да се подчините на заповедите ми?

— За заповеди от ваша страна не може и дума да става.

— Охо! Скоро-скоро ще се убедите в противното. Зетят на мастър Уилкинс все ще пречупи гордостта ви!

Лицето на Адлер стана с един нюанс по-бледо.

— Какъвто вие много вероятно никога няма да станете!

— Нима? Аз пък ви казвам, че току-що поисках ръката на Елми.

— След което сте бил отхвърлен!

— Тук сте в голяма заблуда.

— Pshaw! Аз считам твърдението ви просто за една лъжа.

Лефлър отстъпи крачка назад.

— На мен това? — изсъска. — Проклето немско куче! Ето ти го!

Той замахна с пестник към лицето на Адлер, ала юмрукът му процепи въздуха, докато самият получи един толкова могъщ боксов удар в стомашната област, че рухна на земята.

— О, Исусе, о, Исусе! — изкряхаха два женски гласа.

Ми и Ти се връщаха с прането си от реката. За да стигнат по-бързо до къщи, бяха поели по страничния път, по който бе дошъл Адлер преди малко. Чувайки гласове, спряха и познаха между клоните двамата враждебно настроени мъже. Разбираха всяка дума и когато Лефлър се срина сега на земята, нададоха изплашени викове за помощ.

Лефлър се надигна мъчително. Въпреки това поиска да се нахвърли отново върху Адлер, който го чакаше спокойно, със стойка на обигран боксьор. Но забелязвайки, че има свидетели на поражението му, фермерът предпочете бързо да изчезне зад храстите.

Адлер вдигна презрително рамене.

— Какво правите тук? — сгълча той негърките. — Вие сте подслушвали!

— О, не маса! Не подслушвали — отговори Ти. — Идвали от вода, съвсем случайно.

— Но чухте и видяхте всичко?

— Всичко. Маса Адлер са силен герой. О, Исусе, как маса Лефлър търколили са по земя, като куче, когато паднат от прозорец. При това сравнение Ми и Ти се закискаха високо.

— Хайде, вървете в кухнята! — заповяда Адлер. — И ви забранявам да казвате на когото и да било нещо за случилото се! Разбъбрите ли се, лошо ви се пише. И тъй, да си мълчите!

— О, маса, ще мълчат, ще мълчат много!

Те взеха прането и припнаха. В голямата кухня завариха Елми. Беше оставила баща си насаме с върналия се от разходката Лефлър и си търсеше занимание да отклони мислите си от предстоящото нападение.

— Мис Елми, ние пак са тук! — провикна се Ми още на влизане.

— Отсъствахте твърде дълго — смъмри ги господарката. — Можехте много по-рано да свършите!

— По-рано? Ми и Ти не могли по-рано. Много друг задържане и много друг работа.

— Че какво задържане и каква работа пък?

— Първо идвал мъж в индианско кану. После идвал мъж с гъсталак по лице. След туй двама мъже, колкото бамбуков върлина високи. И накрай дошъл кавга между маса Лефлър и маса Адлер.

Елми Уилкинс заостри внимание.

— Кавга между двамата?

— Да. Маса Лефлър обидил маса Адлер. Маса Адлер трябвало го поздравяват, му се подчиняват, негов кон наглеждат. Маса Лефлър били зет на маса Уилкинс. Маса получавал сега съгласие на маса Уилкинс.

Елми стана пурпурночервена.

— Кой го каза?

— Маса Лефлър.

— На маса Адлер?

— Да.

— Какво отговори маса Адлер?

— Казал, всичко лъжа.

— И е така.

— Тогава станал маса Лефлър много гневен и замахнал маса Адлер ударят. Ама маса Адлер били много по-бърз и троснал маса Лефлър на търбух, че той прескундак по земя надалеч направят. О, Исусе, било толкоз красив!

— И какво се случил после?

— Аз изкрещят и Ти изкрещят. Тогава драсват зъл маса Лефлър да бягат. А маса Адлер идват при нас и заповядват хич нищичко да не каз... о, Исусе, аз сега все пак казват! Много лошо ни се пишат сега!

— Успокой се! Нищо няма да ви се случи, ама не бива да казвате никому!

Но само две минути по-късно Ми стоеше при годеника си Неро, черният кочияш, и му разказваше с най-чудновати жестове всичките си днешни преживелици.

Малко по-късно се появи слугата, за да помоли Елми да отиде при баща си.

Уилкинс посрещна дъщеря си с физиономия, от която лъхаха угриженост, вълнение и напрегнатост.

— Седни, скъпо дете! — каза. — Имам да ти съобщя нещо важно.

Той кръстоса крака и потърка с ръка няколко пъти челото си, сякаш му бе трудно да започне. Елми остана спокойно права.

— Зная какво искаш да ми кажеш.

— Надали.

— Определено. Изглежда ти е неприятно да засегнеш темата. Бих те помолила да пристъпиш с възможно най-малко затруднения.

— Ти говориш за нощното нападение. Ох, сега то ми създава по-малко грижи от...

— ...от моята женитба — прекъсна го тя на думата. Уилкинс трепна изумено.

— Как, ти знаеш?

— Да. На Лефлър от дълго време му е на устата. Неговата тържествена поява днес ми навя предположението, че иска да говори с теб за намеренията си.

— Той го стори — отвърна плантаторът, видимо облекчен, че Елми престъпи така непринудено към тая работа.

— Ти какво му отговори?

— Още нищо. Нали трябваше първо да говоря с теб. Не бих дал ръката ти на никого без твоето доброволно съгласие, скъпо дете.

— Той за кога каза, че ще дойде да узнае решението ми?

— Още не си е тръгнал. Помоли за незабавен отговор и чака в приемната.

— В такъв случай много бързо ще го получи — откликна тя присмехулно. — Начаса отивам да му отговоря. Слисан, той я улови за ръката.

— Нима с такова удоволствие ще му дадеш наистина отговора си? Не съм го предполагал действително. Е, вярно, вие жените сте непредсказуеми. Мислех, че много добре те познавам, но виждам, че съм се заблуждавал.

— Да, заблуждаваш се, па, но не в тоя аспект, за който мислиш. Ела, моля!

Елми влезе с него в приемната, където Лефлър стоеше очаквателно до прозореца. Трябва да мислеше за Адлер, защото челото му бе покрито със заплашителни бръчки. Сега се обърна и съзирайки красивото момиче да държи усмихнато баща си за ръката, изразът му изцяло се промени.

— Толкова бързо! — възкликна. — Ще си позволя естествено да го изтълкувам като щастливо предзнаменование! Да смея ли да се надявам?

Лефлър поиска да улови ръката ѝ, ала тя се дръпна крачка назад.

— По-полека, мастър Лефлър. Кажете по-напред на какво се надявате!

— Че вече сте решила да станете моя.

— Щом се надявате да ме притежавате, значи още не ме притежавате?

— За съжаление, не.

— Защо тогава твърдите пред други хора, че вече сте получил съгласието ми?

Елми го погледна така остро, че той сведе очи.

— Аз да съм твърдял? Пред кого?

— Пред мистър Адлер.

— Ах! Значи се е раздрънкарал, безчестният тип!

— Не, той не ми е казал нито дума. Ми и Ти са били свидетелки на вашето изявление и поражението ви; те веднага ми разказаха. За толкова евтина стока ли ме считате, че е необходимо само да проявите воля и да ме притежавате? Тук действително сте се измамил. Думите, които сте изрекъл пред Адлер, са не само лъжа, но и оскърбление за мен. А на мъж, който ме оскърбява, естествено не мога да принадлежа. За любов въобще няма да говоря, но човек поне малко трябва да уважава онзи, на когото ще посвети целия си живот, а аз никога не бих могла да изпитам уважение към вас!

Лефлър беше оставил Елми да се изкаже. Гледаше я кажи-речи невярващо.

— Право ли чувам? — попита, загубил важността си. — Значи ми казвате не?

— Твърдо НЕ.

Напразно търсеше той думи. Беше толкова сигурен преди туй, че ще получи утвърдителен отговор, че сега не можеше да се опомни от направо невъзможното.

Подведен от веселостта на Елми, Уилкинс почти бе повярвал, че тя тайно е обичала Лефлър. Това го потисна и угнети, ала той щеше безпрекословно да се подчини на желанието на единственото си дете. Сега кимна одобрително.

— Ей на, получихте си го, сър — каза ледено на Лефлър. — Бил сте непредпазлив. Прекалено голямата увереност често е за лошо. Откровено ще призная, че много добре разбирам умозаклученията на

дъщеря си. Това е било една прибързаност от ваша страна, която неприятно ни засяга. Последниците за съжаление не мога да ви спестя.

Чак сега започна Лефлър да осъзнава, че наистина е проиграл всичко. Лицето му придоби зеленикав оттенък, страните хлътнаха, челото се зачерви, а дългите костеливи пръсти зашариха нервно нагоре-надолу по сакото.

— Помните ли все още всичко, което ви казах преди малко, мастър?

— Помня — отговори Уилкинс с жест, сякаш трябваше да събере някакъв особен кураж за този отговор.

— Но изглежда все пак сте бил убеден, че мис ще каже „да“! Обещахте също, че ще я придумате! Промяната настъпи твърде бързо. Дано не се разкайвате! Или може би желаете още време за размисъл? Бих могъл утре пак да дойда.

— Благодаря, сър! След случилото се времето за размисъл е излишно. Нашето решение си остава.

— Да — повтори и Елми. — Нашето решение си остава.

Вбесен, Лефлър пристъпи крачка към плантатора.

— Е, добре — изсъска. — Всеки е ковач на собствената си съдба. Не мога да ви кажа нищо повече, освен че вас двамата разкаянието твърде скоро ще ви споходи. Тогава напразно ще копнеете по мен!

С високомерно вдигната глава той напусна стаята. Баща и дъщеря мълчаха, докато отдолу се зачуха ударите от копитата на кон.

— Тръгва си! — каза Уилкинс с дълбока въздишка.

— Мъчно ли ти е за това, па?

— О, не. Но преди пет минути не очаквах такъв изход.

— Той заяви, че си възнамерявал да ме уговаряш!

— Действително му обещах, макар и аз да не го ценя особено. Но при неговото поведение нямаше как да не предположа, че не разчита съвсем без шанс на твоя утвърдителен отговор. А и той изнамери средство да ме принуди да сметна един такъв съюз за желателен.

Тя го погледна изненадано.

— Какво ще е това средство, па?

— Знаеш, че по време на Гражданската война бях привърженик на Северните щати. Всички земевладелци в тази област са заклетни южняци. Който прави изключение, лесно може да бъде съсипан

посредством разни интриги. За добрата кауза навремето аз принесох в усърдието си някои жертви и сторих едно-друго, за което тук никой не бива да знае. Как се е добрал Лефлър до тази информация, не мога да проумея, но той знае много и би могъл да ми причини тежки щети.

— Да не би да те е заплашвал с това, в случай че му откажеш ръката ми?

— Да.

— В такъв случай имаш най-яркото доказателство за неговите мерзки принципи. По-добре да тръгна да прося, отколкото да бъда жена на един такъв мерзавец!

— Елми, ти не познаваш сиромашията!

— Ще съумея да я понеса. Но нещастieto да съм жена на подобен човек, не бих могла да преживея. Впрочем нали не сме бедни, па.

— Но той може да ни погуби!

— Тогава разпродаваме и се изселваме!

Уилкинс въздъхна дълбоко и поклати глава. Той имаше още нещо на сърцето си, ала не се осмели да обремени с него душата на своето дете. Имаше ли право да говори за тайната, която и на нея би отнела нощния покой? Не, поне засега още не.

Засега още не — така си бе мислил винаги, а все щеше да дойде време, когато ще е принуден да говори. После какво? Той отърси тази мъчителна мисъл, защото се чувстваше твърде слаб, за да я доразвие докрай.

Елми обви ръце около него и сгуши глава на гърдите му.

— Значи смяташ, че правилно съм постъпила?

— Съвсем правилно и сърцато, детето ми.

— Така сърцата ще ме намериш и довечера, ако се наложи да отблъснем бушрейнджърсите. Аз храня най-крепка увереност. Мистър Адлер знае ли вече?

— Не. Още не съм го видял. Изпрати го при мен, ако го срещнеш!

Елми тръгна към стаята си. Точно когато отваряше вратата, чу някакъв шум. Видя Адлер, който излизаше от своята стая и щеше да мине покрай нейната.

— Мистър Адлер!

Той спря и свали почтително шапка.



— Ще заповядате ли нещо, мис Елми?

Винаги ѝ говореше така вежливо и почиттелно. Противоречието между това смирение и неговата иначе горда природа объркваше Елми всеки път, когато се озовеше в негова близост.

— Исках да ви помоля да приемете едно малко поръчение от па — каза тя.

— С най-голямо удоволствие, мис Елми.

Елми стоеше на отворената врата и при последните думи отстъпи бавно назад. А той... е, той естествено я последва. Та нали си мислеше, че ще получи някаква заръка.

Нейното смущение нарасна, толкова повече че Адлер бе притеглил вратата след себе си.

Ето че сега бе тук и очакваше поръчението. Какво да стори? Че той трябваше да отиде при па, това можеше да му каже с няколко думи и вълн. Защо следователно допусна да влезе заедно с нея? Сега обаче бе твърде късно просто да го отпрати пак навън. Това би го наранило или пък би му издало нейната обърканост. А тя се боеше и от двете. Трябваше значи бързо да намисли нещо друго.

Погледът ѝ полетя търсещо наоколо да открие някакъв предмет, който да е нейното спасение... ах, ето че то вече дойде!

— Елми, Елми, моя Елми! — извика отвън папагалът. Да, птицата беше спасителят от бедата.

— Мастър Адлер, разбирате ли от ор... ор... ор... Как ли пък само се казваше думата? Понякога е извънредно неприятно да знаеш първата сричка на някоя дума, но не и следващите четири.

Той бе доловил кряскането на папагала и се досети какво има предвид тя.

— Орнитология? — притече ѝ се незабавно на помощ.

— Да, орнитология исках да кажа.

— По-рано много се занимавах с птичата наука.

— Също с папагали?

— Също.

— Е, да, вие знаете всичко. Неведнъж вече съм се учудвала на това. Сега знаете дори един папагал какви...

Елми спря уплашена по средата, защото въобще не знаеше какво да пита по-нататък.

— Какви болести може да има един папагал? — усмихна се той.  
— Да, зная и това. Вашият болен ли е, мис Елми?

Миглите ѝ полетяха нагоре и той срещна един благодарствен поглед.

— За съжаление, да. Много се безпокоя за милата животинка.

— Вероятно ще мога да му помогна, мис Елми.

— Да отида ли да го донеса?

— Моля!

Елми тръгна. Но отвън сложи ръка на сърцето си.

„Мили Боже, какво да правя? Та нали папагалът си е съвсем здрав. Каква болест да му избира тогава? Не зная.“

Тя взе колебливо птицата със синджирчето от мястото ѝ и я отнесе на Адлер.

— Ето го.

Адлер огледа малкия пациент.

— Мошеник, мошеник! — извика папагалът. — Върви си, палячо, върви си!

— Благодаря много, драги мой! — засмя се той. — Наблюдавала ли сте внимателно този нахалник? Наясно ли сте с неговото страдание?

— Да, напълно наясно — изплъзна се от нея.

— Тогава нека видя дали моята диагноза ще се съгласува с вашата. Аз смятам именно вашия малък любимец за прекалено нервен.

— Да, това е! — извика тя с облекчение. — Той страда от раздразнителност, клетият, милото папагалче. Но много се страхувам, че за това лечебно средство няма.

— Защо?

— Па, каза преди, че веднъж пострадали, нервите много трудно се лекуват.

— Това е вярно, що се отнася до хората. Но един папагал има много по-здрави нерви от човешките.

— Какво лекарство би могло всъщност да му помогне?

— За да го знае, човек трябва да познава причината за заболяването. Нервите обикновено се изтощават от някакви вълнения.

— Да, това е то!

— И от какво естество бяха тези вълнения?

— Той изобщо не може да понася мосю Лефлър и колкото пъти го види, изпада в силна възбуда.

— О, колко жалко!

— Защо пък жалко?

— Защото при това положение няма как да се помогне на животинката. Човек не може все пак заради една птица да посочи врата на някой добър приятел!

— Папагалчето ми е по-скъпо от съседа.

— Възможно. Но въпреки това не бива да бъдете неучтива спрямо Лефлър.

— Ще бъда, стига да мога да спася по тоя начин любимеца си. Лефлър въобще няма да идва повече. Казах му го преди малко.

— А баща ви?

— Присъстваше и ми даде право.

— И всичко се случи заради папагала?

Нещо трепна така своеобразно около устата му, че привлече вниманието на Елми.

— Да, само заради папагала — отвърна хладно.

Лицето на Адлер мигновено се промени. Той ѝ се поклони.

— Моля ви, отпратила сте Лефлър единствено заради раздражителността на птицата?

Елми погледна открито и честно към него и очите им за секунда се потопиха едни в други. Сякаш душата ѝ плъзна по този поглед към него. Беше ѝ вече невъзможно да поддържа легендата.

— Не. Птицата изобщо не е болна. Знаете го, нали, мастър Адлер?

— Да, обесникът е здрав като камък!

— Аз не можех да понасям Лефлър. Той е лош човек. Сега си тръгна и повече няма да се върне. Слава Богу!

В този миг папагалът плесна с криле, сякаш се радваше на този обрат на разговора.

— Adier, Adier<sup>[4]</sup>! — изкряска. — Mon amant, mon bien-ame ou estu?

Да имаше как, Елми да потъне дълбоко в земята. По лицето на Адлер обаче плъзна особена светлина.

— Вижте, той копнее по своя другар, планинският орел на верандата! Най-добре ще е да го изнесете вън.

Въздишка на облекчение се откъсна от устните на Елми. Веднага отнесе птицата навън. После се върна и му протегна ръка.

— Да не ми се сърдите, мистър Адлер, задето си... позволих шегата с папагала?

Вместо какъвто и да е отговор той пое ръката ѝ и я стисна.

— Работата е — продължи бързо тя, — че трябваше да ви пратя при татко, в случай че ви срещна, когато ви видях после из един път пред себе си, не намерих подходящите слова.

Странен беше погледът, който Адлер ѝ отправи. Почувствала погледа до дъното на душата си, тя поруменя.

— Какво имам да върша при баща ви?

— Не зная. Но се касае да се дадат няколко добри изстрела, както навремето, когато се прицелихте в брата на Кървавия Джак.

— Behold! Но не нещо подобно?

— Съвсем същото даже! Кървавия Джак е наблизко, за да си отмъсти тая нощ...

— Well! И ми го казвате едва сега? И толкова спокойно?

— О, горко! Значи сте на мнение, че без ожесточена битка няма да се размине?

— Не ми се вярва.

— О, Боже мой! Бедният ми па! Той сигурно ще вземе участие в битката!

— Вероятно нещата ще могат да се нагласят така, че да не се подхвърли на опасност.

— Ох, ако имахте добрината да го сторите!

— С удоволствие.

— Благодаря ви. Но... ще можете ли и вие да стоите надалеч от битката?

Той поклати усмихнато глава.

— Това е невъзможно, мис Елми. Мога ли да отбягна страховито опасността?

— Не — страховив не бива да ви нарекат, — но трябва да се пазите!

Той махна пренебрежително.

— Защо? Животът има стойност за човек само когато той е ценен и за друг.

— Не мога да повярвам, че вашият живот не би имал цена за никого другиго! Та помислете за близките си! Забравихте ли, че животът ви има за цел да открие майка ви, сестра ви, братята?

Трепет на дълбока тъга хвърли сянка върху лицето му.

— Ще я постигна ли някога тази цел? За реализацията на този план се искат суми, с каквито не разполагам, и каквито толкова скоро няма да притежавам. Мислил съм вече да отида до златните находища, за да струпам бързо едно по-голямо състояние. Но това би означавало да сменя един сигурен, макар и скромен доход срещу едно съвсем несигурно богатство, а моят здрав човешки разум се възпротивява срещу подобен експеримент.

— И тук сте съвсем прав.

— Може да е така. Но кажете самата: мога ли да стигна до богатството, от което се нуждая за моята цел? така ще си летят година след година... има ли при това положение животът ми някаква стойност?

— Все пак има хора, които никак не желаят да ви улучи някой куршум.

— Кой биха могли да са?

— Аз например.

— Вие?

— Да — отговори тя храбро. — Много бих скърбила, ако ви се случи някоя беда.

Нещо трепна в лицето му. Мълком притисна ръката ѝ до устните си.

— С тези думи вие ме направихте щастлив. Спомнете си за този миг един ден, когато вече няма да бъда край вас...

— Да не би да се каните да заминавате? — прекъсна го изплашено.

— Не, но бъдещето е в Божиите ръце. Никой не знае какво може да му поднесе следващият миг. Ако някога не бъда близо до вас и мислите ви се позадържат за мигновение върху мен, бъдете уверена, че моят живот принадлежи единствено на вас.

Освободи ръката ѝ и в следващите секунди беше въвн от стаята. Тя се смъкна в едно кресло и захлупи лице в шепи. Дълго стоя така мълчаливо и неподвижно.

Адлер се намираще в особено настроение. Обичаше и знаеше, че е обичан. Но имаше ли право да каже решителната дума? Мислите му се прехвърлиха от другата страна на океана, върху трагичната, неизвестна съдба на дома Адлерхорст. Той беше син на тази фамилия,

макар че тук, в Америка — където собствените сили, а не произходът правят човека — бе предпочел да съкрати името и да изпусне „барона“. Но затова пък си оставаше прикован към безследно изчезналите близки с неразривни вериги. Той може би единствен от цялата фамилия бе намерил поносима съдба. Не беше ли негов дълг да стори всичко в човешките възможности, за да издири майка си, сестра си, братята? Имаше ли право, преди да го е сторил, да посвети макар и само една-единствена мисъл на собственото си щастие?

Не, той бе решил да следва своя дълг, не любовта.

---

[1] Leontocebus (Б. пр.) ↑

[2] Good morning, girls! (англ.) — Добро утро, момичета! (Б. пр.)

↑

[3] па — съкратено от папа (Б. пр.) ↑

[4] Adler (от нем.) — орел (Б. пр.) ↑

## ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА В КОЛИБАТА НА НЕГЪРА

След като се сбогува с плантатора и дъщеря му, Сам Хоукинс се върна отново при Дик и Уил.

— Къде пък се дяна толкоз? — изръмжа укорително Уил. — Чакаме те вече цели две вечности. Май си налапал въдицата по малката, с която разговаряше там отсреща, а?

— Да. Всичко мина много бързо. Хи-хи-хи-хи! Виждане, влюбване, признание, годеж — всичко на един път. Тя ще потегли с мен из Запада като моя скуав, ако не се лъжа. А вие си оставате с пръст в устата.

— Я не дрънкай дивотии!

— Виж го пък ти тоя грийнхорн! Дивотии... Сам Хоукинс няма място под скалпа си за дивотии!

— Обърна ли внимание на господаря на плантацията за довечера?

— Да не би да мислиш, че съм му разправял за прабаба ти? После ще се върнем при него, за да проведем военен съвет! Но сега ще потърсим преди всичко нашия добър мастър Уолкър. Хайде!

Продължиха пътя си със Сам начело.

Той беше превъзходен скаут. След два часа и отгоре той дори на открития път установяваше следите, които преследваният беше оставил. Така излязоха от градината и стигнаха до захарната плантация, която пътят разделяше.

Далеч в полето, досами хоризонта, се простираше гора, отделни храсталаци продължаваха да се изнасят напред. Там тримата съгледаха колибата на Боми.

Сам Хоукинс спря, обследва местността и поклати няколко пъти глава нагоре-надолу.

— Онова без съмнение е колибата на нигъра — промърмори повече на себе си, отколкото на приятелите, — а този път води право като конец до нея. Възползваме ли се от него, определено ще ни видят

още отдалеч и Уолкър ще бъде изгубен за нас. Трябва следователно да се промъкнем дебнешком. Това ще стане най-добре, ако заобиколим захарната плантация, която е поръбена от храсталаците, и ако се придържаме към тях, няма да ни забележат, ако не се лъжа. Елате!

Те го последваха безпрекословно и след малко повече от четвърт час бяха вече скрити в един периферен гъсталак, откъдето можеха удобно да обгръщат с поглед и да достигат с пушечни изстрели задната страна на колибата. Тя отстоеше на разстояние може би осемдесет крачки. Междинното пространство бе заето от няколко гъсти шубрака и групички храсти.

— Вие останете сега тук! — разпореди Сам. — Аз ще се промъкна по-напред и ще опитам да достигна храстите, които растат срещу вратата. Видите ли ме в опасност, пратете ми куршумите си на помощ.

Той изпълзя от скривалището и продължи предпазливо от храст към храст, докато достигна храсталака, който се намираше най-много на шест крачки от вратата. Той представляваше храстоподобен чер бъз, преплетен с дива лоза, и предлагаше — веднъж само да се вмъкнеше човек в него — отлично укритие дори посред бял ден. Сам Хоукинс много скоро изчезна във вътрешността и съумя така ловко да се устрои и прикрие с клони, че само очите на някой опитен уестман биха могли да го открият.

Колибата беше изградена от така наречените logs<sup>[1]</sup>, здрави, масивни дървесни стволоче; покривът също се състоеше от могъщи стебла. На всяка от четирите стени бе пресечено по едно малко отворстие за прозорец. Вратата водеше, както там често се прави, от задната страна към вътрешността. Тя, както и кепенците, се отваряше навън и бе скована от здрави, двойни наслагани дъски.

Всичко това Сам Хоукинс огледа много внимателно.

— Хм! — изръмжа той в брадата си. — Добре че вратата и прозорците се отварят навън. Така човек може да ги залости и квартирантите да останат пленени като водни плъхове в дупката си на брега. Аз ще...

Спря по средата.

Вратата се отвори с блъскане. Излезе един негър и закрачи около колибата, оглеждайки се предпазливо на всички страни. Когато се върна от другата страна, извика през вратата.



— Наред е. Никакъв човек наблизо. Излизай, Даниел!

Появи се втори негър, облечен в материя на сини райета, босоног и гологлав. Той спря и се огледа също така мнително.

— Тъпо е, дето човек нито може даже да говори разбрано при теб — възропта. — Кой още е всъщност при теб?

— Това не те засяга. Ти ми каза вестта си и аз ще участвам, а каквото имаш още да ми съобщиш, можеш да го кажеш сега. Онзи там вътре няма как да ни чуе.

— Той тая вечер още ли ще е тук?

— Не вярвам.

— Това е добре. Не са ни необходими свидетели, нашият първи план беше отличен, но главатарят го промени. Тъй като аз много добре те познавам, а и ти вече си ни вършил разни други услуги, бях пратен при теб да събера информация. Ще дойдем тук точно в девет часа.

— И кога ще се спуснем към замъка?

— Зависи от обстоятелствата и ще го определи Кървавия Джак. Имаш ли достатъчно ракия?

— Повече отколкото гърлата ви могат да понесат.

— Добре. Разкарай значи оня обесник вътре, та довечера да сме сами!

Той изчезна към гората, за да подири там прикритие.

Съдържателят Боми постоя още малко и после влезе отново в колибата. Сам Хоукинс не сметна за уместно да проникне сам във вътрешността. Той беше убеден, че Уолкър е вътре и не искаше да допусне да се стига до битка, която би могла да погуби целия им план. Ето защо изпълзя от скривалището си и обходи внимателно дървената колиба, стремейки се да долови някакъв издайнически шум, ала не чу нищо. После се върна обратно при вратата, притисна се плътно до стената и махна на спътниците си. Със знаци им даде да разберат, че трябва да се промъкнат възможно по-незабелязано.

Но за Уил Паркър приготовленията бяха продължили твърде дълго. Той не обичаше прекалената предпазливост, а бе повече за една действена атака и счепкване.

— Сега нали е все едно дали ще ни видят — замрънка той. — Влезем ли веднъж вътре, всичко бездруго ще е наше.

— Сам ще се кара.

— Pshaw! Той прекалено много се церемони. Сега пак пропиля цяла камара време и за какво? Да си лежи там из храстите и да зяпа дъртия нигър. Смешно!

С тези думи той закрачи открито към колибата и на Дик не остана друг избор, освен да го последва. Още не бяха стигнали до Сам и вратата, която бе само открената, шумно се затръшна и зарези.

— Проклятие! — изшептя Сам Хоукинс. — И какво пък ви скимна, типове, да търчите така открито? Да не би да си мислите, че на тоя коптор са избити четири прозореца само за да се наднича вътре, но не и обитателите да надзъртат навън?

Който иска да улови някоя птица, трябва да се промъкне потайно, а не да се втурне открито с такава парлама, както го сторихте вие, ако не се лъжа!

— Е, птицата, която искахме да имаме, навярно няма да ни се изплъзне. Надявам се само да се намира в тоя стар кафез. Уил Паркър посочи кисело колибата.

— Че ти си бил голям умник бе, старо! — подигра се Сам Хоукинс.

— И как се каниш да я заловиш, а?

— Е, ами просто влизаме и я измъкваме!

— Като хората само от съчувствие към един такъв непоправим грийнхорн, какъвто си ти, ще отворят вратата и най-любезно ще го поканят да влезе. Хи-хи-хи-хи!

— Тогава ще разбием вратата!

— Опитай! Нямам нищо против, ако искаш да получиш куршум в главата.

— Да не си мислиш, че нигърът ще стреля? Няма да посмее!

— Pshaw! Той е собственикът на къщата и може да отваря само на който е добре дошъл за него. Ако бяхте проявили нужната предпазливост, то сега щяхме да стоим там вътре, а рибата да се мята на въдицата ни.

— Той всъщност наистина ли е вътре?

— Да. Двамата, които току-що подслушах, говориха за него.

— И коя пък беше другата чернилка? Сигурно някой негър на Уилкинс?

— Good luck! Великия Маниту да ти просветли пипето! Той беше един от черните, които подслушах вчера в гората при бандата на

Кървавия Джак. Познах типа, когато излезе, по раираните парцали, които е навлякъл на тялото си. Но дори и да не бе такъв случаят, пак щях да знам къде съм. Той говори с Боми за Джак. Ако си бяха имали представа, че Сам Хоукинс се таи в храсталака, сигурно щяха да си сдържат муцуните.

Уил Паркър клюмна глава, докато Дик Стоун изслуша ухилен изчерпателния доклад на стария трапер и кимна доволен.

— Великолепно, че си го чул, Сам!

— Но по кой начин не бива да допуснем да се разбере, че някой е подслушвал! Иначе ще ни теглят една дебела черта на сметките.

— А как ще влезем сега в колибата?

— Ще трябва да опитаме дали ще ни пуснат.

— Ами че почукай тогава!

Сам Хоукинс направи удивена физиономия.

— Аз? — попита. — С ума ли сте? Да не си мислите, че двамата типа в колибата са видели и мен така хубавичко като вас?

— Но сега са чули шептенето ни.

— По тяхно мнение то идва от вас двамата. Че Сам Хоукинс в собствената си персона е тук, те не знаят. Та почукайте значи вие и ако преговорите не доведат до целта, ще си тръгнете открито, както дойдохте! Предполагам, че те ще ви последват после, за да видят дали наистина си отивате. В този случай аз ще се шмугна бързо в колибата и ставам неин господар. Вие ще се върнете сетне тайно в храсталака, в който се криехте преди малко. Останалото после си е ваша работа. Но при всички случаи бихте могли да стигнете от вашето скривалище колибата с куршумите си и да пратите няколко мерки олово, ако поиска да офейка.

Дик кимна одобрително.

— Сам, ти наистина си умна и хитра глава.

— Мислиш ли? Да, трябва поне аз да си събирам ума, след като с такива грийнхорни като вас нищо не може да се направи, хи-хи-хи-хи! Та чукайте значи! Само не давайте да се разбере, че очаквате търсеният да е в колибата! Трябва да им вдъхнем увереност, ако не се лъжа.

Опиянен от лъчезарната красота на младата плантаторка, Уолкър достигна незабелязано малкия блокхаус и завари вратата отворена.

Крадци тук нямаше, тъй като щедрата природа в онези местности позволява дори на най-бедния кажи-речи без труд да придобие онова, което е необходимо в живота му като прехрана и потребност. Най-много можеха да се опасяват хората от чуждите банди, които от време на време караха да се заговори за тях из Юга, ала след всеки удар те веднага и задълго изчезваха от зрителното поле.

Седнал на един пън, служещ му като любимо кресло, Боми пушеше от дървена лула собствено производство тютюн, чиято миризма би могла да хвърли в безсъзнание и бизон. Нервите на такива хора са здрави като желязна тел.

— Good morning, sir! — поздрави Уолкър-Хопкинс. Боми не отговори. Вежливият поздрав на бял към един презрян черен пораждаше у него подозрение.

— Добро утро казах! — повтори Уолкър с остър тон.

— Чух — отвърна Боми равнодушно.

— Имате ли една ракия за мен?

— Не.

Боми и сега не се помръдна от кютюка си. Беше широкоплещест и надарен с прекомерно дълги ръце и крака. Лицето му беше прорязано от едра шарка, а очите излъчваха втрещен, коварен израз.

Посетителят застана с разкрачени крака пред него; сърдитите маниери на негъра изглежда повече го развеселяваха, отколкото оскърбяваха.

— Значи нямате за мен нито глътка? И защо?

— Не ви познавам.

— Но аз пък искам ей така да изпия с вас един джин или едно уиски и понеже вие го правите само с познати, ще остана, докато ме опознаете.

Уолкър никак не беше сговорчива натура, ала в случая се касаеше на всяка цена да спечели предразположението на Боми.

Върху забити в земята колове бяха заковани дъски — така се оформяха маси и пейки, достатъчни за отбиващите се тук редовни клиенти. Уолкър седна на една от пейките и просна непринудено краката си на масата по маниера на янките.

Боми го гледа минута-две спокойно, после се изправи.

— За колко дълго смятате да се установите тук, милорд?

— Толкова дълго, докато станем добри познати.

— Това навярно никога няма да стане, защото след по-малко от две минути ще излетите през вратата.

— Не ми се вярва.

— Веднага ще го повярвате. Я си махнете краката от масата, че да не ви подпомогна!

Той понечи да посегне към краката на белия, ала онзи ги придърпа бързо към себе си.

— Вярно бе, човекът го обърна на сериозно! — ухили се той. — Е, това ми харесва! Виждам, че сте куражлия. Я ми кажете, няма ли да ви е приятно да спечелите две златни монети или дори три?

Очите на черния проблеснаха.

— С най-голямо удоволствие, ама сто са още по за предпочитане.

— Добре казано, my black boy<sup>[2]</sup>. Лесно биха могли да станат сто, стига във ваше лице да опозная един полезен мъж.

— Исусе... сто? Ах, милорд, сложете си спокойно краката пак на масата! И изобщо можете да си ги турите, където ви е угодно. Та какво искате от мен?

— Най-напред една ракия.

Негърът отново сбърчи чело.

— Проклетата ви ракия! Нима не можете да пиете нещо друго? И какво ли, ако ви праща маса Уилкинс да ме подложите на изпитание!

— Че толкоз ли пък се страхувате от мистър Уилкинс?

— Страхувам! Аз? Pshaw!

Той повдигна рамене и направи мимика, изразяваща дълбоко презрение.

— Че защо тогава ще питате за него, след като му нямате страха?

— Защото много държа на доброто съседство. Мастърът забрани на хората си да идват при мен и макар и хич да не ми пука от него, той все пак може да ми навреди... ето защо се съобразявам поне малко от малко с неговата воля.

— И ме считате за негов шпионин?

— Напълно е възможно все пак.

Гостът стана от пейката и сложи ръка на рамото му.

— Негов шпионин? Казвам ви, той не може да има по-голям враг от мене. Пита се само дали ще пожелаете да ми помогнете, ако става дума да му се отиграе някой номер.

— Значи се касае за някакъв номер? Това не е достатъчно.

Върху широките му бърни легна демонски израз.

— О, не е недостатъчно то! От номер до номер има голяма разлика. Това може да бъде номер, който да го лиши от честта и живота.

— О, Исусе, Исусе!

— Да, признавам ви го открито.

— От честта и живота?

— Да се надяваме. Но на първо време съм турил око на неговия имот.

— На цялата плантация?

— Да, доста дълго я е притежавал. Искате ли да ми помогнете?

— Помагам на всеки, който е срещу проклетия Уилкинс, стига... да си плати добре.

— Пари няма да липсват, приятелче. Затворете вратата там, че да не ни изненада някой! Не бива да ме виждат тук при вас.

— Защо? — попита Боми, като тикаше резето на вратата.

— Ще ви разкажа, когато ми дадете някоя глътка.

Боми повдигна един дървен капак в ъгъла, под който се намираще четвъртитата дупка. Извади едно шише и две чаши и седна с тях срещу белия.

През това време Уолкър се бе огледал в помещението — то заемаше целия блокхаус. Две маси с четири пейки, пъна, на който бе седял преди малко негърът, едно огнище с две гърнета и един тиган, дупката с няколко шишета и чаши, една брадва, два-три ножа, някакъв стар чадър, в единия ъгъл постеля от шума, а в другия купчина дърва за огрев — това бе всичко, което забеляза.

Огнището се намираще под един фронтонен прозорец, през който се изтегляше димът; комин нямаше. Таван също нямаше — заместваше го покривът. Подът се състоеше от здраво утъпкана земя.

Боми улови оглеждащия поглед на своя гост.

— Харесва ли ви моят палат? Като в Ню Йорк или Ню Орлиънс наистина не съм подреден.

— И хич не е и необходимо. Но едно нещо бихте могъл все пак да имате при цялата тая скромност — нещо, от което мъж като вас сегиз-тогиз се нуждае.

— Имам си всичко, от което се нуждая — каза Боми с хитра усмивка, докато гостът вдигна наздравица.

— Даже скривалище?

— Да, сър.

— Но не тук в колибата!

— Как стигнахте до това заключение?

— Би трябвало все пак да се види някаква следа от него.

Негърът се изхили подигравателно.

— Да се види следа от него? Хубаво скривалище би било, което един външен човек може да ти открие още след пет минути! Че тогава би трябвало да съм направо гламав.

— Damned, и къде пък ще е това фамозно скривалище?

— Прекалено много питате. Тук сте едва от няколко мига и аз още не ви познавам. Не бива да очаквате наистина, че...

Уолкър махна с ръка и се ухили насмешливо.

— Добре де, добре! Радвам се, че сте толкова предпазлив, от което толкова повече се покачва доверието ми към вас... Но почти не е за вярване. Четири голи стени, гол покрив... и тук да имало и скривалище?

Той огледа още веднъж вътрешността на колибата, изследва после кревата и купчината съчки, бръкна и в едва три фута дълбоката килерна яма, пристъпи дори до огнището да разръчка пепелта — напусто.

Боми следеше усилията му с гордо удовлетворение.

— Нали? — каза той. — Боми е умен? Има скривалище и никой не може да го намери.

— Значи във ваше лице действително съм попаднал на подходящия човек. Защото може би ще се наложи да ме скриете за кратко време.

— От кого?

— Е, ще говоря с вас открито, макар иначе да не навирам толкова бързо работите си под носа на някой.

Той си наля нова чаша, гаврътна съдържанието и напълни и тази на негъра. После физиономията му прие поверителен израз.

— Вярно ли е, че мистър Уилкинс имал брат?

— Действително. Аз бях негов камериер. Когато умря, разпореждаше в завещанието си да бъде освободен и да получа като собственост тази колиба.

— Не е ли имал и по-старият Уилкинс деца?

— Само един син.

— Той жив ли е още?

— Това не знам. Тръгна на пътешествие и до ден-днешен не се е върнал.

— Накъде?

— Така и никога не разбрах, но чичото и братовчедката сигурно ще знаят.

— Какви ви бяха отношенията с него?

— Много лоши. Той беше пълна противоположност на своя баща и никога не можеше да ме понася. Получавал съм някой и друг ритник от него.

— Значи не би било особена радост за вас да го видите отново?

Боми сви юмруци и оголи зъби, но замълча.

— Хм, приятел, той е жив и тъкмо сега е пратил трима от най-добрите си приятели да ви направят една визита.

— Какво говорите, милорд! Кой са тези типове?

— Трима ловци. Единият се казва Сам Хоукинс, а другите...

— Да не би Детелиновия лист? — прекъсна го негърът бързо.

— Познавате ли ги?

— От много разкази.

— Те идват, както мисля, с тайна заръка от младия Уилкинс. Знаят, че и аз съм тук, за да им осуетя плановете, и ето как е възможно още днес в предобедна да ме потърсят. Затова ми е приятно, че имате добро скривалище.

— Разбирам, но...

Той запъна и се загледа замислено в земята. Разказаното от непознатия не му бе достатъчно, твърде неясно беше. Уолкър го почувства много добре. Трябваше да приведе още някой друг довод, а най-основателният винаги е бил този, към който той сега прибегна. Бръкна в джоба си и измъкна една кесия, през чиито бримки проблясваха безчет златни монети. Извади една и я подаде на негъра.

— Ето ви, Боми, един малък задатък, в случай че пожелаете да станете мой камарад.

Черният посегна алчно, ала другият още по-чевръсто дръпна ръката със златото.

— Търпение само... първо ръкостискането! Подаде ръка, Боми я тръсна крепко и получи после парите.



— Злато, злато, злато! — ухили се той. — И аз мога да спечеля още повече?

— Още много повече, ако ми служите надеждно и вярно.

— О, аз съм много верен. Аз ще се бия за вас. Аз ще умра за вас. Аз ще сторя всичко за вас!

— Виждате значи, че мога да ви възнаградя, и ще ви възнаградя, ако...

Отвън прозвуча конски тропот. Някакъв ездач спря при предната страна на колибата и плесна с камшика по перваза на прозореца.

— Боми, стари гарване! Къде си се дянал? — извика.

— Zounds! Тоя човек дали няма да влезе? — попита Уолкър угрижено.

— Не. Това е маса Лефлър. Той минава на кон оттук почти всеки ден.

Отиде до прозореца.

— Да, маса, Боми е тук!

— Донеси ми един джин!

Негърът напълни чашата и я занесе вън. Уолкър се надигна и пристъпи към прозореца. Видя ездача и чуваше и разговора, който онзи поведе с Боми.

— Маса иска да отиде при маса Уилкинс?

— Да, стара нощна сянка.

— И при мис Елми?

— Какво те засяга това?

— Мен? О, нищо, нищо!

— Ама правиш една проклета лукава физиономия! Какво ти е залегнало на езика?

— Сега не, сега не, маса. Когато маса е говорил с маса Уилкинс, тогава!

— Говорил? За какво и за кого?

— За мис Елми.

— Luck-a-day<sup>[3]</sup>, Боми! Ти май наистина таиш нещо! Любопитен съм да го узная.

— Не, сега не, но... после!

— Добре. Тогава и аз ще ти кажа, че още в този час ще говоря с мастър Уилкинс.

— Сега! О, Исусе, Исусе! Много добре знам какъв отговор ще получите.

— И?

— Нека мис Елми сама ви го даде! Ще пиете ли на връщане още една чашчица?

— Защо?

— Защото тогава ще ви кажа онова, което сега още не мога да ви кажа.

— Добре, ще дойда.

Той сбута коня си, без да поздрави, а негърът се върна в колибата.

— Кой беше мъжът?

— Маса Лефлър, плантатор, нашият най-близък съсед. Маса Лефлър е влюбен в мис Елми, дъщерята на маса Уилкинс.

— Behold! И сегашната му визита вероятно има целта да поиска ръката ѝ?

— Да, но ще бъде отхвърлен.

— Защо?

— Ако няма мотиви, говорещи в негова полза, за които аз не знам, той ще бъде отпратен от Уилкинс. А дори и Уилкинс да се съгласи, то мис Елми все пак ще каже не, защото тя обича друг.

Тъй като Уолкър бе видял красивото момиче, прие присърце разговора.

— Да. Това е маса Адлер, немският главен надзорник на плантацията. Той минава за храненик на фермера.

— Проклятие! Това е лошо за Лефлър.

— Да. Лефлър ще бъде отблъснат.

— И после?

— Той ще намрази маса Уилкинс и ще си отмъсти. Боми познава маса Лефлър много добре!

Уолкър направи замислена физиономия и се загледа известно време пред себе си.

— Лефлър богат ли е?

— Много.

— Хрумна ми една идея. При връщането си той дали ще каже открито, че е бил отхвърлен?

— Защо не? Той добре знае, че ще намери в мое лице един добър съюзник за отмъщението си.

— Може би и в мое. Дали не бихте могъл да го поканите да влезе?

— Да, ако искате да говорите с него.

— Само в случай че е отхвърлен, иначе не.

Разговорът се проточи още доста време. Сетне на вратата, която Боми отново бе зарезил, се почука.

— 's death! Някой идва — прошепна Уолкър загрижено. — Кой ли е?

Черният отиде до вратата и погледна през една тясна цепнатина.

— Това е Даниел, един мой познат — нашепна.

— Той не бива да ме види. Къде е скривалището?

— Елате!

Той пристъпи до огнището. То се състоеше от дълга, широка каменна плоча. Задната ѝ страна бе вмъкната в стената, а другите три страни се опираха върху три дъбови ствола, отрязани сурово от дървото, които бяха положени хоризонтално и имаха малко по-голяма дебелина от тази на един мъж. Негърът избута левия от двата странични пъна.

— Сигурно не сте си го помислил? — ухили се той.

Пространството под огнището беше кухо и толкова дълбоко, че дори някой едър мъж би могъл да седне удобно вътре. Въздух за дишане имаше достатъчно.

— Luck-a-day! — удиви се гостът. — Това е скривалище, по-добро от което не можеш намисли.

— Пъхайте се тогава бързо вътре! Даниел пак чука. Ще помисли, че не съм тука и ще си тръгне.

Уолкър пропълзя вътре. Негърът притъркаля отново кръглия ствол на предишното му място, после отвори вратата и пушна негъра Даниел.

Същевременно сложи пръст на устата си, като знак да не говори високо, седна с него в най-отдалечения от оджака ъгъл и заговори шепнешком. Дълго си шепнаха те за намерението на Кървавия Джак, ала скритият под огнището мъж не можеше да разбере нито дума.

Най-сетне Боми изпрати черния Даниел до вън — това беше мигът, когато Сам Хоукинс ги подслуша. Когато влезе вътре, Боми

забрави да заключи вратата, а отиде до огнището да отстрани дъбовия пън.

Това стана бавно и отмерено, така че Сам вече беше обходил къщата, когато Уолкър изпълзя от скривалището. Погледът му падна върху притворената врата.

— Защо сте...

Той спря изплашено по средата. „Защо сте оставил вратата отворена?“ бе искал да каже, ала въпросът замря в устата му, защото през процепа видя да приближават Дик и Уил.

Изтърча до входа и тикна резето. Боми разбра, че наблизко трябва да има някой и побърза да отиде до прозореца. Стигна достатъчно навреме, за да мерне двамата ловци при последните им крачки.

— Кой са тези типове? — прошепна.

— Дик Стоун и Уил Паркър. Значи и Сам Хоукинс няма да е далеч.

— Е, в такъв случай преследвачите ви вече са тук.

— Да. Не ги пускайте, за Бога, да влязат!

Той се наведе към малката цепнатина и погледна навън.

— Виждам само двамата. Но главата си залагам, че Сам Хоукинс, тая хитра лисица, е с тях. Само се е притаил някъде.

— Откъде пък ще знаят, че сте тук?

— Трябва да са открили следите ми. Пак повтарям, не ги пускайте вътре!

— Как си го мислите? Тъкмо заради вас трябва да ги пусна.

— Глупости! Та тъкмо заради мен трябва да останат вън! Вие сте тук стопанинът. Бихте могъл да ги отпратите.

— Да. Но тримата ловци са твърде умни. Ще се направят, че си тръгват, пък ще залегнат нейде наблизко в засада. Така ще се получи обсада и в крайна сметка все пак ще ви пипнат.

— Какво ще ме посъветвате?

— В скривалището! Бързо, живо!

— Няма ли да ме издадете?

— И през ум не ми минава!

Но Уолкър не му вярваше. Той измъкна още две златни монети и ги тикна в ръката му.

— Ако не ме открият — прошушна, — ще получите още пет.

— Бързо вътре!

— Хола! Отваряйте! — прозвуча отвън гласът на Уил Паркър.  
За няколко мига Уолкър се напъха под оджака. Боми пристъпи към вратата.

— Кой е там?

— Клиенти.

— Колцина?

— Двама.

— Охо! — опипа почвата Боми. — Да не би пък трима!

Възникна пауза. Отвън се зашепна.

— Колко сме — поде наново Уил Паркър, — може да ти е все едно. Отваряй, човече!

— Кои сте всъщност?

— Проклет да си за твоето любопитство! Това ли е начинът да се разпитват честните люде? Искаме да изпием по глътка. Ясно?

— Влизайте тогава!

Боми избута резето. Тримата ловци влязоха — Сам Хоукинс видя, че планът му се разстройва и реши да действа според ситуацията.

Да влязат и да се огледат с един-единствен поглед, това, разбира се, беше едно и също. Тримата насядаха край една от масите и ролята на питация бе предоставена на умния Сам.

— Дай ни по едно сутрешно питие, черньо! — разпореди дребосъкът. — Все ще ти се намери нещо, дето да стопли стомаха на един стар ловец, а?

— Ще стигне.

— Не се съмнявам. Тук има цяла пълна винарска изба. Той пристъпи до отворената дупка, после коленичи и даде вид, че иска да разгледа марките на шишетата, ала проучи с опитващи ръце четирите стени и дъното. Един знак уведоми спътниците, че не е открил нищо. Върна се на мястото си и посегна към чашата.

— Налей си и ти едно да се чукнеш с нас, черньо! Върви ли добре альш-веришът?

— Горе-долу.

— Вижда се. На когото плащат със златни монети, няма причина да се оплаква от тежки времена.

Уолкър чу тези думи. Студена пот изби от всичките му пори. Боми също се изплаши. В бързината той бе забравил на масата

последните две златни монети, които получи. Постара се да си придаде непринудена физиономия, чукна се със Сам и прибра парите в джоба.

— Щяхте да имате право, ако това беше днешният ми приход. Всеки ден две златни монети, би било много добре!

— Имал ли си днес вече гости?

— Да.

— И колко?

— Липсват няколко до сто.

— Вярваме ти и без да се кълнеш. Но далеч по-приятно би ни било, ако ни дадеш конкретен отговор. Смятахме, че ще срещнем при теб един добър наш познайник.

— Кой е той?

— Ти също вече си го видял. Името му е Уолкър или Хопкинс.

— Уолкър, Хопкинс? Никога не съм ги чувал тези имена тук, маса.

— Не си? Хм, да си оставил веднъж за миг колибата сама?

— Не.

— Не? Иначе бихме си помислили, че по време на отсъствието ти той се е вмъкнал вътре и се е скрил без твое знание.

— Това е невъзможно. Къде ли би се скрил тук човек?

— Под постелята там, да речем.

— Погледнете!

— Или под дърветата?

— В такъв случай ще си е избрал много неудобно място.

— Вярно, но ние все пак искаме да хвърлим едно око дали не е тъй.

Тримата ловци претършуваха шумата и вършините много внимателно, ала не откриха нищо. Черният ги наблюдаваше, изпълнен със страх. Какво ли пък да им текнеше мисълта да изследват и огнището? Но това той би могъл да предотврати.

Взе стиска съчки, хвърли ги на оджака, запали ги и излезе след това с едно гърне да напълни вода.

— Поврага! — изруга Дик. — Къде ли се е напъхал оня? Трябва да е тук!

Сам му направи знак.

— Та нали веднага ви казах, че той не е в Уилкинсфийлд. Нали би трябвало в такъв случай да намерим и кануто. Той е продължил да

гребе надолу по реката. Сега само пропиляхме скъпоценно време и трябва да се разшаваме, за да го наваксаме. Влезе ли черният, плащаме и потегляме.

Боми дойде и закачи гърнето над огъня. Раздуха пламъците да предизвика силно пращане, та да не може да се чуе евентуално кашляне или кихане от страна на скрития. После се обърна радушно ухилен към Сам Хоукинс.

— Сега си грея грог. Надявам се, маса ще останат да пият едно с мен.

— Благодаря, задръж си помията, черньо! Ще сме радостни да оставим зад себе си окадената ти съборетина.

Сам пита за сметката и плати. После тримата ловци се отдалечиха по посока гората. Там спряха — от колибата вече не можеха да бъдат видени — зад храстите.

— Ти ни даде знак — каза Уил. — Значи и ти мислиш, че оня се крие вътре?

— Съвсем сигурно!

— Но къде?

— Дявол знае! Трябва да има някаква бърлога из съборетината. Ама пък земята беше така здраво утъпкана, че даже следа не можеше да се види. Главата си залагам, че златните монети бяха от Уолкър. Няма какво друго да се прави. Залягаме тук в засада. После Дяволът би трябвало да се набърка, за да не пипнем птицата.

Боми се бе загледал подире им и зарези след тях вратата. После пусна Уолкър да излезе от скривалището. Затворникът изглеждаше като мъртвец и едри капки пот блестяха по лицето му.

— Беше ужасно! — покашля се той. — Ако ме бяха открили, свършено беше с мен.

— Че чак толкова ли пък лошо сте се провинил?

— По-късно ще ви разкажа. Сега трябва да знам преди всичко къде се таят ония.

— Те си заминаха.

— Не го вярвам. Докато вие бяхте за вода, Сам Хоукинс каза високо, че възнамеряват да тръгнат веднага надолу по течението...

— Е, ами че това е много добре за вас!

— Напротив, много лошо! Познавам я аз тая лукава лисица Сам Хоукинс! Бих могъл да се закълна, че го каза само за да ме подведе. Те

ще залегнат нейде близо до колибата в засада и ще чакат, докато се появя.

— В такъв случай ще останете, докато настъпи нощта.

— Защо не по-дълго?

— Нали не очаквате, че ще допусна да ми се обсажда жилището половин вечност? Имам си и доста друга работа, освен тая да кисна тук и да ви пазя. Довечера ще ми дойдат няколко гости, които не бива да ви видят.

— Значи искате да ме оставите на произвола?

— Не. Вие ми плащате добре и аз ще ви служа. Дотогава все ще се намери някоя възможност да ви отведа оттук без риск.

В този момент отвън се разнесе тропот от копитата на кон. Лефлър се връщаше.

— Къде си се напъхал, черна прокоба?

— Да, маса.

— Една ракия, чернокожи, ама порядъчна.

— Каза ли маса Уилкинс „да“?

— Не. Мътните да го отнесат!

— Влезте тогава за малко при мен! Ще научите нещо добро.

Лефлър върза жребеца за един кол и тръгна към вратата, където Боми го пропусна. Съглеждайки Уолкър, той се сепна.

— Какво означава това?... Тук вече има някой. Защо ме повика да вляза, черно куче?

Уолкър скочи от пейката си.

— Извинявайте, сър — каза. — Надявам се нашата случайна среща да бъде от взаимна изгода за двама ни. Аз се казвам Уолкър.

— Уолкър? — попита Лефлър удивен. — 's death, вас ви търсят!

— Зная.

— Какво искат от вас?

— Имаме помежду си една работица, нещо, което хората наричат кръвно отмъщение.

— Мога само да ви съжалявам. Тоя Сам Хоукинс е най-добрият копой между Скалистите планини и Атлантика!

— Надявам се да ми предложите закрилата си.

— Аз? Вашата работа хич не ме засяга!

— Може би все пак! Простете, сър, че ще ви поставя един въпрос, който може да ви се стори много натрапчив... но той е част от



нещата!

— Питайте, де!

— Вие сте поискал дъщерята на Уилкинс и сте получил отказ?

— Bounce!<sup>[4]</sup> Тоя черен негодяй тук ли ви го издрънка?

— Да. Но го направи за ваше добро. Седнете! Боми може да стои на пост, та да не ни обезпокои някой.

Те извадиха едно шише ром от дупката, наместиха се и започнаха шепнешком да разговарят. Боми се курдиса на пъна си, запали си късата лула и се загледа с остър поглед през пролуката на вратата към предлежащата местност. Той не можеше да разбере нищо от разговора на двамата, но явно хич не бе жаден да узнае нещо, което не му е било разказано доброволно...

Без много да го усуква, Уолкър пристъпи направо към целта.

— Ако аз поискам ръката на някое момиче и бъда отхвърлен — поде той, — то първото ми желание ще бъде да си отплатя за тази низост. Мога ли да приема, че и вие така се чувствате?

— Аз не съм по-различен човек от вас и признавам, че мисля за разплата.

— Е, аз имам в ръцете си средство, което би ви дало възможност за едно съвсем изискано отмъщение!

— И как пък се сдобихте с него? Познавате ли Уилкинс?

— Него не, но толкова по-добре племенника му Артър Уилкинс.

— 's death! Познавате Артър? Къде го срещнахте?

— Позволете да отговоря на този въпрос по-късно! Сега бих желал по-напред да зная, познавате ли добре условията в Уилкинсфийлд?

— Естествено. Та нали съм най-близкият съсед.

— Кому принадлежи плантацията?

— От само себе си се разбира — на Уилкинс.

— Тук май доста се заблуждавате.

— Едва ли. Че кому другиго би трябвало да принадлежи?

— Кому другиго, питате? Никому, освен на мен!

Лефлър подскочи.

— Какво? На вас? Какви ги бълнувате?

— Не говорете толкова високо! Не е нужно чернилката да чуе нещо.

И Уолкър даде сега разяснение на изненадващото си твърдение. В заключение измъкна един портфейл, извади от него няколко писмени доказателства и ги представи на Лефлър. Ако се съдеше по големия печат, това бяха официални документи.

Лефлър ги прегледа, задържа ги срещу падащия от прозоречното отворстие слънчев лъч, провери ги по всякакъв метод и начин.

— Кой би го помислил!... Вие сте съвсем прав, мистър Уолкър. Давате ми взривоопасен заряд в ръката. Бих искал тези книжа да принадлежаха на мен. Нямате ли желание да ми ги продадете, сър?

— За да спечеля някоя мизерна сума? А, не!

— Не ми и хрумва да ви притискам. Вашите права са неприкосновени, но въпреки това Уилкинс ще се брани. Работата ще се стигне до дело. Имате ли средства да го доведете докрай?

— Хмм! Дадох цялото си състояние, за да се сдобия с тези документи.

— Тогава добре си помислете дали сте в състояние да разрешите нещата в съда! Аз ви съветвам да продадете притежанията си. Няма да получите пълната сума наистина, но вие много вероятно не сте я и дал. Помислете си!

— Бих продал само срещу незабавен и задоволителен платеж.

— А аз съм в положение да се съглася.

— Е, добре, колко предлагате?

— Подобни неща не могат да се отрежат ей така набързо. Та няма само за тоя миг да се видим, я. Желаете ли да бъдете мой гост?

— Щом така стои работата, приемам поканата.

— Хубаво. Аз веднага ще пратя бърз куриер до Ван Бурен да доведе нотариус. Той ще проучи документите и после ще може да уреди всички формалности, които се изискват за преминаване вашето състояние в мое притежание. Сигурно ще постигнем съгласие.

— Това ме устройва.

— В такъв случай считам за най-добре да потеглим веднага. Защо да се задържате повече в тази колиба?

— Забравяте, че съм в обсада, сър!

— Дявол го взел, бях забравил! Как всъщност се спречкахте с тези ловци?

— Ще ви разправа. Най-важното е да им се изплъзна за мига, после съм спечелил.

— Само Уилкинс би могъл да ги прогони с работниците си, но той изглежда направо се е влюбил в трапера. А моите хора нямам право да пращам с такава цел в чужда територия. Трябва следователно да се прибегне до хитрост... — той сложи пръст на носа си, — почакайте, работата веднага ще е наред, сър!

— Ами любопитен съм да чуя!

— Много просто. Аз имам кажи-речи същата фигура като вашата. Разменяме си костюмите. После вие седате на коня ми и го подкарайте. Те ще ви сметнат за мене и по пътя ви значи пречки няма да има.

— Luck-a-day! Идеята ви е безценна. Задължавате ме с най-голяма благодарност.

— Pshaw! Едната ръка мие другата. Хайде, сър, сваляйте дрехите! Виждате, че аз вече започвам.

Лефлър наистина се съблече и Уолкър стори същото. След пет минути единият носеше облеклото на другия.

— Тъй като ще пристигнете преди мен в къщата ми, ще ви драсна да занесете няколко реда, за да се погрижат веднага за вас и да пратят един бърз куриер до Ван Бурен за нотариус. Не ми се иска нито час да пропускам.

— Но аз не знам пътя.

— И не е нужно. Ще яздите оттук по пътеката, по която дойдох от Уилкинсфийлд, все направо, през гората. В нейния край започва моето имение. Ако държите права като опънат конец посока, ще влезете през портата ми. Като ви посрещне управителят, ще му дадете редовете, които ще ви изготвя.

— Всичко е хубаво и добро... но какво ще стане с вас?

— В какъв смисъл?

— Разберат ли тези трапери, че сме ги повели за носа, веднага ще ви отмъстят!

— Познавам тоя сорт люде. Сигурно няма да го сторят. Тоя тип хора са добросъвестни. Вие само внимавайте да не ви мярнат лицето! Нека Боми доведе сега коня ми до вратата. Възседнете го така, че да сте обърнат с гръб към дрипльовците. По такъв начин най-сигурно ще бъдат измамани.

Негърът отвърза жребеца от кола и го отведе до вратата. Дойде мигът Уолкър да излезе. Беше силно угрижен. Ако тримата ловци

заподозреха измамата, като нищо щеше да получи куршумите им. Той изрази безпокойството си, ала Лефлър го осмя.

— Я не бъдете толкова превзет, сър! Погледнете коня! Застанал е така до вратата, че можете да излезете, без типовете да ви зърнат физиономията. После се обръщате, скачате и препускате!...

---

[1] logs (англ.) — трупи (Б. пр.) ↑

[2] my black boy (англ.) — мое черно момче (Б. нем. изд.) ↑

[3] Luck-a-day! (англ.) — възклик на изненада (Б. пр.) ↑

[4] Bounce! (англ.) — Безсрамие! (Б. пр.) ↑

## ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

### ПРЕРИЕН СЪД

Търпението на Сам Хоукинс и хората му бе поставено на мъчително изпитание. Те забелязаха идването на Лефлър. Той изчезна в колибата. Но остана вътре дълго, много по-дълго, отколкото би било необходимо за един обикновен дринк<sup>[1]</sup>. Това направи впечатление на обсадителите. Какво ли, ако вършеше с Уолкър, който непременно трябваше да се намира в колибата, някаква съвместна далавера?

Минута след минута минаваха, но Лефлър не излизаше. Работата ставаше все по-подозрителна, а Сам — все по-замислен.

— Дявол! — изруга той. — Не ще и съмнение, че ония там вътре калпят някакъв план как да измъкнат Уолкър без риск от колибата.

— Не бива да им се удаде — изръмжа Уил.

— Не, защото иначе ще си имат разправия със Сам Хоукинс, който не позволява някой да му прави на носа си кавал, ако не се лъжа. Да внимаваме! Погледнете, негърът излиза... отива до предната страна на къщата!

— Повече нищо. Води коня. Лефлър ще го яхне и ще си тръгне. Това е всичко.

— Не се оставяйте да ви измамат — рече Сам. — Подозирам какво иска. Конят застава пред вратата, Лефлър се качва и го подкарва бавно. Но зад животното се намира Уолкър, за да се измъкне благополучно под негово прикритие.

— Good luck, това е вярно — съгласи се Уил. — Няма какви да бъдат другояче намеренията им. Дик, насочи пушкалото си! Освен краката от Уолкър наистина друго няма да видим, но тъкмо там ще получи той куршумите ни. Внимавайте!

Двамата вдигнаха пушките до бузите си.

— Вижте! — прошепна Дик. — Лефлър излиза. Ей сега ще го последва Уолкър.

Но тримата се видяха излъгани. Лефлър се качи, подаде ръка на черния, размени още няколко думи с него и препусна.

— Good-a-day! — възкликна Уил. — Той наистина язди сам. Но в такъв случай мошеникът е още вътре.

Сам поклати замислено глава. Работата му се виждаше доста нечиста.

— Дявол да я вземе тая проклета история! Нищо не проумявам.

— Най-голямата дяволщина ще е, преобични Сам, ако ние си лежим пред тоя стар вигвам, а Уолкър хич не е вътре.

— Вътре е бил. Ясно чух как Боми го каза на негъра Даниел. А и още не се е измъкнал... значи продължава да се таи вътре.

— Чуй, Сам, най-добре ще е все пак да отидем още веднъж и да претърсим пак всичко внимателно! Може пък да намерим някоя следа.

— От мен да мине. Но различно отпреди! Не открито, а ще се промъкнем крадешком. Хайде, да не губим повече време!

Те изпъзяха от храстите и се насочиха под прикритие към колибата. В нейна близост закрачиха точно към ъгъла, така че от никой прозорец да не могат да бъдат забелязани. После спряха да се послушат.

— Вратата е отворена — прошепна Дик.

— Вътре са двама. Чувате ли ги да говорят! — попита Уил.

— Нямах ли право? — заликува Сам Хоукинс. — Сега ще спипаме типа, ако не се лъжа. Come in!<sup>[2]</sup>

Когато тримата нахлуха — Сам Хоукинс начело — в колибата, Боми стоеше до вратата, докато Лефлър бе седнал така, че бе обърнат с гръб към входа.

— Good morning, за втори път, черна кукумявко! — поздрави Сам. — Я гледай, протежето ти май се е излюпило от дупката си, а?

— Протеже? — попита негърът. — Кой?

— Ей сегичка ще ти покажа.

Сам избута черния настрани, пристъпи, последван от другите двама, към предполагаемия Уолкър и го тупна по рамото.

— Най-сетне, момчето ми! И къде пък пропадна така внезапно?

Когато ги чу да влизат, Лефлър бе взел и доближил чашата до устата си. Сега отпи спокойно и едва тогава се извърна бавно.

— The devil! Кой грубиян се осмелява да ме чука? Запретявам го с цялата си сериозност!

Тримата ловци отскочиха назад с удължени физиономии. Лефлър избухна във висок смях.

— 's death! Каква палячовщина се изпълнява всъщност тук? А, кого виждам тук? Сам Хоукинс! Е-е, мой малки сър, физиономията ви не е много одухотворена, поне в този миг не. И какво пък сте се вторачил в мен?

Но той криво си бе направил сметката по отношение хитрия Сам. Тази подигравка бе достатъчна, за да си възвърне траперът цялото присъствие на духа. Той из един път направи съвършено различна физиономия и поклати удивено глава.

— Мистър Уолкър, как човек във вашето положение все още може да отваря такава голяма уста, ей това не го проумявам.

— Уолкър? — изхили се Лефлър. — Да не би да сте окъоравял, откакто се видяхме? Надявам се все пак да ме познавате.

— Действително, момчето ми. Вие сте Уолкър-Хопкинс!

— Не ви разбирам. Та нали преди късо време ме видяхте при Уилкинс.

— При него заварих само един-единствен мъж, и това беше мистър Лефлър.

— Е, че нали аз съм този.

— Вие? Лефлър?

Сам се затресе във весел смях, към който се присъединиха и спътниците му. Те веднага схванаха, че Сам преследва определена цел.

— Но, сър, моето име действително е Лефлър.

— Pshaw! — откликна Сам. — Я не ни баламосвайте с такива детинщини! Лефлър току-що препусна с коня си. В замяна на това пък вие сте убиецът Хопкинс. Вашите безсмислени доводи с нищо няма да ви помогнат. Уил, я подай ремъка! Ще вземем да вържем малко ръцете на мистъра.

— Няма да го позволя! — извика Лефлър яростно. — Питайте негъра тук! Той ще ви засвидетелства, че не се казвам Хопкинс.

Боми ококори очи и закима усърдно.

— Тоя маса е маса Лефлър, сър!

— Мълчи, куче! — срязва го с гръмовен глас Сам. — На теб много-много няма да ти се церемоним! Дайте ремъка!

Така ще омотаем нехранимайковците, че след пет минути ще заприличат на сарми!

Двамата — и Лефлър, и негърът — бяха слушали толкова много за забележителния „Детелинов лист“, че не се осмелиха да окажат

съпротива. Освен това бяха държани в шах от оръжията на Дик и Уил. Но пък толкова повече повдигаха протести срещу отношението към тях. Нищо обаче не помогна и за кратко време бяха така здраво пристегнати с ласото на ловеца, че не можеха да се помръднат. Даже да ругаят вече не смееха.

— Сега отивам — рече Сам Хоукинс — да се погрижа за по-нататъшния транспорт на тоя Уолкър. Вие оставате при тях, зарезвате отвътре вратата и не пускате никого! В случай на нужда използвайте пушките си! Вдигнат ли тия врява, треснете им един юмрук по носа... ама не прекалено нежно, това е най-доброто средство за такива мизерници, ако не се лъжа!

Той тръгна. Намерението му беше да се върне в господарската къща и затова немалко се зарадва, когато още на късо разстояние видя да се задава яздешком немският главен надзорник. Побърза насреща му.

— Сър, мога ли да си позволя предположението, че сте от обитателите на Уилкинсфийлд?

— Да, така е, мистър Хоукинс. Аз се казвам Адлер и съм главният надзорник. Мистър Уилкинс говори с мен за вашето предупреждение. От съображение за сигурност ние изпратихме един куриер до Ван Бурен да доведе въоръжена помощ. Това ви устройва, нали?

— Да. Но аз се нуждая и от още един пратеник, а именно до плантацията на Лефлър.

— Лошо. От тази заран ние сме във враждебни отношения с него.

— Нищо не вреди. Той току-що си получи вече възнаграждението. Ние търсим един нехранимайко на име Уолкър. Той се беше скрил в колибата на Боми и ние я обсадихме. По едно време пристигна Лефлър и за да спаси негодяя му дал дрехите си. Следствие на това ние сметнахме Уолкър за Лефлър и го оставихме да си замине с коня на тоя. Предполага се, че се е отправил към имението на плантатора, но трябва да сме сигурни в това.

— От Лефлър всичко може да се очаква. Той също е мошеник. А пратеник ще стана самият аз.

— Вие самият? Чудесно! Кога бихте могъл да се върнете?

— Най-много след половин час. Спешно ли е?



— Много спешно.

— Тогава ще яздя в галоп.

— Още един въпрос. Дали ще се намери тук някоя закрыта кола?

— За каква цел?

— За превоза на един пленник.

— Наредете да ви дадат една от каруците за памук и кон към нея!

Къде ще ви намеря при връщането си?

— В господарската къща при мастър Уилкинс.

Те се разделиха. Адлер препусна на една страна, а Сам Хоукинс тръгна в противоположната и след пет минути достигна господарската къща. Там тъкмо стояха няколко каруци за превоз на памук, в готовност да тръгнат за полето. Сам избута, без много да пита, черния каруцар, грабна камшика и подкара в галоп. След две минути вече спираше пред колибата на Боми.

Отвориха на чукането му. Двамата пленници все още лежах така, както ги бе оставил. Отнесоха сега Лефлър в колата, после насъбраха шумата от постелята и го затрупаха с нея. Сам Хоукинс подкара сетне към господарската къща. Боми остана вързан. Нека неговите приятели го отвързват по-късно; тримата ловци нехаеха за това.

Уил Паркър и Дик Стоун крачеха край каруцата.

— Какво всъщност възнамеряваш, Сам? — попита полугласно

Уил.

— Глупав въпрос! Обесникът ни обърса един. Трябва ли трима опитни уестмани да го изтърпят?

— Не. Имаш право. Но как ще свърши тая работа?

— Добре, ще ви кажа. Никой и косъм няма да може да ни побутне от косата. Лефлър се беше преоблякъл, за да ни измами, и точно това преобличане ще ни послужи за оправдание. Той ще си получи каквото му се полага — ни повече, ни по-малко, ако не се лъжа.

В този момент приближи в галоп един ездач. Беше Адлер. Сам Хоукинс му даде знак, предостави каруцата на спътниците и поизостана малко с Адлер.

— Уредено! — каза немецът. — Срецнах управителя пред имението. Уолкър е пристигнал на кон и в дрехите на Лефлър. Ще остане продължително време там и е получил две от стаите за гости на първия етаж. Следствие бележката, която той донесъл от Лефлър,

незабавно бил изпратен един ездач до Ван Бурен, за да доведе час по-скоро адвокат.

— Я гледай! И защо?

— Това управителят не знае.

— То при всички случаи е свързано с Уолкър. Сега препуснете напред към господарската къща, моля. И бийте барабана да се събере всичкият народ! Искам да доставя на хората малко радост.

— И каква пък?

— Още не издавам. Ще ви кажа само, че се касае за един пленник.

Адлер се засмя дяволито.

— Вие сте един...

— Пъс! — пресече го Сам. — Побързайте, та да заваря целия народ събран!

Адлер подгони коня, докато памуковата кола го последва ходом.

Когато тримата ловци достигнаха целта, Елми стоеше с баща си на верандата, а пред нея се бяха събрали всички обитатели на плантацията. Намираха се пред една тайна и се занатискаха около колата. Всеки искаше да заеме най-доброто място.

Сам Хоукинс се изправи на венеца на колелото и вдигна ръка в знак, че иска да говори. Веднага настана пълна тишина.

— Многоуважаеми бели и черни лейди и джентълмени! Имам намерението да ви дам един пример за закона на прерията, за да разберете и вие как се провежда той сред мъжете на Далечния запад. Как се казва пълният черен сър там отсреща, с цилиндъра на главата и препасаната на кръста грамадна сабя?

— Това е мастър Сципио, нощният пазач на негърските колиби — отговори някой.

— Благодаря, милорд! Та значи, мой верни мастър Сципио, ще имате ли добрината да ми кажете дали във ваше притежание се намира някой нос?

Катраненочерният пазач на нощта стрелна всичките си десет пръста към онази област на лицето, където по свое убеждение до ден-днешен бе имал споменатият предмет. Когато го напипа на мястото му, той кимна доволен и разтегли широката си морда още пет пъти по-нашироко.

— Yes. Мистър Сципио имат нос.

Всички се разсмяха, дори господарите на верандата.

— Я ми кажете тогава, мистър Сципио, дали някой има право да ви отнеме тоя нос?

— О, Но. Някой няма право него ми отнемат.

— А ако някой вземе, че ви отреже носа, какво бихте сторил, мастър?

— На него негов също отрежат, yes

— Хубаво. Много добре. Това е законът на прерията. Око за око! Нос за нос! Живот за живот! Вие ни виждате сега тук пред себе си! Наричат ни „leaf of trefoil“ и всеки знае, че с нас шега не бива. Ние имахме един камарад, един прекрасен другар, който същевременно бе и прочут скитник из Запада. Той беше коварно застрелян от един крадец и разбойник, когото преследваше. Дълго търсихме ние убиеца, ала напразно. Днес го открихме. Мастър Сципио, какво трябва да загуби този мъж?

— Негов живот.

— Много добре! Мастър Сципио, вие сте роден за шериф или за лорд-мер.

— Yes, yes, сър. Сципио са умен, са изключително умен, са феноменално умен! — ухили се нощният пазач.

— Убиецът се намира тук, в каруцата, а ние сме тук, за да изпълним прерийния закон с цялата му строгост.

Ликуването, което сега се разрази, не подлежи на описване. Всичко живо крещеше, смееше се и танцуваше един през друг. Елми се отвърна обзета от ужас.

— Па, възможно ли е?

— Не ми се вярва много. Кой знае какво е намислил тоя шегобиец Хоукинс. Никак не изглежда кръвожаден.

Сам се обърна сега към Уил Паркър.

— Уил, извади престъпника от колата!

Всички вратове се удължиха и всички глави се протегнаха да видят злодея. Уил бръкна под листата, измъкна го, изтърси го на земята и му развърза вървите. Но Лефлър остана да лежи — срамът го притискаше здраво към земята, а и да не видят хората лицето му.

Напразно начинание.

Уил го сграбчи с желязната си ръка и го изправи. Лефлър представляваше плачевна гледка. Косите му висяха разбъркано около

главата, облеклото и бельото бяха в безпорядък. На първо време никой не повярва на очите си. Но после отекнаха възгласи — първо поединично и тихо, а накрая в хор.

— Маса Лефлър! Маса Лефлър!

— Заблуждавате се! — извика Сам. — Това не е маса Лефлър, този човек се казва Уолкър и може само да прилича на маса Лефлър.

— Не, не, маса Лефлър са, маса Лефлър! — зарева се наоколо.

— Спокойно! Тихо! Кой е този негодяй, аз все пак по-добре от вас би трябвало да знам! Та нали аз съм този, който го залови!

До тоя момент Уилкинс бе мълчал. Сега пристъпи напред.

— Мистър Хоукинс, каква е тази работа? Как се стигна дотам, че да действате с насилие спрямо мистър Лефлър?

— Мистър Лефлър? — отговори Сам с цялата си невинност. — Извинявайте, ама това е известният Уолкър-Хопкинс, а не вашият съсед. Вижте облеклото му!

— Което и мен действително почти би могло да подведе. Мъжът обаче е самият мистър Лефлър.

— Невъзможно... та нали се беше скрил при Боми, когато го търсехме!

— Трябва да се заблуждавате!

— О, не. Ние сме трима души с шест много добри очи. Видяхме истинският Лефлър да се отбива при Боми и после да си тръгва пак на коня си. Какво ще каже мистър Адлер за този мъж?

— Че се заблуждавате — отвърна Адлер с подозрително трепване в ъгълчетата на устата. — Това е мистър Лефлър.

— Странно! Не сме могли да бъдем слепи, я. Ако тоя беше Уолкър, можехме според закона на прерията на бърза ръка да му теглим куршума; но ако пък е истинският Лефлър, тогава трябва да го освободим. Той самият може с откровени отговори да се избави от своето положение. Та я кажете сега кой сте!

Лефлър остана смълчан. Срамът склучваше устните му.

— Виждате, че имах право — извика Сам. — Ако той беше Лефлър, щеше да отговори. Ние чисто и просто ще го предадем на прерийния съд... и в рамките на четвърт час ще се залюлее на оня клон там... Дик, дай въжетото!

Едва сега пленникът направи едно движение.

— Аз съм Лефлър! Пуснете ме! — процеди през зъби. Същевременно направи напразен опит да се освободи от здравите ръце на Уил.

— Не толкова бързо! — рече Сам. — Ако наистина сте Лефлър, то ние сме в правото си да узнаем как стана тъй, че трябваше да ви сметнем за престъпника.

Лефлър не отговори.

Тогава Уилкинс пристъпи досами края на верандата.

— Сам Хоукинс, заповядавам ви незабавно да освободите този мъж!

Добродушното лице на дребосъка из един път възприе съвсем друг израз. Очите му засвяткаха, снагата се изпъна.

— Извинете, сър! За заповед не може и дума да става. Ние тримата мъже се подчиняваме единствено на закона, който цари в прерията. Ако на този закон бъде отказано подчинението, човешките зверове-чудовища ще надигнат глави и греховете и престъпленията ще станат ужасните властелини на Запада. Снощи ние заловихме един дълго търсен злодей. Той отново ни се изплъзна. Но въпреки това Детелиновия лист пипна негодея. Той стои тук в облеклото, с което го заловихме вчера; неговата следа ни отведе до къщата на Боми. Той казва, че бил друг. Добре! Ние ще проявим милостта да го изслушаме. Той трябва да ни обясни как се е озовал в дрехите на престъпника. Това можем и сме длъжни да поискаме, а ако някой понечи да ни попречи, много няма да се церемоня и ще тегля един куршум в главата на тоя измамник пред всички събрани тук. Аз се казвам Сам Хоукинс и не разбирам от шега, когато се касае за някой окаян злодей, ако не се лъжа.

Той наистина свали пушката от рамото си, насочи цевта към главата на Лефлър и огледа предизвикателно кръга наоколо.

Дребничкият ловец играеше толкова добре комедията си, че никой не дръзна да възрази. Нещата изглеждаха така, сякаш Сам действително се канеше да стреля. Елми потрепери, ала не бе в състояние все пак да отклони очи от злокобната група пред себе си.

— Е, човече, как стои работата? — продължи Сам.

Ако не ми отговорите, ще приема, че сте Уолкър, и после за последен път в живота ще имате ръцете и краката си свободни.

— Аз съм Лефлър — изсъска пленникът.

— Как се намерихте в дрехите на злодея?

— Разменихме си костюмите.

— С каква цел?

— Искях да го спася.

— Защо сте му помогнал? Познавахте ли го?

— Не.

— Лъжете! Засрамете се! Искате да минавате за джентълмен, а се страхувате от един прост прериен ловец. Но аз съм твърде горд, за да продължавам да се занимавам с вас. Вие сте съюзник на един убиец. Носите неговите дрехи и сте му съдействал да избяга; по този начин бяхте сбъркан с него. Искяхте да осмееете и измамите Сам Хоукинс. Сега си теглите последиците. Омитайте се оттук и за в бъдеще се пазете от подобни истории!

Уил сега вече пусна ръцете на пленника. Лефлър направи няколко бързи крачки напред, но спря, обърна се и вдигна ръка.

— Запомнете това, всички вие! Аз пак ще дойда! А на теб, куче, ще покажа какво значи отмъщение!

— Само че го подхвани по-умно! — ухили се добродушно Сам Хоукинс. — Защото ако попаднеш втори път в ръцете ми, ще идеш по дявола, в чиято музейна сбирка отдавна ти е мястото!

Лефлър се отдалечи с дълги крачки, Сам пък се метна на верандата, където Уилкинс сега беше сам, понеже Елми все пак бе избягнала последното унижение на Лефлър. Дик и Уил го последваха. Уилкинс даде знак на събраното множество. Хората се отдалечиха, коментирайки шумно и кресливо вълнуващото събитие до най-малката подробност. Негърът е майстор по вдигането на гюрултия, а негърката пък къде-къде го задминава.

физиономията на Уилкинс излъчваше голяма сериозност.

— Действително ли се намирахте в неясност по отношение лицето Лефлър? — попита той.

— Ни най-малко! — ухили се Сам.

— Аха, значи просто сте искал да представите един фарс?

— фарс? — откликна дребосъкът на свой ред много сериозно. — Работата наистина не беше за развлечение.

— Но не беше и нужна.

— Не била нужна? Хмм! Този човек си позволи да ме надхитри и трябваше да си понесе последиците.

— Значи само от съображение вашето, както изглежда, силно развито самочувствие бяхте подтикнат да ни представите това зрелище? Длъжен съм да ви порицая, мистър Хоукинс!

— Правете каквото ви е угодно! Аз също правя каквото ми харесва, а именно изпълнявам дълга си. Нека говорим за нещо друго. Кога ще пристигне войската?

— След мръкване. Мистър Адлер помоли чрез пратеника по възможност отрядите да не се оставят да бъдат забелязани.

— Много умно. По този начин ще връхлетим като хала типовете. Надявам се мнозина от тях да опънат петалата. Челото на Уилкинс се събра.

— Аз пък не се надявам. Аз искам да ги заловя и предам на правосъдието. Нека после властите процедурат с тях според закона.

— Това звучи наистина много красиво, ама не чини хич нищо. Нехранимайковците ще бъдат хвърлени в ареста и ще имат всички възможности да офейкат. Тези неща вече са известни. Куршум в главата, и то веднага, това е най-добрата медицина срещу такава епидемия, ако не се лъжа.

Уилкинс направи неодобрително движение с ръка.

— След всичко, което казахте тук, дължен съм да ви помоля най-наистина вие тримата изобщо да не участвате в тазвечершната история.

— Сериозно ли говорите? — попита Сам учудено. — Да се надяваме, че офицерът ще е на различно становище от вас, сър. И да се надяваме също, че ще ми предостави хората си срещу Уолкър.

— Какви са ви намеренията?

— Уолкър се намира при Лефлър. Аз нямам право да нахълтвам при него, но войската има тая власт. С помощта на войниците ще си доставя негодника от плантацията на Лефлър.

— Ако един такъв враждебен акт изходи оттук, ще си спечеля в лицето на Лефлър един непримирим враг. Такова нещо аз не желая. Ще упражня влиянието си въпросният офицер да не се принизи до ролята на изпълнител на личното ви отмъщение.

Уилкинс говореше с остър тон. Той се страхуваше от отмъщението на Лефлър. Сам Хоукинс от своя страна също се бе ожесточил. Но той по-добре съумяваше да се владее.

— Значи ще увещавате офицера да си остави Уолкър на мира при Лефлър? — попита спокойно.

— Да. И съм убеден, че една дума от моя страна ще бъде достатъчна.

— Много вероятно. Та нали аз не притежавам никакво влияние. Значи тази вечер ние не бива да участваме и Уолкър няма да бъде арестуван? Сър, аз съм обикновен човек, но нашего брата е захитрял в битката с всичките й възможни опасности. Смятах, че действам правилно, ала щом вие се считате за по-опитен, то би било нахално от моя страна, ако продължа да ви се натрапвам. Пожелавам ви никога да не ви е необходим чужд съвет. Спомняйте си от време на време за Сам Хоукинс, който ви е мислил доброто, ако не се лъжа! Нека Бог бъде с вас!

С тези думи Сам провеси пушката на гърба си, скочи от верандата и закричи в права посока през открития плац към дървесата.

— Good bye! — изрече Дик и слезе с една-единствена крачка на дългите си крака.

— Farewell!<sup>[3]</sup> — изръмжа Уил ядно и се отдалечи на свой ред на кокилите си.

Освен тримата ловци при плантатора не беше имало друг никой — Адлер бе тръгнал с негрите да им определи задачите. Сега Уилкинс остана сам и объркан. Не биваше да си тръгват те, поне не по този начин. Трябваше непременно да останат, за да изпитат благодарността му. Защото те бяха дошли да го предупредят за бушрейнджърсите; те бяха негови спасители, а сега се чувстваха оскърбени от него. Това не биваше да се допуска.

— Мешърз! — викна той след тях. — Мешърз, къде отивате? Ама останете, де!

Не го послушаха. Никой не се обърна. Уил като последен изчезваше вече зад дърветата.

Плантаторът се разбърза подире им — право нататък, накъдето бяха тръгнали, и се затичваше отново и отново, но напразно ги търсеше и викаше по име. Той не познаваше нравите на този тип мъже. Беше ги отблъснал — все едно дали на сериозно, или от необмисленост; те трябваше да си тръгнат и те си тръгнаха. А че в същия миг, в който не можеше вече да ги вижда, се бяха отклонили под прав ъгъл от първоначалната си посока, Уилкинс и представа си



нямаше. Тъй като той бе продължил да тича по права линия, нямаше как да ги настигне, толкова повече че не беше уестман, за да може да разчете дирите им.

Накрая се сети за Адлер и побърза да го потърси. Когато го срещна след дълго време, му се оплака от злата си участ.

Адлер сви съжалително рамене.

— Твърде късно! — отбеляза. — Те са си тръгнали и не възнамеряват да се върнат, сър. А когато такива мъже го искат, те няма да допуснат да бъдат намерени.

— Нима няма никаква възможност да ги издирим?

Адлер се замисли за миг-два.

— Има един начин да се намерят. Но дали ще се върнат, в това много се съмнявам. Те бяха хвърлили око на Уолкър. Той се намира при Лефлър. Те ще надзират следователно така строго къщата на Лефлър, че максимално да затруднят бягството на Уолкър. Ето къде значи трябва да ги търси човек.

— Искате ли да го сторите? Може би ще ги откриете, преди да са отишли там отсреща.

— Пожелавам си го, но не ми се вярва.

След няколко минути Адлер препусна. Когато се върна, вечерта вече се бе спуснала. Не беше намерил тримата.

Но други бяха дошли: едно отделение драгуни от армията на Съединените щати под командването на един старши лейтенант. Бяха докарали и свободни коне за по-лесно експедиране на евентуалните пленници.

Беше свикан военен съвет и тук Уилкинс констатира колко ценна би била помощта на Сам Хоукинс. Адлер беше единственият, който като надзирател на фермата притежаваше известен опит в нещата на Дивия запад. И в крайна сметка неговият съвет бе приет като най-добър.

Той лично залегна в подходящото време и закрилян от тъмнината, в храсталака недалеч от вратата на дървената колиба — наблюдаваше как очакваните бушхедърси влизаха поотделно, един след друг. И едва когато бе на мнение, че вече са се събрали всички, запълзя обратно към драгуните, които се бяха укрили недалеч, и ги поведе към колибата.

Глухи удари отекнаха в нощта. Вратата и кепенците бяха залостени с набити в земята и здраво приковани към тях яки колове. Отвътре изпървом се надигна безредна врява, после стана тихо.

Впоследствие около колибата лумнаха огньовете, за да осветят всеки, който подиреше по някакъв начин изход. Зад огньовете като че от земята израсна нещо черно. Какво беше, обсадените не можеха да различат през малките зирки, които си бяха направили. Но когато се развидели, се видя, че около колибата е издигната от снопове вършини и разни дървеса засека с многобройни малки отворстия за пушките. От цялата околност се стичаше старо и младо, за да присъства на впечатляващата гледка, която предлагаше обсадата на бушхедърската банда. Затворените скоро осъзнаха, че една съпротива би била безумие. По този начин само биха влошили участта си. Предадяха ли се, то все още съществуваше надежда: срещу отделния не би могло нищо да се докаже, той трябваше да бъде оправдан. Вода нямаше. Провизии — също, и ето как стана, че привечер те се предадоха безусловно.

Това бе улов, за който жителите от цялата околност ликуваха. На безчинствата за дълго време бе сложен край и скоро се заговори, че за този успех трябвало да се благодари единствено на Детелиновия лист.

Нощта на обсадата бе прекарана в бдене и на едно друго място. В една стая на партера, съоръжена с железни капаци, седяха Лефлър, пристигналият вечерта нотариус и Уолкър-Хопкинс, усърдно заети с проверки, писаници и калкулации.

Нотариусът обяви сделката като напълно безрискова за Лефлър и към утрото тя бе сключена. Уолкър получи една значителна сума, състояща се от банкноти и вексели, платими при предявяване до уважавани търговски къщи.

Той се намираше във видима възбуда. Главата му току се обръщаше към вратата, сякаш копнееше час по-скоро да се махне.

— Сега можете да се насладите на живота, сър — рече нотариусът. — Вие направихте една добра сделка. На нас обаче ни предстои процес, чийто изход наистина ще бъде безусловно благоприятен, но чиято продължителност трябва да се отчете като една много неприятна придобивка. Вие, напротив, можете веднага да бръкнете в джоба си.

— Това го казвате вие, ала в действителност нещата стоят другояче. Отвън дебнат три песа, които са готови да се спуснат върху

ми веднага щом ме съгледат.

— Помолете властите за закрила!

— Няма да ми бъде от полза. Властите ще ме изведат, разбира се, гарантирано от къщата. Но по този начин тримата трапери ще станат толкова по-внимателни. После те ще ме следват дотам, където властите ще ме предоставят на самия себе си, и ще се нахвърлят върху мен.

— Ами как иначе се каните да си тръгнете?

— По най-сигурния метод и способ, който не би привлякъл вниманието им. Може би с предрешаване.

— Че опитайте тогава! Това и на мен ми се струва най-доброто решение. Вие имате тъмна коса, мистър Уолкър. Отрежете я късо и я накъдрете вълнисто. После си почернете ръцете и лицето и си тръгвате отгук като негър. Това е най-простото, което изобщо би могло да има.

— Чертите на лицето ми не са негроиден тип.

— Тогава се преоблечете като негърка! Черните лейдис обикновено имат по-правилни черти от тъмните джентълмени. Няма ли някой верен черен, на когото твърдо можете да разчитате, мастър Лефлър?

— Неколцина!

— Дайте тогава на беглеца, ако тръгне като негърка, един мъж за придружител, та нещата да придобият по-голяма достоверност. Джентълменът може да носи торба, а лейди — някоя кошница. Много би ме учудило, ако обсадителите обърнат внимание на тази двойка...

Беше три часа след полунощ. По това време черните работници излизаха на полето. Те тръгнаха първо на гъст куп. Малко по малко той се разделяше на групи; групите се делиха после на отделни двойки. Една от тези двойки крачеше бавно по края на оризището надолу към реката. Бяха негър и негърка.

Той носеше въдичарски прът в ръката, а тя някаква голяма глинена стомна върху късите, ситни къдри на главата си. Те разговаряха шепнешком, докато очите им се стрелкаха скришом на всички страни.

При реката двамата седнаха на брега. Негърът закрепил стръвта на кукичката и я заметна във водата. Тя напълни стомната с вода, остави я до себе си и започна да вие венче от набързо набраните наоколо цветя и го сложи, когато беше готово, на главата си.

Междувременно продължаваха да бърбят — негърката само с тих глас. В един момент в храстите се прошумоля.

Някакъв мъж се бе скрил там. Когато той се изправи сега, негърката разпозна в дългата фигура чудатия тоалет и обветрените черти на Дик Стоун, траперът. Той бавно приближи.

— Good day! Какво правите тук?

— Негър хващат риба — отговори въдичарят. — Маса иска карпс<sup>[4]</sup> ядат.

— Тази тук съпругата ти ли е?

— Съпруга? Не. Тя Мейли, а Мейли ще стават моя жена.

— Значи ти е годеница, а?

— Yes, годеница, маса. Мейли стотвят в кухня много голям, тлъст шаран за маса.

— Имате ли гости?

— О, yes! Двама гости.

— Кои са?

— Маса Нотари и маса... маса... Плутото забравил.

— Може би Уолкър?

— Yes, yes! Маса Уолкър?

— Ядял. Ще пътуват в кеб<sup>[5]</sup>, о, не, а в голям, красив карета.

— Накъде?

— Плутото не знаят. Маса Уолкър пътуват с маса Нотари.

— Да не би за Ван Бурен?

— Yes, yes! Ван Бурен.

— Кога?

— Сега скоро запрягат.

— Хубаво. Желая ви много щастие. Добър улов!

— Благодарят, благодарят! Маса също направят добър улов, голям карп!

Плутото го каза чистосърдечно и с искрена физиономия. Но когато ловецът си тръгна, той се изхили след него.

— Трапер няма правят улов — каза на годеницата си Мейли. — Трапер отиват вземат двама други, после мъже се разставят на посока Ван Бурен. Сега маса в безопасност са. Плутото ще отидат докарат лодка и маса тръгнат до друг бряг. Тогава маса бъдат спасен.

Когато вечерта се върна черният кочияш на Лефлър, който бе откарал нотариуса до Ван Бурен, доложи, че по път бил спрял от трима

мъже — двама дълги и един нисък. Те погледнали във вътрешността на купето, но го оставили безпрепятствено да продължи, като се убедили, че вътре седи само нотариусът.

Тези трима мъже бяха забелязани още няколко пъти в местността, докато след няколко дни черният Плуто седна отново край реката и Дик повторно се присъедини към него. Ловецът заразпитва черния за разни неща, обаче получаваше само къси, измърморени отговори.

— Днес имаш лошо настроение. Май ти липсва Мейли, годеницата, а?

— Мейли? Плуто хич не искат знаят за Мейли.

— Защо? Да не те е измамила?

— Много голям измама. Маса Лефлър също са голям измама.

— Че как пък тъй?

— Маса ми дават нов на плантация Мейли. Мейли моя годеница. Аз ловят с Мейли риба — ето тук!

— Навярно когато говорих с вас?

— Yes, yes, маса! Аз искам дават Мейли една целувка, Мейли ми лепват плесница и скачат тук във вода.

— Не е била прекалено влюбена в теб, както изглежда.

И какво стори тя после?

— Плават отсреща по река. Отвъд събличат женски дрехи. Отдолу мъжки дрехи. След това се измиват — хич не било вече годеница, не вече Мейли. Черна кожа се измиват.

Ловецът направи движение на изненада. Такова нещо не беше очаквал.

— Ти позна ли лицето?

— Много познал! Бил маса Уолкър.

— Уолкър! Ама тогава би трябвало веднага... човече, черньо, нима твърдо си вярвал, че той е бил жена?

— Но. Не вярвал. Плуто точно знаят, че Мейли не момиче. Мейли са били маса Уолкър. Плуто са боядисал маса Уолкър и са през река прекарал.

Преди ловецът да е съумял да вникне както трябва в тези думи, хитрият Плуто се изправи бързо от мястото си, взе рибарския прът и гърнето и бързо се отдалечи.

Дик още дълго време остана край реката с отворена уста, вторачен в посоката, която негърът бе взел. И от този час тримата ловци повече не бяха видени в околностите на Уилкинсфийлд.

\* \* \*

На утрото след залавянето на бушхедърсите Лефлър напусна своята плантация, но не с кола, а пеша. Той вървеше бавно и замислено по направление Уилкинсфийлд, откъдето неотдавна бе изхвърлен на два пъти по един толкова съдбовен начин. Беше много акуратно облечен. Чертите му изразяваха напрегнатост, злорадство и жажда за мъст.

Черният, който стоеше на портата, много добре знаеше, че едно посещение на Лефлър вече не е желателно. Ето защо се удиви, виждайки го сега да идва, и така застана по средата на входа, че плантаторът нямаше как да мине без да се блъсне в него.

— Господарят ти вкъщи ли е? — попита Лефлър.

— Не знам! — отвърна черният, без и цол да се помръдне настрани.

— Но аз знам. Разкарай се!

Същевременно изблъска черния с лакът и мина през портата. Негърът потърка страната си, погледна след него и си замърмори под носа.

Лефлър изкачи стълбището, прекоси преддверието и без да чука, нахълта в стаята на господаря.

Уилкинс тъкмо бе седнал с главния надзорник край масата, вдълбочен в сърдечен разговор. Двамата много се учудиха, виждайки кой влиза, и докато Адлер остана седнал, Уилкинс се изправи.

— Мистър Лефлър? Как влязохте? Никой не е доложил за вас.

— Просто не намерих човек, който да съобщи за мен.

С тези думи Лефлър се настани, без да си свали дори шапката. Това бе направо гавра. Не желаещ вражда между себе си и Лефлър, Уилкинс не знаеше как да се държи. Адлер обаче се надигна бавно от стола и приближи.

— Мистър Уилкинс, желаете ли да повикам няколко слуги?

— Не, не, сър!

— Или ще ви е приятно самият аз да изхвърля този грубиян?... Снемете си шапката, сър... иначе ще вляза в ролята на учителя, който демонстрира на някой хлапак как трябва да подхване човек нещата, та да го направи вежлив!

Адлер пристъпи още една крачка към Лефлър. Сега онзи сне все пак шапка.

— Ако това ви доставя удоволствие, мистър Уилкинс — от мен да мине. По-късно вие толкоз по-учтив ще бъдете спрямо мен. Но тоя господин надзирател ще наредя да изхвърлят.

Адлер сви презрително рамене. Уилкинс му кимна успокояващо и се обърна сам сега към Лефлър.

— Не мога да проумея как след всичко, което се случи, се решихте толкова бързо да ми направите визита.

— Имам си всички основания за това. Желая също да бъде доведена мис Елми, понеже нося поздрави от едно лице, с което тя се намира в много близко родство.

— Има само едно-единствено лице, за което може да се каже това, и това съм аз.

— Наистина ли няма никой друг? Аз все пак мисля, че един годеник би трябвало да е близък на дамата, която е определена да стане негова жена.

Уилкинс наостри слух.

— Говорите за годеник на Елми? Кой ще е той?

— Някой си Артър.

Чувайки това име, Уилкинс трепна.

— Артър? Господи Исусе! Кого имате предвид?

— Нима нямате племенник, който носи това име?

— Действително. Но как стигнахте до идеята да го наречете годеник на дъщеря ми? Вярно, че трябваше да стане, но никой не знаеше нищо по въпроса. Дори Елми и до днес си няма понятие. Не мога да си представя по какъв начин сте се добрал до тази тайна.

— И все пак е много лесно да се предположи. Та нали ви казах, че нося поздрави.

— И да не би от самия Артър?

— От самия него. И не само поздрави нося, но и документи, които вероятно ще са от висша степен важни за вас.

— Документи от него, сър? Значи е жив?

— Това не зная точно. Зная само, че той е съставителят на въпросните документи. Те попаднаха в ръцете ми и аз счетох за свой дълг да ви уведомя.

— Мога ли да ги видя?

— Разбира се. Но както бях помолил, това може да стане само в присъствието на дъщеря ви.

— Добре! Ще отида да я доведа.

Уилкинс тръгна и не след дълго се върна с Елми, която очевидно се бе отзовала мимоволно на поканата.

— Ето я дъщеря ми — каза той. — Сега говорете!

Докато Адлер се надигна, Лефлър остана невъзмутимо да си седи.

— Казахте ли на мис — отвърна — за какво се касае?

— Тя знае, че носите поздрав от Артър.

— Знае ли също, че той е неин годеник?

— Още не. Но аз ще й...

— Артър мой годеник? — вметна Елми в думите на баща си. — Но, па, това не може да бъде нищо друго, освен заблуда!

— Ние си имахме своите състоятелни причини да го премълчим пред теб. Когато беше сгодена с Артър, ти бе твърде малка, за да схванеш какво означава това. Ето защо нищо не ти бе казано. Освен това не исках да повлияя на душевните ти пориви. Бях убеден, че от само себе си ще обикнеш своя братовчед.

— И какво ще стане, ако дъщеря ви не обикне своя братовчед? — запита подигравателно Лефлър.

— Е, тогава той навярно ще се ожени за някоя друга.

— А неговото състояние?

Погледът на Лефлър бе отправен с пронизваща острога към Уилкинс. Онзи беше малко преbledнял.

— Неговото състояние би трябвало да му изплатя аз.

— Но то може би ще е значително и този дължим платеж да надхвърля силите ви.

— Съвсем определено, не. Всеки знае, че аз притежавах тази плантация съвместно с брат ми. Тя му принадлежеше наполовина. След неговата смърт тази половина премина естествено към Артър, неговият единствен син.



— Да, да, колко просто стои работата или по-право изглежда да стои!

— А как другояче ще е? Какво искате да кажете с тези думи?

Откак Елми влезе, Адлер вече не бе сядал. Със скръстени на гърдите ръце, той наблюдаваше Лефлър. Сега счете за свой дълг да се намеси.

— Моля, мистър Уилкинс, не позволявайте на този човек да ви води за носа! Той знае нещо за вас и сега ви дава отровата капка по капка.

Лефлър се изхили с оскърбителна подигравка.

— Какъв проницателен тип бил само тоя надзорник! — откликна той. — Съвсем вярно отгатна. В такъв случай ще я карам изкъсо и ще ви разкажа една история. И тъй: Имало двама братя, които притежавали еднакви средства. Закупили те общо една плантация и всеки платил половината от цената. Двамата били с различни политически възгледи. Когато в Съединените щати избухнала Гражданската война, единият държал за Севера, а другият — за Юга.

Разказвачът направи пауза и погледна остро Уилкинс. фермерът седеше на стола си с преbledняло лице и стиснати зъби. Мълчеше.

— Братята не се джафкали наистина за своите политически убеждения, защото се погаждали добре. Единият, който държал за Севера, превърнал своята половина в ликвиден капитал и подкрепял с него правителството на Севера. Парите му свършили. Когато войната приключила и Северът спечелил, хората не си спомнили за жертвите, които мъжът бил принесъл. На практика той сега бил просяк. Трябвало да даде на брат си черно на бяло, че вече е получил своето състояние. Братът обаче изпитал съчувствие и рекъл: „Остави загубеното да си върви! Все още имаме достатъчно пари.

Аз имам син, ти имаш дъщеря. Двамата могат да се оженят, така моята половина, която твърдо ни остава, ще ти бъде и на теб от полза.“ Така казал братът, после... се споминал.

Лефлър отново спря по средата. Уилкинс бе обронил глава на облегалката на стола. Сега се изправи полека и впери очи в Лефлър.

— Откъде ги знаете тези неща? — попита с треперещ глас. — Никой нямаше представа за тях. Кой ви ги разказа?

— Още не съм свършил. Не е било именно само вашата чест, която сте накарал да ви бъде заплатена. Вие сте издал на брат си и

полиця на стойност трийсет хиляди долара и той ви е дал парите. Вярно ли е?

— Да, така е. Но да не искате да кажете, че тези полица са били фалшифицирани?

— О, не. Всичко е станало изключително честно! — И с цинична откровеност Лефлър прибави: — По-честно, отколкото сега ми е приятно!

— Но аз все пак не проумявам как сте могъл да узнаете всичко това.

— Много просто: вашият племенник се е раздрънкарал.

— Не е вярно!

— Охо... лъжец ли искате да ме изкарате? Че кой пък иначе ще го е казал? Брат ви е починал, а вие самият естествено сте се пазил да издадете нещо. Кой остава тогава още, освен вашият племенник?

— Не мога да го повярвам.

— Беше ли той всъщност съгласен наистина да се ожени за Елми, както е била волята на баща му?

— Никога не се е отказвал.

— Но в действителност явно не я е и обичал, защото в противен случай нямаше да се реши да ви отиграе тоя номер.

— Номер?... Какво означава това?... Нямам ни най-малка представа какво бихте могъл да имате предвид.

— Тогава ми е жал за вас, че трябва така неприятно да ви сюрпризирам.

Лефлър бавно се изправи.

— Какво имате да ми съобщите? — поиска да знае Уилкинс.

— Нищо повече, освен че съм дошъл да ви се представя като настоящия собственик на Уилкинсфийлд, мистър Уилкинс и мис Елми.

Лефлър направи подигравателен поклон на двамата споменати. Елми остана смълчана. Тя само погледна загрижено към баща си. Той бе приковал очи в Лефлър. Устните му потрепваха, ръцете трепереха.

— Татко, татко! Овладей се! — помоли Елми и обви ръце около него.

Плантаторът я отблъсна от себе си.

— Остави ме! Или ние сме разбрали погрешно, или е налице някаква заблуда, която трябва да се изясни.

— Никаква заблуда няма. А изяснението наистина можете да го имате — отвърна Лефлър, измъквайки портфейла си. — Притежавам няколко документа, чието съдържание навярно ще ви заплени. Но не зная дали мога да ви ги поверя.

— Ще ви ги върна веднага щом ги прочета.

— Честна дума?

— Да.

— Ето, хвърлете едно око на тези три менителници, всяка на стойност от десет хиляди долара, платими до вашия брат, издадени от вас.

Уилкинс прегледа полиците.

— Да, те са — каза той.

— Ето ви вашата собствена декларация и подпис, че брат ви ви е заплатил вашата част от плантацията и още трийсет хиляди долара отгоре, заверено при нотариус. Отговаря ли на истината?

— Да.

— Значи признавате, че плантацията сега принадлежи на вашия племенник, и той има правото да я продаде на когото му е угодно?

— Той има това право, но аз съм убеден, че никога няма да извърши подобна постъпка, без да ме уведоми.

— Тук се заблуждавате, той го е сторил.

— Къде?

— В Санта фе.

— На кого?

— На един американец на име Уолкър. Аз пък откупих от него плантацията и веднага платих в брой.

— Та вие никога не сте бил в Санта фе.

— Той беше при мен. Ето ви документа за покупката в Санта фе. Проверете го! В него няма да откриете нищо нередно.

Уилкинс взе документа, проучи всеки ред и всяка дума. После го остави да падне на масата и се смъкна в креслото.

— Невероятно и все пак вярно! Той е продал плантацията с всичко, всичко, всичко!

— И не е някаква измама? — попита Адлер.

— Не. Покупко-продажбата е сключена при мера<sup>[6]</sup>. Той е проучил внимателно правата на Артър и ги е обявил за неатакуеми. Също така безспорни са сега и правата на онзи Уолкър.

— Уолкър? Ах! Дали пък не е същият Уолкър, когото мистър Лефлър вчера е спасил и прибрал вкъщи?

— Съвсем същият — ухили се Лефлър. — У нас аз прекупих от него плантацията. Той си замина преди малко.

— И можете ли всъщност да докажете, че действително сте прекупил от него плантацията?

— Предостатъчно. Ето акта!

Уилкинс проучи и този документ. Беше съставен точно по предписанията. Дори най-отраканият адвокат не би съумял да открие и най-малката грешка.

Лефлър си взе обратно документа.

— Какво смятате да правите? — попита той.

— Ще се допитам до адвокат.

— Добре. Давам ви срок цяла една седмица. Ако дотогава все още не сте взел решение, ще предявя претенциите си пред властите. С тази работа свършихме. Плантацията ми принадлежи. Но как собствено стоят нещата с трийсетте хиляди долара?

— Аз ги дължа на моя племенник.

— Вече не. Той е продал дълга си на онзи Уолкър. Аз пък вчера го купих от него. Я прочетете тези документи тук!

Уилкинс прочете.

— Вярно. Той е продал и този дълг.

— И все пак не мога да го повярвам — обади се Адлер.

— Нима се е разделил във вражда с вас?

— Не, тъкмо обратното.

— В такъв случай трябва да се приеме, че е продал плантацията по някаква неизвестна за нас причина, може би за значителна сума. Но дългът би могъл да продаде единствено с намерението да ви унищожи. Такова нещо никой племенник няма да стори на чичо си, с когото е живял в мир!

— Само че това е неговият почерк!

— И все пак не вярвам.

— Дали вярвате, или не — намеси се Лефлър с остър тон, — в случая е свършено безразлично! Вас сигурно изобщо няма да ви питат.

Адлер го измери с презрителен поглед.

— Може би ви действа много благотворно да се явите тук по този начин. Смятате, че сте господар на Уилкинсфийлд, и по тази причина...

— ...и по тази причина вие ще бъдете първият, когото ще пратя по дяволите!... Да, сър, така е!

— Че имате такова намерение, в това съм убеден, но ако би трябвало да сложите крак тук, аз отдавна вече ще съм си тръгнал.

— Размърдайте тогава час по-скоро краката си, защото аз много скоро ще дойда! Дори да се наложи да водя дело, още днес ще направя постъпки да си прибера авоарите от трийсет хиляди долара. Там отвъд океана, във вашата добра Германия, кредиторът може да не притежава средства за принуда, но тук при нас за щастие все още запираат за дългове. Ако мистър Уилкинс не ми плати, ще наредя да го окошарят. А докато той кисне в дранголника, ще назнача по съдебен път управител и ще ви прогоня.

— По-полечка само! — засмя се ядно Адлер. — Преди да говорите за запиране за дългове, трябва да вземете предвид, че претенциите ви относно трийсетте хиляди долара не са съдебно признати. Ако мистър Уилкинс се вслуша в моя съвет, ще ви покаже сега вратата.

— Такова ли ви е мнението? Я виж колко сте бил мъдър!

Аз също имам един добър съвет за него, който обаче е хиляди пъти по-добър от вашия.

Уилкинс беше като зашеметен от това, което беше узнал. Като чу сега последните думи на Лефлър, той повярва, че може да намери спасение.

— Какъв съвет? — попита.

— Потърсете за мис Елми някой богат мъж, притежаващ необходимите средства да се сдобие с плантацията!

— А вие ще проявите ли готовност да я продадете, в случай че ви бъде присъдена?

— Не, през целия живот не.

— Е, при това положение и най-богатият зет не би могъл да я придобие.

— И не е и нужно. Вие само трябва да изберете онзи, комуто плантацията вече принадлежи.

— Аха, от ясно по-ясно! Вие идвате и ми вземате плантацията. Към нея аз ви наброявам още трийсет хиляди долара и ви давам дъщеря си! Блестящо!

— Колебаете се? Имам достатъчно разум да схвана колко ви е неприятна тая работа. Но ако поразсъдите, ще разберете, че моят съвет е най-добрият.

В тази минута Уилкинс не мислеше за себе си. Но перспективата да види своето обично, единствено дете изпаднало из един път в немотия, го обърка. Сметна, че няма право да изкаже последната дума, която би изгонила Елми от къщата и имението. Ето защо се обърна към дъщеря си.

— Елми, отговори вместо мен!

— По-добре да работя, ръцете ми да кървят, отколкото да принадлежа на мъжа, който се казва Лефлър!

Лефлър издаде звук, остър и пронизителен като изсвирване.

— Та това е глупост! — извика. — Вие се втурвате с отворени очи към гибелта!

— Тази гибел би ми била по-приятна от вас! — отговори момичето рязко. — Моята последна дума е казана. Можете да си вървите!

Елми се бе превърнала внезапно в повелителка. Посочи вратата. Очите ѝ блестяха. Беше толкова пленителна в своето негодувание, че Адлер не можеше да отвърне очи от нея.

Лефлър също не бе в състояние да избегне въздействието на нейната красота. Вече вдигаше крак да напусне стаята, когато се обърна още веднъж. Очите му като че искаха да погълнат жената, която толкова ясно му бе показала своето презрение.

— Да, тръгвам си — извика, — но само временно! После ще се върна, за да те направя моя жена! Даже всички ангели и дяволи да бъдат против, пак ще ми принадлежиш! — Със страстен и заплашителен жест той пристъпи крачка към Елми. — А ако се противиш, то и аз няма да се побоя от една последна стъпка и всичко...

Но в този миг и Адлер вече го бе пипнал за врата. Като топка го запрати към вратата, която отскочи с трясък, и Лефлър се срина на пода в предверието. Преди да е съумял да се надигне, немецът го улови през кръста и го захвърли навън през предната врата.

Лефлър се стовари на каменните плочи в коридора. Там стоеше негърът, когото той преди малко бе оскърбил, и който с пламтящи очи очакваше своето.

— О, Исусе, Исусе! Маса Лефлър идват долетял! Трябва продължат летят!

После вдигна чевръсто врага си от земята и го изхвърли окончателно през портата...

---

[1] дринк (англ. drink) — пия, пиене, питие (Б. пр.) ↑

[2] Come in! (англ.) — Да влизаме! (Б. пр.) ↑

[3] Farewell! (англ.) — Сбогом! (Б. пр.) ↑

[4] карпс (англ. carps) — шарани (Б. пр.) ↑

[5] кеб (англ. cab) — кабриолет, файтон (Б. пр.) ↑

[6] мер (англ. mayor) — кмет (Б. пр.) ↑

Източник: <http://bezmonitor.com>

**Издание:**

ТРАПЕРИТЕ „ДЕТЕЛИНОВИЯ ЛИСТ“. ЧАСТ I. ДЕРВИШЪТ.  
Роман. 1994. Изд. Калем 90, Пловдив. Превод: [от нем.] Любомир  
СПАСОВ [Der Derwisch / Karl MAY]. Формат: 20 см. Страници: 367.  
ISBN: 954-434-023-8 (ч. 1)

Originaltitel der Gesammelten Werke:

Der Derwisch (Deutsche Herzen, deutsche Helden) (Bd. 61)



# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.